

Нови Завјет

Господа нашега

Исуса Христа

превео
Вук Стефановић Караџић

ШТАМПАНО У БЕЧУ

У ШТАМПАРИЈИ ЈЕРМЕНСКОГА МОНАСТИРА

1847

Свето јеванђелије по Матеју

Глава 1

1. Племе Исуса Христа, сина Давида Аврамова сина.
2. Аврам роди Исака. А Исак роди Јакова. А Јаков роди Јуду и браћу његову.
3. А Јуда роди Фармса и Зару с Тамаром. А Фармс роди Есрома. А Есром роди Арама.
4. А Арам роди Аминадава. А Аминадав роди Наасона. А Наасон роди Салмона.
5. А Салмон роди Вооза с Рахавом. А Вооз роди Овида с Рутом. А Овид роди Јесеја.
6. А Јесеј роди Давида цара. А Давид цар роди Соломуна с Уријницом.
7. А Соломун роди Ровоама. А Ровоам роди Авију. А Авија роди Асу.
8. А Аса роди Јосафата. А Јосафат роди Јорама. А Јорам роди Озију.
9. А Озија роди Јоатама. А Јоатам роди Ахаза. А Ахаз роди Езекију.
10. А Езекија роди Манасију. А Манасија роди Амона. А Амон роди Јосију.
11. А Јосија роди Јехонију и браћу његову, у сеоби Вавилонској.
12. А по сеоби Вавилонској, Јехонија роди Салатиила. А Салатиило роди Зоровавела.
13. А Зоровавел роди Авиуда. А Авиуд роди Елиакима, А Елиаким роди Азора.
14. А Азор роди Садока. А Садок роди Ахима. А Ахим роди Елиуда.
15. А Елиуд роди Елеазара. А Елеазар роди Матана. А Матан роди Јакова.
16. А Јаков роди Јосифа, мужа Марију, која роди Исуса, прозваног Христа.
17. Свега дакле кољена од Аврама до Давида, кољена четрнаест, а од Давида до сеобе Вавилонске, кољена четрнаест, а од сеобе Вавилонске до Христа, кољена четрнаест.

18. А рођење Исуса Христа било је овако: кад је Марија, мати његова, била испрошена за Јосифа, а још док се нијесу били састали, нађе се да је она трудна од Духа светог.

19. А Јосиф муж њезин, будући побожан, и не хотећи је јавно срамотити, намисли је тајно пустити.

20. Но кад он тако помисли, а то му се јави у сну анђео Господњи, говорећи: Јосифе, сине Давидов! не бој се узети Марије жене своје; јер оно што се у њој заметнуло од Духа је светог.

21. Па ће родити сина, и нађени му име Исус; јер ће он избавити свој народ од гријеха њиховијех.

22. А ово је све било да се изврши што је Господ казао преко пророка који говори:

23. Ето, дјевојка ће затрудњети, и родиће сина, и надјенуће му име Емануило, које ће рећи: с нама Бог,

24. Кад се Јосиф пробуди од сна, учини као што му је заповједио анђео Господњи, и узме жену своју.

25. И не знадијаше за њу док не роди сина својега првенца, и надједе му име Исус.

Глава 2

1. А кад се роди Исус у Витлејему Јудејскоме, за времена цара Ирода, а то дођу мудраци од истока у Јерусалим, и кажу:

2. Гдје је цар Јудејски што се родио? Јер смо видјели његову звијезду на истоку, и дошли смо да му се поклонимо.

3. Кад то чује цар Ирод, уплаши се, и сав Јерусалим с њим.

4. И сабравши све главаре свештеничке и књижевнике народне, питаше их: Гдје ће се родити Христос?

5. А они му рекоше: у Витлејему Јудејскоме; јер је тако пророк написао:

6. И ти Витлејеме, земљо Јудина! ни по чем нијеси најмањи у држави Јудиној; јер ће из тебе изићи человођа који ће спасти народ мој Израиља.

7. Онда Ирод тајно дозвола мудраце, и испитиваше их кад се појавила звијезда.

8. И пославши их у Витлејем, рече: Идите и распитајте добро за дијете, па кад га нађете, јавите ми, да и ја идем да му се поклоним.

9. И они саслушавши цара, пођоше: а то и звијезда коју су видјели на истоку, иђаше пред њима док не дође и стаде од озго гдје бјеше дијете.

10. А кад видјеше звијезду гдје је стала, обрадоваше се веома великом радости.

11. И ушавши у кућу, видјеше дијете с Маријом матером његовом, и падоше, и поклонише му се; па отворише даре своје и дариваше га: златом, и тамјаном, и смирном.

12. И примивши у сну заповијест да се не враћају к Ироду, другијем путем отидоше у своју земљу.

13. А пошто они отиду, а то анђео Господњи јави се Јосифу у сну и каза му: устани, узми дијете и матер његову па бјежи у Мисир, и буди онамо док ти не кажем; јер ће Ирод тражити дијете да га погуби.

14. И он уставши узне дијете и матер његову ноћу и отиде у Мисир.

15. И би тамо до смрти Иродове: да се изврши што је Господ рекао преко пророка који говори: Из Мисира дозвах сина својега.

16. Тада Ирод кад видје да су га мудраци преварили, разгњеви се врло, и посла те побише сву дјецу по Витлејему и по свој околини његовој од двије године и ниже, по времену које је добро дознао од мудараца.

17. Тада се зби што је казао пророк Јеремија говорећи:

18. Глас у Тами чу се, плач, и ридање, и јаукање много: Рахила плаче за својом дјецом, и Неће да се утјеши, јер их нема.

19. А по смрти Иродовој, гле, анђео Господњи у сну јави се Јосифу у Мисиру.

20. И рече: устани, и узми дијете и матер његову и иди у земљу Израилеву; јер су изумрли који су тражили душу дјетињу.

21. И он уставши, узне дијете и матер његову, и дође у земљу Израилеву.

22. Али чувши да Архелај царује у Јудеји мјесто Ирода оца својега, побоја се онамо ићи; него примивши у сну заповијест, отиде у крајеве Галилејске.

23. И дошавши онамо, намјести се у граду који се зове Назарет, да се збуде као што су казали пророци да ће се Назарећанин назвати.

Глава 3

1. У оно пак доба дође Јован крститељ, и учаше у пустињи Јудејској.

2. И говораше: Покајте се, јер се приближи царство небеско.
3. Јер је то онај за кога је говорио пророк Исаија гдје каже: Глас онога што виче у пустињи: приправите пут Господу, и поравните стазе његове.
4. А Јован имаше хаљину од длаке камиље и појас кожан око себе; а храна његова бијаше скакавци и мед дивљи.
5. Тада излажаше к њему Јерусалим и сва Јудеја, и сва околина Јорданска,
6. И он их кршћаваше у Јордану, и исповиједаху гријехе своје.
7. А кад видје (Јован) многе фарисеје и садукее гдје иду да их крсти, рече им: Пород аспидини! ко каза вама да бјежите од гњева који иде?
8. Родите дакле род достојан покајања.
9. И не мислите и не говорите у себи: имамо оца Аврама; јер вам кажем да може Бог и од камења овога подигнути дјецу Авраму.
10. Већ и сјекира код коријена дрвету стоји; свако дакле дрво које не рађа добра рода, сијече се и у огањ се баца.
11. Ја дакле кршћавам вас водом за покајање; а онај што иде за мном, јачи је од мене: ја нијесам достојан њему обуће понијети; он ће вас крстити Духом светијем и огњем.
12. Њему је лопата у руци његовој, па ће отријебити гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу, а пљеву ће сажећи огњем вјечнијем.
13. Тада дође Исус из Галилеје на Јордан к Јовану да се крсти.
14. А Јован брањаше му говорећи: Ти треба мене да крстиш, а ти ли долазиш к мени?
15. А Исус одговори и рече му: Остави сад, јер тако нам треба испунити сваку правду. Тада Јован остави га.
16. И кртивши се Исус изиђе одмах из воде; и гле, отворише му се небеса, и видје Духа Божијега гдје силази као голуб и дође на њега.
17. И гле, глас с неба који говори: Ово је син мој љубазни који је по мојој вољи.

Глава 4

1. Тада Исуса одведе Дух у пустињу да га Ђаво куша.

2. И постивши се дана четрдесет и ноћи четрдесет, на пошљетку огладње.
3. И приступи к њему кушач и рече: Ако си син Божиј, реци да камење ово хљебови постану.
4. А он одговори и рече: Писано је: не живи човјек о самом хљебу, но о свакој ријечи која излази из уста Божијих.
5. Тада одведе га ђаво у свети град и постави га наврх цркве;
6. Па му рече: Ако си син Божиј, скочи доље; јер у писму стоји да ће анђелима својијем заповједити за тебе, и узеће те на руке, да гдје не запнеш за камен ногом својом.
7. А Исус рече њему: Али и то стоји написано: немој кушати Господа Бога својега.
8. Опет узе га ђаво и одведе на гору врло високу, и показа му сва царства овога свијета и славу њихову;
9. И рече му: Све ово даћу теби ако паднеш и поклониш ми се.
10. Тада рече њему Исус: Иди од мене, сотоно; јер стоји написано: Господу Богу својему поклањај се и њему јединоме служи.
11. Тада остави га ђаво, и гле, анђели приступише и службаху му.
12. А кад чу Исус да је Јован предан, отиде у Галилеју.
13. И оставивши Назарет, дође и намјести се у Капернауму приморскоме на међи Завулоновој и Нефталимовој.
14. Да се збуде што је рекао Исаија пророк говорећи:
15. Земља Завулонова и земља Нефталимова, на пугу к мору с оне стране Јордана, Галилеја незнабожачка.
16. Људи који сједе у тами, видјеше видјело велико, и онима што сједе на страни и у сјену смртноме, засвијетли видјело.
17. Од тада поче Исус учити и говорити: Покајте се, јер се приближи царство небеско.
18. И идући покрај мора Галилејског видје два брата, Симона, који се зове Петар, и Андрију брата његова, гдје мећу мреже у море, јер бијашу рибари.
19. И рече им: Хајдете за мном, и учинићу вас ловцима људскијем.

20. А они тај час оставише мреже и за њим отидоше.
21. И отишавши одатле, видје друга два брата, Јакова Зеведејева, и Јована брата његова, у лађи са Зеведејем оцем њиховијем гдје крпе мреже своје, и позва их.
22. А они тај час оставише лађу и оца својега и за њим отидоше.
23. И прохођаше по свој Галилеји Исус учећи по зборницама њиховијем, и проповиједајући јеванђелије о царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ по људима.
24. И отиде глас о њему по свој Сирији, и приведоше му све болесне од различнијех болести и с различнијем мукама, и бијесне, и мјесечњаке, и узете, и исцијели их.
25. И за њим иђаше народа много из Галилеје, и из десет градова, и из Јерусалима, и Јудеје, и испреко Јордана.

Глава 5

1. А кад он видје народ, попе се на гору, и сједи, и приступише му ученици његови.
2. И отворивши уста своја, учаше их говорећи:
3. Благо сиромашнима духом, јер је њихово царство небеско;
4. Благо онима који плачу, јер ће се утјешити;
5. Благо кроткима, јер ће наслиједити земљу;
6. Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити;
7. Благо милостивима, јер ће бити помиловани;
8. Благо онима који су чистога срца, јер ће Бога видјети;
9. Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати;
10. Благо прогнанима правде ради, јер је њихово царство небеско;
11. Благо вама ако вас узасрамоте и успрогоне и реку на вас свакојаке рђаве ријечи лажући, мене ради.
12. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили пророке прије вас.

13. Ви сте со земљи; ако со обљугави, чим ће се осолити? Она већ неће бити ни за што, осим да се проспе на поље и да је људи погазе.
14. Ви сте видјело свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји.
15. Нити се ужиже свијећа и меће под суд него на свијетњак, те свијетли свима који су у кући.
16. Тако да се свијетли ваше видјело пред људима, да виде ваша добра дјела, и славе оца вашег који је на небесима.
17. Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нијесам дошао да покварим, него да испуним.
18. Јер вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмањег слова или једне титле из закона док се све не изврши.
19. Ако ко поквари једну од ових најмањих заповијести, и научи тако људе, најмањи назваће се у царству небескоме; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у царству небескоме.
20. Јер вам каже да ако не буде већа правда ваша него књижевника и фарисеја, нећете ући у царство небеско.
21. Чули сте како је казано старима: не убиј; јер, ко убије, биће крив суду.
22. А ја вам кажем да ће сваки који се гњеви на брата својега ни за што, бити крив суду; а ако ли ко рече брату својему: рака! биће крив скупштини; а ко рече: будало! биће крив паклу огњеном.
23. За то дакле ако принесеш дар свој к олтару, и ондје се опоменеш да брат твој има нешто на те,
24. Остави ондје дар свој пред олтаром, и иди прије те се помири с братом својим, па онда дођи и принеси дар свој
25. Мири се са супарником својим брзо, док си на пугу с њим, да те супарник не преда судији, а судија да те не преда слуги и у тамницу да те не вргну.
26. Заиста ти кажем нећеш изићи оданде док не даш до пошљедњег динара.
27. Чули сте како је казано старима: не чини прелјубе.
28. А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прелјубу у срцу својему.

29. А ако те око твоје десно саблажњава, ископај га и баци од себе: јер ти је боље да погине један од удова твојијех него ли све тијело твоје да буде бачено у пакао
30. И ако те десна твоја рука саблажњава, одсијеци је и баци од себе: јер ти је боље да погине један од удова твојијех него ли све тијело твоје да буде бачено у пакао.
31. Тако је казано: ако ко пусти жену своју да јој да књигу распусну.
32. А ја вам кажем да сваки који пусти жену своју, осим за прељубу, наводи је те чини прељубу; и који пуштеницу узме, прељубу чини.
33. Још сте чули како је казано старима: не куни се криво, а испуни што си се Господу заклео.
34. А ја вам кажем: не куните се никако: ни небом, јер је пријестол Божиј;
35. Ни земљом, јер је подножје ногама његовијем; ни Јерусалимом, јер је град великога цара.
36. Ни главом својом не куни се, јер не можеш ни длаке једне бијеле или црне учинити.
37. Дакле нека буде ваша ријеч: да, да; не, не; а што је више од овога, ода зла је.
38. Чули сте да је казано: око за око, и зуб за зуб.
39. А ја вам кажем да се не браните ода зла, него ако те ко удари по десноме твом образу, обрни му и други
40. И који хоће да се суди с тобом и кошуљу твоју да узме, подај му и хаљину.
41. И ако те потјера ко један сахат, ти с њиме два.
42. Који иште у тебе, подај му; и који хоће да му узајмиш, не одреци му.
43. Чули сте да је казано: љуби ближњега својега, и мрзи на непријатеља својега.
44. А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе, и молите се Богу за оне који вас гоне;
45. Да будете синови оца својега који је на небесима; јер он заповиједа своме сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима.
46. Јер ако љубите оне који вас љубе, какову плату имате? Не чине ли то и цариници?

47. И ако Бога називате само својој браћи, шта одвише чините? Не чине ли тако и незнабошци?

48. Будите ви дакле савршени, као што је савршен отац ваш небески.

Глава 6

1. Пазите да правду своју не чините пред људима да вас они виде; иначе плате немате од оца својега који је на небесима.

2. Кад дакле дајеш милостињу, не труди пред собом, као што чине лицемјери по зборницама и по улицама да их хвале људи. Заисто вам кажем: примили су плату своју.

3. А ти кад дајеш милостињу, да не зна љевака твоја што чини десница твоја.

4. Тако да буде милостиња твоја тајна; и отац твој који види тајно, платиће теби јавно.

5. И кад се молиш Богу, не буди као лицемјери, који радо по зборницама и на раскршћу по улицама стоје и моле се да их виде људи. Заисто вам каже да су примили плату своју.

6. А ти кад се молиш, уђи у клијет своју, и затворивши врата своја, помоли се оцу својему који је у тајности, и отац твој који види тајно, платиће теби јавно.

7. А кад се молите, не говорите много, као незнабошци; јер они мисле да ће за многе ријечи своје бити услышени.

8. Ви дакле не будите као они; јер зна отац ваш шта вам треба прије молитве ваше.

9. Овако дакле молите се ви: Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје;

10. Да дође царство твоје; да буде воља твоја и на земљи као на небу;

11. Хљеб наш потребни дај нам данас;

12. И опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својијем;

13. И не наведи нас у пропаст; но избави нас ода зла. Јер је твоје царство, и сила, и слава ва вијек. Амин.

14. Јер ако опраштате људима гријехе њихове, опростиће и вама отац ваш небески;

15. Ако ли не опраштате људима гријеха њиховијех, ни отац ваш неће опростити вама гријеха вашијех.

16. А кад постите, не будите жалосни као лицемјери; јер они начине блиједа лица своја да их виде људи гдје посте. Заисто вам кажем да су примили плату своју.
17. А ти кад постиш, намажи главу своју, и лице своје у њ,
18. Да те не виде људи гдје постиш, него отац твој који је у тајности! и отац твој који види тајно, платиће теби јавно.
19. Не сабирајте себи блага на земљи, гдје мољац и рђа квари, и гдје лупежи поткопавају и краду;
20. Него сабирајте себи благо на небу, гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лупежи не поткопавају и не краду.
21. Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше.
22. Свијећа је тијелу око. Ако дакле буде око твоје здраво, све ће тијело твоје свијетло бити.
23. Ако ли око твоје кварно буде, све ће тијело твоје тамно бити. Ако је дакле видјело што је у теби тама, а камо ли тама?
24. Нико не може два господара служити: јер или ће на једнога мрзити, а другога љубити; или једноме вољети, а за другог не марити. Не можете Богу служити и мамони.
25. За то вам каже: не брините се за живот свој, шта ћете јести, или шта ћете пити; ни за тијело своје, у што ћете се обући. Није ли живот претежнији од хране, и тијело од одијела?
26. Погледајте на птице небеске како не сију, нити жњу, ни сабирају у житнице; па отац ваш небески храни их. Нијесте ли ви много претежнији од њих?
27. А ко од вас бринући се може примакнути расту својему лакат један?
28. И за одијело што се бринете? Погледајте на љиљане у пољу како расту; не труде се, нити преду.
29. Али ја вам кажем да ни Соломун у свој својој слави не обуче се као један од њих.
30. А кад траву по пољу, која данас јест а сјутра се у пећ баца, Бог тако одијева; а камо ли вас, маловјерни?
31. Не брините се дакле говорећи: шта ћемо јести, или, шта ћемо пити, или, чим ћемо се одјенути?

32. Јер све ово незнабошци ишту; а зна и отац ваш небески да вама треба све ово.

33. Него иштите најприје царства Божијега, и правде његове, и ово ће вам се све додати.

34. Не брините се дакле за сјутра; јер сјутра бринуће се за се. Доста је сваком дану зла свога.

Глава 7

1. Не судите да вам се не суди;

2. Јер каковијем судом судите, онаковијем ће вам судити; и каковом мјером мјерите, онаком ће вам се мјерити.

3. А за што видиш трун у оку брата својега, а брвна у оку својему не осјећаш?

4. Или, како можеш рећи брату својему: стани да ти извадим трун из ока твојега; а ето брвно у оку твојему?

5. Лицемјере! извади најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети извадити трун из ока брата својега.

6. Не дајте светиње псима; нити мећите бисера својега пред свиње, да га не погазе ногама својима, и вративши се не растргну вас.

7. Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се.

8. Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвориће му се.

9. Или који је међу вама човјек у кога ако заиште син његов хљеба камен да му да?

10. Или ако рибе заиште да му да змију?

11. Кад дакле ви, зли будући, умијете даре добре давати дјечи својој, колико ће више отац ваш небески дати добра онима који га моле?

12. Све дакле што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима: јер је то закон и пророци.

13. Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њим иду.

14. Као што су уска врата, и тијесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе.

15. чувајте се од лажнијех пророка, који долазе к вама у одијелу овчијему, а унутра су вуци грабљиви.

16. По родовима њиховијем познаћете их. Еда ли се бере с трња грозђе, или с чичка смокве?

17. Тако свако дрво добро родове добре рађа, а зло дрво родове зле рађа.

18. Не може дрво добро родова злијех рађати, ни дрво зло родова добријех рађати.

19. Свако дакле дрво које не рађа рода добра, сијеку и у огањ бацају.

20. И тако дакле по родовима њиховијем познаће те их.

21. Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! ући у царство небеско; но који чини по вољи оца мојега који је на небесима.

22. Многи ће рећи мени у онај дан: Господе! Господе! нијесмо ли у име твоје пророковали, и твојијем именом ђаволе изгонили, и твојијем именом чудеса многа творили?

23. И тада ћу им ја казати: никад вас нијесам знао; идите од мене који чините безакоње.

24. Сваки дакле који слуша ове моје ријечи и извршује их, казаћу да је као мудар човјек који сазида кућу своју на камену:

25. И удари дажд, и дођоше воде, и дунуше вјетрови, и нападоше на кућу ону, и не паде; јер бјеше утврђена на камену.

26. А сваки који слуша ове моје ријечи а не извршује их, он ће бити као човјек луд који сазида кућу своју на пијеску:

27. И удари дажд, и дођоше воде, и дунуше вјетрови, и ударише у кућу ону, и паде, и распаде се страшно.

28. И кад сврши Исус ријечи ове, дивљаше се народ науци његовој.

29. Јер их учаше као онај који власт има, а не као књижевници.

Глава 8

1. А кад сиђе с горе, за њим иђаше народа много.

2. И гле, човјек губав дође и клањаше му се говорећи: Господе! ако хоћеш, можеш ме очистити.

3. И пруживши руку Исус, дохвати га се говорећи: Хоћу, очисти се. И одмах очисти се од губе.

4. И рече му Исус: Гледај, никому не казуј, него иди и покажи се свештенику, и принеси дар који је заповједио Мојсије ради свједочанства њима.

5. А кад уђе у Капернаум, приступи к њему капетан молећи га

6. И говорећи: Господе! слуга мој лежи дома узет, и мучи се врло.

7. А Исус рече му: Ја ћу доћи и исцијелићу га.

8. И капетан одговори и рече: Господе! нијесам достојан да под кров мој уђеш; него само реци ријеч, и оздравиће слуга мој.

9. Јер и ја сам човјек под власти, и имам под собом војнике, па рече једноме: иди, и иде; и другоме: дођи, и дође; и служи својему: учини то, и учини.

10. А кад чу Исус, удиви се и рече онима што иду за њим: Заиста вам кажем: ни у Израиљу толике вјере не нађох.

11. И то вам кажем да ће многи од истока и запада доћи и сјешће за трпезу с Аврамом и Исаком, и Јаковом у царству небескоме:

12. А синови царства изгнаће се у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.

13. А капетану рече Исус: Иди, и како си вјеровао нека ти буде. И оздрави слуга његов у тај час.

14. И дошавши Исус у дом Петров видје ташту његову гдје лежи и грозница је тресе.

15. И прихвати је за руку, и пусти је грозница, и уста, и служаше му.

16. А у вече доведоше к њему бијеснијех много, и изгна духове ријечју, и све болеснике исцијели:

17. Да се збуде што је казао Исаија пророк говорећи: Он немоћи наше узе, и болести понесе.

18. А кад видје Исус много народа око себе, заповједи ученицима својијем да иду на ону страну.

19. И приступивши један књижевник рече му: Учителју! ја идем за тобом кудгод ти пођеш.

20. Рече њему Исус: Лисице имају јаме и птице небеске гнијезда; а син човјечиј нема гдје главе заклонити.
21. А други од ученика његовијех рече му: Господе! допусти ми најприје да идем да упоам оца својега.
22. А Исус рече њему: Хајде за мном, а остави нека мртви упоавају своје мртваце.
23. И кад уђе у лађу, за њим уђоше ученици његови.
24. И гле, олуја велика постаде на мору да се лађа покри валовима; _ а он спаваше.
25. И прикупивши се ученици његови пробудише га говорећи: Господе! избави нас, изгибосмо.
26. И рече им: За што сте страшљиви, маловјерни? Тада уставши запријети вјетровима и мору, и постаде тишина велика.
27. А људи чудише се говорећи: Ко је овај да га слушају и вјетрови и море?
28. А кад дође на ону страну у земљу Гергесинску, сретоше га два бијесна, који излазе из гробова, тако зла да не могаше нико проћи путем онијем.
29. И гле, повикаше: што је теби до нас, Исусе, сине Божиј? зар си дошао амо прије времена да мучиш нас?
30. А далеко од њих пасијаше велики крд свиња.
31. И ђаволи мољаху га говорећи: Ако нас изгониш, пошљи нас да идемо у крд свиња.
32. И рече им: Идите. И они изишавши отидоше у свиње. И гле, навали сав крд с бријега у море, и потопише се у води.
33. А свињари побјегоше; и дошавши у град казаше све, и за бијесне.
34. И гле, сав град изиђе на сусрет Исусу; и видјевши га молише да би отишао из њиховога краја.

Глава 9

1. И ушавши у лађу пријеђе и дође у свој град.
2. И гле, донесоше му зета који лежаше на одру. И видјевши Исус вјеру њихову рече узетоме: Не бој се, синко, опраштају ти се гријеси твоји.

3. И гле, неки од књижевника рекоше у себи: Овај хул на Бога.
4. И видећи Исус помисли њихове рече: За што зло мислите у срцима својијем?
5. Јер шта је лакше рећи: опраштају ти се гријеси; или рећи: устани и ходи?
6. Али да знате да власт има син човјечиј на земљи опраштати гријехе (тада рече узетоме): устани, узми свој одар и иди дома.
7. И уставши отиде дома.
8. А људи видећи чудише се, и хвалише Бога, који је дао власт такову људима.
9. И одлазећи Исус оданде видје човјека гдје сједи на царини, по имену Матеја, и рече му: Хајде за мном. И уставши отиде за њим.
10. И кад јеђаше у кући, гле, многи цариници и грјешници дођоше и јеђаху с Исусом и с ученицима његовијем.
11. И видјевши то фарисеји говораху ученицима његовијем: За што с цариницима и грјешницима учитељ ваш једе и пије?
12. А Исус чувши то рече им: Не требају здрави љекара него болесни.
13. Него идите и научите се шта значи: милости хоћу, а не прилога. Јер ја нијесам дошао да зовем праведнике но грјешнике на покајање.
14. Тада приступише к њему ученици Јованови говорећи: За што ми и фарисеји постимо много, а ученици твоји не посте?
15. А Исус рече им: Еда ли могу сватови плакати док је с њима женик? Него ће доћи вријеме кад ће се отети од њих женик, и онда ће постити.
16. Јер нико не меће нове закрпе на стару хаљину; јер ће закрпа одадријети од хаљине, и гора ће рупа бити.
17. Нити се лџва вино ново у мјехове старе; иначе мјехови продру се и вино се пролије, и мјехови пропадну. Него се лџва вино ново у мјехове нове, и обоје се сачува.
18. Док он тако говораше њима, гле, кнез некакав дође и клањаше му се говорећи: Кћи моја сад умрије; него дођи и метни на њу руку своју, и оживљеће.
19. И уставши Исус за њим пође и ученици његови.

20. И гле, жена која је дванаест година боловала од течења крви приступи састраг и дохвати му се скута од хаљине његове.

21. Јер говораше у себи: Само ако се дотакнем хаљине његове, оздравићу.

22. А Исус обазревши се и видјевши је рече: Не бој се, кћери; вјера твоја помогла ти је. И оздрави жена од тога часа.

23. И дошавши Исус у дом кнежев и видјевши свираче и људе забуњене

24. Рече им: Одступите, јер дјевојка није умрла, него спава. И подсмјеваху му се.

25. А кад истјера људе, уђе, и ухвати је за руку, и уста дјевојка.

26. И отиде глас овај по свој земљи оној.

27. А кад је Исус одлазио оданде, за њим иђаху два слијепца вичући и говорећи: Помилуј нас, сине Давидов!

28. А кад дође у кућу, приступише к њему слијепци, и рече им Исус: Вјерујете ли да ја могу то учинити? А они му рекоше: Да, Господе.

29. Тада дохвати се очију њиховијех говорећи: По вјери вашој нека вам буде.

30. И отворише им се очи. И запријети им Исус говорећи: Гледајте да нико не дозна.

31. А они изишавши разгласише га по свој земљи оној.

32. Кад они пак изиђу, гле, доведоше к њему човјека нијема и бијесна.

33. И пошто изгна ђавола, проговори нијема. И дивљаше се народ говорећи: Нигда се тога није видјело у Израиљу.

34. А фарисеји говораху: Помоћу кнеза ђаволског изгони ђаволе.

35. И прохођаше Исус по свијем градовима и селима учећи по зборницама њиховијем и проповиједајући јеванђелије о царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ по људима.

36. А гледајући људе сажали му се, јер бијаху сметени и расијани као овце без пастира.

37. Тада рече ученицима својијем: жетве је много, а посленика мало.

38. Молите се дакле господару од жетве да изведе посленике на жетву своју.

Глава 10

1. И дозвавши својијех дванаест ученика даде им власт над духовима нечистијем да их изгоне, и да исцјељују од сваке болести и сваке немоћи.
2. А дванаест апостола имена су ова: први Симон, који се зове Петар, и Андрија брат његов; Јаков Заведејев, и Јован брат његов;
3. Филип, и Вартоломије; Тома, и Матеј цариник; Јаков Алфејев, и Левеј, прозвани Тадија;
4. Симон Кананит, и Јуда Искариотски, који га и предаде.
5. Овијех дванаест посла Исус и заповједи им говорећи: На пут незнабожаца не идите, и у град Самарјански не улазите;
6. Него идите к изгубљенијем овцама дома Израилјева.
7. А ходећи проповиједајте и казујте да се приближило царство небеско.
8. Болесне исцјељујте, губаве чистите, мртве дижите, ђаволе изгоните! за бадава сте добили, за бадава и дајите.
9. Не носите злата ни сребра ни мједи у појасима својијем,
10. Ни торбе на пут, ни двије хаљине ни обуће ни штапа; јер је посленик достојан свога дјела.
11. А кад у који град или село уђете, испитајте ко је у њему достојан, и ондје останите док не изиђете.
12. А улазећи у кућу назовите јој : мир кући овој.
13. И ако буде кућа достојна, доћи ће мир ваш на њу; а ако ли не буде достојна, мир ће се ваш к вама вратити.
14. А ако вас ко не прими нити послуша ријечи вашијех, излазећи из куће или из града онога отресите прах с ногу својијех.
15. Заисто вам кажем: лакше ће бити земљи Содомској и Гоморској у дан страшнога суда него ли граду ономе
16. Ето, ја вас шаљем као овце међу вукове; будите дакле мудри као змије и безазлени као голубови.

17. А чувајте се од људи; јер ће вас они предати судовима, и по зборницама својијем биће вас.
18. И пред властеле и цареве водиће вас мене ради за свједочанство њима и незнабошцима.
19. А кад вас предаду, не брините се како ћете или шта ћете говорити; јер ће вам се у онај час дати шта ћете казати.
20. Јер ви нећете говорити, него Дух оца нашега говориће из вас.
21. А предаће брат брата на смрт и отац сина; и устаће дјеца на родитеље и побиће их.
22. И сви ће мрзити на вас имена мојега ради; али који претрпи до краја благо њему.
23. А кад вас потјерају у једном граду, бјежите у други. Јер вам кажем заиста: нећете обићи градова Израилевијех док дође син човјечиј.
24. Нема ученика над учитеља својега ни слуге над господара својега.
25. Доста је ученику да буде као учитељ његов и служи као господар његов. Кад су домаћина назвали Веелзевулом, а камо ли домаће његове?
26. Не бојте их се дакле; јер нема ништа сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати.
27. што вам говорим у тами, казујте на видику; и што вам се шапће на уши, проповиједајте с кровова.
28. И не бојте се онијех који убијају тијело а душе не могу убити; него се бојте онога који може и душу и тијело погубити у паклу.
29. Не продају ли се два врапца за један динар? па ни један од њих не може пасти на земљу без оца нашега.
30. А вама је и коса на глави сва избројена.
31. Не бојте се дакле; ви сте бољи од много врабаца.
32. А који год призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред оцем својијем који је на небесима.
33. А ко се одрече мене пред људима, одрећи ћу се и ја њега пред оцем својијем који је на небесима.

34. Не мислите да сам ја дошао да донесем мир на земљу; нијесам дошао да донесе мир него мач.
35. Јер сам дошао да раставим човјека од оца његова и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине;
36. И непријатељи човјеку постаће домашњи његови.
37. Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан.
38. И који не узме крста својега и не пође за мном, није мене достојан.
39. Који чува душу своју, изгубиће је; а који изгуби душу своју мене ради, наћи ће је.
40. Који вас прима, мене прима; а који прима мене, прима онога који ме је послао.
41. Који прима пророка у име пророчко, плату пророчку примиће; а који прима праведника у име праведничко, плату праведничку примиће.
42. И ако ко напоји једнога од овијех малијех само чашом студене воде у име ученичко, заиста вам кажем неће му плата пропасти.

Глава 11

1. И кад сврши Исус заповијести дванаесторици ученика својих, отиде оданде даље да учи и да проповиједа по градовима њиховијем.
2. А Јован чувши у тамници дјела Христова посла двојицу ученика својих.
3. И рече му: Јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?
4. А Исус одговарајући рече им: Идите и кажите Јовану што чујете и видите:
5. Слијепи прогледају и хроми ходе, губави чисте се и глухи чују, мртви устају и сиромашнима проповиједа се јеванђеље.
6. И благо ономе који се не саблазни о мене.
7. А кад ови отидоше, поче Исус људима говорити о Јовану: шта сте изишли у пустињи да видите? Трску, коју љуља вјетар?
8. Или шта сте изишли да видите? човјека у меке хаљине обучена? Ето, који меке хаљине носе по царскијем су дворовима.

9. Или шта сте изишли да видите? Пророка? Да, ја вам кажем, и више од пророка.
10. Јер је ово онај за кога је писано: ето, ја шаљем анђела својега пред лицем твојим, који ће приправити пут твој пред тобом.
11. Заиста вам кажем: ни један између рођенијех од жена није изишао већи од Јована крститеља; а најмањи у царству небескоме већи је од њега.
12. А од времена Јована крститеља до сад царство небеско на силу се узима, и силеције добијају га.
13. Јер су сви пророци и закон прорицали до Јована.
14. И ако хоћете вјеровати, он је олуја што ће доћи.
15. Који има уши да чује нека чује.
16. Али какав ћу казати да је овај род? Он је као дјеца која сједе по улицама и вичу својим друговима
17. И говоре: свирасмо вам, и не играсте; жалисмо вам се, и не јаукасте.
18. Јер Јован дође, који ни једе ни пије, а они кажу: ђаво је у њему.
19. Дође син човјечиј, који и једе и пије, а они кажу: гле човјека изјелице и пијанице, друга цариницима и грјешницима. И оправдаше премудрост дјеца њезина.
20. Тада поче Исус викати на градове у којима су се догодила највећа чудеса негова, па се нијесу покајали.
21. Тешко теби, Хоразине! тешко теби, Витсаидо! Јер да су у Тиру и Сидону била чудеса која су била у вама, давно би се у врећи и у пепелу покајали.
22. Али вам кажем: Тиру и Сидону лакше ће бити у дан страшнога суда него вама.
23. И ти, Капернауме! који си се до небеса подигао до пакла ћеш пропасти: јер да су у Содому била чудеса што су у теби била, остао би до данашњег дана.
24. Али вам кажем да ће земљи Содомској лакше бити у дан страшнога суда него теби.
25. у то вријеме одговори Исус, и рече: Хвалим те, оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудријех и разумнијех а казао си простима.
26. Да, оче, јер је тако била воља твоја.

27. Све је мени предао отац мој, и нико не зна сина до отац; нити оца ко зна до син и ако коме син хоће казати.

28. Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.

29. Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; јер сам ја кротак и смјеран у срцу, и наћи ћете покој душама својим,

30. Јер је јарам мој благ, и бреме је моје лако.

Глава 12

1. У то вријеме иђаше Исус у суботу кроз усјеве: а ученици његови огладњеше, и почеше тргати класје, и јести.

2. А фарисеји видјевши то рекоше му: Гле, ученици твоји чине што не ваља чинити у суботу.

3. А он рече им: Нијесте ли читали што учини Давид кад огладње, он и који бијаху с њим?

4. Како уђе у кућу Божију, и хљебове постављене поједе, којијех није ваљао јести њему ни онима што су били с њим, него самијем свештеницима?

5. Или нијесте читали у закону како у суботу свештеници у цркви суботу погане, па нијесу криви?

6. А ја вам кажем да је овдје онај који је већи од цркве.

7. Кад бисте пак знали шта је то: милости хоћу а не прилога, никад не бисте осуђивали правијех;

8. Јер је господар и од суботе син човјечиј.

9. И отишавши оданде дође у зборницу њихову.

10. И гле, човјек бијаше ту с руком сухом; и запиташе га говорећи: Ваља ли у суботу лијечити? да би га окривили.

11. А он рече им: Који је међу вама човјек који има овцу једну па ако она у суботу упадне у јаму неће је узети и извадити?

12. А колико ли је човјек претежнији од овце? Даклем ваља у суботу добро чинити.

13. Тада рече човјеку: Пружи руку своју. И пружи. И постаде здрава као и друга.

14. А фарисеји изишавши начинише вијећу о њему како би га погубили. Но Исус дознавши то уклони се оданде.
15. И за њим идоше људи многи, и исцијели их све.
16. И запријети им да га не разглашују:
17. Да се збуде што је казао Исаија пророк говорећи:
18. Гле, слуга мој, кога сам изабрао; љубазни мој, који је по вољи душе моје: метнућу дух свој на њега, и суд незнабошцима јавиће.
19. Неће се свађати ни викати, нити ће чути ко по распутицама гласа његова.
20. Трске стучене неће преломити, и свјештила запаљена неће угасити док правда не одржи побједу.
21. И у име његово уздаће се народи.
22. Тада доведоше к њему бијесна који бјеше нијем и слијеп; и исцијели га да нијеси и слије и стаде говорити и гледати.
23. И дивљаху се сви људи говорећи: Није ли ово Христос, син Давидов?
24. А фарисеји чувши то рекоше: Овај друкчије не изгони ђавола до помоћу Веелзевула кнеза ђаволскога.
25. А Исус знајући мисли њихове, рече им: Свако царство које се раздијели само по себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам по себи, пропашће.
26. И ако сотона сотону изгони, сам по себи раздијелио се; како ће дакле постати царство његово?
27. И ако ја помоћу Веелзевула изгоним ђаволе, синови ваши чијом помоћу изгоне? За то ће вам они бити судије.
28. А ако ли ја Духом Божијим изгоним ђаволе, дакле је дошло к вама царство небеско.
29. Или како може ко ући у кућу јакога и покућство његово отети, ако најприје не свеже јакога? и онда ће кућу његову оплијенити.
30. Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, просипа.
31. За то вам кажем: сваки гријех и хула опростиће се људима; а на Духа светог хула неће се опростити људима.

32. И ако ко рече ријеч на сина човјечијега, опростиће му се; а који рече на Духа светога, неће му се опростити ни на овоме свијету ни на ономе.
33. Или усадите дрво добро, и род његов биће добар; или усадите дрво зло, и род његов зао биће; јер се по роду дрво познаје.
34. Породи аспидини! како можете добро говорити, кад сте зли? јер уста говоре од сувишка срца.
35. Добар човјек из добре клијети износи добро; а зао човјек из зле клијети износи зло.
36. А ја вам кажем да ће за сваку празну ријеч коју реку људи дати одговор у дан страшнога суда.
37. Јер ћеш се својијем ријечима оправдати, и својијем ћеш се ријечима осудити.
38. Тада одговорише неки од књижевника и фарисеја говорећи: учитељу! ми би ради од тебе знак видјети.
39. А он одговарајући рече им: Род зли и прељуботворни тражи знак; и неће му се дати знак осим знака Јоне пророка.
40. Јер као што је Јона био у трбуху китовом три дана и три ноћи: тако ће бити и син човјечиј у срцу земље три дана и три ноћи.
41. Ниневљани изаћи ће на суд с родом овијем, и осудиће га; јер се покајаше Јонинијем учењем: а гле, овдје је већи од Јоне.
42. Царица јужна изићи ће на суд с родом овијем, и осудиће га; јер она дође с краја земље да слуша премудрост Соломунову: а гле, овдје је већи од Соломуна.
43. А кад нечисти дух изиђе из човјека, иде кроз безводна мјеста тражећи покоја, и не нађе га.
44. Онда рече: да се вратим у дом свој откуда сам изишао; и дошавши нађе празан, пометен и украшен.
45. Тада отиде и узме са собом седам другијех духова горијех од себе, и ушавши живе ондје; и буде потоње горе човјеку ономе од првога. Тако ће бити и овоме роду зломе.
46. Док он још говораше к људима, гле, мати његова и браћа његова стајашу на пољу и чекаху да говоре с њиме.

47. И неко му рече: Ево матери твоје и браћа твоја стоје на пољу, ради су да говоре с тобом.

48. А он одговори и рече ономе што му каза: Ко је матери моја, и ко су браћа моја?

49. И пруживши руку своју на ученике своје рече: Ето матери моја и браћа моја. Јер ко извршује вољу оца мојега који је на небесима, онај је брат мој и сестра и матери.

Глава 13

1. И онај дан изишавши Исус из куће сјеђаше код мора.

2. И сабраше се око њега људи многи, тако да мора ући у лађу и сјести; а народ сав стајаше по бријегу.

3. И оним казива много у причама говорећи: Гле, изиђе сијач да сије.

4. И кад сијаше, једна зрна падоше у крај пута, и дођоше птице и позобаше их;

5. А друга падоше на каменита мјеста, гдје не бијаше много земље, и одмах изникоше; јер не бијаше у дубину земље.

6. И кад обасја сунце, повенуше, и будући да немаху жила, посахнуше.

7. А друга падоше у трње, и нарасте трње, и подави их.

8. А друга падоше на земљу добру, и доношаху род једно по сто, а једно по шест, а једно по тридесет.

9. Ко има уши да чује нека чује.

10. И приступивши ученици рекоше му: За што им говориш у причама?

11. А он одговарајући рече им: Вама је дано да знате тајне царства небескога, а њима није дано.

12. Јер ко има, даће му се, и претећи ће му; а који нема, узеће му се и оно што има.

13. За то им говорим у причама, јер гледајући не виде, и чујући не чују нити разумију.

14. И збива се на њима пророчанство Исаијно, које говори: ушима ћете чути, и нећете разумјети; и очима ћете гледати, и нећете видјети.

15. Јер је одрвенило срце овијех људи, и ушима тешко чују, и очи су своје затворили да како не виде очима, и ушима не чују, и срце не разумију, и не обратe се да их исцијелим.
16. А благо вашијем очима што виде, и ушима вашијем што чују.
17. Јер вам каже заиста да су многи пророци и праведници жељели видјети што ви видите, и не видјеше; и чути што ви чујете, и не чуше.
18. Ви пак чујте причу о сијачу:
19. Свакоме који слуша ријеч о царству и не разумије, долази нечастиви и краде посијано у срцу његовом: то је око пута посијано.
20. А на камену посијано то је који слуша ријеч и одмах с радости прими је,
21. Али нема коријена у себи, него је непостојан, па кад буде до невоље или га потјерају ријечи ради, одмах удари на траг.
22. А посијано у трњу то је који слуша ријеч, но брига овога свијета и пријевара богатства загуше ријеч, и без рода остану.
23. А посијано на доброј земљи то је који слуша ријеч и разумије, који дакле и род рађа, и доноси један по сто, а један по шесет, а један по тридесет.
24. Другу причу каза им говорећи: Царство је небеско као човјек који посија добро сјеме у пољу својему,
25. А кад људи спасаше, дође његов непријатељ и посија кукољ по пшеници, па отиде.
26. А кад ниче усјев и род донесе, онда се показа кукољ.
27. Тада дођоше слуге домаћинове и рекоше му: Господару! нијеси ли ти добро сјеме сијао на својој њиви? Откуда дакле кукољ?
28. А он рече им: непријатељ човјек то учини. А слуге рекоше му: хоћеш ли дакле да идемо да га почупамо?
29. А он рече: не; да не би чупајући кукољ почупали заједно с њиме пшеницу.
30. Оставите нека расте обоје заједно до жетве; и у вријеме жетве рећи ћу: саберите најприје кукољ, и свежите га у сноплe да га сажежем; а пшеницу свезите у житницу моју.

31. Другу причу каза им говорећи: Царство је небеско као зрно горушично које узме човјек и посије на њиви својој,
32. Које је истина најмање од свију сјемена али кад узрасте, веће је од свега поврћа, и буде дрво да птице небеске долазе, и сједају на његовијем гранама.
33. Другу причу каза им: Царство је небеско као квасац који узме жена и метне у три копање брашна док све не ускисне.
34. Све ово у причама говори Исус људима, и без приче ништа не говораше им:
35. Да се збуде што је рекао пророк говорећи: Отворићу у причама уста своја, казаћу сакривено од постања свијета.
36. Тада остави Исус људе, у дође у кућу. И приступише к њему ученици његови говорећи: Кажи нам причу о кукољу на њиви.
37. А он одговарајући рече им: Који сије добро сјеме оно је син човјечиј;
38. А њива је свијет; а добро сјеме синови су царства, а кукољ синови су зла;
39. А непријатељ који га је посијао, јест ђаво; а жетва је пошљедак овога вијека; а жетеоци су анђели.
40. Како што се дакле кукољ сабира, и огњем сажиге, тако ће бити на пошљетку овога вијека.
41. Послаће син човјечиј анђеле своје, и сабраће из царства његова све саблазни и који чине безакоње,
42. И бациће их у пећ огњену: ондје ће бити плач и шкргут зуба.
43. Тада ће се праведници засјати као сунце у царству оца својега. Ко има уши да чује нека чује.
44. Још је царство небеско као благо сакривено у пољу, које нашавши човјек сакри и од радости за то отиде и све што има, продаде и купи поље оно.
45. Још је царство небеско као човјек трговац који тражи добра бисера,
46. Па кад нађе једно многоцјено зрно бисера, отиде и продаде све што имаше и купи га.
47. Још је царство небеско као мрежа која се баци у море и заграби од сваке руке рибе;

48. Која кад се напуни, извукоше је на крај, и сједавши, избраше добре у судове, а зле бацише на поље.

49. Тако ће бити на пошљетку војска: изићи ће анђели и одлучиће зле од праведнијех.

50. И бациће их у пећ огњену: ондје ће бити плач и шкргут зуба.

51. Рече им Исус: Разумјесте ли све ово? Рекоше му: Да, Господе.

52. А он им рече: За то је сваки књижевник који се научио царству небескоме као домаћин који износи из клијети своје ново и старо.

53. И кад сврши Исус приче ове, отиде оданде.

54. И дошавши на постојбину своју, учаше их по зборницама њиховијем тако да му се дивљаху, и говорашу: Откуд овоме премудрост ова и моћи?

55. Није ли ово дрводјелјин син? не зове ли се мати његова Марија, и браћа његова Јаков, и Јосија, и Симон, и Јуда?

56. И сестре његове нијесу ли све код нас? Откуд њему ово све?

57. И саблажњаваху се о њега. А Исус рече им: Нема пророка без части осим на постојбини својој и у дому својему.

58. И не створи ондје чудеса многијех за невјерство њихово.

Глава 14

1. У то вријеме дође глас до Ирода четверовласника о Исусу:

2. И рече слугама својијем: То је Јован крститељ; он устаде из мртвијех, и за то чини чудеса.

3. Јер Ирод ухвати Јована, свеза га и баци у тамницу Иродијаде ради жене Филипа брата својега.

4. Јер му говораше Јован: Не можеш ти ње имати.

5. И шћаше да га убије, али се побоја народа; јер га држаху за пророка.

6. А кад бијаше дан рођења Иродова, игра кћи Иродијадина пред њима и угоди Ироду.

7. За то и с клетвом обрече јој дати штагод заиште.

8. А она научена од матере своје: Дај ми, рече, овдје на кругу главу Јована крститеља.
9. И забрину се цар; али клетве ради и онијех који се гошћаху с њим, заповједи јој дати.
10. И посла те посјекоше Јована у тамници.
11. И донесоше главу његову на кругу, и дадоше дјевојци, и однесе је матери својој.
12. И дошавши ученици његови, узеше тијело његово и укопаше га; и дођоше Исусу те јавише.
13. И чувши Исус, отиде оданде у лађи у пусто мјесто на само. А кад то чуше људи, идоше за њим пјешнице из градова.
14. И изишавши Исус видје многи народ, и сажали му се за њих, и исцијели болеснике њихове.
15. А пред вече приступише к њему ученици његови, говорећи: Овдје је пусто мјесто, а доцкан је већ; отпусти народ нека иде у села да купи себи хране.
16. А Исус рече им: Не треба да иду; подајте им ви нека једу.
17. А они рекоше му: Немамо овдје до само пет хљебова и двије рибе.
18. А он рече: Донесите ми их овамо.
19. И заповједи народу да посједају по трави; па узе онијех пет хљебова и двије рибе, и погледавши на небо благослови, и преломивши даде ученицима својијем, а ученици народу.
20. И једоше сви, и наситише се, и накупише комада што претече дванаест котарица пунијех.
21. А онијех што су јели бјеше људи око пет хиљада, осим жена и дјете.
22. И одмах натјера Исус ученике своје да уђу у лађу и напријед да иду на ону страну док се отпусти народ.
23. И отпустивши народ, попе се на гору сам да се моли Богу. И у вече бијаше ондје сам.
24. А лађа бјеше насред мора у невољи од валова, јер бијаше противан вјетар.
25. А у четврту стражу ноћи отиде к њима Исус идући по мору.

26. И видјевши га ученици по мору гдје иде, поплашише се говорећи: То је утвара; и од страха повикаше.

27. А Исус одмах рече им говорећи : Не бојте се; ја сам, не плашите се.

28. А Петар одговарајући рече: Господе! ако си ти, реци ми да дођем к теби по води.

29. А он рече: Ходи. И изишавши из лађе Петар иђаше по води да дође к Исусу.

30. Но видећи вјетар велики уплаши се, и почевши се топити, повика говорећи: Господе, помагај!

31. И одмах Исус пруживши руку ухвати Петра, и рекне му: Маловјерни! за што се посумња?

32. И кад уђоше у лађу, преста вјетар.

33. А који бијаху у лађи приступише и поклонише му се говорећи: Ва истину ти си син Божиј.

34. И прешавши дођоше у земљу Генисаретску.

35. И познавши га људи из онога мјеста, послаше по свој оној околини, и донесоше к њему све болеснике.

36. И мољаху га да се само дотакну скуга од његове :аљине; и који се дотакоше, оздравише.

Глава 15

1. Тада приступише к Исусу књижевници и фарисеји од Јерусалима говорећи:

2. За што ученици твоји преступају обичаје старијех? јер не умивају руку својијех кад хљеб једу.

3. А он одговарајући рекне им: За што и ви преступате заповијест Божију за обичаје своје?

4. Јер Бог заповиједа говорећи: поштуј оца и матер; који опсује оца или матер смрћу да умре.

5. А ви кажете: ако који рече оцу или матери: прилог је чим бих ти ја могао помоћи.

6. Може и да не поштује оца својега или матере. И укидoste заповијест Божију за обичаје своје.

7. Лицемјерни! добро је за вас пророковао Исаија говорећи:
8. Ови људи приближавају се к мени устима својим, и уснама поштују ме; а срце њихово далеко стоји од мене.
9. Но залуду ме поштују учећи наукама и заповијестима људским.
10. И дозвавши људе, рече им: Слушајте и разумијте.
11. Не погани човјека што улази у уста; него што излази из уста оно погани човјека.
12. Тада приступише ученици његови и рекоше му: Знаш ли да фарисеји чувши ту ријеч саблазнише се?
13. А он одговарајући рече: Свако дрво које није усадио отац мој небески, искоријениће се.
14. Оставите их: они су слијепи вођи слијепцима; а слијепец слијепца ако води; оба ће у јаму пасти.
15. А Петар одговарајући рече му: Кажи нам причу ову.
16. А Исус рече: Еда ли сте и ви још неразумни?
17. Зар још не знате да све што улази у уста у трбух иде, и избацује се на поље?
18. А што излази из уста од срца излази, и оно погани човјека;
19. Јер од срца излазе зле мисли, убиства, прељубе, курварства, крађе, лажна свједочанства, хуле на Бога.
20. И ово је што погани човјека, а неумивенијем рукама јести не погани човјека.
21. И изишавши оданде Исус отиде у крајеве Тирске и Сидонске.
22. И гле, жена Хананејка изиђе из онијех крајева, и повика к њему говорећи: Помилуј ме Господе сине Давидов! моју кћер врло мучи ђаво.
23. А он јој не одговори ријечи. И приступивши ученици његови мољаху га говорећи: Отпусти је, како виче за нама.
24. А он одговарајући рече: Ја сам послан само к изгубљенијем овцама дома Израилјева.
25. А она приступивши поклони му се говорећи: Господе, помози ми!

26. А он одговарајући рече: Није добро узети од дјецe хљеб и бацити псима.
27. А она рече: Да, Господе! али и пси једу од мрва што падају с трпезе њиховијех господара.
28. Тада одговори Исус, и рече јој: О жено! велика је вјера твоја; нека ти буде како хоћеш. И оздрави кћи њезина од онога часа.
29. И отишавши Исус оданде, дође к мору Галилејском, и попевши се на гору, сједи ондје.
30. И приступише к њему људи многи који имаху са собом хромијех, слијепијех, нијемијех, узетијех и другијех многијех, и положише их к ногама Исусовијем, и исцијели их.
31. Тако да се народ дивљаше, видећи нијеме гдје говоре, узете здраве, хроме гдје иду, и слијепе гдје гледају; и хвалише Бога Израилјева.
32. А Исус дозвавши ученике своје, рече: жао ми је овога народа, јер већ три дана стоје код мене и немају шта јести; а нијесам их рад отпустити гладне да не ослабе на путу.
33. И рекоше му ученици његови: Откуда нам у пустињи толики хљеб да се насити толики народ?
34. И рекне им Исус: Колико хљебова имате? А они рекоше: Седам, и мало рибице.
35. И заповједи народу да посједају по земљи.
36. И узевши онијех седам хљебова и рибе, и давши хвалу, преломи, и даде ученицима својијем, а ученици народу.
37. И једоше сви, и наситише се; и накупише комада што претече седам котарица пунијех.
38. А онијех што су јели бијаше четири хиљаде људи, осим жена и дјецe.
39. И отпустивши народ уђе у лађу, и дође у околине Магдаске.

Глава 16

1. И приступивши к њему фарисеји и садукееји, и кушајући га искаху да им покаже знак с неба.
2. А он одговарајући рече им: у вече говорите: биће ведро; јер је небо црвено.

3. И у јутро: данас ће бити и вјетар, јер је небо црвено и мутно. Лицемјери! лице небеско умијете познавати, а знаке времена не можете познати?
4. Род зли и курварски тражи знак, и знак неће му се дати осим знака Јоне пророка. И оставивши их отиде.
5. И полазећи ученици његови на ону страну заборавише узети хљеба.
6. А Исус рече им: чувајте се квасца фарисејскога и садужејског.
7. А они мишљаху у себи говорећи: То је што нијесмо хљеба узели.
8. А Исус разумјевши рече им: шта мислите у себи, маловјерни, што хљеба нијесте узели?
9. Зар још не разумијете нити памтите пет хљебова на пет хиљада, и колико котарица накупиште?
10. Ни седам хљебова на четири хиљаде, и колико котарица накупиште?
11. Како не разумијете да вам не рекох за хљебове да се чувате квасца фарисејскога и садужејског?
12. Тада разумјеше да не рече квасца хљебнога да се чувају, него науке фарисејске и садужејске.
13. А кад дође Исус у околинећесарије Филипове, питаше ученике своје говорећи: Ко говоре људи да је син човјечиј?
14. А они рекоше: Једни говоре да си Јован крститељ, други да си Илија, а други Јеремија, или који од пророка.
15. Рече им Исус: А ви шта мислите ко сам ја?
16. А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, син Бога живога.
17. И одговарајући Исус рече му: Благо теби, Симоне сине Јонин! Јер тијело и крв нијесу теби то јавили, него отац мој који је на небесима.
18. А и ја теби кажем: Ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу цркву своју, и врата паклена неће је надвладати.
19. И даћу ти кључеве од царства небескога: и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што раздријешиш на земљи биће раздријешено на небесима.
20. Тада запријети Исус ученицима својијем да ником не казују да је он Христос.

21. Од тада поче Исус казивати ученицима својијем да њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старјешина и од главара свештеничкијех и књижевника, и да ће га убити, и трећи дан да ће устати.

22. И узевши га Петар поче га одвраћати говорећи: Боже сачувај! то неће бити од тебе.

23. А он се обрнувши рече Петру: Иди од мене сотоно; ти си ми саблазан; јер не мислиш што је Божије него људско.

24. Тада Исус рече ученицима својијем: Ако ко хоће за мном ићи, нека се одрече себе, и узме крст свој и иде за мном.

25. Јер ко хоће своју душу да сачува, изгубиће је; а ако ко изгуби душу своју мене ради, наћи ће је.

26. Јер каква је корист човјеку ако сав свијет добије а души својој науди? или какав ће откуп дати човјек за своју душу?

27. Јер ће доћи син човјечиј у слави оца својега с анђелима својијем, и тада ће вратити свакоме по дјелима његовијем.

28. Заисто вам кажем: имају неки међу овима што стоје овдје који неће окусити смрти док не виде сина човјечијега гдје иде у царству својему.

Глава 17

1. И послје шест дана узео Исус Петра и Јакова и Јована брата његова, и изведе их на гору високу саме.

2. И преобрази се пред њима, и засја се лице његово као сунце а хаљине његове постадоше бијеле као цвијет.

3. И гле, указаше им се Мојсије и Илија, који с њим говораху.

4. А Петар одговарајући рече Исусу: Господе! добро нам је овдје бити; ако хоћеш да начинимо овдје три сјенице: теби једну, а Мојсију једну, а једну Илији.

5. Док он још говораше, гле, облак сјајан заклони их, и гле, глас из облака говорећи: Ово је син мој љубазни, који је по мојој вољи; њега послушајте.

6. И чувши ученици падоше ничице, и уплашише се врло.

7. И приступивши Исус дохвати их се, и рече: устаните, и не бојте се.

8. А они подигнувши очи своје никога не видјеше до Исуса сама.

9. И силазећи с горе заповједи им Исус говорећи: Ником не казујте што сте видјели док син човјечиј из мртвијех не устане.

10. И запиташе га ученици његови говорећи: За што дакле књижевници кажу да Илија најприје треба да дође?

11. А Исус одговарајући речи им: Илија ће доћи најприје и уредити све.

12. Али вам кажем да је Илија већ дошао, и не познаше га; него учинише с њиме шта хтјеше: тако и син човјечиј треба да пострада од њих.

13. Тада разумјеше ученици да им говори за Јована крститеља.

14. И кад дођоше к народу, приступи к њему човјек клањајући му се

15. И говорећи: Господе! помилуј сина мојега; јер о мијени бјесни и мучи се врло; јер много пуга пада у ватру, и много пута у воду.

16. И доведох га ученицима твојијем, и не могаше га исцијелити.

17. А Исус одговарајући рече: о роде невјерни и покварени! докле ћу бити с вама? докле ћу вас трпљети? Доведите ми га амо.

18. И запријети му Исус; и ђаво изиђе из њега; и оздрави момче од онога часа.

19. Тада приступише ученици к Исусу и на само рекоше му: За што га ми не могасмо изгнати?

20. А Исус рече им: За невјерство ваше. Јер вам кажем заиста: ако имате вјере колико зрно горушично, рећи ћете гори овој: пријеђи одавде тамо, и пријеђи ће, и ништа неће вам бити немогуће.

21. А овај се род изгони само молитвом и постом.

22. А кад су ходили по Галилеји, рече им Исус: Предаће се син човјечиј у руке људске;

23. И убиће га, и трећи дан устаће. И невесели бијаху врло.

24. А кад дођоше у Капернаум, приступише к Петру они што купе дидрахме, и рекоше: Зар ваш учитељ неће дати дидрахме?

25. Петар рече: Хоће. И кад уђе у кућу, претече га Исус говорећи: шта мислиш Симоне? Цареви земаљски од кога узимају порезе и хараче или од својијех синова или од туђијех?

26. Рече њему Петар: Од туђијех. Рече му Исус. Дакле не плаћају синови.

27. Али да их не саблазнимо, иди на море, и баци удицу, и коју прву ухватиш рибу, узми је; и кад јој отвориш уста наћи ћеш статир; узми га те им подај за ме и за се.

Глава 18

1. У тај час приступише ученици к Исусу говорећи: ко је дакле највећи у царству небескоме?
2. И дозво Исус дијете, и постави га међу њих,
3. И рече им: Заиста вам каже, ако се не повратите и не будете као дјеца, нећете ући у царство небеско.
4. Који се дакле понизи као дијете ово, онај је највећи у царству небескоме.
5. И који прими таково дијете у име моје, мене прима.
6. А који саблазни једнога од овијех малијех који вјерују мене, боље би му било да се објеси камен воденични о врату његову, и да потоне у дубину морску.
7. Тешко свијету од саблазни; јер је потребно да дођу саблазни; али тешко оном човјеку кроз кога долази саблазан.
8. Ако ли те рука твоја или нога твоја саблажњава, одсијечи је и баци од себе: боље ти је ући у живот хрому или кљасту, него ли с двије руке и двије ноге да те баце у огањ вјечни
9. И ако те око твоје саблажњава, извади га и баци од себе: боље ти је с једнијем оком у живот ући, него с два ока да те баце у пакао огњени.
10. Гледајте да не презрете једнога од малијех овијех; јер вам кажем да анђели њихови на небесима једнако гледају лице оца мојега небескога.
11. Јер син човјечиј дође да изнађе и спасе изгубљено.
12. што вам се чини? Кад има један човјек сто оваца па зађе једна од њих, не остави ли он деведесет и девет у планини, и не иде да тражи ону што је зашла?
13. И ако се догоди да је нађе, заиста вам каже да се њој више радује него онима деведесет и девет што нијесу зашле.
14. Тако није воља оца вашег небескога да погине један од овијех малијех.

15. Ако ли ти сагријeши брат твој, иди и покарај га међу собом и њим самијем; ако те послуша, добио си брата својега.
16. Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу да све ријечи остану на устима два или три свједока.
17. Ако ли њих не послуша, кажи цркви; а ако ли не послуша ми цркве, да ти буде као незнабожац и цариник.
18. Јер вам кажем заиста: штогод свежете на земљи биће свезано на небу, и штогод раздријешите на земљи биће раздријешено на небу.
19. Још вам кажем заиста: ако се два од вас сложе на земљи у чему му драго, за што се узмоле, даће им отац мој који је на небесима.
20. Јер гдје су два или три сабрани у име моје ондје сам ја међу њима.
21. Тада приступи к њему Петар и рече: Господе! колико пута ако ми сагријeши брат мој да му опростим? до седам пута?
22. Рече њему Исус: Не велим ти до седам пута, него до седам пута седамдесет.
23. За то је царство небеско као човјек цар који намисли да се прорачуни са својијем слугама.
24. И кад се поче рачунати, доведоше му једнога дужника од десет хиљада таланта.
25. И будући да немаше чим платити, заповједи господар његов да га продаду, и жену његову и дјецу, и све што има; и да му се плати.
26. Но слуга тај паде и клањаше му се говорећи: Господару! причекај ме, и све ћу ти платити.
27. А господару се сажали за тијем слугом, пусти га и дуг опрости му.
28. А кад изиђе слуга тај, нађе једнога од својијех другара који му је дужан сто гроша и ухвативши га дављаше говорећи: дај ми што си дужан.
29. Паде другар његов пред ноге његове и мољаше га говорећи: причекај ме, и све ћу ти платити.
30. А он не хтје, него га одведе и баци у тамницу док не плати дуга.
31. Видјевши пак другари његови тај догађај жао им би врло, и отишавши казаше господару својему сав догађај.

32. Тада га дозвола господар његов, и рече му: зли слуго! сав дуг онај опростих теби, јер си ме молио.

33. Није ли требао да се и ти смилујеш на свога другара, као и ја на те што се смиловах?

34. И разгњеви се господар његов, и предаде га мучитељима док не плати сав дуг свој.

35. Тако ће отац мој небески учинити вама, ако не опростите сваки брату својему од срца својих.

Глава 19

1. И кад сврши Исус ријечи ове, отиде из Галилеје, и дође у околине Јудејске преко Јордана.

2. И за њим идоше људи многи и исцијели их ондје.

3. И приступише к њему фарисеји да га кушају, и рекоше му: Може ли човјек пустити жену своју за сваку кривицу?

4. А он одговарајући рече им: Нијесте ли читали да је онај који је у почетку створио човјека мужа и жену створио их?

5. И рече: За то оставиће човјек оца својега и матер, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело.

6. Тако нијесу више двоје, него једно тијело; а што је Бог саставио човјек да не раставља.

7. Рекоше му: За што дакле Мојсије заповиједа да се да књига распусна, и да се пусти?

8. Рече им: Мојсије је вама допустио по тврђи вашег срца пуштати своје жене; а из почетка није било тако.

9. Него ја вам кажем: ако ко пусти своју жену, осим за курварство, и ожени се другом, чини прељубу; и који узме пуштеницу чини прељубу.

10. Рекоше му ученици његови: Ако је тако човјеку са женом, није се добро женити.

11. А он рече им: Не могу сви примити тијех ријечи до они којима је дано.

12. Јер има ушкопљеника који су се тако родили из утробе материне; а има ушкопљеника које су људи ушкомили; а има ушкопљеника који су сами себе ушкомили царства ради небескога. Ко може примити нека прими.
13. Тада приведоше к њему дјецу да метне руке на њих, и да се помоли Богу; а ученици забрањиваху им.
14. А Исус рече им: Оставите дјецу, и не забрањујте им долазити к мени; јер је таковијех царство небеско.
15. И метнувши на њих руке отиде оданде.
16. И гле, неко приступивши рече му: учитељу благи! каквово ћу добро да учиним да имам живот вјечни?
17. А он рече му: што ме зовеш благијем? Нико није благ осим једнога Бога. А ако желиш ући у живот, држи заповијести.
18. Рече му: Које? А Исус рече: Да не убијеш; не чиниш прељубе; не украдеш; не свједочиш лажно;
19. Поштуј оца и матер: и љуби ближњега свога као самог себе.
20. Рече му младић: Све сам ово сачувао од младости своје; шта ми још треба?
21. Рече му Исус: Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; па хајде за мном.
22. А кад чу младић ријеч, отиде жалостан; јер бијаше врло богат.
23. А Исус рече ученицима својијем: Заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у царство небеско.
24. И још вам кажем: лакше је камили проћи кроз иглене уши него ли богатоме ући у царство Божије.
25. А кад то чуше ученици, дивљаху се врло говорећи: Ко се дакле може спасти?
26. А Исус погледавши на њих рече им: Људима је ово немогуће, а Богу је све могуће.
27. Тада одговори Петар и рече му: Ето ми смо оставили све и за тобом идемо; шта ће дакле бити нама?

28. А Исус рече им: Заиста вам кажем да ћете ви који идете за мном, у другом рођењу, кад сједете син човјечиј на пријестолу славе своје, сјешћете и ви на дванаест пријестола и судити над дванаест кољена Израилевијех.

29. И сваки, који остави куће, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, имена мојега ради, примиће сто пута онолико, и добиће живот вјечни.

30. Али ће многи први бити пошљедњи и пошљедњи први.

Глава 20

1. Јер је царство небеско као човјек домаћин који у јутру рано изиђе да најима посленике у виноград свој.

2. И погодивши се с посленицима по грош на дан посла их у виноград свој.

3. И изишавши у трећи сахат, видје друге гдје стоје на чаршији _ беспослени,

4. И њима рече: идите и ви у мој виноград, и што буде право даћу вам.

5. И они отидоше. И опет изишавши у шести и девети сахат, учини тако.

6. И у једанаести сахат изишавши, нађе друге гдје стоје беспослени, и рече им: што стојите овдје вас дан беспослени?

7. Рекоше му: нико нас не најми. Рече им: идите и ви у мој виноград, и што буде право примићете.

8. А кад би увече, рече господар од винограда к приставу својему: дозови посленике и подај им плату почевши од пошљедњијех до првијех.

9. И дошавши који су у једанаести сахат најмљени примише по грош.

10. А кад дођоше први, мишљаху да ће више примити: и примише и они по грош.

11. И примивши викаху на господара

12. Говорећи: Ови пошљедњи један сахат радише, и изједначи их с нама који смо се читав дан мучили и горјели.

13. А он одговарајући рече једноме од њих: пријатељу! ја теби не чиним криво; нијеси ли погодио са мном по грош?

14. Узми своје па иди; а ја хоћу и овоме пошљедњему да дам као и теби.

15. Или зар ја нијесам властан у својему чинити шта хоћу? Зар је око твоје зло што сам ја добар?

16. Тако ће бити пошљедњи први и први пошљедњи; јер је много званијех а мало избранијех.

17. И пошавши Исус у Јерусалим узе на само дванаест ученика на путу, и рече им:

18. Ево иде у Јерусалим, и син човјечиј биће предан главарима свештеничкијем и књижевницима; и осудиће га на смрт;

19. И предаће га незнабошцима да му се ругају и да га бију и разапну; и трећи дан устаће.

20. Тада приступи к њему мати синова Зеведејевих са својијем синовима клањајући му се и молећи га за нешто.

21. А он јој рече: шта хоћеш? Рече му: Заповједи да сједу ова моја два сина, један с десне стране теби, а један с лијеве стране теби, у царству твојему.

22. А Исус одговарајући рече: Не знате шта иштете; можете ли пити чашу коју ћу ја пити, и крстити се крштењем којијем се ја крстим? Рекоше му: Можемо.

23. И рече им: чашу дакле моју испићете, и крстићете се крштењем којијем се ја крстим; аи да сједете с десне стране мени и слијеве, не могу ја дати, него коме је уготовио отац мој.

24. И кад чуше осталијех десет ученика, расрдише се на та два брата.

25. А Исус дозвавши их рече: Знате да кнезови народни заповиједају народу, и поглавари управљају њим.

26. Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде већи међу вама, да вам служи.

27. И који хоће међу вама да буде први, да вам буде слуга.

28. Као што ни син човјечиј није дошао да му служе, него да служи и да душу своју у откуп да за многе.

29. И кад је излазио из Јерихона за њим иде народ многи.

30. И гле, два слијепца сјеђаху крај пута, у чувши да Исус пролази повикаше говорећи: Помилуј нас Господе, сине Давидов!

31. А народ пријећаше им да ућуте; а они још већма повикаше говорећи: Помилуј нас Господе, сине Давидов!

32. И уставивши се Исус дозвоа их, и рече: шта хоћете да вам учиним?

33. Рекоше му: Господе, да се отворе очи наше.

34. И смилова се Исус, и дохвати се очију њиховијех и одмах прогледаше очи њихове, и отидоше за њим.

Глава 21

1. И кад се приближише к Јерусалиму и дођоше у Витфагу к Маслинској гори, онда Исус посла два ученика

2. Говорећи им: Идите у село што је према вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану и магаре с њом; одријешите је и доведите ми.

3. И ако вам ко рече што, кажите да они требају Господу; и одмах ће их послати.

4. А ово је све било да се збуде што је казао пророк говорећи:

5. Кажите кћери Сионовој: ево цар твој иде теби кротак, и јаше на магарцу, и магарету сину магаричину.

6. И ученици отидоше, и учинивши како им заповједи Исус

7. Доведоше магарицу и магаре, и метнуше на њих хаљине своје, и посадише га на њих.

8. А људи многи простријеше хаљине своје по путу; а други резаху грање од дрвета и простираху по путу.

9. А народ који иђаше пред њим и за њим, викаше говорећи: Осана сину Давидову! благословен који иде у име Господње! Осана на висини!

10. И кад он уђе у Јерусалим, узбуни се сав град говорећи: Ко је то?

11. А народ говораше: Ово је Исус пророк из Назарета Галилејскога.

12. И уђе Исус у цркву Божију, и изгна све који продаваху и куповаху по цркви, и испремета трпезе онијех што мијењаху новце, а клупе онијех што продаваху голубове.

13. И рече им: у писму стоји: дом мој дом молитве нека се зове; а ви начинисте од њега пећину хајдучку.

14. И приступише к њему хроми и слијепи у цркви, и исцијели их.
15. А кад видјеше главари свештенички и књижевници чудеса што учини, и дјецу гдје вичу у цркви и говоре: Осана сину Давидову, расрдише се.
16. И рекоше му: чујеш ли што ови говоре? А Исус рече им: Да! Зар нијесте никад читали: из уста мале дјеце и која сисају начинио си себи хвалу?
17. И оставивши их изиђе на поље из града у Витанију, и заноћи ондје.
18. А у јутру враћајући се у град огладње.
19. И угледавши смокву једну крај пута дође к њој, и не нађе ништа на њој до лишћа сама, и рече јој: Да никад на теби не буде рода до вијека. И одмах усахну смоква.
20. И видјевши то ученици дивише се говорећи: Како одмах усахну смоква!
21. А Исус одговарајући рече им: Заиста вам каже: ако имате вјеру и не посумњате, не само смоквено учинићете, него и гори овој ако речете: дигни се и баци се у море, биће.
22. И све што узиштете у молитви вјерујући, добићете.
23. И кад дође у цркву и стаде учити, приступише к њему главари свештенички и старјешине народне говорећи: Каквом власти то чиниш? И ко ти даде власт ту?
24. А Исус одговарајући рече им: И ја ћу вас упитати једну ријеч, коју ако ми кажете, и ја ћу вама казати каквом власти ово чиним.
25. Крштење Јованово откуда би? Или с неба, или од људи? А они помишљаваху у себи говорећи: Ако речемо: с неба, рећи ће нам: за што му дакле не вјеровасте?
26. Ако ли речемо: од људи, бојимо се народа; јер сви Јована држаху за пророка.
27. И одговарајући Исусу рекоше: Не знамо. Рече и он њима: Ни ја вама нећу казати каквом власти ово чиним.
28. шта вам се чини? човјек неки имаше два сина; и дошавши к првоме рече: сине! иди данас ради у винограду моме.
29. А он одговарајући рече: нећу, а послије се раскаја и отиде.
30. И приступивши к другоме рече тако. А он одговарајући рече: хоћу, господару; и не отиде.

31. Који је од ове двојице испунио вољу очину? Рекоше му: Први. Рече им Исус: Заиста вам кажем да ће цариници и курве прије вас ући у царство Божије.
32. Јер дође к вама Јован путем праведнијем, и не вјеровасте му; а цариници и курве вјероваште му; и ви пошто видјесте то, не раскајасте се да му вјерујете.
33. Другу причу чујте: бијаше човјек домаћин који посади виноград, и огради га плотом, и ископа у њему пивницу, и начини кулу, и даде га виноградарима, и отиде.
34. А кад се приближи вријеме родовима, посла слуге своје к виноградарима да приме родове његове.
35. И виноградарии похватавши слуге његове једнога избише, а једнога убише, а једнога засуше камењем.
36. Опет посла друге слуге, више него прије, и учинише им тако исто.
37. А по том посла к њима сина својега говорећи: но стидјеће се сина мојега.
38. А виноградарии видјевши сина рекоше међу собом: ово је нашљедник; ходите да га убијемо, и да нама остане достојање његово.
39. И ухватише га, па изведоше на поље из винограда, и убише.
40. Кад дође дакле господар од винограда шта ће учинити виноградарима онијем?
41. Рекоше му: Злочинце ће злом смрти поморити; а виноград даће другијем виноградарима, који ће му давати родове у своје вријеме.
42. Рече им Исус: Зар нијесте никад читали у писму: камен који одбацише зидари, онај поста глава од угла; то би од Господа и дивно је у вашијем очима.
43. За то вам каже да ће се од вас узети царство Божије, и даће се народу који његове родове доноси.
44. И ко падне на овај камен разбиће се; а на кога он падне сатрће га.
45. И чувши главари свештенички и фарисеји приче његове разумјеше да за њих говори.
46. И гледаху да га ухвате, али се побојаше народа, јер га држаху за пророка.

Глава 22

1. И одговарајући Исус опет рече им у причама говорећи: Царство је небеско као човјек цар који начини свадбу сину својему.
3. И посла слуге своје да зову званице на свадбу; и не хтјеше доћи
4. Опет посла друге слуге говорећи: кажите званицама: ево сам објед свој уготовио, јунци моји и храњеници поклани су, и све је готово; дођите на свадбу.
5. А они не маривши отидоше овај у поље своје, а овај к трговини својој.
6. А остали ухватише слуге његове, наружише их. и побише их.
7. И кад то чу цар онај, разгњеви се и пославши војску своју погуби крвнике оне, и град њихов запали.
8. Тада рече слугама својима: свадба је дакле готова, а званице не бише достојне,
9. Идите дакле на раскршћа и кога год нађете, дозовите на свадбу.
10. И изишавши слуге оне на раскршћа сабраше све које нађоше, зле и добре; и столови напунише се гостију.
11. Изишавши пак цар да види госте угледа ондје човјека необучена у свадбено рухо;
12. И рече му: пријатељу! како си дошао амо без свадбенога руха? а он оћутје.
13. Тада рече цар слугама: свежите му руке и ноге, па га узмите те баците у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.
14. Јер су многи звани, али је мало избранијех.
15. Тада отидоше фарисеји и начинише вијећу како би га ухватили у ријечи.
16. И послаше к њему ученике своје с Иродовцима, те рекоше: учитељу! знамо да си истинит, и путу Божијему заиста учиш, и не мариш ни за кога, јер не гледаш ко је ко.
17. Кажи нам дакле што мислиш ти? треба ли дати харач ћесару или не?
18. Разумјевши Исус лукавство њихово рече: што ме кушате, лицемјери?
19. Покажите ми новац харачки. А они донесоше му новац.
20. И рече им: чиј је образ овај и натпис?

21. И рекоше му: ћесарев. Тада рече им: Подајте дакле ћесарево ћесару, и Божије Богу.
22. И чувши дивише се, и оставивши га отидоше.
23. Тај дан приступише к њему садужеји који говоре да нема васкрсенија, и упиташе га
24. Говорећи: учитељу! Мојсије рече: ако ко у мре без дјецe, да узме брат његов жену његову и да подигне сјеме брату својему.
25. у нас бјеше седам браће; и први оженивши се умрије, и не имавши порода остави жену своју брату својему.
26. А тако и други, и трећи, тја до седмога.
27. А послије свију умрије и жена.
28. О васкрсенију дакле кога ће од седморице бити жена? јер је за свима била.
29. А Исус одговарајући рече им: Варате се, не знајући писма ни силе Божије.
30. Јер о васкрсенију нити ће се женити ни удавати; него су као анђели Божији на небу.
31. А за васкрсеније мртвијех нијесте ли читали што нам је рекао Бог говорећи:
32. Ја сам Бог Аврамов, и Бог Исаков. и Бог Јаковљев? Није Бог Бог мртвијех, него живијех.
33. И чувши народ дивљаше се науци његовој.
34. А фарисеји чувши да посрами садужеје сабраше се заједно.
35. И упита један од њих законик кушајући га и говорећи:
36. Учитељу! која је заповијест највећа у закону?
37. А Исус рече му: Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом мисли својом.
38. Ово је прва и највећа заповијест.
39. А друга је као и ова: љуби ближегга својег као самога себе.
40. О овима двјема заповијестима виси сав закон и пророци.

41. А кад се сабраше фарисеји, упита их Исус
42. Говорећи: шта мислите за Христа, чиј је син? Рекоше му: Давидов.
43. Рече им: Како дакле Давид њега духом назива Господом говорећи:
44. Рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима?
45. Кад дакле Давид назива њега Господом, како му је син?
46. И нико му не могаше одговорити ријечи; нити смијаше ко од тога дана да га запита више.

Глава 23

1. Тада Исус рече к народу и ученицима својима
2. Говорећи: На Мојсијеву столицу сједоше књижевници и фарисеји.
3. Све дакле што вам рекну да држите, држите и творите; али што они чине не чините; јер говоре а не чине.
4. Него вежу бремена тешка и незгодна за ношење, и товаре на плећа људска; а прстом својијем неће да их прихвате.
5. А сва дјела своја чине да их виде људи; раширују своје амајлије, и граде велике скуте на хаљинама својима.
6. И траже зачеље на гозбама и прва мјеста по зборницама,
7. И да им се клања по улицама, и да их људи зову: рави! рави!
8. А ви се не зовите рави; јер је у вас један рави Христос, а ви сте сви браћа.
9. И оцем не зовите никога на земљи; јер је у вас један отац који је на небесима.
10. Нити се зовите учитељи; јер је у вас један учитељ Христос.
11. А највећи између вас да вам буде слуга.
12. Јер који се подиже, понизиће се, а који се понижује, подигнуће се.
13. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што затворате царство небеско од људи; јер ви не улазите нити дате да улазе који би хтјели.

14. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што једете куће удовичке, и лажно се Богу молите дуг о; за то ћете већма бити осуђени.
15. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што преходите море и земљу да би присвојили јединога, и кад га присвојите, чините га сином пакленијем у двоје већијем од себе.
16. Тешко вама вођи слијепи који говорите: ако се ко куне црквом ништа је; ако се куне златом црквенијем крив је.
17. Будале слијепе! шта је веће, или злато, или црква која злато освети?
18. И ако се ко куне олтаром ништа је то, а који се куне даром који је на њему крив је.
19. Будале слијепе! шта је веће, или дар, или олтар који дар освети?
20. Који се дакле куне олтаром, куне се њим и свијем што је на њему.
21. И који се куне црквом, куне се њом и омијем који живи у њој.
22. И који се куне небом, куне се пријестолом Божијем и онијем који сједи на њему.
23. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а остависте што је најпретежније у закону: правду и милост и вјеру; а ово је требало чинити и оно не остављати.
24. Вођи слијепи који оцјеђујете комарца а камилу прождирете.
25. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што чистите споља чашу и здјелу а изнутра су пуне грабежа и неправде.
26. Фарисеју слијепи! очисти најприје изнутра и здјелу да буде и споља чиста.
27. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што сте као окречени гробови, који се споља виде лијепи а унутра су пуни костију мртвачкијех и сваке нечистоте.
28. Тако и ви споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемјерја и безакоња.
29. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што зидате гробове пророцима и красите раке праведника.
30. И говорите: да смо ми били у вријеме својијех отаца, не бисмо с њима пристали у крв пророка.

31. Тијем само свједочите за себе да сте синови онијех који су побили пророке.
32. И ви допуните мјеру отаца својијех.
33. Змије, породи аспидини! како ћете побјећи од пресуде у огањ паклени?
34. За то ево ја ћу к вама послати пророке и премудре и књижевнике; и ви ћете једне побити и распети, а једне бити по зборницама својима и гонити од града до града.
35. Да дође на вас сва крв праведна што је проливена на земљи од крви Авеља праведнога до крви Зарије сина Варахијна, којега убисте међу црквом и олтаром.
36. Заиста вам кажем да ће ово све доћи на род овај.
37. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! колико пута хтјех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтјесте!
38. Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста.
39. Јер вам каже: нећете мене видјети одселе док не речете: благословен који иде у име Господње.

Глава 24

1. И изишавши Исус иђаше од цркве, и приступише к њему ученици његови да му показу грађевину црквену.
2. А Исус рече им: Не видите ли све ово? Заисто вам кажем: неће остати овдје ни камен на камену који се неће разметнути.
3. А кад сјеђаше на гори Маслинској приступише к њему ученици на само говорећи: Кажи нам кад ће то бити? и какав је знак твојега доласка и пошљетка вијека?
4. И одговарајући Исус рече им: чувајте се да вас ко не превари.
5. Јер ће многи доћи у име моје говорећи: ја сам Христос. И многе ће преварити.
6. чућете ратове и гласове о ратовима. Гледајте да се не уплашите; јер треба да то све буде. Али није још тада пошљедак.
7. Јер ће устати народ на народ и царство на царство; и биће глади и помори, и земља ће се трести по свијету.

8. А то је све почетак страдања.
9. Тада ће вас предати на муке, и побиће вас, и сви ће народи омрзнути на вас имена мојега ради.
10. И тада ће се многи саблазнити, и друг друга издаће. и омрзнуће друг на друга.
11. И изићи ће многи лажни пророци и превариће многе.
12. И што ће се безакоње умножити, охладњеће љубав многијех.
13. Али који претрпи до краја благо њему.
14. И проповједиће се ово јеванђеље о царству по свему свијету за свједочанство свијем народима. И тада ће доћи пошљедак.
15. Кад дакле угледате мрзост опушћења, о којој говори пророк Данило, гдје стоји на мјесту светоме (који чита да разумије):
16. Тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе,
17. И који буде на крову да не силази узети што му је у кући;
18. И који буде у пољу да се не врати натраг да узме хаљине своје.
19. А тешко труднима и дојилицама у те дане.
20. Него се молите Богу да не буде бјежан ваша у зиму ни у суботу;
21. Јер ће бити невоља велика какова није била од постања свијета до сад нити ће бити;
22. И да се они дани не скрате, нико не би остао; али избранијех ради скратиће се дани они.
23. Тада ако вам ко рече: ево овдје је Христос или ондје, не вјерујте.
24. Јер ће изићи лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке велике и чудеса да би преварили, ако буде могуће, и избране.
25. Ето вам казах напријед.
26. Ако вам дакле реку: ево га у пустињи, не излазите; ево га у собама, не вјерујте.
27. Јер како што муња излази од истока и показује се до запада, тако ће бити долазак сина човјечијега.

28. Јер гдје је стрвина онамо ће се и орлови. купити.
29. И одмах ће по невољи дана тијех сунце помрчати и мјесец своју свјетлост изгубити, и звијезде с неба спасти, и силе небеске покренути се.
30. И тада ће се показати знак сина човјечијега на небу; и тада ће проплакати сва племена на земљи, и угледаће сина човјечијега гдје иде на облацима небескима са силом и славом великом.
31. И послаће анђеле своје с великијем гласом трубнијем; и сабраће избране његове од четири вјетра, од краја до краја небеса.
32. Од смокве научите се причи: кад се већ њезине гране помладе и улистају, знате да је близу љето.
33. Тако и ви кад видите све ово, знајте да је близу код врата.
34. Заиста вам каже: овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде.
35. Небо и земља проћи ће, али ријечи моје неће проћи.
36. А о дану томе и о часу нико не зна ни анђели небески, до отац мој сам.
37. Јер како што је било у вријеме Нојево тако ће бити и долазак сина човјечијега.
38. Јер како што пред потопом јеђаху и пијаху, жењаху се и удаваху до онога дана кад Ноје уђе у ковчег,
39. И не осјетише док не дође потоп и однесе све; тако ће бити и долазак сина човјечијега.
40. Тада ће бити два на њиви; један ће се узети, а други ће се оставити.
41. Двије ће мљети на жрвњевима; једна ће се узети, а друга ће се оставити.
42. Стражите дакле, јер не знате у који ће час доћи Господ ваш.
43. Али ово знајте: кад би знао домаћин у које ће вријеме доћи лупеж, чувао би и не би дао поткопати куће своје.
44. За то и ви будите готови; јер у који час не мислите доћи ће син човјечиј.
45. Ко је дакле тај вјерни и мудри слуга којег је поставио господар његов над својима домашњима да им даје храну на оброк?
46. Благо томе слуги којег дошавши господар његов нађе да извршује тако.

47. Заиста вам кажем: поставиће га над свијем имањем својијем.
48. Ако ли тај рђави слуга рече у срцу своме: неће мој господар још за дуго доћи;
49. И почне бити своје другаре, а јести и пити с пијаницама;
50. Доћи ће господар тога слуге у дан кад се не нада, и у час кад не мисли.
51. И расјећи ће га напола, и даће му плату као и лицемјерима; ондје ће бити плач и шкргут зуба.

Глава 25

1. Тада ће бити царство небеско као десет дјевојака које узеше жишке своје и изиђоше на сусрет женику.
2. Пет од њих бијаху мудре а пет луде.
3. И луде узевши жишке своје не узеше са собом уља.
4. А мудре узеше уље у судовима са жишцима својима.
5. А будући да женик одоцни, задријемаше све, и поспаше.
6. А у поноћи стаде вика: ето женика гдје иде, излазите му на сусрет.
7. Тада усташе све дјевојке оне и украсише жишке своје.
8. А луде рекоше мудрима: дајте нам од уља својега, јер наши жишци хоће да се угасе.
9. А мудре одговорише говорећи: да не би не достао и нама и вама, боље је идите к трговцима и купите себи.
10. А кад оне отидоше да купе, дође женик, и готове уђоше с њим на свадбу, и затворише се врата.
14. А послвије дођоше и оне друге дјевојке говорећи: господару! господару! отвори нам.
42. А он одговарајући рече им: заиста вам каже: не познаје вас.
13. Стражите дакле, јер не знате дана ни часа у који ће син човјечиј доћи.
14. Јер како што човјек полазећи дозвоа слуге своје и предаде им благо своје;

45. И једноме дакле даде пет таланта, а другоме два, а трећему један, свакоме према његовој моћи; и отиде одмах.

46. А онај што прими пет таланта отиде те ради с њима, и доби још пет таланта.

17. Тако и онај што прими два доби и он још два.

18. А који прими један отиде те га закопа у земљу и сакри сребро господара својега.

19. А по дугом времену дође господар тијех слуга, и стаде се рачунити с њима.

20. И приступивши онај што је примио пет таланта, донесе још пет таланта говорећи: господару! предао си ми пет таланта; ево још пет таланта ја сам добио с њима.

21. А господар његов рече му: добро, слуго добри и вјерни! у малом био си ми вјеран, над многијем ћу те поставити; уђи у радост господара својега.

22. А приступивши и онај што је примио два таланта рече: господару! предао си ми два таланта; ево још два таланта ја сам добио с њима.

23. А господар његов рече му: добро, слуго добри и вјерни! у малом био си ми вјеран, над многијем ћу те поставити; уђи у радост господара својега.

24. А приступивши и онај што је примио један талант рече: господару! знао сам да си ти тврд човјек: жњеш гдје нијеси сијао, и купиш гдје нијеси вијао;

25. Па се побојаш и отидох те сакрих талант твој у земљу; и ево ти твоје.

26. А господар његов одговарајући рече му: зли и љениви слуго! знао си да ја жње гдје нијесам сијао, и купим гдје нијесам вијао:

27. Требало је дакле моје сребро да даш трговцима; и ја дошавши узео бих своје с добитком.

28. Узмите дакле од њега талант, и подајте ономе што има десет таланта.

29. Јер свакоме који има, даће се, и претећи ће му; а од онога који нема, и што има узеће се од њега.

30. И неваљалога слугу баците у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.

31. А кад дође син човјечиј у слави својој и сви свети анђели с њиме, онда ће сјести на пријестолу славе своје.

32. И сабраће се пред њим сви народи, и разлучиће их између себе као пастир што разлучује овце од јараца.

33. И поставиће овце с десне стране себи, а јарце с лијеве.

34. Тада ће рећи цар онима што му стоје с десне стране: ходите, благословени оца мојега! примите царство које вам је приправљено од постања свијета.

35. Јер огладњех, и дасте ми да једем; ожедњех, и напојисте ме; гост бијах, и примисте ме;

36. Го бијах, и одјенусте ме; болестан бијах, и обиђосте ме; у тамници бијах, и дођосте к мени.

37. Тада ће му одговорити праведници: говорећи: Господе! кад те видјесмо гладна, и нахранисмо? или жедна, и напојисмо?

38. Кад ли те видјесмо госта, и примисмо? или гола, и одјенемо?

39. Кад ли те видјесмо болесна или у тамници, и дођосмо к теби?

40. И одговарајући цар рећи ће им: заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.

41. Тада ће рећи и онима што му стоје с лијеве стране: идите од мене проклету у огањ вјечни приправљени ђаволу и анђелима његовијем.

42. Јер огладњех, и не дадoste ми да једем; ожедњех, и не напојисте ме;

43. Гост бијах, и не примисте ме; го бијах, и не одјенусте ме; болестан и у тамници бијах, и не обиђосте ме.

44. Тада ће му одговорити и они говорећи: Господе! кад те видјесмо гладна или жедна, или госта или гола, или болесна или у тамници, и не послужисмо те?

45. Тада ће им одговорити говорећи: заиста вам кажем: кад не учинисте једноме од ове моје мале браће, ни мени не учинисте.

46. И ови ће отићи у муку вјечну, а праведници у живот вјечни.

Глава 26

1. И кад сврши Исус све ријечи ове, рече ученицима својима:

2. Знате да ће до два дана бити пасха, и сина човјечијега предаће да се разапне.

3. Тада скупише се главари свештенички и књижевници и старјешине народне у двор поглавара свештеничкога по имену Кајафе;
4. И свјетоваше се како би Исуса из пријеваре ухватили и убили.
5. И говораху: Али не о празнику да се не би народ побунио.
6. А кад Исус бјеше у Витанији у кући Симона губавога,
7. Приступи к њему жена са скленицом мира многоцјенога, и изли на главу његову кад сјеђаше за трpezом.
8. А кад видјеше то ученици његови, расрдише се говорећи: За што се чини така штета?
9. Јер се могаше ово продати скупо и новци дати се сиромасима.
10. А кад разумје Исус, рече им: шта сметате жену? Она учини добро дјело на мени.
11. Јер сиромаше имате свагда са собом, а мене немате свагда.
12. А она изливши миро ово на тијело моје за упок ме приготови.
13. Заиста вам кажем: гдје се год успроповиједа ово јеванђелије по свему свијету, казаће се и то за спомен њезин што учини она.
14. Тада један од дванаесторице, по имену Јуда Искариотски, отиде ка главарима свештеничкијем,
15. И рече: шта ћете ми дати да вам га издам? А они му обрекоше тридесет сребрника.
16. И од тада тражаше згoду да га изда.
17. А у први дан пријеснијех хљебова приступише ученици к Исусу говорећи: Гдје ћеш да ти зготовимо пасху да једеш?
18. А он рече: Идите у град к томе и томе, и кажите му: учитељ каже: вријеме је моје близу, у тебе ћу да учиним пасху с ученицима својијем.
19. И учинише ученици како им заповједи Исус, и уготовише пасху.
20. А кад би у вече, сједе за трpezу са дванаесторицом.
21. И кад јеђаху рече им: Заиста вам каже; један између вас издаће ме.

22. И забринувши се врло почеше сваки говорити му: Да нијесам ја, Господе?
23. А он одговарајући рече: Који умочи са мном руку у здјелу онај ће ме издати.
24. Син човјечиј дакле иде као што је писано за њега; али тешко ономе човјеку који изда сина човјечијега; боље би му било да се није родио онај човјек.
25. А Јуда, издајник његов, одговарајући рече: Да нијесам ја, рави? Рече му: Ти каза.
26. И кад јеђаху, узе Исус хљеб и благословивши преломи га, и даваше ученицима, и рече: Узмите, једите; ово је тијело моје.
27. И узе чашу и давши хвалу даде им говорећи: Пијте из ње сви;
28. Јер је ово крв моја новог завјета која ће се пролити за многе ради отпуштења гријеха..
29. Каже вам пак да не ћу од сад пити од овога рода винограде кога до оног дана кад ћу пити с вама новог у царству оца својега.
30. И отпојавши хвалу изиђоше на гору Маслинску.
31. Тада рече им Исус: Сви ћете се ви саблазнити о мене ову ноћ; јер у писму стоји: ударићу пастира и овце од стада разбјећи ће се.
32. А по васкрсенију својему ја идем пред вама у Галилеју.
33. А Петар рече му: Ако се и сви саблазне о тебе ја се не ћу никад саблазнити.
34. Рече му Исус: Заиста ти каже: ноћас док пијетао не запјева три пута ћеш ме се одрећи.
35. Рече њему Петар: Да бих знао и умријети с тобом не ћу те се одрећи. Тако и сви ученици рекоше.
36. Тада дође Исус с њима у село које се зове Гетсиманија, и рече ученицима: Сједите ту док ја иде тамо да се помолим Богу.
37. И узевши Петра и оба сина Зеведејева забрину се и поче тужити.
38. Тада рече им Исус: жалосна је душа моја до смрти; почекајте овдје, и стражи са мном.
39. И отишавши мало паде на лице своје молећи се и говорећи: Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како ти.

40. И дошавши к ученицима нађе их гдје спавају, и рече Петру: Зар не могосте један час постражити са мном?
41. Стражите и молите се Богу да не паднете у напаст; јер је дух срчан али је тијело слабо.
42. Опет по други пут отиде и помоли се говорећи: Оче мој! ако ме не може ова чаша мимоићи да је не пије, нека буде воља твоја.
43. И дошавши нађе их опет гдје спавају; јер им бијаху очи отежале.
44. И оставивши их отиде опет трећи пут те се помоли говорећи оне исте ријечи.
45. Тада дође к ученицима својијем и рече им: Једнако спавате и почивате; ево се приближи час, и син човјечиј предаје се у руке грјешника.
46. Устаните да идемо; ево се приближи издајник мој.
47. И док он још тако говораше, гле, Јуда, један од дванаесторице, дође, и с њим људи многи с ножевима и с кољем од главара свештеничкијех и старјешина народнијех.
48. А издајник његов даде им знак говорећи: Кога ја цјеливам онај је; држите га.
49. И одмах приступивши к Исусу рече: Добро јутро, рави! и цјелива га.
50. А Исус рече му: Пријатељу! шта ћеш ти овдје? Тада приступивши дигоше руке на Исуса и ухватише га.
51. И гле, један од онијех што бијаху са Исусом машивши се руком извади нож свој те удари слугу поглавара свештеничкога, и одсијече му ухо.
52. Тада рече му Исус: Врати нож свој намјесто његово; јер сви који се маше за нож од ножа ће изгинути.
53. Или мислиш ти да ја не могу сад умолити оца својега да ми пошље више од дванаест легеона анђела?
54. Али како би се испунило што стоји у писму да ово треба да буде?
55. У тај час рече Исус људима: Као на хајдука изишли сте с ножевима и с кољем да ме ухватите, а сваки дан сам код вас сједио учећи у цркви, и не ухватисте ме.
56. А ово све би да се збуду писма пророчка. Тада ученици сви оставише га, и побјегоше.

57. А они што ухватише Исуса одведоше га поглавару свештеничкоме Кајафи, гдје се књижевници и старјешине сабраше.

58. А Петар иђаше за њим из далека до двора поглавара свештеничкога и ушавши унутра сједе са слугама да види свршетак.

59. А главари свештенички и старјешине и сав сабор тражаху лажна свједочанства на Исуса да би га убили;

60. И не нађоше; и премда многи лажни свједоци долазише, не нађоше. Најпослије дођоше два лажна свједока.

61. И рекоше: Он је казао: ја могу развалити цркву Божију и за три дана начинити је.

62. И уставши поглавар свештенички рече му: Зар ништа не одговараш што ови на тебе свједоче?

63. А Исус мучаше. И поглавар свештенички одговарајући рече му: Заклињем те живијем Богом да нам кажеш јеси ли ти Христос син Божиј?

64. Рече му Исус: Ти каза. Али ја вам кажем: одселе ћете видјети сина човјечијега гдје сједи с десне стране силе и иде на облацима небескијем.

65. Тада поглавар свештенички раздрије хаљине своје говорећи: Хули на Бога; шта нам требају више свједоци? ево сад чусте хулу његову.

66. шта мислите? А они одговарајући рекоше: Заслужио је смрт.

67. Тада плъунуше му у лице, и ударише га по лицу, а једни му даше и приушке

68. Говорећи: Прореци нам, Христe, ко те удари?

69. А Петар сјеђаше на пољу на двору, и приступи к њему једна слушкиња говорећи: И ти си био с Исусом Галилејцем.

70. А он се одрече пред свима говорећи: Не знам шта говориш.

71. А кад изиђе к вратима угледа га друга, и рече онима што бијашу ондје: И овај бјеше с Исусом Назарећанином.

72. И опет одрече се с клетвом: Не знам тог човјека.

73. А мало по том приступише они што стајаху и рекоше Петру: Ва истину и ти си од њих; јер те и говор твој издаје.

74. Тада се поче клети и преклињати да не зна тог човјека. И одмах запјева пијетао.

75. И опомену се Петар ријечи Исусове што му је рекао: Док пијетао не запјева три пута ћеш ме се одрећи. И изишавши на поље плака горко.

Глава 27

1. А кад би у јутру, учинише вијећу сви главари свештенички и старјешине народне за Исуса да га погубе.

2. И свезавши га одведоше, и предаше га Понтију Пилату судији.

3. Тада видјевши Јуда издајник његов да га осудише раскаја се, и поврати тридесет сребрника главарима свештеничкијем и старјешинама

4. Говорећи: Ја сагријеших што издадох крв праву. А они рекоше: шта ми маримо за то? ти ћеш видјети.

5. И бацивши сребрнике у цркви изиђе, и отиде те се објеси.

6. А главари свештенички узевши сребрнике рекоше: Не ваља их метнути у црквену хазну, јер је узето за крв.

7. Него се договорише те купише за њих лончареву њиву за гробље гостима.

8. Од тога се и прозва она њива крвна њива и до данас.

9. Тада се изврши што је казао пророк Јеремија говорећи: И узеше тридесет сребрника, цијену цијењенога кога су цијенили синови Израилјеви;

10. И дадоше их за њиву лончареву, као што ми каза Господ.

11. А Исус стаде пред судијом, и запита га судија говорећи: Ти ли си цар Јудејски? А Исус рече му: Ти кажеш.

12. И кад га тужаху главари свештенички и старјешине, ништа не одговори

13. Тада рече му Пилат: чујеш ли шта на тебе свједоче?

14. И не одговори му ми на једну ријеч тако да се судија дивљаше врло.

15. А о сваком празнику пасхе бијаше обичај у судије да пусти народу по једнога сужња кога они хоће.

16. А тада имаху знатнога сужња по имену Вараву.

17. И кад се сабраше, рече им Пилат: Кога хоћете да вам пустим? Вараву или Исуса прозваног Христа?

18. Јер знадијаше да су га из зависти предали.

19. А кад сјеђаше у суд, поручи му жена његова говорећи: Немој се ти ништа мијешати у суд тога праведника, јер сам данас у сну много пострадала њега ради.

20. А главари свештенички и старјешине наговорише народ да ишту Вараву, а Исуса да погубе.

21. А судија одговарајући рече им: Кога хоћете од ове двојице да вам пустим? А они рекоше: Вараву.

22. Рече им Пилат: А шта ћу чинити с Исусом прозванијем Христом? Рекоше му сви: Да се разапне.

23. Судија пак рече: А какво је зло учинио? А они из гласа повикаше говорећи: Да се разапне.

24. А кад видје Пилат да ништа не помаже него још већа буна бива, узе воду те уми руке пред народом говорећи: Ја нијесам крив у крви овога праведника; ви ћете видјети.

25. И одговарајући сав народ рече: Крв његова на нас и на дјецу нашу.

26. Тада пусти им Вараву, а Исуса шибавши предаде да се разапне.

27. Тада војници судијни узеше Исуса у судницу и скупише нањ сву чету војника.

28. И скувавши га обукоше му скерлетну кабаницу.

29. И оплетавши вијенац од трња метнуше му на главу, и дадоше му трску у десницу, и клекнувши на кољена пред њим ругаху му се говорећи: Помоз, Бог, царе Јудејски!

30. И плънувши нањ узеше треку и бише га по глави.

31. И кад му се наругаше, свукоше с њега кабаницу, и обукоше га у хаљине његове, и поведоше га да га разапну.

32. И излазећи нађоше човјека из Кирине по имену Симона и натјераше га да му понесе крст.

33. И дошавши на мјесто које се зове Голгота, то јест коштурница,

34. Дaдoшe мy дa пијe oцaт пoмијeшaн сa жyчи, и oкyсивши нe хтјe дa пијe.
35. A кaд гa рaзaпeшe, рaздијeлишe хaљинe њeгoвe бaцивши кoцкe;
36. И сјeђaхy oндјe тe гa чyвaхy.
37. И мeтнyшe мy вишe глaвe кривицy њeгoвy нaписaнy: Oвo јe Исyс цaр Јyдeјски.
38. Taдa рaспeшe с њим двa хaјдyкa, јeднoгa с дeснe a јeднoгa с лијeвe стрaнe.
39. A кoји прoлaжaхy хyљaхy нaњ мaшyћи глaвaмa свoјимa.
40. И гoвoрeћи: Ти кoји црквy рaзвaљyјeш и зa три дaнa нaчињaш пoмoзи сaм сeби; aкo си син Бoжиј, сиђи с крeстa.
41. A тaкo и глaвaри свeштeнички с књижeвницимa и стaрјeшинaмa пoдсмijевaјyћи сe гoвoрaхy:
42. Дрyгимa пoмoжe, a сeби нe мoжe пoмoћи. Aкo јe цaр Изрaилъeв, нeкa сиђe сaд с крeстa пa ћeмo гa вјeрoвaти.
43. Oн сe уздao y Бoгa; нeкa мy пoмoжe сaд, aкo мy јe пo вoљи, јeр гoвoрaшe: јa сaм син Бoжиј.
44. Taкo истo и хaјдyци рaзaпeти с њим рyгaхy мy сe.
45. A oд шeстoгa сaхaтa би тaмa пo свoј зeмљи дo сaхaтa дeвeтoгa.
46. A oкo дeвeтoгa сaхaтa пoвикa Исyс изa глaсa гoвoрeћи: Или! или! лaмa сaвaхтaни? тo јeст: Бoжe мoј! Бoжe мoј! зa штo си мe oстaвиo?
47. A нeки oд oнијeх штo стaјaхy oндјe чyвши тo гoвoрaхy: Oвaј зoвe Илијy.
48. И oдмaх oтрчa јeдaн oд њих тe узe сунђeр, и нaпyни oцтa, пa нaтaчe нa трcкy, тe гa пoјaшe.
49. A oстaли гoвoрaхy: Стaни дa видимo хoћe ли дoћи Илијa дa мy пoмoжe.
50. A Исyс oпeт пoвикa изa глaсa, и испyсти дyшy.
51. И глe, зaвјeс црквeни рaздријe сe нa двoјe oд гoрњeгa крaјa дo дoњeгa; и зeмљa сe пoтрeсe, и кaмeњe сe рaспaдe;
52. И грoбoви сe oтвoришe, и yстaшe мнoгa тијeлa свeтијeх кoји сy пoмрли;

53. И изишавши из гробова по васкрсенију његовом уђоше у свети град и показаше се многима.

54. А капетан и који с њим чуваху Исуса видјевши да се земља тресе и шта би, поплашише се врло говорећи: Заиста овај бијаше син Божиј.

55. И ондје бијаху и гледаху из далека многе жене које су ишле за Исусом из Галилеје и служите му.

56. Међу којима бијаше Марија Магдалина и Марија мати Јаковљева и Јосијна и мати синова Зеведејевијех.

57. А кад би у вече, дође човјек богат из Ариматеје, по имену Јосиф, који је такођер био ученик Исусов.

58. Овај приступивши к Пилату замоли га за тијело Исусово. Тада Пилат заповједи да му даду тијело.

59. И узевши Јосиф тијело зави га у платно чисто;

60. И метну га у нови свој гроб што је био исјекао у камену, и наваливши велики камен на врата од гроба отиде.

61. А ондје бијаше Марија Магдалина и друга Марија, и сјеђаху према гробу.

62. Сјутрадан пак по петку сабраше се главари свештенички и фарисеји код Пилата

63. И рекоше: Господару! ми се опоменусмо да овај лажа каза још за живота: послјије три дана устаћу.

64. За то заповједи да се утврди гроб до трећега дана да не дођу како ученици његови ноћу и да га не украду и не кажу народу: уста из мртвијех; и биће пошљедња пријевара гора од прве.

65. Рече им Пилат: Ево вам страже, па идите утврдите како знате.

66. А они отишавши са стражом утврдише гроб и запечатише камен.

Глава 28

1. А по вечеру суботном на освитак првога дана недјеље дође Марија Магдалина и друга Марија да огледају гроб.

2. И гле, земља се затресе врло; јер анђео господњи сиђе с неба, и приступивши одвали камен од врата и сјеђаше на њему.

3. А лице његово бијаше као муња, и одијело његово као снијег.
4. И од страха његова уздркташе се стражари, и постадоше као мртви.
5. А анђео одговарајући рече женама: Не бојте се ви; јер знам да Исуса распетог тражите.
6. Није овдје; јер устаде као што је казао. Ходите да видите мјесто гдје је лежао Господ.
7. Па идите брже те кажите ученицима његовијем да је устао из мртвијех. И гле, он ће пред вама отићи у Галилеју; тамо ћете га видјети. Ето ја вам казах.
8. И изишавши брзо из гроба са страхом и радости великом потекоше да јаве ученицима његовијем.
9. А кад иђаху да јаве ученицима његовијем, и гле, сrete их Исус говорећи: Помоз, Бог! А оне приступивши ухвативши се за ноге његове и поклониле му се.
10. Тада рече им Исус: Не бојте се; идите те јавите браћи мојој нека иду у Галилеју; и тамо ће ме видјети.
11. А кад иђаху, гле, неки од стражара дођоше у град и јавише главарима свештеничкијем све што се догодило.
12. И они саставши се са старјешинама учинише вијећу, и дадоше војницима довољно новаца.
13. Говорећи: Кажите: ученици његови дођоше ноћу и украдоше га кад смо ми спавали.
14. И ако то чује судија, ми ћемо њега умирити, и начини да вама ништа не буде.
15. А они узевши новце учинише као што су научени били. И разгласи се ова ријеч по Чивутима и до данас.
16. А једанаест ученика отидоше у Галилеју у гору куда им је казао Исус.
17. И кад га видјеше, поклониле му се; а једни посумњаше.
18. И приступивши Исус рече им говорећи: Даде ми се свака власт на небу и на земљи.
19. Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име оца и сина и светог Духа,

20. Учећи их да све држе што сам вам заповиједао; и ево ја сам с вама у сваке дане до свршетка вијека. Амин.

Свето јеванђеље по Марку

Глава 1

1. Почетак јеванђеља Исуса Христа сина Божијега.
2. Као што стоји написано у пророка: Ево ја шаљем анђела својега пред лицем твојијем, који ће приправити пут твој пред тобом.
3. Глас онога што виче у пустињи: приправите пут господњи, поравните стазе његове.

4. Појави се Јован крстећи у пустињи, и проповиједајући крштење покајања за опроштење гријеха.
5. И излажаше к њему сва Јудејска земља и Јерусалимљани; и кршћаваше их све у Јордану ријечи, и исповиједаху гријехе своје.
6. А Јован бијаше обучен у камиљу длаку, и имаше појас кожан око себе; и јеђаше скакавце и мед дивљи.
7. И проповиједаше говорећи: Иде за мном јачи од мене, пред ким ја нијесам достојан сагнути се и одријешити ремена на обући његовој.
8. Ја вас кршћавам водом, а он ће вас крстити Духом светијем.
9. И у то вријеме дође Исус из Назарета Галилејскога, и крсти га Јован у Јордану,
10. И одмах излазећи из воде видје небо гдје се отвори, и Дух као голуб сиђе нањ.
11. И глас дође с неба: Ти си син мој љубазни који је по мојој вољи.
12. И одмах Дух изведе га у пустињу.
13. И би ондје у пустињи дана четрдесет, и куша га сотона, и би са звјериње, и анђели службаху му.
14. А пошто предадоше Јована, дође Исус у Галилеју проповиједајући јеванђелије о царству Божијему,
15. И говорећи: Изиђе вријеме и приближи се царство Божије; покајте се и вјерујте јеванђелије.
16. И ходећи покрај мора видје Симона, и Андрију брата његова гдје бацају мреже у море; јер бијаху рибари.
17. И рече им Исус: Хајдете за мном, и учинићу вас ловцима људскијем.
18. И одмах оставивши мреже своје пођоше за њим.
19. И отишавши мало оданде угледа Јакова Зеведејева, и Јована брата његова, и они у лађи крпљаху у мреже;
20. И одмах позва их; и оставивши оца својега Зеведеја у лађи с најамницима, пођоше за њим.
21. И дођоше у Капернаум; и одмах у суботу ушавши у зборницу учаше.

22. И дивљаху се науци његовој; јер их учаше као онај који власт има а не као књижевници.
23. И бијаше у зборници њиховој човјек с духом нечистијем, и повика
24. Говорећи: Прођи се, што је теби до нас, Исусе Назарећанине? Дошао си да нас погубиш? Знам те ко си, светац Божиј.
25. И запријети му Исус говорећи: Умукни, и изиђи из њега.
26. И стресе га дух нечисти, и повика иза гласа, и изиђе из њега.
27. И уплашише се сви тако да питаху један другога говорећи: шта је ово? и каква је ово наука нова, да с власти и духовима нечистијем заповиједа, и слушају га?
28. И отиде глас о њему одмах по свој околини: Галилејској.
29. И одмах изишавши из зборнице дођоше у дом Симонов и Андријин е Јаковом и Јованом.
30. А ташта Симонова лежаше од грознице; и одмах казаше му за њу.
31. И приступивши подиже је узевши је за руку и пусти је грозница одмах, и служаше им.
32. А кад би пред вече, пошто сунце зађе, доношаху к њему све болеснике и бијесне.
33. И сав град бијаше се сабрао к вратима.
34. И исцијели многе болеснике од различнијех болести, и ђаволе многе истјера, и не дадијаше ђаволима да казују да га познаваху.
35. А у јутру врло рано уставши изиђе, и отиде насамо, и ондје се мољаше Богу.
36. И за њим потрчаше Симон и који бијашу с њим.
37. И нашавши га рекоше му: Траже те сви.
38. И рече им: Хајдемо у оближња села и градове да и тамо проповједим; јер сам ја на то дошао.
39. И проповиједа по зборницама њиховијем по свој Галилеји, и ђаволе изгони.
40. И дође к њему губавац молећи га и на кољенима клечећи пред њим и рече му: Ако хоћеш, можеш ме очистити.

41. А Исус сміловавши се пружи руку, и дохвативши га се рече му: Хоћу, очисти се.

42. И тек што му то рече, а губа отиде с њега, и оста чист.

43. И запријетивши му одмах истјера га,

44. И рече му: Гледај да никоме ништа не кажеш, него иди те се покажи свештенику, и принеси за чишћење своје што је заповједио Мојсије за свједочанство њима.

45. А он изишавши поче много проповиједати казивати шта је било тако да Исус не може јавно у град ући, него бијаше на пољу у пустије мјестима, и долажаху к њему са свију страна.

Глава 2

1. И уђе опет у Капернаум посліје неколико дана; и чу се да је у кући.

2. И одмах скупише се многи тако да не могаху ни пред вратима да се спрате; и казиваше им ријеч.

3. И дођоше к њему с узетијем кога ношаше четворо.

4. И немогући приближити се к њему од народа открише кућу гдје он бијаше, и прокопавши спустише одар на коме узети лежаше.

5. А Исус видјевши вјеру њихову рече узетоме: Синко! опраштају ти се гријеси твоји.

6. А ондје сјеђаху неки од књижевника и помишљаху у срцима својима:

7. шта овај тако хули на Бога? Ко може опраштати гријехе осим једнога Бога?

8. И одмах разумјевши Исус духом својијем да они тако помишљају у себи, рече им: што тако помишљате у срцима својијем?

9. што је лакше? рећи узетоме: опраштају ти се гријеси? или рећи: устани и узми одар свој, и ходи?

10. Но да знате да власт има син човјечиј на земљи опраштати гријехе, (рече узетоме:)

11. Теби говорим: устани и узми одар свој, и иди дома.

12. И уста одмах, и узевши одар изиђе пред свима тако да се сви дивљаху и хваљаху Бога говорећи: Нигда тога видјели нијесмо.
13. И изиђе опет к мору, и сав народ иђаше к њему, и учаше их.
14. И пролазећи видје Левију Алфејева гдје сједи на царини, и рече му: Хајде за мном. И уставши отиде за њим.
15. И кад сјеђаше Исус за трпезом у кући његовој, и цариници и грјешници многи сјеђаху с њим и с ученицима његовијем: јер их бијаше много који иђаху за њим.
16. А књижевници и фарисеји видјевши га гдје једе с цариницима и с грјешницима говораху ученицима његовијем: За што с цариницима и грјешницима једе и пије?
17. И чувши Исус рече им: Не требају здрави лљкара него болесни. Ја нијесам дошао да дозовем праведнике но грјешнике на покајање.
18. И бијашу ученици Јованови и фарисејски који пошћаху; и дођоше и рекоше му: За што ученици Јованови и фарисејски посте а твоји ученици не посте?
19. И рече им Исус: Еда ли могу сватови постити док је женик с њима? Докле год имају са собом женика не могу постити.
20. Него ће доћи дни кад ће се отети од њих женик, и тада ће постити у оне дне.
21. И нико не пришива нове закрпе на стару хаљину иначе ће одадријети нова закрпа од старога, и гора ће рупа бити.
22. И нико не лљва нова вина у мјехове старе; иначе ново вино продре мјехове; и вино се пролије, и мјехови пропадну; него ново вино у нове мјехове лљвати треба.
23. И догоди му се да иђаше у суботу кроз усјеве, и ученици његови тргаху путем класје.
24. И фарисеји говораху му: Гледај, за што чине у суботу што не ваља?
25. А он рече им: Нијесте ли никад читали шта учини Давид кад му би до невоље и огладње с онима што бијашу с њим?
26. Како уђе у Божију кућу пред Авиатаром поглаваром свештеничкијем и хљебове постављене поједе којијех не бијаше слободно никоме јести осим свештеника, и даде их онима који бијашу с њим?
27. И говораше им: Субота је начињена човјека рад, а није човјек суботе ради.
28. Дакле је господар син човјечиј и од суботе.

Глава 3

1. И уђе опет у зборницу, и ондје бјеше човјек са сухом руком.
2. И мотраху за њим не ће ли га у суботу исцијелити да га окриве.
3. И рече човјеку са сухом руком: Стани на сриједу.
4. И рече им: Ваља ли у суботу добро чинити или зло чинити? душу одржати, или погубити? А они мучаху.
5. И погледавши на њих с гњевом од жалости што су им онако срца одрвенила рече човјеку: Пружи руку своју. И пружи; и поста рука здрава као и друга.
6. И изишавши фарисеји одмах учинише за њега вијећу с Иродовцима како би га погубили.
7. А Исус отиде с ученицима својим к мору; и многи народ из Галилеје иде за њим и из Јудеје;
8. И из Јерусалима и из Идумеје и испреко Јордана и од Тира и Сидона мноштво велико чувши шта он чини дође к њему.
9. И рече ученицима својим да буде лађа у њега готова због народа, да му не досађује.
10. Јер многе исцијели тако да наваљиваху на њега који бијаху наказени болестима да га се дотакну.
11. И дуси нечисти кад га виђаху, припадаху к њему и викаху говорећи: Ти си син Божиј.
12. И много им пријећаше да га не прокажу.
13. И изиђе на гору, и дозвоа које он шћаше; и дођоше му.
14. И постави дванаесторицу да буду с њим, и да их пошиље да проповиједају,
15. И да имају власт да исцјељују од болести, и да изгоне ђаволе:
16. Првога Симона, и надједо му име Петар;
17. И Јакова Зеведејева и Јована брата Јаковљева, и надједо им имена Воанергес, које значи синови громови;

18. И Андрију и Филипа и Вартоломија и Матеја и Тому и Јакова Алфејева и Тадију и Симона Кананита,
19. И Јуду Искаротскога, који га и издаде.
20. И дођоше у кућу, и сабра се опет народ да не могаху ни хљеба јести.
21. И чувши то род његов изиђоше да га ухвате; јер говораху да је изван себе.
22. А књижевници који бијаху сишли из Јерусалима говораху: У њему је Веелзевул; и: он помоћу кнеза ђаволскога изгони ђаволе.
23. И дозвавши их говораше им у причама: како може сотона сотону изгонити?
24. И ако се царство само по себи раздијели, не може остати царство оно;
25. И ако се дом сам по себи раздијели, не може остати дом онај;
26. И ако сотона устане сам на се и раздијели се, не може остати, него ће пропасти.
27. Нико не може покућство јакога, ушавши у кућу његову, отети ако најприје јакога не свеже: и онда ће кућу његову оплијенити.
28. Заиста вам кажем: сви гријеси опростиће се синовима човјечијим, и хуљења на Бога, макар какова била:
29. А који похули на Духа светога нема опроштења ва вијек, него је крив вјечноме суду.
30. Јер говораху: У њему је нечисти дух.
31. И дође мати његова и браћа његова, и стојећи на пољу послаше к њему да га зову.
32. И сјеђаше народ око њега. И рекоше му: Ето мати твоја и браћа твоја и сестре твоје на пољу питају за те.
33. И одговори им говорећи: Ко је мати моја или браћа моја?
34. И погледавши око себе на народ који сјеђаше рече: Ево мати моја и браћа моја.
35. Јер ко изврши вољу Божију онај је брат мој и сестра моја и мати моја.

Глава 4

1. И опет поче учити код мора, и скупише се око њега људи многи тако да мора ући у лађу, и сједити на мору; а народ сав бијаше на земљи крај мора.
2. И учаше их у причама много, и говораше им у науци својој:
3. Слушајте: ево изиђе сијач да сије.
4. И кад сијаше догоди се да једно паде у крај пуга, и дођоше птице и позобаше га.
5. А друго паде на каменито мјесто гдје не бијаше много земље; и одмах измиче; јер не бијаше у дубину земље;
6. А кад обасја сунце, увену, и будући да немаше коријена, усахну.
7. И друго паде у трње; и нарасте трње и удави га, и не донесе рода.
8. И друго паде на земљу добру; и даваше род који напредоваше и растијаше и доношаше по тридесет и по шесет и по сто.
9. И рече: ко има уши да чује нека чује.
10. А кад оста сам, запиташе га који бијаху с њим и са дванаесторицом за ову причу.
11. И рече им: Вама је дано да знате тајне царства Божијега, а онима на пољу све у причама бива;
12. Да очима гледају и да не виде, и да ушима слушају и да не разумију; да се како не обрете и да им се не опросте гријеси.
13. И рече им: Зар не разумијете ове приче? А како ћете све приче разумјети?
14. Сијач ријеч сије.
15. А оно су крај пута, гдје се сије ријечи и кад је чују одмах дође сотона и отме ријеч посијану у срцима њиховијем.
16. Тако су и оно што се сије на каменитијем мјестима који кад чују ријеч одмах је приме с радошћу;
17. Али немају коријена у себи него су непостојани, па кад буде до невоље или их потјерају ријечи ради, одмах се саблазне.
18. А оно су што се у трњу сије који слушају ријеч,

19. Али бриге овога свијета и пријевара богатства и остале сласти уђу и загуше ријеч, и без рода остане.
20. А оно су што се на доброј земљи сије који слушају ријеч и примају, и односе род по тридесет и по шесет и по сто.
21. И говораше им: Еда ли се свијећа ужиже да се метне под суд или под одар? а не да се на свијетњак метне?
22. Јер нема ништа тајно што не ће бити јавно; нити има што сакривено што не ће изићи на видјело.
23. Ако има ко уши да чује нека чује.
24. И говораше им: Памтите што чујете: каквом мјером мјерите онаквом ће вам се мјерити и дометнуће се вама који слушате.
25. Јер ко има даће му се; а који нема, узеће му се и оно што има.
26. И говораше им: тако је царство Божије као човјек кад баци сјеме у земљу;
27. И спава и устаје ноћу и дању: и сјеме ниче и расте, да не зна он.
28. Јер земља сама од себе најприје донесе траву, по том клас, па онда испуни пшеницу у класу.
29. А кад сазри род, одмах пошље срп; јер наста жетва.
30. И говораше: Какво ћемо казати да је царство Божије? или у каквој ћемо га причи исказати?
31. Оно је као зрно горушичино које кад се посије у земљу мање је од свију сјемена на земљи:
32. А кад се посије, узрaste и буде веће од свега поврћа, и пусти гране велике да могу у његову хладу птице небеске живљети.
33. И таковијем многијем причама казиваше им ријеч колико могаху слушати.
34. А без прича не говораше им ни ријечи. А ученицима особито казиваше све.
35. И рече им онај дан у вече: Хајдемо на ону страну.
36. И отпустивши народ узеше га како бјеше у лађи; а и друге лађе бијаху с њим.
37. И постаде велика олуја; и валови тако заљеваху у лађу да се већ напуни.

38. А он на крми спаваше на узглављу; и пробудише га, и рекоше му: Учителју! зар ти не мариш што гинемо?

39. И уставши запријети вјетру, и рече мору: ћути, престани. И утоли вјетар, и постаде тишина велика.

40. И рече им: За што сте тако страшљиви? Како немате вјере.

41. И уплашише се врло, и говораху један другоме: Ко је овај дакле да га и вјетар и море слушају.

Глава 5

1. И дођоше преко мора у околину Гадаринску.

2. И кад изиђе из лађе, одмах га сретe човјек с духом нечистијем.

3. Који живљаше у гробовима и нико а не могаше сvezати ни веригама;

4. Јер је много пута био метнут у пута и у вериге, па је искидао вериге и пута изломио; и нико га не могаше укротити.

5. И једнако дан и ноћ бављаше се у гробовима и у горама вичући и бијући се камењем.

6. А кад видје Исуса из далека, потече и поклони му се.

7. И повикавши иза гласа рече : шта је теби до мене, Исусе сине Бога вишњега? Заклињем те Богом не мучи ме.

8. Јер му говораше: Изиђи, душе нечисти, из човјека.

9. И питаше га: Како ти је име? И одговори му: Легеон ми је име; јер нас је много.

10. И молише га много да их не шаље из оне околине.

11. А ондје по бријегу пасијаше велики крд свиња.

12. И молише га сви ђаволи говорећи: Пошљи нас у свиње да у њих уђемо.

13. И допусти им Исус одмах. И изишавши духови нечисти уђоше у свиње; и навали крд с бријега у море; а бијаше их око двије хиљаде; и потопише се у мору.

14. А свињари побјегоше, и јавише у граду и по селима. И изиђоше људи да виде шта је било.

15. И дођоше к Исусу, и видјеше бијеснога у коме је био легеон гдје сједи обучен и паметан; и уплашише се.

16. А они што су видјели казаше им шта би од бијеснога и од свиња.

17. И почеше га молити да иде из њиховијех крајева.

18. И кад уђе у лађу, мољаше га онај што је био бијесан да буде с њим.

19. А Исус не даде му, већ му рече: Иди кући својој к својима и кажи им шта ти Господ учини, и како те помилова.

20. И отиде и поче проповиједати у Десет градова шта му учини Исус; и сви се дивљаху.

21. И кад пређе Исус у лађи опет на ону страну, скупи се народ многи око њега; и бјеше крај мора.

22. И гле дође један од старјешина зборничкијех по имену Јаир; и видјевши га паде пред ноге његове.

23. И мољаше га врло говорећи: Кћи је моја на смрти; да дођеш и метнеш на њу руке да оздрави и живи.

24. И пође с њим; и за њим иђаше народа много, и туркаху га.

25. И жена некаква која је дванаест година боловала од течења крви.

26. И велику муку поднијела од многијех љекара и потрошила све што је имала и ништа јој нијесу помогли него још горе начинили,

27. Кад је чула за Исуса, дође у народу састраг, и дотаче се хаљине његове.

28. Јер говораше: Ако се само дотакнем хаљина његовијех оздравићу.

29. И одмах пресакну извор крви њезине, и осјети у тијелу да оздрави од болести.

30. И одмах Исус осјети у себи силу што изиђе из њега, и обазревши се на народ рече: Ко се то дотаче мојијех хаљина?

31. И рекоше му ученици његови: Видиш народ гдје те турка, па питаш: ко се дотаче мене?

32. И он се обзираше да види ону која то учини.

33. А жена уплашивши се дркташе, и знајући што јој се догоди, дође и клече пред њим, и каза му сву истину.
34. А он рече јој: Кћери! вјера твоја поможе ти; иди с миром, и буди здрава од болести своје.
35. Још он говораше, а дођоше од старјешине зборничкога говорећи: Кћи твоја умрије: шта већ трудиш учитеља?
36. А Исус одмах чувши ријеч што рекоше рече старјешини: Не бој се, само вјеруј.
37. И не даде за собом ићи никоме осим Петра и Јакова и Јована брата Јаковљева,
38. И дође у кућу старјешине зборничкога, и видје вреву и плач и јаук велики.
39. И ушавши рече им: шта сте узаврели те плачете? Дјевојка није умрла, него спава.
40. И подсмиеваху му се. А он истјеравши све узео оца дјевојчина и матер који бијаху с њим и уђе гдје лежаше дјевојка.
41. И узевши дјевојку за руку рече јој: Талита куми, које значи: Дјевојко, теби говорим, устани.
42. И одмах уста дјевојка, и хођаше; а бјеше од дванаест година. И зачудише се чудом великијем.
43. И запријети им врло да нико не дозна за то, и рече: Подајте јој нек једе.

Глава 6

1. И изиђе оданде и дође на своју постојбину; и за њим идоше ученици његови.
2. И кад дође субота, поче учити у зборници. И многи који слушаху, дивљаху се говорећи: Откуд овоме то? И каква му је премудрост дана? И чудеса таква рукама његовијем чине се?
3. Није ли ово дрводјела, син Маријин, а брат Јаковљев и Јосијн и Јудин и Симонов? И нијесу ли сестре његове овдје међу нама? И саблажњаваху се о њега.
4. А Исус рече им: Нигдје није пророк без части до на постојбини својој и у роду и удому своме.
5. И не могаше ондје ниједнога чуда да учини, осим што мало болесника исцијели метнувши на њих руке.

6. И дивљаше се невјерству њиховоме. И иђаше по околним селима и учаше.
7. И дозво дванаестици, и поче их слати два и два, и даваше им власт над духовима нечистијем.
8. И заповједи им да ништа не узимају на пут осим једнога штапа: ни торбе ни хљеба ни новаца у појасу;
9. Него обувени у опанке, и не облачити двију хаљина.
10. И рече им: Гдје уђете у дом ондје останите док не изиђете оданде.
12. И ако вас ко не прими и не послуша вас, излазећи оданде отресите прах с ногу својих за свједочанство њима. Заиста вам кажем: лакше ће бити Содому и Гомору у дан страшного суда него граду ономе.
12. И отишавши проповиједашу да се треба кајати:
13. И ђаволе многе изгоњашу: и мазаху уљем многе болеснике; и исцјелјивашу.
14. И зачу цар Ирод за Исуса (јер његово име бијаше се разгласило) и рече: Јован крститељ из мртвијех уста, за то чини чудеса.
15. Други говораху: То је Илија. А други говораху: То је пророк или као који од пророка.
16. А кад чу Ирод, рече: То је Јован кога сам ја посјекао, он уста из мртвијех.
17. Јер овај Ирод посла те ухватише Јована, и свезавши баци га у тамницу Иродијаде ради жене Филипа брата својега, јер се ожени њом.
18. Јер Јован говораше Ироду: Не можеш ти имати жене брата својега.
19. А Иродијада расрди се на њега и шћаше да га убије, али не могаше.
20. Јер се Ирод бојаше Јована, знајући га да је човјек праведан и свет, и чуваше га; и много којешта чињаше како му он рече, и радо га слушаше.
21. И догоди се дан згодан, кад Ирод на дан свога рођења даваше вечеру кнезовима својим и војводама и старјешинама Галилејским.
22. И ушавши кћи Иродијадина и игравши и угодивши Ироду и гостима његовим рече цар дјевојци: Ишти у мене штагод хоћеш, и даћу ти.
23. И закле јој се: штогод заиштеш у мене даћу ти, да би било и до по царства мога.

24. А она изишавши рече матери својој: шта ћу искати? А она рече: Главу Јована крститеља.
25. И одмах ушавши брзо к цару заиска говорећи: Хоћу да ми даш сад на кругу главу Јована крститеља.
26. И забрину се цар, али клетве ради и гостију својијех не хтје је одрећи.
27. И одмах посла цар целата и заповиједи да донесе главу његову.
28. А он отишавши посијече га у тамници, и донесе главу његову на кругу, и даде дјевојци, а дјевојка даде је матери својој.
29. И чувши ученици његови дођоше и узеше тијело његово, и метнуше га у гроб.
30. И скупише се апостоли к Исусу, и јавише му све и што учинише и шта људе научише.
31. И рече им: Дођите ви сами насамо, и почините мало. Јер их бијаше много који долазе и одлазе, и не имаху кад ни јести.
32. И отидоше на лађи у пусто мјесто сами.
33. И видјеше их људи кад иђаху, и познаше их многи, и пјешнице из свију градова стјечаху се онамо, и престигоше их, и скупише се око њега.
34. И изишавши Исус видје народ многи, и сажали му се јер бијаху као овце без пастира; и поче их учити много.
35. И кад би већ пред ноћ, приступише к њему ученици његови говорећи: Пусто је мјесто, а већ је доцкан;
36. Отпусти их нека иду у околна села и паланке да купе себи хљеба; јер немају шта јести.
37. А он одговарајући рече им: Подајте им ви нека једу. И рекоше му: Већ ако да идемо да купимо за двјеста гроша хљеба, и да им дамо да једу?
38. А он им рече: Колико хљебова имате? Идите видите. И видјевши рекоше: Пет хљебова и двије рибе.
39. И заповједи им да их посаде све на гомиле по зеленој трави.
40. И посадише се на гомиле по сто и по педесет.

41. И узевши онијех пет хљебова и двије рибе погледа на небо, и благослови, па преломи хљебове, и даде ученицима својијем да метну испред њих; и оне двије рибе раздијели свима.
42. И једоше сви, и наситише се.
43. И накупише комада дванаест котарица пунијех и од риба.
44. А бијаше онијех што су јели хљебове око пет хиљада људи.
45. И одмах натјера ученике своје да уђу у лађу и да иду напријед на ону страну у Витсаиду док он отпусти народ.
46. И отпустивши их отиде на гору да се помоли Богу.
47. И у вече бијаше лађа насред мора, а он сам на земљи.
48. И видје их гдје се мучаху веслајући; јер им бијаше противан вјетар. И око четврте страже ноћне дође к њима идући по мору; и шћадијаше да их мимоиђе.
49. А они видјевши га гдје иде по мору мишљаху да је утвара, и повикаше;
50. Јер га сви видјеше и поплашише се. И одмах проговори с њима, и рече им: Не бојте се, ја сам, не плашите се.
54. И уђе к њима у лађу, и утоли вјетар; и врло се уплашише, и дивљаху се.
52. Јер их не научише хљебови; јер се бијаше срце њихово окаменило.
53. И прешавши дођоше у земљу Генисаретску, и стадоше у крај.
54. И кад изиђоше из лађе, одмах га познаше људи.
55. И оптрчавши сав онај крај почеше на одрима доносити болеснике гдје чујаху да је он.
56. И кудгод иђаше у села или у градове или у паланке, на раскршћима метаху болеснике и мољаху га да се барем скута од хаљине његове дотакну: и оздрављаху сви који га се дотицаху.

Глава 7

1. И скупише се око њега фарисеји и неки од књижевника који бијаху дошли из Јерусалима.

2. И видјевши неке од ученика његовијех да нечистијем, то јест неумивенијем, рукама једу хљеб, укорише их.
3. Јер фарисеји и сви Чивути не једу док не умију руку до лаката, држећи се онога што им је остало од старијех;
4. И кад дођу с пазара, не једу док се не умију; и још много има што су примили те држе: перу чаше и жбанове и котлове и клупе.
5. А по том питаху га фарисеји и књижевници: За што ученици твоји не живе као што нам је остао од старијех, него једу хљеб неумивенијем рукама?
6. А он одговарајући рече им: Добро је пророковао Исаија за вас лицемјере, као што је писано: ови људи уснама ме поштују, а срце њихово далеко стоји од мене.
7. Но залуду ме поштују учећи наукама, заповијестима људскијем.
8. Јер остависте заповијести Божије, а држите обичаје људске, праће жбанова и чаша; и друга многа таква чините.
9. И рече им: Добро укидате заповијест Божију да свој обичај сачувате.
10. Јер Мојсије рече: поштуј оца својега и матер своју; и: који опсује оца или матер смрћу да умре.
11. А ви кажете: ако рече човјек оцу или матери: корван, то јест: прилог је чим бих ти ја могао помоћи.
12. И тако не дате му ништа учинити оцу својему или матери својој,
13. Укидајући ријеч Божију својијем обичајем који сте поставили; и овако много којешта чините.
14. И дозававши сав народ рече им: Послушајте мене сви, и разумијте.
15. Ништа нема што би човјека могло опоганити да уђе споља у њега, него што излази из њега оно је што погани човјека.
16. Ако ко има уши да чује нека чује.
17. И кад дође од народа у кућу питаху га ученици његови за причу.
18. И рече им: Зар сте и ви тако неразумни? Не разумијете ли да штогод у човјека споља улази не може га опоганити?
19. Јер му не улази у срце него у трбух; и излази на поље чистећи сва јела.

20. Још рече: што излази из човјека оно погани човјека;
21. Јер изнутра из срца људскога излазе мисли зле, прељубе, курварства, убиства,
22. Крађе, лакомства, пакости, злоће, лукавство, срамоте, зло око, хуљење на Бога, понос, безумље.
23. Сва ова зла изнутра излазе, и погане човјека.
24. И уставши оданде отиде на крајеве Тирске и Сидонске, и ушавши у кућу шћадјаше да нико не чује зањ; и не може се сакрити.
25. Јер чувши зањ жена што у њезиној кћери бијаше дух нечисти, дође и паде к ногама његовима.
26. А жена та бијаше Гркиња родом Сирофиничанка, и мољаше га да истјера ђавола из кћери њезине.
27. А Исус рече јој: Стани да се најприје дјеца нахране; јер није право узети хљеб од дјеце и бацити псима.
28. А она одговарајући рече му: Да, Господе; али и пси под трпезом једу од мрва дјетињијех.
29. И рече јој: За ту ријеч иди; изиђе ђаво из кћери твоје.
30. И дошавши кући нађе да је ђаво изишао, и кћи лежаше на одру.
31. И опет изиђе Исус из крајева Тирскијех и Сидонскијех и дође на море Галилејско у крајеве Десетоградске.
32. И доведоше к њему глуха и мутава, и мољаху га да метне нањ руку.
33. И узевши га из народа насамо метну прсте своје у уши његове, и плунувши дохвати се језика његова;
34. И погледавши на небо уздахну, и рече му: Ефата, то јест: отвори се.
35. И одмах му се отворише уши, и раздријеше се свеза језика његова, и говораше лијепо.
36. И запријети им да никоме не казују; али што им он забрањиваше они још већма разглашиваху.
37. И врло се дивљаху говорећи: Све добро чини; и глухе чини да чују и нијеме да говоре.

Глава 8

1. У то вријеме, кад бијаше врло много народа и не имадијаху шта јести, дозвоа Исус ученике своје и рече им:
2. жао ми је народа, јер већ три дана стоје код мене и немају ништа јести.
3. И ако их отпустим гладне кућама њиховијем, ослабиће на путу; јер су многи од њих дошли из далека.
4. И одговорише му ученици његови: Откуда ћемо узети хљеба овдје у пустињи да их нахранимо?
5. И запита их: Колико имате хљебова? А они казаше: Седам.
6. И заповједи народу да посједају по земљи; и узевши онијех седам хљебова и хвалу давши, преломи, и даде ученицима својијем да раздаду; и раздадоше народу.
7. И имаху мало рибица; и њих благословивши рече да и њих раздаду.
8. И једоше, и наситише се, и накупише комада што претече седам котарица.
9. А онијех што су јели бијаше око четири хиљаде. И отпусти их.
10. И одмах уђе у лађу с ученицима својијем, и дође у околине Далманутске.
11. И изиђоше фарисеји, и почеше се препирати с њим, и кушајући га искаху од њега знак с неба.
12. И уздахнувши духом својијем рече: За што род овај знак тражи? Заиста вам кажем: не ће се дати роду овоме знак.
13. И оставивши их улезе опет у лађу, и отиде на ону страну.
44. И заборавише ученици његови узети хљеба, и немаху са собом у лађи до један хљеб.
45. И заповиједаше им говорећи: Гледајте, чувајте се квасца фарисејскога и квасца Иродова.
16. И мишљаху један другоме говорећи: То је што хљеба немамо.
17. И разумјевши Исус рече им: шта мислите што хљеба немате? Зар још не осјећате, нити разумијете? Зар је још окамењено срце ваше?
18. Очи имате и не видите? уши имате и не чујете? И не памтите ли.

19. Кад ја пет хљебова преломих на пет хиљада, колико котарица пунијех комада накуписте? Рекоше му: Дванаест.
20. А кад седам на четири хиљаде, колико пунијех котарица накуписте комада? А они рекоше: Седам.
21. И рече им: Како не разумијете?
22. И дође у Витсаиду; и доведоше к њему слијепца, и мољаху га да га се дотакне.
23. И узевши за руку слијепца изведе га на поље из села, и плунувши му у очи метну руке на њ, и запита га види ли што.
24. И погледавши рече: Видим људе гдје иду као дрва.
25. И по том опет метну му руке на очи, и рече му да погледа: и исцијели се, и видје све лијепо.
26. И посла га кући његовој говорећи: Ни улази у село, нити казуј коме у селу.
27. И изиђе Исус и ученици његови у села ћесарије Филипове; и путем питаше ученике своје говорећи им: Ко говоре људи да сам ја?
28. А они одговорише: Јован крститељ; други: Илија; а други: који од пророка.
29. А он им рече: А ви шта мислите ко сам ја? А Петар одговарајући рече му: Ти си Христос.
30. И запријети им да ником не казују за њега.
31. И поче их учити да сину човјечијему ваља много пострадавати, и да ће га окривити старјешине и главари свештенички и књижевници, и да ће га убити, и трећи дан да ће устати.
32. И говораше о том не устручавајући се. И Петар узе га и поче га одвраћати.
33. А он обрнувши се и погледавши на ученике своје запријети Петру говорећи: Иди од мене сотоно; јер ти не мислиш што је Божије него што је људско.
34. И дозвавши народ с ученицима својима рече им: Ко хоће за мном да иде нека се одрече себе и узме крст свој, и за мном иде.
35. Јер ко хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а ко изгуби душу своју мене ради и јеванђелија онај ће је сачувати.
36. Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет а души својој науди?

37. Или какав ће откуп дати човјек за душу своју?

38. Јер ко се постиди мене и мојијех ријечи у род овоме прељуботворноме и грјешном, и син ће се човјечиј постидјети њега кад дође у слави оца својега с анђелима светима.

Глава 9

1. И рече им: Заиста вам кажем: имају неки међу овима што стоје овдје који не ће окусити смрти док не виде царство Божије да дође у сили.

2. И послје шест дана узе Исус Петра и Јакова и Јована и изведе их на гору високу саме; и преобрази се пред њима.

3. И хаљине његове постадоше сјајне и врло бијеле као снијег, као што не може бјелина убијелити на земљи.

4. И указа им се Илија с Мојсијем гдје се разговараху с Исусом.

5. И Петар одговарајући рече Исусу: Рави! добро нам је овдје бити; и да начинимо три сјенице: теби једну и Мојсију једну и Илији једну.

6. Јер не знадијаше шта говори; јер бијаху врло уплашени.

7. И постаде облак те их заклони; и дође глас из облака говорећи: Ово је син мој љубазни; њега послушајте.

8. И у једанпут погледавши никога не видјеше осим Исуса сама са собом.

9. А кад силажаху с горе запријети им да ником не казују шта су видјели, док син човјечиј не устане из мртвијех.

10. И ријеч задржаше у себи питајући један другога: шта то значи устати из мртвијех?

11. И питаху га говорећи: Како говоре књижевници да Илија треба најприје да дође?

12. А он одговарајући рече им: Илија ће доћи најприје, и уредити све; али и син човјечиј треба да много пострада и да се понизи, као што је писано.

13. Али вам кажем да је и Илија дошао и учинише с њим шта хтједоше, као што је писано за њега.

14. И дошавши к ученицима својијем видје народ многи око њих и књижевнике гдје се препиру с њима.

15. И одмах видјевши га сав народ уплаши се и притрчавши називаху му Бога.
16. И упита књижевнике: шта се препирете с њима?
17. И одговарајући један од народа рече: учитељу! доведох к теби сина својега у коме је дух нијем.
18. И сваки пут кад га ухвати ломи га, и пјену баца, и шкргуће зубима; и суши се. И рекох ученицима твојијем да га истјерају; и не могоше.
19. А он одговарајући му рече: О роде невјерни! докле ћу с вама бити? докле ћу вас трпљети? Доведите га к мени.
20. И доведоше га к њему; и кад га видје одмах га дух стаде ломити; и панувши на земљу ваљаше се бацајући пјену.
21. И упита оца његова: Колико има времена како му се то догодило? А он рече: Из дјетињства;
22. И много пуга баца га у ватру и у воду да га погуби; него ако што можеш помози нам, смилуј се на нас.
23. А Исус рекне му: Ако можеш вјеровати: све је могуће ономе који вјерује.
24. И одмах повикавши отац дјетињи са сузама говораше: Вјерујем, Господе! помози мојему невјерју.
25. А Исус видећи да се стјече народ запријети духу нечистоме говорећи му: Душе нијеси и глух ! Ја ти заповиједам, изиђи из њега и више не улази у њега.
26. И повикавши и изломивши га врло изиђе; и учини се као мртав тако да многи говораху: умрије.
27. А Исус узевши га за руку подиже га; и уста.
28. И кад уђе у кућу питаху га ученици његови насамо: За што га ми не могосмо истјерати?
29. И рече им: Овај се род ничим не може истјерати до молитвом и постом.
30. И изишавши оданде иђаху кроз Галилеју; и не шћадидјаше да ко дозна.
31. Јер учаше ученике своје, и говораше им да ће се син човјечиј предати у руке људске, и убиће га, и пошто га убију устаће трећи дан.
32. А они не разумијеваху ријечи, и не смједијаху да га питају.

33. И дође у Капернаум, и кад бјеше у кући запита их: шта се препирасте путем међу собом?
34. А они мучаху; јер се путем препираше међу собом ко је највећи.
35. И сједавши дозво дванаесторицу и рече им: Који хоће да буде први нека буде од свију најзадњи и свима слуга.
36. И узевши дијете метну га међу њих и загрливши га рече им:
37. Ко једно овакво дијете прими у име моје, мене прима; а ко мене прими, не прима мене него онога који је мене послао.
38. Одговори му Јован говорећи: учитељу! видјесмо једнога гдје именов твојијем изгони ђаволе који не иде за нама; и забранисмо му, јер не иде за нама.
39. А Исус рече: Не браните му; јер нема никога који би именов мојијем чудо чинио да може брзо зло говорити за мном.
40. Јер ко није против вас с вама је.
41. Јер ко вас напоји чашом воде у име моје, за то што сте Христови, заиста вам кажем: не ће му пропасти плата.
42. А који саблазни једнога од овијех малијех који вјерују мене, боље би му било да се објеси камен воденични о врату његову и да се баци у море.
43. И ако те рука твоја саблажњава, одсијечи је: боље ти је без руке у живот ући, него ли с обје руке ући у пакао, у огањ вјечни,
44. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
45. И ако те нога твоја саблажњава, одсијечи је: боље ти је ући у живот хрому, него ли с двије ноге да те баце у пакао, у огањ вјечни,
46. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
47. Ако те и око твоје саблажњава, ископај га: боље ти је с једнијем оком ући у царство Божије, него ли с два ока да те баце у пакао огњени,
48. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
49. Јер ће се сваки огњем посолити, и свака ће се жртва сољу посолити.
50. Добра је со; али ако со буде неслана, чим ће се осолити? Имајте со у себи, и мир имајте међу собом.

Глава 10

1. И уставши оданде дође у околине Јудејске преко Јордана, и стече се опет народ к њему; и као што обичај имаше, опет. их учаше.
2. И приступивши фарисеји упиташе га кушајући: Може ли човјек пустити жену?
3. А он одговарајући рече им: шта вам заповиједа Мојсије?
4. А они рекоше: Мојсије допусти да јој се да распусна књига и да се пусти.
5. И одговарајући Исус рече им: По тврђи вашег срца написа вам он заповијест ову.
6. А у почетку створења мужа и жену створио их је Бог.
7. За то остави човјек оца својега и матер и прилијепи се к жени својој.
8. И буду двоје једно тијело. Тако нијесу више двоје него једно тијело.
9. А што је Бог саставио човјек да не раставља.
10. И у кући опет запиташе га за то ученици његови.
11. И рече им: Који пусти жену и ожени се другом, чини прељубу на њој.
12. И ако жена остави мужа својега и пође за другога, чини прељубу.
13. И доношах у к њему дјецу да их се дотакне; а ученици брањаху онима што их доношаху.
14. А Исус видјевши расрди се и рече им: Пустите дјецу нека долазе к мени, и не браните им; јер је таковијех царство Божије.
15. Заиста вам кажем: који не прими царства Божијега као дијете, не ће ући у њега.
16. И загрливши их метну на њих руке те их благослови.
17. И кад изиђе на пут, притрча неко, и клекнувши на кољена пред њим питаше га: учитељу благи! шта ми треба чинити да добијем живот вјечни?
18. А Исус рече му: што ме зовеш благијем? нико није благ осим једнога Бога.
19. Заповијести знаш: не чини прељубе; не убиј; не укради; не свједочи лажно; не чини неправде никоме; поштуј оца својега и матер.

20. А он одговарајући рече му: Учителју! све сам ово сачувао од младости своје.
21. А Исус погледавши на њ, омиље му, и рече му: Још ти једно не достаје: иди продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; и дођи те хајде за мношвом узевши крст.
22. А он поста зловољан од ове ријечи, и отиде жалостан; јер бијаше врло богат.
23. И погледавши Исус рече ученицима својима: Како је тешко богатима ући у царство небеско!
24. А ученици се уплашише од ријечи његовијех. А Исус опет одговарајући рече им: Дјецо! како је тешко онима који се уздају у своје богаство ући у царство Божије!
25. Лакше је камили проћи кроз иглене уши него ли богатоме ући у царство Божије.
26. А они се врло дивљаху говорећи у себи: Ко се дакле може спасти?
27. А Исус погледавши на њих рече: Људима је немогуће, али није Богу: јер је све могуће Богу.
28. А Петар му поче говорити: Ето ми ћемо оставили све, и за тобом идемо.
29. А Исус одговарајући рече: Заиста вам кажем: нема никога који је оставио кућу, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, мене ради и јеванђелија ради,
30. А да не ће примити сад у ово вријеме сто пута онолико кућа, и браће, и сестара, и отаца, и матера, и дјеце, и земље, у прогоњењу, а на ономе свијету живот вјечни.
31. Али ће многи први бити пошљедњи, и пошљедњи први.
32. А кад иђаху путем у Јерусалим, Исус иђаше пред њима, а они се чуђаху, и за њим иђаху са страхом. И узевши опет дванаесторицу поче им казивати шта ће бити од њега:
33. Ево идемо у Јерусалим, и син човјечиј предаће се главарима свештеничкијем и књижевницима и осудиће га на смрт, и предаће га незнабошцима;
34. И наругаће му се, и биће га, и попљуваће га, и убиће га, и трећи дан устаће.
35. И пред њега дођоше Јаков и Јован, синови Зеведејеви, говорећи: учителју! хоћемо да нам учиниш за што ћемо те молити.
36. А он им рече: што хоћете да вам учиним?

37. А они му рекоше: Дај нам да сједемо један с десне стране теби а други с лијеве, у слави твојој.
38. А Исус им рече: Не знате шта иштете: можете ли пити чашу коју ја пијем, и крстити се крштењем којијем се ја крстим?
39. А они му рекоше: Можемо. А Исус рече им: чашу дакле коју ја пијем испићете; и крштењем којијем се ја крстим крстићете се;
40. Али да сједете с десне стране мени и с лијеве, не могу ја дати него којима је уготовљено.
41. И чувши то десеторица почеше се срдити на Јакова и на Јована.
42. А Исус дозвавши их рече им: Знате да кнезови народни владају народом и поглавари његови управљају њим.
43. Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде већи међу вама, да вам служи.
44. И који хоће први међу вама да буде, да буде свима слуга.
45. Јер син човјечиј није дошао да му служе него да служи, и да да душу своју у откуп за многе.
46. И дођоше у Јерихон. И кад излажаше из Јерихона, он и ученици његови и народ многи, син Тимејев Вартимеј слијепи сјеђаше крај пута и прошаше.
47. И чувши да је то Исус Назарећанин стаде викати и говорити: Сине Давидов Исусе! помилуј ме!
48. И пријећаху му многи да ућуги, а он још већма викаше: Сине Давидов! помилуј ме!
49. И ставши Исус рече да га зовну. И зовнуше слијепца говорећи му: Не бој се, устани, зове те.
50. А он збацивши са себе хаљине своје устаде, и дође к Исусу.
51. И одговарајући рече му Исус: шта ћеш да ти учиним? А слијепи рече му: Равуни! да прогледам.
52. А Исус рече му: Иди, вјера твоја поможе ти. И одмах прогледа, и отиде пугем за Исусом.

Глава 11

- 1 И кад се приближи к Јерусалиму, к Витфази и Витанији, код горе Маслинске, посла двојицу од ученика својијех
2. И рече им: Идите у село што је према вама, и одмах како уђете у њега наћи ћете магаре привезано, на које нико од људи није усједао; одријешите га и доведите.
3. И ако вам ко рече: шта то чините? кажите: треба Господу; и одмах ће га послати амо.
4. А они отидоше, и нађоше магаре привезано код врата на пољу на раскршћу, и одријешише га.
5. И неки од онијех што стајаху ондје рекоше им: Зашто дријешите магаре?
6. А они рекоше им као што им заповједи Исус; и оставише их.
7. И доведоше магаре к Исусу, и метнуше на њ хаљине своје; и усједе на њ.
8. А многи простријеше хаљине своје по путу; а једни резаху грање од дрвета, и простираху по путу.
9. А који иђаху пред њим и за њим, викаху говорећи: Осана! благословен који иде у име Господње!
10. Благословено царство оца нашега Давида које иде у име Господње! Осана на висини!
11. И уђе Исус у Јерусалим, и у цркву; и промотривши све, кад би у вече, изиђе у Витанију с дванаесторицом.
12. И сјутрадан кад изиђоше из Витаније, огладње.
13. И видјевши из далека смокву с лишћем дође не би ли што нашао на њој; и дошавши к њој ништа не нађе осим лишћа; јер још не бјеше вријеме смоквама.
14. И одговарајући Исус рече јој: Да од сад од тебе нико не једе рода до вијека. И слушаху ученици његови.
15. И дођоше опет у Јерусалим; и ушавши Исус у цркву стаде изгонити оне који продаваху и куповаху по цркви; и испремета трпезе онијех што мијењаху новце, и клупе онијех што продаваху голубове.
16. И не дадијаше да ко пронесе суда кроз цркву.
17. И учаше говорећи им: Није ли писано: дом мој нека се зове дом молитве свима народима? А ви начинисте од њега хајдучку пећину.

18. И чуше књижевници и главари свештенички, и тражаху како би га погубили; јер га се бојашу; јер се сав народ чуђаше науци његовој.
19. И кад би у вече изиђе на поље из града.
20. И у јутру пролазећи видјеше смокву гдје се посушила из коријена.
21. И опоменувши се Петар рече му: Рави! гле, смоква што си је проклео посушила се.
22. И одговарајући Исус рече им:
23. Имајте вјеру Божију; јер вам заиста кажем: ако ко рече гори овој : дигни се и баци се у море, и не посумња у срцу својему, него узвјерује да ће бити као што говори: биће му штогод рече.
24. За то вам кажем: све што иштете у својој молитви вјерујте да ћете примити; и биће вам.
25. И кад стојите на молитви, праштајте ако што имате на кога: да и отац ваш који је на небесима опрости вама погрјешке ваше.
26. Ако ли пак ви не опраштате, ни отац ваш који је на небесима не ће опростити вама погрјешака вашијех.
27. И дођоше опет у Јерусалим; и кад хођаше по цркви дођоше к њему главари свештенички и књижевници и старјешине,
28. И рекоше му: Каквом власти то чиниш? И ко ти даде власт ту, да то чиниш?
29. А Исус одговарајући рече им: И ја ћу вас да упитам једну ријеч, и одговорите му; ја ћу вам казати каквом власти ово чиним.
30. Крштење Јованово или би с неба или од људи? одговорите ми.
31. И мишљаху у себи говорећи: Ако речемо: с неба; рећи ће: за што му дакле не вјеровасте?
32. Ако ли речемо: од људи; бојимо се народа; јер сви мишљаху за Јована да заиста пророк бјеше. .
33. И одговарајући рекоше Исусу: Не знамо. И Исус одговарајући рече њима: Ни ја вама не ћу казати каквом власти ово чиним.

Глава 12

1. И поче им говорити у причама: Посади човјек виноград, и огради плотом, и ископа пивницу, и начини кулу, и даде га виноградарима, па отиде.
2. И кад дође вријеме, посла к виноградарима слугу да прими од виноградарара од рода виноградскога.
3. А они ухвативши слугу избише га, и послаше празна.
4. И опет посла к њима другога слугу; и онога бише камењем, и разбише му главу, и послаше га срамотна.
5. И опет посла другога; и онога убише; и многе друге, једне избише а једне побише.
6. Још дакле имаше јединога својега милог сина, посла и њега најпослије к њима говорећи: Постидјеће се сина мојега.
7. А виноградарари рекоше у себи: Ово је нашљедник, ходите да га убијемо, и нама ће остати очевина његова.
8. И ухватише га, и убише, и избацише га на поље из винограда.
9. Шта ће дакле учинити господар од винограда? Доћи ће и погубиће виноградараре, и даће виноград другима.
10. Зар нијесте читали у писму ово: камен који одбацише зидари, онај поста глава од угла;
11. То би од Господа и дивно је у вашијем очима?
12. И гледаху да га ухвате, али се побојаше народа; јер разумјеше да за њих говори причу; и оставивши га отидоше.
13. И послаше к њему неке од фарисеја и Иродоваца да би га ухватили у ријечи.
14. А они дошавши рекоше му: учитељу! знамо да си истинит, и да не мариш ни за кога; јер не гледаш ко је ко, него заиста путу Божијему учиш; треба ли ћесару давати харач или не? Хоћемо ли дати или да не дамо?
15. А он знајући њихово лицемјерје рече им: што ме кушате? Донесите ми новац да видим.
16. А они донесоше. И рече им: чији је образ овај и натпис? А они му рекоше: ћесарев.

17. И одговарајући Исус рече им: Подајте ћесарево ћесару, и Божије Богу. И чудише му се.
18. И дођоше к њему садукееји који кажу да нема васкрсенија, и запиташе га говорећи:
19. Учитељу! Мојсије нам написа: ако коме брат умре и остави жену а дјецe не остави, да брат његов узме жену његову и да подигне сјеме брату својему.
20. Седам браће бјеше: и први узео жену, и умрије без порода.
21. И други узео је, и умрије, и ни он не остави порода; тако и трећи.
22. И узео је седморица, и не оставише порода. А послије свију умрије и жена.
23. О васкрсенију дакле кад устану кога ће од њих бити жена? јер је за седморицом била.
24. И одговарајући Исус рече им: За то ли се ви варате што не знате писма ни силе Божије?
25. Јер кад из мртвијех устану, нити ће се женити ни удавати, него су као анђели на небесима.
26. А за мртве да устају нијесте ли читали у књигама Мојсијевим како му рече Бог код купине говорећи: ја сам Бог Аврамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев?
27. Није Бог Бог мртвијех, него Бог живијех. Ви се дакле врло варате.
28. И приступи један од књижевника који их слушаше како се препиру, и видје да им добро одговара, и запита га: Која је прва заповијест од свију?
29. А Исус одговори му: Прва је заповијест од свију: чуј Израиљу, Господ је Бог наш Господ једини;
30. И љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем и свом душом својом и свијем умом својијем и свом снагом својом. Ово је прва заповијест.
31. И друга је као и ова: љуби ближњега својега као самога себе. Друге заповијести веће од овијех нема.
32. И рече му књижевник: Добро, учитељу! право си казао да је један Бог, и нема другога осим њега;
33. И љубити га свијем срцем и свијем разумом и свом душом и свом снагом, и љубити ближњега као самога себе, веће је од свију жртава и прилога.

34. А Исус видјевши како наметно одговори рече му: Нијеси далеко од царства Божијега. И нико више не смијаше да га запита.
35. И одговори Исус и рекне учећи у цркви: Како говоре књижевници да је Христос син Давидов?
36. Јер сам Давид каза Духом светијем: рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима.
37. Сам дакле Давид назива га Господом, и откуда му је син? И многи народ слушаше га с радошћу.
38. И говораше им у науци својој: чувајте се књижевника који иду у дугачкијем хаљинама, и траже да им се клања по улицама,
39. И првијех мјеста по зборницама, и зачеља на гозбама.
40. Ови што једу куће удовичке, и лажно се моле Богу дуго, биће још већма осуђени.
41. И сједавши Исус према Божијој хазни гледаше како народ меће новце у Божију хазну. И многи богати меташу много.
42. И дошавши једна сиромашна удовица метну двије лепте, које чини један кодрант.
43. И дозвавши ученике своје рече им: Заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију који мећу у Божију хазну.
44. Јер сви метнуше од сувишка својега; а она од сиротиње своје метну све што имаше, сву храну своју.

Глава 13

1. И кад излажаше из цркве рече му један од ученика његовијех: учитељу! гле какво је камење, и каква грађевина!
2. И одговарајући Исус рече му: Видиш ли ове велике грађевине? ни камен на камену не ће овдје остати који се не ће разметнути.
3. И кад сјеђаше на гори Маслинској према цркви, питаху га сама Петар и Јаков и Јован и Андрија:
4. Кажи нам кад ће то бити? и какав ће знак бити кад ће се то све свршити?
5. А Исус одговарајући им поче говорити: чувајте се да вас ко не превари.

6. Јер ће многи доћи на моје име говорећи: ја сам; и многе ће преварити.
7. А кад чујете ратове и гласове о ратовима, не плашите се; јер треба да то буде; али то још није пошљедак.
8. Устаће народ на народ и царство на царство; и земља ће се трести по свијету; и биће глади и буне. То је почетак страдању.
9. А ви се чувајте; јер ће вас предавати у судове и по зборницама биће вас, и пред краљеве и цареве изводиће вас мене ради за свједочанство њима.
10. И у свима народима треба да се најприје проповједи јеванђелије.
11. А кад вас поведу да предају, не брините се напријед шта ћете говорити, нити мислите; него што вам се да у онај час оно говорите: јер ви не ћете говорити него Дух свети.
12. А предаће брат брата на смрт и отац сина, и устаће дјеца на родитеље и побиће их.
13. И сви ће омрзнути на вас имена мојега ради. Али који претрпи до краја благо њему.
14. А кад видите мрзост опушћења, за коју говори пророк Данило, да стоји гдје не треба (који чита да разумије): тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе;
15. И који буде на крову да не силази у кућу, нити да улази да узме што из куће своје;
16. И који буде у пољу да се не враћа натраг да узме хаљину своју.
17. Али тешко труднима и дојилицама у те дане!
18. Него се молите Богу да не буде бјежан ваша у зиму.
19. Јер ће у дане те бити невоља какова није била од почетка створења које је Бог створио до сад, и не ће ни бити.
20. И да Господ не скрати дане нико не би остао; али избранијех ради, које избра, скратио је дане.
21. Тада ако вам ко рече: ево овдје је Христос; или: ено ондје; не вјерујте.
22. Јер ће изићи лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке и чудеса да би преварили, ако буде могуће, и избране.

23. Али ви се чувајте: сто вам све казах напријед.
24. Али у те дане, послије те невоље, сунце ће помрчати, и мјесец своју свјетлост изгубити.
25. И звијезде ће спадати с неба и силе небеске покренути се.
26. И тада ће угледати сина човјечијега гдје иде на облацима са силом и славом великом.
27. И тада ће послати анђеле своје и сабраће избраће своје од четири вјетра, од краја земље до краја неба.
28. А од смокве научите се причи: кад се већ њезина грана помлади и стане листати, знате да је близу љето..
29. Тако и ви кад видите ово да се збива, знајте да је близу код врата.
30. Заиста вам кажем да овај нараштај не ће проћи док се ово све не збуде.
31. Небо и земља проћи ће, али ријечи моје не ће проћи.
32. А о дану томе или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни син, до отац.
33. Пазите, стражите и молите се Богу; јер не знате кад ће вријеме настати.
34. Као што човјек одлазећи остави кућу своју, и да слугама својима власт и свакоме свој посао; и вратару заповједи да стражи.
35. Стражите дакле; јер не знате кад ће доћи господар од куће, или у вече или у поноћи или у пијетле или ујутру;
36. Да не дође изненада и да вас не нађе а ви спавате.
37. А што вам кажем, свима кажем: стражите.

Глава 14

1. Бијаху пак још два дана до пасхе и до дана пријеснијех хљебова; и тражаху главари свештенички и књижевници како би га из пријеваре ухватили и убили.
2. Али говораху: Не о празнику, да се не би народ побунио.

3. И кад бијаше он у Витанији у кући Симона губавога и сјеђаше за трпезом, дође жена са скленицом многоцјенога мира чистога нардова, и разбивши скленицу љеваше му на главу.
4. А неки се срђаху говорећи: За што се то миро просипа тако?
5. Јер се могаше зањ узети више од триста гроша и дати сиромасима. И викаху на њу.
6. А Исус рече: Оставите је; шта јој сметате? она учини добро дјело на мени.
7. Јер сиромаше имате свагда са собом, и кадгод хоћете можете им добро чинити; а мене немате свагда.
8. Она што може, учини: она помаза напријед тијело моје за укуп.
9. Заиста вам кажем: гдје се год успроповиједат јеванђелије ово по свему свијету, казаће се и то за спомен њезин.
10. И Јуда Искариотски, један од дванаесторице, отиде ка главарима свештеничкијем да им га изда.
11. А они чувши обрадоваше се, и обрекоше му новце дати: и тражаше згоду да га изда.
12. И у први дан пријеснијех хљебова, кад клаху пасху, рекоше му ученици његови: Гдје ћеш да идемо да ти зготовимо пасху да једеш?
13. И посла двојицу од ученика својијех и рече им: Идите у град, и сретће вас човјек који носи воду у крчагу; идите за њим,
14. И гдје уђе кажите господару од оне куће: учитељ вели: гдје је гостионица гдје ћу јести пасху с ученицима својијем?
15. И он ће вам показати велику собу прострту готову: ондје нам зготовите.
16. И изиђоше ученици његови, и дођоше у град, и нађоше као што им каза, и уготовише пасху.
17. И кад би у вече, дође са дванаесторицом.
18. И кад сјеђаху за трпезом и јеђаху рече Исус: Заиста вам кажем: један од вас, који једе са мном, издаће ме.
19. А они се забринуше, и стадоше говорити један за другијем: Да не ја? и други: Да не ја?

20. А он одговарајући рече им: Један од дванаесторице који умочи са мном у здјелу.
21. Син човјечиј дакле иде као што је писано за њега; али тешко ономе човјеку који изда сина човјечијега; боље би му било да се није родио онај човјек.
22. И кад јеђаху узе Исус хљеб и благословивши преломи га, и даде им, и рече: узмите, једите; ово је тијело моје.
23. И узе чашу и давши хвалу даде им; и пише из ње сви.
24. И рече им: Ово је крв моја новогa завјета која ће се пролити за многе.
25. Заиста вам кажем: више не ћу пити од рода виноградскога до онога дана кад ћу га пити новогa у царству Божијему.
26. И отпојавши хвалу изиђоше на гору Маслинску.
27. И рече им Исус: Сви ћете се ви саблазнити о мене ову ноћ; јер је писано: ударићу пастира и овце ће се разбјећи.
28. Али по васкрсенију својему ја идем пред вама у Галилеју.
29. А Петар му рече: Ако се и сви саблазне, али ја не ћу.
30. И рече му Исус: Заиста ти кажем: ноћас док двапут пијетао не запјева три пута ћеш ме се одрећи.
31. А он још већма говораше: Да бих знао с тобом и умријети не ћу те се одрећи. Тако и сви говораху.
32. И дођоше у село које се зове Гетсиманија, и рече ученицима својијем: Сједите овдје док ја идем да се помолим Богу.
33. И узе са собом Петра и Јакова и Јована, и забрину се и поче тужити.
34. И рече им: жалосна је душа моја до смрти; почекајте овдје, и стражите.
35. И отишавши мало паде на земљу, и мољаше се да би га мимоишао час ако је могуће.
36. И говораше: Ава оче! све је могуће теби; пронеси чашу ову мимо мене; али опет не како ја хоћу него како ти.
37. И дође и нађе их гдје спавају, и рече Петру: Симоне! Зар спаваш? Не може ли једнога часа постражити?

38. Стражите и молитите се Богу да не паднете у напаст; јер је дух срчан али је тијело слабо.

39. И опет отишавши помоли се Богу оне исте ријечи говорећи.

40. И вративши се нађе их опет гдје спавају; јер им бијах у очи отежале; и не знадијаху шта би му одговорили.

41. И дође трећи пут, и рече им: Једнако спавате и почивате; доста је; дође час; ево се предаје син човјечиј у руке грјешницима.

42. устаните да идемо; ево издајник се мој приближи.

43. И одмах док он још говораше, дође Јуда, један од дванаесторице, и с њим људи многи с ножевима и с кољем од глаvara свештеничкијех и од књижевника и старјешина.

44. А издајник његов даде им знак говорећи: Кога ја цјеливам онај је: држите га, и водите га чувајући.

45. И дошавши одмах приступи к њему, и рекне: Рави! рави! и цјелива га.

46. А они метнуше руке своје на њ и ухватише га.

47. А један од онијех што стајашу ондје извади нож те удари слугу поглавару свештеничкога, и одсијече му ухо.

48. И одговарајући Исус рече им: Као на хајдука изишли сте с ножевима и с кољем да ме ухватите,

49. А сваки дан сам био код вас у цркви и учио, и не ухватисте ме. Али да се збуде писмо.

50. И оставивши га ученици сви побјегоше.

51. И за њим иђаше некакав младић огрнут платном по голу тијелу; и ухватише онога младића.

52. А он оставивши платно го побјеже од њих.

53. И доведоше Исуса к поглавару свештеничкоме; и стекоше се к њему сви главари свештенички и књижевници и старјешине.

54. И Петар иде за њим из далека до у двор поглавару свештеничкога, и сјеђаше са слугама, и гријаше се код огња.

55. А главари свештенички и сва скупштина тражаху на Исуса свједочанства да га убију; и не нађоше;
56. Јер многи свједочаху лажно на њега и свједочанства не бијаху једнака.
57. И једни уставши свједочаху на њега лажно говорећи:
58. Ми смо чули гдје он говори: ја ћу развалити ову цркву која је рукама начињена, и за три дана начинићу другу која не ће бити рукама начињена.
59. И ми ово свједочанство њихово не бијаше једнако.
60. И уставши поглавар свештенички на сриједу запита Исуса говорећи: Зар ништа не одговараш што ови на тебе свједоче?
61. А он мучаше и ништа не одговараше. Опет поглавар свештенички запита и рече му: Јеси ли ти Христос, син благословенога?
62. А Исус рече: Јесам; и видјећете сина човјечијега гдје сједи с десне стране силе и иде на облацима небескијем.
63. А поглавар свештенички раздрије своје хаљине, и рече: шта нам требају више свједоци?
64. чусте хулу на Бога; шта мислите? А они сви казаше да је заслужио смрт.
65. И почеше једни пљувати на њ, и покривати му лице, и ћушати га, и говорити му: Прореци; и слуге га бијаху по образима.
66. И кад бијаше Петар доље на двору, дође једна од слушкиња поглавара свештеничкога,
67. И видјевши Петра гдје се грије погледа на њ и рече: И ти си био с Исусом Назарећанином.
68. А он се одрече говорећи: Не знам нити разумијем шта ти говориш. И изиђе на поље пред двор: и пијетао зацјева.
69. И опет кад га видје слушкиња, поче говорити онима што стајаху ондје: Овај је од њих.
70. А он се опет одрицаше. И мало за тијем опет они што стајаху ондје рекоше Петру: Ва истину си од њих; јер си Галилејац, и говор ти је онакови.
71. А он се поче клети и преклињати: Не знам тога човјека за кога ви говорите.

72. И други пут зајева пијетао. И опомену се Петар ријечи што му рече Исус: Док пијетао двапут не зајева одрећи ћеш ме се трипут. И стаде плакати.

Глава 15

1. И одмах у јутру. учинише вијећу главари свештенички са старјешинама и књижевницима, и сав сабор, и сvezавши Исуса одведоше га и предадоше Пилату.
2. И упита га Пилат: јеси ли ти цар Јудејски? А он одговарајући рече му: Ти кажеш.
3. И тужаху га главари свештенички врло.
4. А Пилат опет упита га говорећи: Зар ништа не одговараш? Гледај шта свједоче на тебе.
5. Али Исус више не одговори ништа тако да се дивљаше Пилат.
6. А о сваком празнику пушташе им по једнога сужња кога искаху.
7. А бијаше један затворен, по имену Варава, са својијем другарима који су у буну учинили крв.
8. И повикавши народ стаде искати што им свагда чињаше.
9. А Пилат им одговори говорећи: Хоћете ли да вам пустим цара Јудејскога?
10. Јер знадијаше да су га из зависти предали главари свештенички.
11. Али главари свештенички подговорише народ боље Вараву да ишту да им пусти.
12. А Пилат опет одговарајући рекне им: А шта хоћете да чиним с тијем што га зовете царем Јудејскијем?
13. А они опет повикаше: Распни га.
14. А Пилат им рече: А какво је зло учинио? А они иза гласа викаху: Распни га.
15. А Пилат желећи угодити народу пусти им Вараву, а Исуса шибавши предаде да га разапну.
16. А војници га одведоше у судницу, и сазваше сву чету војника,
17. И обукоше му скерлетну кабаницу, и оплетавши вијенац од трња метнуше нањ.
18. И почеше му називати Бога говорећи: Помоз, Бог, царе Јудејски!

19. И бијаху га по глави трском, и плъуваху нањ, и падајући на кољена поклањаху му се.
20. И кад му се наругаше, свукоше с њега скерлетну кабаницу, и обукоше га у његове хаљине и изведоше га да га разапну.
21. И натјераше некога Симона из Кирине, оца Александрова и Руфова, која иђаше из поља, да му понесе крст.
22. И доведоше га на мјесто Голготу, које ће рећи: коштурница.
23. И даваху му да није вино са смирном, а он не узе.
24. И кад га разапеше, раздијелише хаљине његове бацајући коцке за њих ко ће шта узети.
25. А бијаше сахат трећи кад га разапеше.
26. И бијаше натпис његове кривице написан: Цар Јудејски.
27. И с њим распеше два хајдука. једнога с десне а једнога с лијеве стране њему.
28. И изврши се писмо које говори: И метнуше га међу злочинце.
29. И који прилажаху хуљаху нањ машући главама својима и говорећи: Аха! ти што цркву разваљујеш и за три дана начињаш!
30. Помози сам себи и сиђи с крста.
31. Тако и главари свештенички с књижевницима ругаху се говорећи један другоме: Другима помаже, а себи не може помоћи.
32. Христос цар Израилев нека сиђе сад с крста да видимо, па ћемо му вјеровати. И они што бијаху с њим разапети ругаху му се.
33. А у шестоме сахату би тама по свој земљи до сахата деветога.
34. И у деветоме сахату повика Исус иза гласа говорећи: Елои! Елои! лама савахтани? које значи: Боже мој! Боже мој! за што си ме оставио?
35. И неки од онијех што стајаху ондје чувши то говораху: Ено зове Илију.
36. А један отрча те напуни сунђер оцта, па натакнувши на трску појаше га говорећи: Станите да видимо хоће ли доћи Илија да га скине.
37. А Исус повика иза гласа, и издахну.

38. И завјес црквени разадрије се на двоје с врха до на дно.
39. А кад видје капетан који стајаше према њему да с таком виком издахну, рече: Заиста човјек овај син Божиј бјеше.
40. А бијашу и жене које гледаху из далека, међу којима бјеше и Марија Магдалина и Марија Јакова малога и Јосије мати, и Соломија,
41. Које иђаху за њим и кад бјеше у Галилеји, и службаху му; и друге многе које бијашу дошле с њим у Јерусалим.
42. И кад би у вече (јер бијаше петак. то јест уочи суботе),
43. Дође Јосиф из Ариматеје, поштен савјетник, који и сам царства Божијега чекаше, и усуди се те уђе к Пилату и заиска тијело Исусово.
44. А Пилат се зачуди да је већ умр'о; и дозавши капетана запита га: Јели давно умр'о ?
45. И дознавши од капетана, даде тијело Јосифу
46. И купивши платно, и скинувши га, обави платном, и метну га у гроб који бјеше усјечен у камену, и навали камен на врата од гроба.
47. А Марија Магдалина и Марија Јосијина гледаху гдје га метаху.

Глава 16

1. И пошто прође субота, Марија Магдалина и Марија Јаковљева и Соломија купише мириса да дођу и да помажу Исуса.
2. И врло рано у први дан недјеље дођоше на гроб око сунчаног рођаја,
3. И говораху међу собом: Ко ће нам одвалити камен од врата гробнијех?
4. И погледавши видјеше да камен бјеше одваљен: јер бјеше врло велики.
5. И ушавши у гроб видјеше младића обучена у бијелу хаљину гдје сједи с десне стране; и уплашише се.
6. А он им рече: Не плашите се, Исуса тражите Назарећанина распетога; уста, није овдје, ево мјесто гдје га метнуше.
7. Него идите кажите ученицима његовијем и Петру да пред вама отиде у Галилеју: тамо ћете га видјети као што вам рече.

8. И изишавши побјегоше од гроба; јер их ухвати дрхат и страх; и никоме ништа не казаше, јер се бојаху.

9. А Исус уставши рано у први дан недјеље јави се најприје Марији Магдалини, из које је истјерао седам ђавола.

10. А она отиде те јави онима што су били с њим, који плакаху и ридаху.

11. И они чувши да је жив и да га је она видјела не вјероваше.

12. А по том јави се на путу двојици од њих у другоме обличју, кад су ишли у село.

13. И они отишавши јавише осталима; и ни њима не вјероваше.

14. А најпослије јави се кад њих једанаесторица бијаху за трpezом, и прекори их за њихово невјерје и тврђу срца што не вјероваше онима који су га видјели да је устао;

15. И рече им: Идите по свему свијету и проповједите јеванђелије свакоме створењу.

16. Који узвјерује и покрсти се, спашће се; а ко не вјерује, осудиће се.

17. А знаци онима који вјерују биће ови: именованом мојијем изгониће ђаволе; говориће новијем језицима; .

18. узимаће змије у руке; ако и смртно што попију, не ће им наудити; на болеснике метаће руке, и оздрављаће.

19. А Господ пошто им изговори узе се на на небо, и сједе Богу с десне стране.

20. А они изиђоше и проповиједаше свуда, и Господ их потпомага, и ријеч потврђива знацима који су се по том показивали. Амин.

Свето јеванђелије по Луци

Глава 1

1. Будући да многи почеше описивати догађаје који се испунише међу нама,

2. Као што нам предаше који испрва сами видјеше и слуге ријечи бише:

3. Намислих и ја, испитавши све од почетка, по реду писати теби, честити Теофиле,

4. Да познаш темељ онијех ријечи којима си се научио.
5. У вријеме Ирода цара Јудејскога бијаше неки свештеник од реда Авијна, по имену Зарија. и жена његова од племена Аронова, но имену Јелисавета.
6. А бијашу обоје праведни и пред Богом, и живљаху у свему по заповијестима и уредбама Господњијем без мане.
7. И не имадијашу дјецe; јер Јелисавета бјеше нероткиња, и бијашу обоје већ стари.
8. И догоди се, кад он служаше по своме реду пред Богом,
9. Да по обичају свештенства дође на њега да изиђе у цркву Господњу да кади.
10. И све мноштво народа бијаше на пољу и мољаше се Богу у вријеме кађења.
11. А њему се показа анђео Господњи који стајаше с десне стране олтара кадионога.
12. И кад га видје Зарија уплаши се и страх нападе нањ.
13. А анђео рече му: Не бој се, Зарија; јер је услышена твоја молитва: и жена твоја Јелисавета родиће ти сина, и нађени му име Јован.
14. И биће теби радост и весеље, и многи ће се обрадовати његову рођењу.
15. Јер ће бити велики пред Богом, и не ће нити вина и сикера; и напуниће се Духа светога још у утроби матере своје;
16. И многе ће синове Израилеве обратити ка Господу Богу њиховоме;
17. И он ће напријед доћи пред њим у духу и сили Илијној да обрати срца отаца к дјеци и невјернике к мудрости праведника, и да приправи Господу народ готов.
18. И рече Зарија анђелу: По чему ћу ја то познати? јер сам ја стар и жена је моја временита.
19. И одговарајући анђео рече му: Ја сам Гаврило што стојим пред Богом, и послан сам да говорим с тобом и да ти јавим ову радост.
20. И ево, онијемитеш и не ћеш моћи говорити до онога дана док се то не збуде; јер нијеси вјеровао мојијем ријечима које ће се збити у своје вријеме.
21. И народ чекаше Зарију, и чуђашу се што се забави у цркви.

22. А изишавши не могаше да им говори; и разумјеше да му се нешто утворило у цркви; и он намигиваше им; и оста нијем.
23. И кад се навршише дани његове службе отиде кући својој.
24. А посліје овијех дана затрудње Јелисавета жена његова, и кријаше се пет мјесеци говорећи:
25. Тако ми учини Господ у дане ове, у које погледа на ме да ме избави од укора међу људима.
26. А у шести мјесец посла Бог анђела Гаврила у град Галилејски по имену Назарет.
27. К дјевојци испрошеној за мужа, по имену Јосифа из дома Давидова; и дјевојци бјеше име Марија.
28. И ушавши к њој анђео рече: Радуй се, благодатна! Господ је с тобом, благословена си ти међу женама.
29. А она видјевши га поплаши се од ријечи његове и помисли: Какав би ово био поздрав?
30. И рече јој анђео: Не бој се, Марија! Јер се нашла милост у Бога
31. И ево затрудњећеш. и родићеш сина, и надјени му име Исус.
32. Он ће бити велики, и назваће се син највишега, и даће му Господ Бог пријесто Давида оца његова;
33. И цароваће у дому Јаковљеву ва вијек, и царству његовом не ће бити краја.
34. А Марија рече анђелу: Како ће то бити кад ја не знам за мужа?
35. И одговарајући анђео рече јој: Дух свети доћи ће на тебе, и сила највишега осјениће те; за то и оно што ће се родити биће свето, и назваће се син Божиј.
36. И ето Јелисавета твоја тетка, и она затрудње сином у старости својој, и ово је шести мјесец њојзи, коју зову нероткињом.
37. Јер у Бога све је могуће што рече.
38. А Марија рече: Ево слушкиње Господње; нека ми буде по ријечи твојој. И анђео отиде од ње.
39. А Марија уставши онијех дана отиде брзо у горњу земљу у град Јудин.

40. И уђе у кућу Заријну, и честита Јелисавети.
41. И кад Јелисавета чу честитање Маријино, заигра дијете у утроби њезиној, и Јелисавета се напуни Духа светога,
42. И повика здраво и рече: Благословена си ти међу женама, и благословен је род утробе твоје.
43. И откуд мени ово да дође мати Господа мојега к мени?
44. Јер гле, кад дође глас честитања твојега у уши моје, заигра дијете радосно у утроби мојој.
45. И благо оној која вјерова; јер ће се извршити што јој каза Господ.
46. И рече Марија: Велича душа моја Господа;
47. И обрадова се дух мој Богу спасу мојему,
48. Што погледа на понижење слушкиње своје; јер гле, од сад ће ме звати блаженом сви нараштаји;
49. Што ми учини величину силни, и свето име његово;
50. И милост је његова од кољена на кољено онима који га се боје.
51. Показа силу руком својом; разасу понесите у мислима срца њихова.
52. Збаци силне с пријестола и подиже понижене.
53. Гладне напуни блага, и богате отпусти празне.
54. Прими Израилља слугу својега да се опомене милости;
55. Као што говори оцима нашијем, Авраму и сјемени његову до вијека.
56. Марија пак сједи с њом око три мјесеца, и врати се кући својој.
57. А Јелисавети дође вријеме да роди, и роди сина.
58. И чуше њезини сусједи и родбина да је Господ показао велику милост своју на њој, и радоваху се с њом.
59. И у осми дан дођоше да обрежу дијете, и шћадијаху да му надјену име оца његова, Зарија.

60. И одговарајући мати његова рече: Не, него да буде Јован.
61. И рекоше јој : Никога нема у родбини твојој да му је тако име.
62. И намигиваху оцу његову како би он хтио да му надјену име.
63. И заискавши дашчицу, написа говорећи: Јован му је име. И зачудише се сви.
64. И одмах му се отворише уста и језик његов, и говораше хвалећи Бога.
65. И уђе страх у све сусједи њихове; и по свој горњој Јудеји разгласи се овај сав догађај.
66. И сви који чуше метнуше у срце своје говорећи: шта ће бити из овога дјетета? И рука Господња бјеше с њим.
67. И Зарија отац његов напуни се Духа светог, и пророкова говорећи:
68. Благословен Господ Бог Јаковљев што походи и избави народ свој
69. И подиже нам рог спасенија у дому Давида слуге својега,
70. Као што говори устима светијех пророка својијех од вијека
71. Да ће нас избавити од нашијех непријатеља и из руку свију који мрзе на нас;
72. Учинити милост оцима нашијем, и опоменути се светог завјета својега,
73. Клетве којом се клео Авраму оцу нашем да ће нам дати.
74. Да се избавимо из руку непријатеља својијех, и да му служимо без страха,
75. У светости и у правди пред њим док смо год живи.
76. И ти, дијете, назваћеш се пророк највишега; јер ћеш ићи напријед пред лицем Господњијем да му приправиш пут.
77. Да даш разум спасенија народу његову за опроштење гријеха њиховијех.
78. По дубокој милости Бога нашега, по којој нас је походио исток с висине.
79. Да обасјаш оне који сједе у тами и у сјену смртноме; да упутиш ноге наше на пут мира.
80. А дијете растијаше и јачаше духом, и бијаше у пустињи дотле док се не показа Израилју.

Глава 2

1. У то вријеме пак изиђе заповијест од ћесара Августа да се препише сав свијет.
2. Ово је био први пријепис за владања Киринова Сиријом.
3. И пођоше сви да се препишу сваки у свој град.
4. Тада пође и Јосиф из Галилеје из града Назарета у Јудеју у град Давидов који се зваше Витлејем, јер он бијаше из дома и племена Давидова,
5. Да се препише с Маријом, испрошеном за њега женом, која беше трудна.
6. И кад онамо бијаху, дође вријеме да она роди.
7. И роди сина својега првенца, и пови га, и метну га у јасли; јер им не бијаше мјеста у гостионици.
8. И бијаху пастири у ономе крају који чуваху ноћну стражу код стада својега.
9. И гле, анђео Господњи стаде међу њима, и слава Господња обасја их; и уплашише се врло.
10. И рече им анђео: Не бојте се; јер гле, јављам вам велику радост, која ће бити свему народу.
11. Јер вам се данас роди спас, који је Христос Господ у граду Давидову.
12. И ето вам знака: наћи ћете дијете повито гдје лежи у јаслима.
13. И у једанпут постаде с анђелом мноштво војника небескијех, који хваљаху Бога говорећи:
14. Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља.
15. И кад анђели отидоше од њих на небо, пастири говораху један другоме: Хајдемо до Витлејема, да видимо то што се тамо догодило што нам каза Господ.
16. И дођоше брзо, и нађоше Марију и Јосифа, и дијете гдје лежи у јаслима.
17. А кад видјеше, казаше све што им је казано за то дијете
18. И сви који чуше дивише се томе што им казаше пастири.
19. А Марија чуваше све ријечи ове и слагаше их у срцу својему.

20. И вратише се пастири славећи и хвалећи Бога за све што чуше и видјеше као што им би казано.
21. И кад се наврши осам дана да га обрежу, надјенуше му име Исус, као што је анђео рекао док се још није био ни приметно у утроби.
22. И кад дође вријеме да иду на молитву по закону Мојсијеву, донијеше га у Јерусалим да га метну пред Господа,
23. (Као што је написано у закону Господњему: Да се свако дијете мушко које најприје отвори материцу посвети Господу);
24. И да принесу прилог, као што је речено у закону Господњему, двије грлице, или два голубића.
25. И гле, бијаше у Јерусалиму човјек по имену Симеун, и тај човјек бјеше праведан и побожан, који чекаше утјехе Израилеве, и Дух свети бијаше у њему.
26. И њему бјеше свети Дух казао да не ће видјети смрти док не види Христа Господњега.
27. И каза му Дух те дође у цркву; и кад донесоше родитељи дијете Исуса да сврше за њега закон по обичају,
28. И он га узе на руке своје, и хвали Бога и рече:
29. Сад отпушташ с миром слугу својега, Господе, по ријечи својој;
30. Јер видјеше очи моје спасеније твоје,
31. Које си уготовио пред лицем свију народа,
32. Видјело, да обасја незнабошце, и славу народа твојега Израилља.
33. И Јосиф и мати његова чуђаху се томе што се говораше за њега.
34. И благослови их Симеун, и рече Марији матери његовој : Гле, овај лежи да многе обори и подигне у Израилју, и да буде знак против кога ће се говорити
35. (А и теби самој пробошће нож душу), да се открију мисли многијех срца.
36. И бјеше Ана пророчица, кћи Фануилова, од кољена Асирова; она је остарјела, а седам је година живјела с мужем од дјевојаштва својега,
37. И удова око осамдесет и четири године, која неодлажаше од цркве, и служаше Богу дан и ноћ постом и молитвама.

38. И она у тај час дође, и хваљаше Господа и говораше за њега свима који чекаху спасенија у Јерусалиму.
39. И кад свршише све по закону Господњему, вратише се у Галилеју у град свој Назарет.
40. А дијете растијаше, и јачаше у духу, и пуњаше се премудрости, и благодат Божија бјеше на њему.
41. И родитељи његови иђаху сваке године у Јерусалим о празнику пасхе
42. И кад му би дванаест година, дођоше они у Јерусалим по обичају празника;
43. И кад дана проведоше, и они се вратише, оста дијете Исус у Јерусалиму, и не знаде Јосиф и мати његова;
44. Него, мислећи да је с друштвом, отидоше дан хода, и стадоше га тражити по родбини и по знанцима.
45. И не нашавши га вратише се у Јерусалим да га траже.
46. И послије три дана нађоше га у цркви гдје сједи међу учитељима, и слуша их, и пита их.
47. И сви који га слушаху дивљаху се његову разуму и одговорима.
48. И видјевши га зачудише се, и мати његова рече му: Сине! шта учини нама тако? Ево отац твој и ја са страхом тражасмо те.
49. И рече им: За што сте ме тражили? Зар не знате да мени треба у оном бити што је оца мојега?
50. И они не разумјеше ријечи што им рече.
51. И сиђе с њима и дође у Назарет; и бијаше им послушан. И мати његова чуваше све ријечи ове у срцу својему.
52. И Исус напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи.

Глава 3

1. У петнаестој години владања ћесара Тиверија, кад бјеше Понтије Пилат судија у Јудеји, и Ирод четверовласник у Галилеји, а Филип брат његов четверовласник у Итуреји и у Трахонитској, и Лисанија четверовласник у Авилини,

2. За поглавара свештеничкијех Ане и Кајафе, рече Бог Јовану сину Заријну у пустињи,
3. И дође у сву околину Јорданску проповиједајући крштење покајања за опроштење гријеха;
4. Као што је написано у књизи ријечи пророка Исаије који говори: Глас онога што виче у пустињи: приправите пут Господњи; поравните стазе његове;
5. Све долине нека се испуне, и све горе и брегови нека се слегну; и што је криво нека буде право, и храпави пугови нека буду глатки;
6. И свако ће тијело видјети спасеније Божије.
7. Јован пак говораше људима који излажаху да их крсти Породи аспидини! ко вам каза да бјежите од гњева који иде
8. Родите дакле родове достојне покајања, и не говорите себи: оца имамо Аврама; јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути дјецу Авраму.
9. Јер већ и сјекира стоји дрвету код коријена;и свако дрво које добра рода не рађа сијече се и у огањ се баца.
10. И питаху га људи говорећи: шта ћемо дакле чинити?
11. Он пак одговарајући рече им: Који има двије хаљине нека да једну ономе који нема; и ко има хране нека чини тако.
12. Дођоше пак и цариници да их крсти, и рекоше му: Учитељу! шта ћемо чинити?
13. А он им рече: Не иштите више него што вам је речено.
14. Питаху га пак и војници говорећи: А ми шта ћемо чинити? И рече им: Никоме да не чините силе нити кога да опадате, и будите задовољни својом платом.
15. А кад народ бјеше у сумњи и помишљаху сви у срцима својијем уз Јована: Да није он Христос?
16. Одговараше Јован свима говорећи: Ја вас крстим водом; али иде за мном јачи од мене, коме ја нијесам достојан одријешити ремена на обући његовој : он ће вас крстити Духом светијем и огњем.
17. Он има лопату у руци својој, и очистиће гумно своје, и скупиће пшеницу у житницу своју, а пљеву ће сажећи огњем вјечнијем.
18. И друго много којешта јавља народу и напомиња.

19. Ирода пак четверовласника кораше Јован за Иродијаду, жену брата његова, и за сва зла што учини Ирод;

20. И сврх свега учини и то те затвори Јована у тамницу.

21. А кад се крсти сав народ, и Исус пошто се крсти и мољаше се Богу, отвори се небо,

22. И сиђе на њ Дух свети у тјелесноме облику као голуб, и чу се глас с неба говорећи: Ти си син мој љубазни, ти си по мојој вољи.

23. И тај Исус имаше око тридесет година кад поче; и бјеше, као што се мишљаше, син Јосифа сина Илијна,

24. Сина Мататова, сина Левијна, сина Мелхијна. сина Јанејева, сина Јосифова,

25. Сина Мататијна, сина Амосова, сина Наумова. сина Еслијна, сина Нангејева,

26. Сина Маатова, сина Мататијна, сина Семејина. сина Јосифова, сина Јудина,

27. Сина Јоанина, сина Рисина, сина Зоровавелова, сина Салатиилова, сина Ниријна,

28. Сина Мелхијна, сина Адијна, сина Косамова, сина Елмодамова, сина Ирова,

29. Сина Јосијна, сина Елиезерова, сина Јоримова, сина Мататова, сина Левијна,

30. Сина Симеунова, сина Јудина, сина Јосифова, сина Јонанова, сина Елиакимова,

31. Сина Мелејина, сина Маинанова, сина Мататина, сина Натанова, сина Давидова,

32. Сина Јесејева, сина Овидова, сина Воозова, сина Салмонова, сина Наасонова.

33. Сина Аминадавова, сина Арамова, сина Есромова. сина Фаресова, сина Јудина,

34. Сина Јаковљева, сина Исакова, сина Аврамова, сина Тарина, сина Нахорова,

35. Сина Серухова, сина Рагавова, сина Фалекова, сина Еверова, сина Саина,

36. Сина Каинанова, сина Арфаксадова, сина Симова, сина Нојева, сина Ламехова,

37. Сина Матусалина, сина Енохова, сина Јаредова, сина Малелеилова, сина Каинанова,

38. Сина Еносова, сина Ситова, сина Адамова, сина Божијега.

Глава 4

1. Исус пак пун Духа светога врати се од Јордана, и одведе га Дух у пустињу,
2. И четрдесет дана куша га ђаво, и не једе ништа за то дана; и кад се они навршише, онда огладње,
3. И рече му ђаво: Ако си син Божиј, реци овоме камену да постане хљеб.
4. И одговори му Исус говорећи: у писму стоји: не ће живљети човјек о самом хљебу, него о свакој ријечи Божијој.
5. И изведавши га ђаво на гору високу показа му сва царства овога свијета у тренућу ока,
6. И рече му ђаво: Теби ће дати сву власт ову и славу њихову, јер је мени предана, и коме ја хоћу даћу је;
7. Ти дакле ако се поклониш преда мноме биће све твоје.
8. Одговарајући Исус рече му: Иди од мене, сотоно; у писму стоји: поклањај се Господ Богу својему, и њему јединоме служи.
9. И одведе га у Јерусалим, и постави га наврх цркве, и рече му: Ако си син Божиј, скочи одавде доље;
10. Јер у писму стоји да ће анђелима својијем заповједити за тебе да те сачувају,
11. И узеше те на руке да гдје не запнеш за камен ногом својом.
12. И одговарајући Исус рече му: Казано је: не кушај Господа Бога својега.
13. И кад сврши ђаво све кушање, отиде од њега за неко вријеме.
14. И врати се Исус у сили духовној у Галилеју; и отиде глас о њему по свему оном крају.
15. И он учаше по зборницама њиховијем и сви га хваљаху.
16. И дође у Назарет гдје бјеше одрастао, и уђе по обичају своје у дан суботни у зборницу, и устаде да чита.
17. И даше му књигу пророка Исаије. и отворивши књигу нађе мјесто гдје бјеше написано:

18. Дух је Господњи на мени; за то ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцијелим скрушене у срцу; да проповједим заробљенима да ће се отпустити, и слијепима да ће прогледати; да отпустим сужње;
19. И да проповиједам пријатну годину Господњу.
20. И затворивши књигу даде слузи, па сједе: и сви у зборници гледаху нањ.
21. И поче им говорити: Данас се изврши ово писмо у ушима вашим.
22. И сви му свједочаху, и дивљаху се ријечима благодати које излажаху из уста његовијех, и говораху: Није ли ово син Јосифов?
23. И рече им: Ви ћете мени без сумње казати ову причу: лекару! излијечи се сам; што смо чули да си чинио у Капернауму учини и овдје на својој постојбини.
24. Рече пак: Заиста вам кажем: никакав пророк није био на својој постојбини.
25. А заиста вам кажем: многе удовице бијашу у Израиљу у вријеме Илијно кад се небо затвори три године и шест мјесеци и би велика глад по свој земљи;
26. И ни к једној од њих не би послан Илија до у Сарепту Сидонску к жени удовици.
27. И многи бијашу губави у Израиљу за пророка Јелисеја; и ни један се од њих не очисти до Неемана Сиријанина.
28. И сви се у зборници напунише гњева кад чуше ово.
29. И уставши истјераше га на поље из града, и одведоше га наврх горе гдје бијаше њихов град сазидан да би га бацили одозго.
30. Али он прође између њих, и отиде.
31. И дође у Капернаум град Галилејски, и учаше их у суботе.
32. И чуђаху се науци његовој; јер његова бесједа бјеше силна.
33. И у зборници бјеше човјек у коме бјеше нечисти дух ђаволски, и повика иза гласа
34. Говорећи: Прођи се, шта је теби до нас, Исусе Назарећанине? Дошао си да нас погубиш? Знаш те ко си светац Божиј.
35. И запријети му Исус говорећи: умукни, и изиђи из њега. И оборивши га ђаво на сриједу, изиђе из њега, и ни мало му не науди.

36. И у све уђе страх, и говораху један другоме говорећи: каква је то ријеч, да влашћу и силом заповиједа нечистијем духовима, и излазе?
37. И отиде глас о њему по свима околнијем мјестима.
38. уставши пак из зборнице дође у кућу Симонову; а ташту Симонову бјеше ухватила велика грозница, и молише га за њу.
39. И ставши више ње запријети грозници, и пусти је. И одмах устаде и служаше им.
40. А кад захођаше сунце, сви који имадијашу болеснике од различнијех болести довођашу их к њему; а он на свакога од њих меташе руке, и исцјељиваше их.
41. А и ђаволи излажаху из многијех вичући и говорећи: Ти си Христос син Божиј. И запрећиваше им да не говоре да знаду да је он Христос.
42. А кад наста дан, изиђе и отиде у пусто мјесто; и народ га тражаше, и дођоше к њему, и задржаваху га да не иде од њих.
43. А он им рече: И другијем градовима треба ми проповједити јеванђелије о царству Божијему; јер сам на то послан.
44. И проповиједаше по зборницама Галилејскијем.

Глава 5

1. Једанпут пак кад народ належа к њему да слушају ријеч Божију он стајаше код језера Генисаретскога,
2. И видје двије лађе гдје стоје у крају, а рибари бијашу изишли из њих и испираху мреже;
3. И улезе у једну од лађи која бјеше Симонова, и замоли га да мало одмакне од краја; и сједавши учаше народ из лађе.
4. А кад преста говорити, рече Симону: Хајде на дубину, и баците мреже своје те ловите.
5. И одговарајући Симон рече му: Учитељу! сву ноћ смо се трудили, и ништа не ухватисмо: али по твојој ријечи бацићу мрежу.
6. И учинивши то ухватише велико мноштво риба, и мреже им се продријеше.
7. И намагоше на друштво које бјеше на другој лађи да дођу да им помогну; и дођоше, и напунише обје лађе тако да се готово потопе.

8. А кад видје Петар Симон, припаде ка кољенима Исусовијем говорећи: Изиђи од мене, Господе! ја сам човјек гријешан.
9. Јер бијаше ушао страх у њега и у све који бијашу с њим од мноштва риба које ухватише;
10. А тако и у Јакова и Јована, синове Зеведејеве, који бијашу другови Симонови. И рече Исус Симону: Не бој се; одселе ћеш људе ловити.
11. И извакши обје лађе на земљу оставише све, и отидоше за њим.
12. И кад бјеше Исус у једном граду, и гле, човјек сав у губи: и видјевши Исуса паде ничице молећи му се и говорећи: Господе! ако хоћеш можеш ме очистити.
13. И пруживши руку дохвати га се, и рече: Хоћу, очисти се. И одмах губа спаде с њега.
14. И он му заповједи да ником не казује: Него иди и покажи се свештенику, и принеси дар за очишћење своје, како је заповједио Мојсије за свједочанство њима.
15. Али се глас о њему још већма разлажаше, и мноштво народа стјецаше се да га слушају и да их исцјељује од њиховијех болести.
16. А он одлажаше у пустињу и мољаше се Богу.
17. И један дан учаше он, и ондје сјеђаху фарисеји и законници који бијашу дошли из свију села Галилејскијех и Јудејскијех и из Јерусалима; и сила Господња исцјељиваше их.
18. И гле, људи донесоше на одру човјека који бјеше узет, и тражаху да га унесу и метну предањ;
19. И не нашавши куда ће га унијети од народа, попеше се на кућу и кроз кров спустише га с одром на сриједу пред Исуса.
20. И видјевши вјеру њихову рече му: човјече! опраштају ти се гријеси твоји.
21. И почеше помишљати књижевници и фарисеји говорећи: Ко је овај што хули на Бога? Ко може опраштати гријехе осим једнога Бога?
22. А кад разумје Исус помисли њихове, одговарајући рече им: шта мислите у срцима својим?
23. шта је лакше рећи: опраштају ти се гријеси твоји? или рећи: устани и ходи?

24. Него да знате да власт има син човјечиј на земљи опраштати гријехе, (рече узетоме:) теби говорим: устани и узми одар свој и иди кући својој.
25. И одмах устаде пред њима, и узе на чему лежаше, и отиде кући својој хвалећи Бога.
26. И сви се упропастише, и хваљаху Бога, и напунивши се страха говораху: чуда се нагледасмо данас!
27. И по том изиђе, и видје цариника по имену Левија гдје сједи на царини, и рече му: Хајде за мном.
28. И оставивши све, устаде и пође за њим.
29. И зготови му Левије код куће своје велику част; и бјеше много цариника и другијех који сјеђаху с њим за трпезом.
30. И викаху на њега књижевници и фарисеји говорећи ученицима његовијем: За што с цариницима и грјешницима једете и пијете?
31. И одговарајући Исус рече им: Не требају здрави лекара него болесни.
32. Ја нијесам дошао да дозовем праведнике него грјешнике на покајање.
33. А они му рекоше: За што ученици Јованови посте често и моле се Богу, тако и фарисејски; а твоји једу и пију?
34. А он им рече: Можете ли сватове натјерати да посте док је женик с њима?
35. Него ће доћи дани кад ће се отети од њих женик, и онда ће постити у оне дане.
36. Каза им пак и причу: Нико не меће закрпе од нове хаљине на стару хаљину, иначе ће и нову раздријети, и старој не личи што је од новог.
37. И нико не лјева вина новог у мјехове старе; иначе продре ново вино мјехове и оно се пролије, и мјехови пропадно;
38. Него вино ново у мјехове нове треба левати, и обоје ће се сачувати.
39. И нико пивши старо не ће одмах новог; јер вели: старо је боље.

Глава 6

1. Догоди му се пак у прву суботу по другоме дану пасхе да иђаше кроз усјеве, и ученици његови тргаху класје, и сатираху рукама те јеђаху.

2. А неки од фарисеја рекоше им: За што чините што не ваља чинити у суботу?
3. И одговарајући Исус рече им: Зар нијесте читали оно што учини Давид кад огладње, он и који бијаху с њим?
4. Како уђе у кућу Божију, и узе хљебове постављене и изједе, и даде их онима што бијаху с њим, којијех никоме не ваљаше јести осим јединијех свештеника.
5. И рече им: Син је човјечиј господар и од суботе
6. А догоди се у другу суботу да он уђе у зборницу и учаше, и бјеше ондје човјек коме десна рука бјеше суха.
7. Књижевници пак и фарисеји гледаху за њим не ће ли у суботу исцијелити, да га окриве.
8. А он знадијаше помисли њихове, и рече човјеку који имаше суху руку: устани и стани на сриједу. А он устаде и стаде.
9. А Исус рече им: Да вас запитам: шта ваља у суботу чинити, добро или зло? одржати душу или погубити? А они мучаху.
10. И погледавши на све њих рече му: Пружи руку своју. А он учини тако; и рука поста здрава као и друга.
11. А они се сви напунише безумља, и говораху један другоме шта би учинили Исусу.
12. Тијех пак дана изиђе на гору да се помоли Богу; и проведе сву ноћ на молитви Божијој.
13. И кад би дан, дозвола ученике своје, и избра из њих дванаесторицу, које и апостолима назва.
14. Симона, кога назва Петром, и Андрију брата његова, Јакова и Јована, Филипа и Вартоломија,
15. Матеја и Тому, Јакова Алфејева и Симона прозваногa Зилота,
16. Јуду Јаковљева, и Јуду Искаротскога, који га и издаде.
17. И изишавши с њима стаде на мјесту равном, и гомила ученика његовијех; и мноштво народа из све Јудеје и из Јерусалима, и из приморја Тирскога и Сидонскога,

18. Који дођоше да га слушају и да се исцјељују од својих болести, и које мучаху духови нечисти; и исцјељиваху се.

19. И сав народ тражаше да га се дотакну; јер из њега излажаше сила и исцјељиваше их све.

20. И он подигнувши очи на ученике своје говораше: Благо вама који сте сиромашни духом; јер је ваше царство Божије.

21. Благо вама који сте гладни сад; јер ћете се наситити. Благо вама који плачете сад; јер ћете се насмијати.

22. Благо вама кад на вас људи омрзну и кад вас раставе и осрамоте, и разгласе име ваше као зло сина ради човјечијега.

23. Радујте се у онај дан и играјте, јер гле, ваша је велика плата на небу. Јер су тако чинили пророцима оцеви њихови.

24. Али тешко вама богати; јер сте већ примили утјеху своју.

25. Тешко вама сити сад; јер ћете огладњети. Тешко вама који се смијете сад; јер ћете заплакати и заридати.

26. Тешко вама кад стану сви добро говорити за вама; јер су тако чинили и лажнијем пророцима оцеви њихови.

27. Али вама кажем који слушате: љубите непријатеље своје, добро чините онима који на вас мрзе;

28. Благосиљајте оне који вас куну, и молите се Богу за оне који вас вријеђају.

29. Који те удари по образу, окрени му и други; и који хоће да ти узме кабаницу, подај му и кошуљу.

30. А свакоме који иште у тебе, подај; и који твоје узме, не ишти.

31. И како хоћете да чине вама људи чините и ви њима онако.

32. И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала. Јер и грјешници љубе оне који њих љубе.

33. И ако чините добро онима који вама добро чине, каква вам је хвала? Јер и грјешници чинише тако.

34. И ако дајете у зајам онима од којијех се надате да ћете узети, каква нам је хвала? Јер и грјешници грјешницима дају у зајам да узму опет онолико.

35. Али љубите непријатеље своје, и чините добро, и дајите у зајам не надајући се ничему; и биће вам велика плата, и бићете синови највишега, јер је он благ и неблагодарнима и злима.
36. Будите дакле милостиви као и отац ваш што је милостив.
37. И не судите, и не ће вам судити; и не осуђујте, и не ћете бити осуђени; опраштајте, и опростиће вам се.
38. Дајите, и даће вам се: мјеру добру и набијену и стресену и препуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мјером дајете онаком ће нам се вратити.
39. И каза им причу: Може ли слијепец слијепца водити? Не ће ли обадва пасти у јаму?
40. Нема ученика над учитеља својега, него и са свијем кад се изучи, биће као и учитељ његов.
41. А за што видиш трун у оку брата својега, а брвна у својему оку не осјећаш?
42. Или како можеш рећи брату својему: брате! стани да извадим трун који је у оку твојему, кад сам не видиш брвна у својему оку? Лицемјере! извади најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети извадити трун из ока брата својега.
43. Јер нема дрвета добра да рађа зао род; нити дрвета зла да рађа добар род.
44. Јер се свако дрво по роду своме познаје: јер се смокве не беру с трња, нити се грожђе бере с купине.
45. Добар човјек из добре клијети срца својега износи добро, а зао човјек из зле клијети срца својега износи зло, јер уста његова говоре од сувишка срца.
46. А што ме зовете: Господе! Господе! а не извршујете што вам говорим?
47. Сваки који иде за мном и слуша ријечи моје и извршује их, казаћу вам какав је:
48. Он је као човјек који гради кућу, па ископа и удуби и удари темељ на камену; а кад дођоше воде, навали ријека на ону кућу и не може је покренути, јер јој је темељ на камену.
49. А који слуша и не извршује он је као човјек који начини кућу на земљи без темеља, на коју навали ријека и одмах је обори, и распаде се кућа она страшно.

Глава 7

1. А кад сврши све ријечи своје пред народом, дође у Капернаум.

2. У капетана пак једнога бијаше слуга болестан на умору који му бјеше мио.
3. А кад чу за Исуса, посла к њему старјешине Јудејске молећи га да би дошао да му исцијели слугу.
4. А они дошавши к Исусу мољаху га лијепо говорећи: Достојан је да му то учиниш;
5. Јер љуби народ наш, и начини нам зборницу.
6. А Исус иђаше с њима. И кад већ бијаху близу куће, посла капетан к њему пријатеље говорећи му: Господе! не труди се. јер нијесам достојан да уђеш под моју стреху;
7. За то и не држах себе достојна да ти дођем, него само реци ријеч, и оздравиће слуга мој.
8. Јер и ја сам човјек под власти, и имам под собом војнике, па речем једноме: иди, и иде; и другоме: дођи, и дође; и служи својему: учини то, и учини.
9. А кад то чу Исус, :зачуди му се, и окренувши се народу који иђаше за њим рече: Кажем вам: ни у Израилју толике вјере не нађох.
10. И вративши се послани нађоше болеснога слугу здрава.
11. И по том иђаше у град који се зове Наин, и с њим иђаху многи ученици његови и мноштво народа.
12. Кад се приближише к вратима градскијем, и гле, изношаху мртваца, јединца сина матере његове, и она бјеше удовица, и народа из града много иђаше с њом.
13. И видјевши је Господ сажали му се за њом, и рече јој : Не плачи.
14. И приступивши, прихвати за сандук; а носиоци стадоше, и рече: Момче! теби говорим, устани.
15. И сједе мртвац и стаде говорити; и даде га матери његовој.
16. А страх обузе све, и хваљаху Бога говорећи: Велики пророк изиђе међу нама, и Бог походи народ свој.
17. И отиде глас онај о њему но свој Јудеји и по свој околини.
18. И јавише Јовану ученици његови за све ово.

19. И дозвавши Јован два од ученика својих посла их к Исусу говорећи: Јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?
20. Дошавши пак људи к њему рекоше: Јован крститељ посла нас к теби говорећи: јеси ли ти онај што ће доћи, али другога да чекамо?
21. А у тај час исцијели многе од болести и од мука и од злијех духова, и многима слијепијем дарова вид.
22. И одговарајући Исус рече им: Идите и кажите Јовану што видјесте и чувате: слијепи прогледају, хроми ходе, губави чисте се, глухи чују, мртви устају, сиромашнима проповиједа се јеванђелије.
23. И благо ономе који се не саблазни о мене.
24. А кад отидоше ученици Јованови, поче народу говорити за Јована: шта сте изишли у пустињи да видите? Трску, коју љуља вјетар?
25. шта сте дакле изишли да видите? човјека у меке хаљине обучена? Ето, који господске хаљине носе и у сластима живе по царскијем су дворовима.
26. шта сте дакле изишли да видите? Пророка? Да, ја вам кажем, и више од пророка;
27. Јер је оно онај за кога је писано: ето ја шаљем анђела својега, пред лицем твојијем који ће приправити пут твој пред тобом.
28. Јер нам кажем: ниједан између рођенијех од жена није већи пророк од Јована крститеља; а најмањи у царству Божијему већи је од њега.
29. И сви људи који слушаху и цариници оправдаше Бога, и крстише се крштењем Јовановијем;
30. А фарисеји и књижевници одбацише свјет Божиј за њих, и не хтјеше да их он крсти.
31. А Господ рече: Какви ћу казати да су људи овога рода? И какви су?
32. Они су као дјеца која сједе по улицама и дозивају једно друго и говоре: свирамо вам, и не играсте, жалисмо вам се, и не плакасте.
33. Јер дође Јован крститељ који ни једе хљеба ни пије вина, а ви кажете: ђаво је у њему;
34. Дође син човјечиј који и једе и пије, а ви кажете: гле човјека изјелице и пијанице, друга цариницима и грјешницима.

35. И оправдаше премудрост сва дјеча њезина.
36. Мољаше га пак један од фарисеја да би обједовао у њега; и ушавши у кућу фарисејеву сједе за трпезу.
37. И гле, жена у граду која бјеше грјешница дознавши да је Исус за трпезом у кући фарисејевој, донесе скленицу мира;
38. И ставши састраг код ногу његовијех плакаше, и стаде прати ноге његове сузама, и косом од своје главе отираше, и цјеливаше ноге његове, и мазаше миром.
39. А кад видје фарисеј који га је дозвоа, рече у себи говорећи: Да је он пророк, знао би ко и каква га се жена дотиче: јер је грјешница.
40. И одговарајући Исус рече му: Симоне! имам ти нешто казати. А он рече: Учитељу! кажи.
41. А Исус рече: Двојица бијаху дужни једноме дужнику, један бјеше дужан пет стотина динара а други педесет.
42. А кад они не имадоше да му врате, поклони обојици. Кажи који ће га од њих двојице већма љубити.
73. А Симон одговарајући рече: Мислим онај коме највише поклони. А он му рече: Право си судио.
44. И окренувши се к жени рече Симону: Видиш ли ову жену? Ја уђох у твоју кућу, ни воде ми на ноге нијеси дао; а она сузама обли ми ноге, и косом од главе своје отр.
45. Цјелива ми нијеси дао; а она од како уђох не преста цјеливати ми ногу.
46. Уљем нијеси помазао главе моје; а она миром помаза ми ноге.
47. За то кажем ти: опраштају јој се гријеси многи, јер је велику љубав имала; а коме се мало опрашта, има малу љубав.
48. А њој рече: Опраштају ти се гријеси.
49. И стадоше у себи говорити они што сјеђаху с њим за трпезом: Ко је овај што и гријехе опрашта?
50. А жени рече: Вјера твоја поможе ти; иди с миром.

Глава 8

1. После је тога иђаше он по градовима и по селима учећи и проповиједајући јеванђелије о царству Божијему, и дванаесторица с њим,
2. И неке жене које бијаху исцијелене од злијех духова и од болести: Марија, која се зваше Магдалина, из које седам ђавола изиђе,
3. И Јована, жена Хузе пристава Иродова, и Сусана, и друге многе које служаху њему имањем својим.
4. А кад се сабра народа много, и из свију градова долажаху к њему, каза у причи:
5. Изиђе сијач да сије сјеме своје; и кад сијаше, једно паде крај пута, и погази се, и птице небеске позобаше га.
6. А друго паде на камен, и изникавши осуши се, јер немаше влаге.
7. И друго паде у трње, и узрасте трње, и удави га.
8. А друго паде на земљу добру, и изникавши донесе род сто пута онолико. Говорећи ово повика: Ко има уши да чује нека чује.
9. А ученици његови питаху га говорећи: шта значи прича ова?
10. А он рече: Вама је дано да знате тајне царства Божијега; а осталима у причама, да гледајући не виде, и чујући не разумију.
11. А прича ова значи: сјеме је ријеч Божија.
12. А које је крај пута то су они који слушају, али потом долази ђаво, и узима ријеч из срца њиховога, да не вјерују и да се не спасу.
13. А које је на камену то су они који кад чују с радости примају ријеч; и ови коријена немају који за неко вријеме вјерују, а кад дође вријеме кушања отпадно.
14. А које у трње паде то су они који слушају, и отишавши од бриге и богаства и сласти овога живота загуше се, и род не сазри.
15. А које је на доброј земљи то су они који ријеч слушају, и у доброме и чистом срцу држе, и род доносе у трпљењу. Ово говорећи повика: Ко има уши да чује нека чује.
16. Нико пак свијеће не поклапа судом кад је запали, нити меће под одар, него је метне на свијетњак да виде свјетлост који улазе.
17. Јер нема ништа тајно што не ће бити јавно, ни сакривено што се не ће дознати и на видјело изићи.

18. Гледајте дакле како слушате; јер ко има, даће му се, а ко нема, узеоће се од њега и оно што мисли да има.

19. Дођоше пак к њему мати и браћа његова, и не могаху од народа да говоре с њим.

20. И јавише му говорећи: Мати твоја и браћа твоја стоје на пољу, хоће да те виде.

24. А он одговарајући рече им: Мати моја и браћа моја они су који слушају ријеч Божију и извршују је.

22. И догоди се у један дан он уљезе с ученицима својијем у лађу, и рече им: Да пријеђемо на ону страну језера. И пођоше.

23. А кад иђаху они он заспа. И подиже се олуја на језеру, и топљаху се, и бијаху у великој невољи.

24. И приступивши пробудише га говорећи: учитељу! учитељу! изгибосмо. А он устаде, и запријети вјетру и валовима; и престадоше, и поста тишина.

25. А њима рече: Гдје је вјера ваша? А они се поплашише, и чуђаху се говорећи један другоме: Ко је овај што и вјетровима и води заповиједа, и слушају га?

26. И дођоше у околину Гадаринску која је према Галилеји.

27. А кад изиђе он на земљу, сrete га један човјек из града у коме бијаху ђаволи од много година, и у хаљине не облачаше се, и не живљаше у кући, него у гробовима.

28. А кад видје Исуса, повика и припаде к њему, и рече здраво: што је теби до мене, Исусе, сине Бога највишега? Молим те не мучи ме.

29. Јер Исус заповједи духу нечистоме да изиђе из човјека; јер га мучаше одавно, и метаху га у вериге и у пута да га чувају, и искида свезе, и тјераше га ђаво по пустињи.

30. А Исус га запита говорећи: Како ти је име? А он рече: Легеон; јер многи ђаволи бијаху ушли уњ.

31. И мољаху га да им не заповједи да иду у бездан.

32. А ондје пасијаше по гори велики крд свиња, и мољаху га да им допусти да у њих уђу. И допусти им.

33. Тада изиђоше ђаволи из човјека и уђоше у свиње; и навали крд с бријега у језеро, и утопи се.

34. А кад видјеше свињари што би, побјегоше и јавише у град и по селима.
35. И изиђоше људи да виде шта је било, и дођоше к Исусу, и нађоше човјека из кога ђаволи бијаху изишли а он сједи обучен и паметан код ногу Исусовијех; и уплашише се.
36. А они што су видјели казаше им како се исцијели бијесни.
37. И моли га сав народ из околине Гадаринске да иде од њих; јер се бијаху врло уплашили. А он уљезе у лађу и отиде натраг.
38. човјек пак из кога изиђоше ђаволи мољаше да би с њим био; али га Исус отпусти говорећи:
39. Врати се кући својој, и казуј шта ти учини Бог. И отиде проповиједајући по свему граду шта му Исус учини.
40. А кад се врати Исус сrete га народ, јер га сви очекиваху.
41. И гле, дође човјек, по имену Јаир, који бјеше старјешина у зборници, и паде пред ноге Исусове, и мољаше га да уђе у кућу његову;
42. Јер у њега бјеше јединица кћи од дванаест година, и она умираше. А кад иђаше Исус, туркаше га народ.
43. И бјеше једна болесна жена од течења крви дванаест година, која је све своје имање потрошила на љекаре и ни један је није могао излијечити,
44. И приступивши састраг дотаче се скута од хаљине његове, и одмах стаде течење крви њезине.
45. И рече Исус: Ко је то што се дотаче мене? А кад се сви одговараху, рече Петар и који бијаху с њим: учитељу! народ те опколио и турка те, а ти кажеш: ко је то што се дотаче мене?
46. А Исус рече: Неко се дотаче мене; јер ја осјетих силу која изиђе из мене.
47. А кад видје жена да се није сакрила, приступи дркћући, и паде пред њим, и каза му пред свијем народом за што га се дотаче и како одмах оздрави.
48. А он јој рече: Не бој се, кћери! вјера твоја поможе ти; иди с миром.
49. Док он још говораше дође неко од куће старјешине зборничкога говорећи му: умрије кћи твоја, не труди учитеља.
50. А кад чу Исус, одговори му говорећи: Не бој се, само вјеруј, и оживљеће.

51. А кад дође у кућу, не даде ми једноме ући осим Петра и Јована и Јакова, и дјевојчина оца и матере.
52. А сви плакаху и јаукаху за њом; а он рече: Не плачите, није умрла него спава.
53. И подсмиеваху му се знајући да је умрла.
54. А он изагнавши све узе је за руку, и зовну говорећи: Дјевојко! устани.
55. И поврати се дух њезин, и устаде одмах; и заповједи да јој даду нека једе.
56. И дивише се родитељи њезини. А он им заповједи да никоме не казују шта је било.

Глава 9

1. Сазвавши пак дванаесторицу даде им силу и власт над свијем ђаволима, и да исцјељују од болести.
2. И посла их да проповиједају царство Божије, и да исцјељују болеснике.
3. И рече им: Ништа не узимајте на пут, ни штапа ни торбе ни хљеба ни новаца, нити по двије хаљине да имате.
4. У коју кућу уђете ондје будите и оданде полазите.
5. И гдје вас не приме излазећи из града онога отресите и прах с ногу својијех, за свједочанство на њих.
6. А кад изиђоше, иђаху по селима проповиједајући јеванђелије и исцјељујући свуда.
7. А кад чу Ирод четверовласник шта он чини, не могаше се начудити, јер неки говораху да је Јован устао из мртвијех,
8. А једни да се Илија појавио, а једни да је устао који од старијех пророка.
9. И рече Ирод: Јована ја посјекох; али ко је то о коме ја таква чудеса слушавам? И жељаше га видјети.
10. И вративши се апостоли казаше му шта су починили. И узевши их отиде на само у пустињу код града који се зваше Витсаида.
11. А народ разумјевши пође за њим, и примивши их говораше им о царству Божијему и исцјељиваше који требаху исцјељивања.

12. А дан стаде нагињати. Тада приступише дванаесторица и рекоше му: Отпусти народ, нека иду на конач у околна села и паланке, и нек нађу јела, јер смо овдје у пустињи.
13. А он им рече: Подајте им ви нека једу. А они рекоше: у нас нема више до пет хљебова и двије рибе; већ ако да идемо ми да купимо на све ове људе јела?
14. Јер бијаше људи око пет хиљада. Али он рече ученицима својим: Посадите их на гомиле по педесет.
15. И учинише тако, и посадише их све.
16. А он узе онијех пет хљебова и обје рибе, и погледавши на небо благослови их и преломи, и даваше ученицима да раздаду народу.
17. И једоше и наситише се сви, и накупише комада дванаест котарица што им претече,
18. И кад се једанпут мољаше Богу на само, с њим бијаху ученици, и запита их говорећи: Ко говоре људи да сам ја?
19. А они одговарајући рекоше: Једни веле да си Јован крститељ; а други да си Илија; а други да је који устао од старијех пророка.
20. А он им рече: А ви шта мислите ко сам ја? А Петар одговарајући рече: Христос Божиј.
21. А он им запријети и заповједи да никоме не казују тога
22. Говорећи да сину човјечију треба много пострадавати, и да ће га старјешине и главари свештенички и књижевници окривити, и да ће га убити, и трећи дан да ће устати.
23. А свима говораше: Ко хоће да иде за мном нека се одрече себе и узме крст свој и иде за мном.
24. Јер ко хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а ко изгуби душу своју мене ради онај ће је сачувати.
25. Јер како ће корист имати човјек ако сав свијет придобије а себе изгуби или себи науди?
26. Јер ко се постиди мене и мојијех ријечи њега ће се син човјечиј постидјети кад дође у слави својој и очиној и светијех анђела.

27. А заиста вам каже: имају неки међу овима што стоје овдје који не ће окусити смрти док не виде царства Божијега.
28. А кад прође осам дана послѣ овијех ријечи, узе Петра и Јована и Јакова и изиђе на гору да се помоли Богу.
29. И кад се мољаше постаде лице његово друкчије, и одијело његово бијело и сјајно.
30. И гле, два човјека говораху с њим, који бијаху Мојсије и Илија.
31. Показаше се у слави, и говораху о изласку његову који му је требало свршити у Јерусалиму.
32. А Петар и који бијаху с њим бијаху заспали; али пробудивши се видјеше славу његову и два човјека који с њим стајаху.
33. И кад се одвојише од њега рече Петар Исусу: учитељу! добро нам је овдје бити; и да начинимо три сјенице: једну теби, и једну Мојсију, и једну Илији: не знајући шта говораше.
34. А док он то говораше дође облак и заклони их; и уплашише се кад зађоше у облак.
35. И чу се глас из облака говорећи: Ово је син мој љубазни, њега послушајте.
36. И кад се чујаше глас нађе се Исус сам. И они умучаше, и ником не јавише ништа у оне дане од онога шта видјеше.
37. А догоди се други дан кад сиђоше с горе срете га мноштво народа.
38. И гле, човјек из народа повика говорећи: Учитељу! молим ти се погледај на сина мојега, јер ми је јединац:
39. И гле, хвата га дух, и у један пут виче, и ломи га с пјеном, и једва отиде од њега кад га изломи;
40. И молих ученике твоје да га истјерају, па не могоше.
41. И одговарајући Исус рече: О роде невјерни и покварени! докле ћу бити с вама и трпљети вас? Доведи ми сина својега амо.
42. А док још иђаше к њему обори га ђаво, и стаде га ломити. А Исус запрјети духу нечистоме, и исцијели момче, и даде га оцу његову.

43. И сви се дивљаху величини Божијој. А кад се сви чуђаху свему што чињаше Исус, рече ученицима својијем:
44. Метните ви у уши своје ове ријечи: јер син човјечиј треба да се преда у руке човјечије.
45. А они не разумјеше ријечи ове; јер бјеше сакривена од њих да је не могоше разумјети; и бојаху се да га запитају за ову ријеч.
46. А уђе мисао у њих ко би највећи био међу њима.
47. А Исус знајући помисли срца њиховијех узе дијете и метну га преда се,
48. И рече им: Који прими ово дијете у име моје, мене прима; и који мене прима, прима онога који ме је послао; јер који је најмањи међу вама он је велики.
49. А Јован одговарајући рече: Учитељу! видјесмо једнога гдје именов твојијем изгони ђаволе, и забранисмо му, јер не иде с нама за тобом.
50. И рече му Исус: Не брините; јер ко није против вас с вама је.
54. А кад се навршише дани узећа његова, он намјери да иде право у Јерусалим.
52. И посла гласнике пред лицем својијем; и они отидоше и дођоше у село Самарјанско да му уготове гдје ће ноћити.
53. И не примише га; јер видјеше да иде у Јерусалим.
54. А кад видјеше ученици његови Јаков и Јован, рекоше: Господе! хоћеш ли да речемо да огањ сиђе с неба и да их истријеби као и Илија што учини?
55. А он окренувши се запријети им и рече: Не знате каквога сте ви духа;
56. Јер син човјечиј није дошао да погуби душе човјечије него да сачува. И отидоше у друго село.
57. А кад иђаху путе рече му неко: Господе! ја идем за тобом кудгод ти пођеш.
58. И рече му Исус: Лисице имају јаме и птице небеске гнијезда: а син човјечиј нема гдје заклонити главе.
59. А другоме рече: Хајде за мном. А он рече: Господе! допусти ми да идем најприје да упоам оца својега.
60. А Исус рече му: Остави нека мртви упоавају своје мртваце; а ти хајде те јављај царство Божије.

61. А други рече: Господе! ја идем за тобом; али допусти ми најприје да идем да се опростим с домашњима својијем.

62. А Исус рече му: Ни један није приправан за царство Божије који метне руку своју на плуг па се обзире на траг.

Глава 10

1. А по том изабра Господ и другијех седамдесеторицу, и посла их по два и два пред лицем својијем у сваки град и у мјесто куда шћаше сам доћи.

2. А рече им: жетва је дакле велика а посленика мало; него се молите господару од жетве да изведе посленике на жетву своју.

3. Идите; ето ја вас шаљем као јагањце међу вукове.

4. Не носите кесе ни торбе ни обуће, и никоме не називајте Бога на путу.

5. У којугод кућу уђете најприје говорите: мир кући овој.

6. И ако дакле буде ондје син мира, остаће на њему мир ваш; ако ли не буде, вратиће се к вама.

7. А у оној кући будите, и једите и пијте што у њих има; јер је посленик достојан своје плате; не прелазите из куће у кућу.

8. И у којигод град дођете и приме вас, једите што се донесе пред вас.

9. И исцјељујте болеснике који су у њему, и говорите им: приближи се к вама царство Божије.

10. И у којигод град дођете и не приме вас, изишавши из улице његове реците:

11. И прах од града вашег који је прионуо за нас отресамо вам; аи ово знајте да се приближи к вама царство Божије.

12. Кажем вам да ће Содому бити лакше у онај дан него ли граду ономе.

13. Тешко теби, Хоразине! тешко теби. Витсаидо! Јер да су у Тиру и у Сидону била чудеса што су била у вама, давно би се у врећи и у пепелу сједећи покајали.

14. Али Тиру и Сидону биће лакше на суду него вама.

15. И ти, Капернауме! који си се до небеса подигао до пакла ћеш пропасти.

16. Ко вас слуша мене слуша; и ко се вас одриче мене се одриче; а ко се мене одриче, одриче се онога који је мене послао.
17. Вратише се пак седамдесеторица с радости, говорећи: Господе! и ђаволи нам се поковавају у име твоје.
18. А он им рече: Ја видјех сотону гдје спаде с неба као муња.
19. Ево вам дајем власт да стајете на змије и ва скорпије и на сваку силу непријатељску, и ништа вам не ће наудити.
20. Али се томе не радујте што вам се духови поковавају, него се радујте што су ваша имена написана на небесима.
21. У тај час обрадова се Исус у духу и рече: Хвалим те, оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудријех и разумнијех а казао си простима. Да, оче, јер је тако била воља твоја.
22. И окренувши се к ученицима рече: Све је мени предао отац мој, и нико не зна ко је син осим оца, ни ко је отац осим сина и ако син коме хоће казати.
23. И окренувши се к ученицима насамо рече: Благо очима које виде што ви видите.
24. Јер вам кажем да су многи пророци и цареви жељели видјети што ви видите, и не видјеше; и чути што ви чујете, и не чуше.
25. И гле, устаде један законик и кушајући га рече: Учитељу! шта ћу чинити да добијем живот вјечни?
26. А он му рече: шта је написано у закону? како читаш?
27. А он одговарајући рече: Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом; и ближњега својега као самога себе.
28. Рече му пак: Прво си одговорио; то чини и бићеш жив.
29. А он шћадијаше да се оправда, па рече Исусу: А ко је ближњи мој?
30. А Исус одговарајући рече: Један човјек силажаше из Јерусалима у Јерихон, па га ухватише хајдуци, који га свукоше и изранише, па отидоше, оставивши га пола мртва.
31. А изненада силажаше онијем путем некакав свештеник, и видјевши га прође.

32. А тако и Левит кад је био на ономе мјесту, приступи, и видјевши га прође.
33. А Самарјанин некакав пролазећи дође над њега, и видјевши га сажали му се;
34. И приступивши зави му ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе доведе га у гостионицу, и устаде око њега.
35. И сјутрадан полазећи извади два гроша те даде крчмару, и рече му: Гледај га, и што више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим.
36. шта мислиш дакле, који је од оне тројице био ближњи ономе што су га били ухватили хајдуци?
37. А он рече: Онај који се смиловао на њега. А Исус му рече: Иди, и ти чини тако.
38. А кад иђаху путем и он уђе у једно село, а жена нека, по имену Марта, прими га у своју кућу.
39. И у ње бјеше сестра, по имену Марија, која и сједе код ногу Исусовијех и слушаше бесједу његову.
40. А Марта се бјеше забунила како ће га дочекати, и прикучивши се рече: Господе! зар ти не мариш што ме сестра моја остави саму да служим? реци јој дакле да ми поможе.
41. А Исус одговарајући рече јој: Марта! Марта! бринеш се и трудиш за много,
42. А само је једно потребно. Али је Марија добри дијел изабрала, који се не ће узети од ње.

Глава 11

1. И кад се мољаше Богу на једном мјесту па преста, рече му неки од ученика његовијех: Господе! научи нас молити се Богу, као што и Јован научи своје ученике.
2. А он им рече: Кад се молите Богу говорите: Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје; да дође царство твоје; да буде воља твоја и на земљи као на небу;
3. Хљеб наш потребни даји нам сваки дан;
4. И опрости нам гријехе наше, јер и ми опраштамо свакоме дужнику својему; и не наведи нас у напаст; него нас избави ода зла.
5. И рече им: Који од вас има пријатеља, и отиде му у поноћи и рече му: пријатељу! дај ми три хљеба у зајам;

6. Јер ми дође пријатељ с пута, и немам му шта поставити;
7. А он изнутра одговарајући да рече: не узнемируј ме: већ су врата затворена, и дјеца су моја са мном у постели, и не могу устати да ти дам.
8. И кажем вам: ако и не устане да му да за то што му је пријатељ, али за његово безобразно искање устаће и даће му колико треба.
9. И ја вама кажем: иштите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се.
10. Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвора му се.
11. Који је међу вама отац у кога ако син заиште хљеба да му да камен? Или ако заиште рибе да му да мјесто рибе змију?
12. Или ако заиште јаје да му да скорпију?
13. Кад дакле ви, зли будући, умијете добре даре давати дјечи својој, колико ће више отац небески дати Дух светога онима који ишту у њега?
14. И једном изгна ђавола који бјеше нијем; кад ђаво изиђе проговори нијеми; и дивише се људи.
15. А неки од њих рекоше: Помоћу Веелзевула кнеза ђаволскога изгони ђаволе.
16. А други кушајући га искаху од њега знак с неба.
17. А он знајући помисли њихове рече им: Свако царство које се раздијели само по себи, опустјеће, и дом који се раздијели сам по себи, пропашће.
18. Тако и сотона ако се раздијели сам по себи, како ће остати његово царство? као што кажете да помоћу Веелзевула изгоним ђаволе.
19. Ако ли ја помоћу Веелзевула изгоним ђаволе, синови ваши чијом помоћу изгоне? За то ће вам они бити судије.
20. А ако ли ја прстом Божијим изгоним ђаволе, дакле је дошло к вама царство Божије.
21. Кад се јаки наоружа и чува свој двор, имање је његово на миру;
22. А кад дође јачи од њега и надвлада га, узме све оружје његово у које се уздао, и раздијели што отме од њега.
23. Који није са мном, против мене је; и који са мном не сабира, просипа.

24. Кад нечисти дух изиђе из човјека, иде кроз безводна мјеста тражећи покоја, и не нашавши рече: да се вратим у дом свој откуда сам изишао;

25. И дошавши нађе пометен и украшен.

26. Тада отиде и узме седам другијех духова горијех од себе, и ушавши живе ондје; и буде потоње човјеку онеме горе од првога.

27. А кад то говораше, подиже глас једна жена из народа и рече му: Благо угроби која те је носила, и сисама које сисао!

28. А он рече: Благо и онима који слушају ријеч Божију, и држе је.

29. А народу који се скупљаше стаде говорити: Род је овај зао; иште знак, и не ће му се дати знак осим знака Јоне пророка;

30. Јер како што Јона би знак Ниневљанима, тако ће и син човјечиј бити роду овоме.

31. Царица јужна изићи ће на суд с људима рода овога, и осудиће их; јер она дође с краја земље да слуша премудрост Соломунову: а гле, оvdје је већи од Соломуна.

32. Ниневљани изићи ће на суд с родом овијем, и осудиће га; јер се покајаше поучењем Јонинијем: а гле, оvdје је већи од Јоне.

33. Нико не меће запаљене свијеће на сакривено мјесто нити под суд, него на свијетњак да виде свјетлост који улазе.

34. Свијећа је тијелу око. Ако дакле око твоје буде здраво, све ће тијело твоје бити свијетло; ако ли око твоје буде кварно, и тијело је твоје тамно.

35. Гледај дакле да видјело које је у теби не буде тама.

36. Јер ако је све тијело твоје свијетло да нема никаквога уда тамна, биће све свијетло као кад те свијећа обасја свјетлошћу.

37. А кад говораше, мољаше га некакав фарисеј да обједује у њега. А он ушавши сједе за трпезу.

38. А фарисеј се зачуди кад видје да се најприје не уми прије обједа.

39. А Господ рече му: Сад ви фарисеји споња чистите чашу и здјелу, а изнутра вам је пуно грабежа и злобе.

40. Безумни! није ли онај начинио и изнутра који је споља начинио?

41. Али дајите милостињу од онога што је унутра; и гле, све ће вам бити чисто.
42. Али тешко вама фарисејима што дајете десетак од метвице и од руте и од свакога поврћа, а пролазите правду и љубав Божију: ово је требало чинити, и оно не остављати.
43. Тешко вама фарисејима што тражите зачеља по зборницама и да вам се клања по улицама.
44. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери. што се као скривени гробови по којима људи иду и не знаду их.
45. А неки од законика одговарајући рече! учитељу! говорећи то и нас срамотиш.
46. А он рече: Тешко и вама законцима што товарите на људе бремена претешка за ношење, а ви једнијем прстом својијем не ћете да их прихватите.
47. Тешко вама што зидате гробове пророцима, а ваши су их оцеви побили.
48. Ви дакле свједочите и одобравате дјела отаца својијех; јер их они побише, а ви им гробове зидате.
49. За то и премудрост Божија рече: послаћу им пророке и апостоле, и од њих ће једне побити, а друге протјерати;
50. Да се иште од рода овога крв свију пророка која је проливена од постања свијета,
51. Од крви Авељеве тја до крви Заријне, који погибе међу олтаром и црквом. Да, кажем вам, искаће се од рода овога.
52. Тешко вама законици што узесте кључ од знања: сами не уђосте, а који шћадијаху да уђу, забранисте им.
53. А кад им он ово говораше, почеше књижевници и фарисеји врло наваљивати к њему и многијем питањем забуњивати га,
54. Вребајући и пазећи на њега не би ли што уловили из уста његовијех да га окриве.

Глава 12

1. Кад се на њих скупише хиљаде народа да стадоше газити један другога, онда поче најприје говорити ученицима својијем: чувајте се квасца фарисејскога, који је лицемјерје.

2. Јер ништа није сакривено што се не ће открити, ни тајно што се не ће дознати;
3. Јер што у мраку рекосте, чуће се на видјелу; и што на ухо шаптасте у клијетима, проповиједаће се на крововима.
4. Али вам кажем, пријатељима својим: не бојте се од онијех који убијају тијело и по том не могу ништа више учинити.
5. Него ћу вам казати кога да се бојите: бојте се онога који има власт пошто убије бацити у пакао: да, кажем вам, онога се бојте.
6. Не продаје ли се пет врабаца за два динара? и ни један од њих није заборављен пред Богом.
7. А у вас је и коса на глави избројена. Не бојте се дакле; ви сте бољи од много врабаца.
8. Него вам кажем: којигод призна мене пред људима признаће и син човјечиј њега пред анђелима Божијим;
9. А који се одрече мене пред људима њега ће се одрећи пред анђелима Божијим.
10. И сваки који рече ријеч на сина човјечијега опростиће му се, а који хули на светога Духа не ће му се опростити.
11. А кад вас доведу у зборнице и на судове и пред поглаваре, не брините се како ћете или шта одговорити, или шта ћете казати
12. Јер ће вас свети Дух научити у онај час шта треба рећи.
13. Рече му пак неки из народа: Учитељу! реци брату мојему да подијели са мном достојање.
14. А он му рече: човјече! ко је мене поставио судијом или кметом над вама?
15. А њима рече: Гледајте и чувајте се од лакомства; јер нико не живи онијем што је сувише богат.
16. Каза им пак причу говорећи: у једнога богатог човјека роди њива.
17. И мишљаше у себи говорећи: шта ћу чинити? немам у што сабрати своје љетине.
18. И рече: ево ово ћу чинити: покварићу житнице своје и начинићу веће; и ондје ћу сабрати сва своја жита и добро своје;

19. И казаћу души својој: душо! имаш много имање на много година; почивај, једи, пиј, весели се.

20. А Бог њему рече: безумниче! ову ноћ узеће душу твоју од тебе; а што си приправио чије ће бити?

21. Тако бива ономе који себи тече благо а не богати се у Бога.

22. А ученицима својим рече: За то вам кажем: не брините се душом својом шта ћете јести ни тијелом у што ћете се обући:

23. Душа је претежнија од јела и тијело од одијела.

24. Погледајте гавране како не сију, ни жању, који немају подрума ни житница, и Бог их храни: а колико сте ви претежнији од птица?

25. А ко од вас бринући се може примакнути расту својему лакат један?

26. А кад ни најмање што не можете, за што се бринете за остало?

27. Погледајте љиљане како расту: не труде се, нити преду; али ја вам кажем да ни Соломун у свој слави својој не обуче се као један од њих.

28. А кад траву по пољу, која данас јест а сјутра се у пећ баца, Бог тако одијева, а камо ли вас, маловјерни!

29. И ви не иштите шта ћете јести или шта ћете пити, и не брините се;

30. Јер ово све ишту и незнабошци овога свијета; а отац ваш зна да вама треба ово.

32. Него иштите царства Божијега и ово ће вам се све додати.

32. Не бој се. мало стадо! јер би воља нашега оца да вам да царство.

33. Продајите што имате и дајите милостињу; начините себи торбе које не ће оветшати, хазну која се никад не ће испразнити, на небесима, гдје се лупеж не прикучује, нити мољац једе.

34. Јер гдје је ваше благо ондје ће бити и срце ваше.

35. Нека буду ваша бедра запрегнута и свијеће запаљене;

36. И ви као људи који чекају господара својега кад се врати са свадбе да му одмах отворе како дође и куцне.

37. Благо онијем слугама које нађе господар кад дође а они страже. Заиста вам кажем да ће се запрегнути, и посадиће их, и приступиће те ће им служити.
38. И ако дође у другу стражу, и у трећу стражу дође, и нађе их тако, благо онијем слугама.
39. Али ово знајте: кад би знао домаћин у који ће час доћи лупеж, чувао би и не би дао поткопати куће своје.
40. И ви дакле будите готови; јер у који час не мислите доћи ће син човјечиј.
41. А Петар му рече: Господе! говориш ли нама ову причу или свима?
42. А Господ рече: Ко је дакле тај вјерни и мудри пристав којег постави господар над чељади својом да им даје храну на оброк?
43. Благо томе слуги којег дошавши господар његов нађи да извршује тако.
44. Заиста вам кажем: над свијем својијем имањем поставиће га.
45. Ако ли рече тај слуга у срцу својему: не ће мој господар још за дуго доћи; и стане бити слуге и слушкиње. и јести и пити, и опијати се;
46. Доћи ће господар тога слуге у дан кад се не нада, и у час кад не мисли, и расјећи ће га, и дијел његов метнуће с невјернима.
47. А онај слуга који зна вољу господара својег и није се приправио, нити учинио по вољи његовој, биће врло бијен;
48. А који не зна па заслужи бој, биће мало бијен. Коме је год много дано много ће се искати од њега; а коме предане највише највише ће искати од њега.
49. Ја сам дошао да бацим огањ на земљу; и како би ми се хтјело да се већ запалио!
50. Али се мени ваља крстити крштењем, и како ми је тешко док се не сврши!
51. Мислите ли да сам ја дошао да дам мир на земљу? Не, кажем вам, него раздор.
52. Јер ће одселе пет у једној кући бити раздијељени, устаће три на два, и два на три.
53. Устаће отац на сина и син на оца; мати на кћер и кћи па матер; свекрва на снаху своју и снаха из свекрву своју.
54. А народу говораше: кад видите облак гдје се диже од запада одмах кажете: биће дажд; и бива тако.

55. И кад видите југ гдје дува кажете: биће врућина; и бива.

56. Лицемјери! лице неба и земље умијете познавати. а времена овога како не познајете?

57. За што пак и сами од себе не судите праведно?

58. Јер кад идеш са својијем супарником кнезу, гледај не би ли се на путу с њим поравнао да те не притегне судији, и судија да те не преда слуги, и слуга дате не баци у тамницу.

59. Кажем ти: нећеш оданде изићи док не даш и пошљедњега динара.

Глава 13

1. У то вријеме пак дођоше пеки и казаше за Галилејце којијех крв помијеша Пилат са жртвама њиховијем.

2. И одговарајући Исус рече им: Мислите ли да су ти Галилејци били најгрешнији од свију Галилејаца, јер тако пострадаше?

3. Не, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.

4. Или они осамнаест што на њих паде кула Силоамска и поби их мислите ли да су они најкривљи били од свију Јерусалимљана?

5. Не, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.

6. Каза им пак ову причу: Један човјек имадијаше смокву усађену у своме винограду, и дође да тражи рода на њој, и не нађе.

7. Онда рече виноградару: ево трећа година како долазим и тражим рода на овој смокви, и не налазим; посијечи је дакле, за што земљи да смета?

8. А он одговарајући рече му: Господару! остави је и за ову годину док окопам око ње и обаспем гнојем;

9. Па да ако роди; ако ли не, посјећи ћеш је на годину

10. А кад учаше у једној зборници у суботу,

11. И гле, бјеше ондје жена болесна од духа осамнаест година, и бјеше згрчена, и не могаше се исправити.

12. А кад је видје, дозвола је Исус и рече јој : жено! опроштена си од болести своје.

13. И метну на њу руке, и одмах се исправи и хваљаше Бога.
14. А старјешина од зборнице срђаше се што је Исус исцијели у суботу, и одговарајући рече народу: шест је дана у које треба радити, у оне дакле долазите те се лијечите, а не у дан суботни.
15. А Господ му одговори и рече: Лицемјере! сваки од вас у суботу не одрјешује ли својега вола или магарца од јасала, и не води да напоји?
16. А ову кћер Аврамову коју свеза сотона ево осамнаеста година, не требаше ли је одријешити из ове свезе у дан суботни?
17. И кад он ово говораше стиђаху се сви који му се противљаху; и сав народ радоваше се за сва његова славна дјела.
18. А он им рече: Какво је царство Божије? и какво ћу казати да је?
19. Оно је као зрно горушично, које узевши човјек баци у врт свој, и узрасте и поста дрво велико, и птице небеске уселише се у гране његове.
20. Опет рече: Какво ћу казати да је царство Божије?
21. Оно је као квасац који узевши жена метну у трп копање брашна, док не ускисе све.
22. И пролажаше по градовима и селима учећи и путујући у Јерусалим.
23. Рече му пак неко: Господе! јели мало онијех који ће бити спасени? А он им рече:
24. Навалите да уђете на тијесна врата; јер вам кажем: многи ће тражити да уђу и не ће моћи:
25. Кад устане домаћин и затвори врата, и станете на пољу стајати и куцати у врата говорећи: Господе! Господе! отвори нам; и одговарајући рећи ће вам: не познајем вас откуда сте.
26. Тада ћете стати говорити: ми једосмо пред тобом и писмо, и по улицама нашијем учио си.
27. А он ће рећи: кажем вам: не познајем вас откуда сте; одступите од мене сви који неправду чините.
28. Ондје ће бити плач и шкргут зуба, кад видите Аврама и Исака и Јакова и све пророке у царству Божијему, а себе на поље истјеране.

29. И доћи ће од истока и запада и сјевера и југа и сјешће за трпезу у царству Божијему.
30. И гле, има пошљедњијех који ће бити први, и има првијех који ће бити пошљедњи.
31. у тај дан приступише неки од фарисеја говорећи му: Изиђи и иди одавде, јер Ирод хоће да те убије.
32. И рече им: Идите и кажите оној лисици: ево изгоним ђаволе и исцјељујем данас и сјутра, а трећи дан свршићу.
33. Али данас и сјутра и прекосјутра треба ми ићи; јер пророк не може погинути изван Јерусалима.
34. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке, и засипаш камењем послане к себи! колико пута хтјех да скупим чеда твоја као кокош гнијездо своје под крила, и не хтјесте!
35. Ето ће вам се оставити кућа ваша пуста; а ја вам кажем: не ћете мене видјети док не дође да речете: благословен који иде у име Господње.

Глава 14

1. И догоди му се да дође у суботу у кућу једнога кнеза фарисеје кога да једе хљеб; и они мотраху на њега.
2. И гле, бјеше пред њим некакав човјек на коме бјеше дебела болест.
3. И одговарајући Исус рече законцима и фарисејима говорећи: Јели слободно у суботу исцјељивати?.
4. А они оћутјеше. И дохвативши га се исцијели га и отпусти.
5. И одговарајући рече им: Који од вас не би својега магарца или вола да му падне у бунар одмах извадио у дан суботни?
6. И не могаше му одговорити на то.
7. А гостима каза причу, кад опази како избираху зачеља, и рече им:
8. Кад те ко позове на свадбу, не сједај у зачеље, да не буде међу гостима ко старији од тебе;
9. И да не би дошао онај који је позвао тебе и њега, и рекао ти: подај мјесто овоме; и онда ћеш са стидом сјести на ниже мјесто.

10. Него кад те ко позове, дошавши сједи на пошљедње мјесто. да ти рече кад дође онај који те позва: пријатељу! помакни се више; тада ће теби бити част пред онима који сједе с тобом за трпезом.

11. Јер сваки који се подиже, понизиће се; а који се понизује, подигнуће се.

12. А и оне што их је позвао рече: кад дајеш објед или вечеру, не зови пријатеља својих, ни браће своје, ни рођака својих, ни сусједа богаћих, да не би они тебе кад позвали и вратили ти;

13. Него кад чиниш гозбу зови сиромаше, кљасте, хроме, слијепе;

14. И благо ће ти бити што ти они не могу вратити; него ће ти се вратити о васкрсенију праведних.

15. А кад чу то неки од њих што сјеђаху с њим за трпезом рече му: Благо оне који једе хљеба у царству Божијему!

16. А он му рече: Један човјек зготови велику вечеру, и позва многе;

17. И кад би врење вечери, посла слугу својега да каже званима: хајдете, јер је већ све готово.

18. И почеше се изговарати сви редом; први му рече: купих њиву, и ваља ми ићи да је видим; молим те изговори ме.

19. И други рече: купих пет јармова волова, и идем да их огледам; молим те изговори ме.

20. И трећи рече: ожених се, и за то не могу доћи.

21. И дошавши слуга тај каза ово господару своме. Тада се расрди домаћин и рече слуги своме: иди брзо на раскршћа и улице градске, и доведи амо сиромаше, и кљасте, и богаћасте, и слијепе.

22. И рече слуга: Господару. учинио сам како си заповједио, и још мјеста има.

23. И рече господар слуги: Изиђи на путове и међу ограда, те натјерај да дођу да ми се напуни кућа.

24. Јер вам кажем да ни један од њих званијех људи не ће окусити моје вечере. Јер је много званијех, али је мало избранијех.

25. Иђаше пак с њим мноштво народа, и обазревши се рече им:

26. Ако ко дође к мени а не мрзи на својега оца, и на матер, и на жену, и на дјецу, и на браћу, и на сестре, и на саму душу своју, не може бити мој ученик.

27. И ко не носи крста својега и за мношвом не иде, не може бити мој ученик.

28. И који од вас кад хоће да зида кулу не сједи најприје и не прорачуни шта ће га стати, да види има ли да може довршити?

29. Да не би, кад постави темељ и не узможе довршити, сви који гледају стали му се ругати

30. Говорећи: овај човјек поче зидати, и не може да доврши.

31. Или који цар кад пође с војском да се побије с другијем царем не сједи најприје и не држи вијећу може ли с десет хиљада срести онога што иде на њега са двадесет хиљада?

32. Ако ли не може, а он пошље посланике док је онај још далеко и моли да се помире.

33. Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.

34. Со је добра, али ако со обљутави, чим ће се осолити?

35. Нити је потребна у земљу ни у гној; него је проспу на поље. Ко има уши да чује нека чује.

Глава 15

1. И приближаваху се к њему сви цариници и грјешници да га чују.

2. И викаху на њега фарисеји и књижевници говорећи: Овај прима грјешнике и једе с њима.

3. А он им каза причу ову говорећи:

4. Који човјек од вас имајући сто оваца и изгубивши једну од њих не остави деведесет и девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?

5. И нашавши дигне је на рамо своје радујући се,

6. И дошавши кући сазове пријатеље и сусједи говорећи им: радујте се са мношвом: ја нађох своју овцу изгубљену.

7. Кажем вам да ће тако бити већа радост на небу за једнога грјешника који се каје, него ли за деведесет и девет праведника којима не треба покајање.
8. Или која жена имајући десет динара, ако изгуби један динар, не запали свијећу, и не помете куће, и не тражи добро док не нађе?
9. И нашавши сазове другарице и сусједи говорећи: радујте се са мном: ја нађох динар изгубљени.
10. Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божијима за једнога грјешника који се каје.
11. И рече: Један човјек имаше два сина,
12. И рече млађи од њих оцу: оче! дај ми дио од имања што припада мени. И отац им подијели имање.
13. И по том до неколико дана покупи млађи син све своје, и отиде у даљну земљу; и онамо просу имање своје живећи беспутно.
14. А кад потроши све, постаде велика глад у оној земљи, и он се нађе у невољи.
15. И отишавши приби се код једнога човјека у оној земљи; и он га посла у поље своје да чува свиње.
16. И жељаше напунити трбух свој рошчићима које свиње јеђаху, и нико му их не даваше.
17. А кад дође к себи, рече: колико најамника у оца мојега имају хљеба и сувише, а ја умирем од глади!
18. Устаћу и идем оцу својему, па ћу му рећи: оче! сагријеших небу и теби,
19. И већ нијесам достојан назвати се син твој: прими ме као једнога од својих најамника.
20. И уставши отиде оцу својему. А кад је још подалеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га и цјелива га.
21. А син му рече: оче! сагријеших небу и теби, и већ нијесам достојан назвати се син твој.
22. А отац рече слугама својим: изнесите најљепшу хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку и обућу на ноге.
23. И доведите теле угојено те закољите, да једемо и да се веселимо.

24. Јер овај мој син бјеше мртав, и оживље; и изгубљен бјеше, и нађе се. И стадоше се веселити.

25. А син његов старији бијаше у пољу, и долазећи кад се приближи кући чу пјевање и подвикивање.

26. И дозвавши једнога од слугу запита: шта је то?

27. А он му рече: брат твој дође; а отац твој закла теле угојено, што га је здрава видио?

28. А он се расрди и не шћадидјаше да уђе. Тада изиђе отац његов и мољаше га.

29. А он одговарајући рече оцу: ето те служим толико година, и никад не преступих твоје заповијести, па мени никад нијеси дао јарета да бих се провеселио са својим друштвом;

30. А кад дође тај твој син који ти је имање просуо с курвама, заклао си му теле угојено.

31. А он му рече: сине! ти си свагда са мном, и све је моје твоје.

32. Требало се развеселити и обрадовати, јер овај брат твој мртав бјеше, и оживље; и изгубљен бјеше, и нађе се.

Глава 16

1. А ученицима својим говораше: Бијаше један човјек богат који имаше пристава, и тога облагаше код њега да му просипа имање.

2. И дозвавши га рече му: шта ово ја чујем за тебе? Дај рачун како си кућио кућу, јер више не можеш кућом управљати.

3. А пристав од куће рече у себи: шта ћу чинити? господар мој узима од мене управљање куће: копати не могу, просити стидим се.

4. Знам шта ћу чинити да би ме примили у куће своје кад ми се одузме управљање куће.

5. И дозвавши редом дужнике господара својега рече првome: колико си дужан господару мојему?

6. А он рече: сто ока уља. И рече му: узми пијемо своје и сједи брзо те напиши педесет.

7. А потом рече другоме: а ти колико си дужан? А он рече: сто ока пшенице. И рече му: узми писмо своје и напиши осамдесет.

8. И похвали господар невјернога пристава што мудро учини; јер су синови овога вијека мудрији од синова видјела у својему нараштају.

9. И ја вама кажем: начините себи пријатеље неправеднијем богатством, да би вас кад осиромашите примили у вјечне куће.

10. Који је вјеран у малом и у многим је вјеран; а ко је невјеран у малом и у многим је невјеран.

11. Ако дакле у неправедном богатству вјерни не бисте, ко ће вам у истинном вјеровати?

12. И ако у туђем не бисте вјерни, ко ће вам дати ваше?

13. Никакав пак слуга не може два господара служити; јер или ће на једнога мрзити а другога љубити, или ће једноме вољети а за другога не марити. Не можете служити Богу и богатству.

14. А ово све слушаху и фарисеји, који бијаху среброљупци, и ругаху му се.

15. И рече им: Ви сте они који се градите праведни пред људима; али Бог зна срца ваша; јер што је у људи високо, оно је мрзост пред Богом.

16. Закон и пророци су до Јована; одселе се царство Божије проповиједа јеванђелијем, и сваки наваљује да уђе. у њега.

17. Лашње је пак небу и земљи проћи него ли једној титли из закона пропасти.

18. Сваки који пушта жену своју и узима другу, прељубу чини; и који се жени пуштеницом, прељубу чини.

19. човјек неки пак бјеше богат, који се облачаше у скерлет и у свилу. и живљаше сваки дан господски и весељаше се.

20. А бијаше један сиромах, по имену Лазар, који лежаше пред његовијем вратима гнојав,

21. И жељаше да се насити мрвама које падаху с трпезе богатога; још и пси долажаху и лизаху гној његов.

22. А кад умрије сиромах, однесоше га анђели у наручје Аврамово; а умрије и богати, закопаше га.

23. И у паклу кад бјеше у мукама подиже очи своје и угледа из далека Аврама и Лазара у наручју његову,
24. И повикавши рече: оче Авраме! смилуј се на ме и пошљи ми Лазара нека умочи у воду врх од прста својега, и да ми расхлади језик; јер се мучим у овоме пламену.
25. А Аврам рече: синко! опомени се да си ти примио добра своја у животу своме, и Лазар опет зла; а сад се он тјеши, а ти се мучиш.
26. И преко свега тога постављена је међу нама и вама велика пропаст, да они који би хтјели одовуд к вама пријећи. не могу, нити они отуда к нама да прелазе.
27. Тада рече: молим те дакле, оче, да га пошљеш кући оца мојега,
28. Јер имам пет браће: нека им посвједочи да не би и они дошли на ово мјесто мучења.
29. Рече му Аврам: они имају Мојсија и пророке, нека њих слушају.
30. А он рече: не, оче Авраме! него ако им дође ко из мртвијех покајаће се.
31. А Аврам му рече: Ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвијех устане не ће вјеровати.

Глава 17

1. А ученицима рече: Није могуће да не дођу саблазни; али тешко ономе с кога долазе;
2. Боље би му било да му се воденични камен објеси о врату, и да га баце у море, него да саблазни једнога од овијех малијех.
3. чувајте се. Ако ти сагријеши брат твој, накарај га; па ако се покаје, опрости му.
4. И ако ти седам пута на дан сагријеши, и седам пута на дан дође к теби и рече: кајем се, опрости му.
5. И рекоше апостоли Господу: Даметни нам вјере.
6. А Господ рече: Кад бисте имали вјере колико зрно горушично, и рекли бисте овоме дуду: ишчупај се и усади се у море, и послушао би вас.
7. Који пак од вас кад има слугу који оре или чува стоку па кад дође из поља, рече му: ходи брзо и сједи за трпезу?

8. Него не каже ли му: уготови ми да вечерам, и запрегни се те ми служи док једем и пијем, па онда и ти једи и пиј?

9. Еда ли ће он захвалити слуги томе кад сврши што му се заповједи? Не вјерујем.

10. Тако и ви кад свршите све што вам је заповјеђено говорите: ми смо залудне слуге, јер учинисмо што смо били дужни чинити.

11. И кад иђаше у Јерусалим, он пролажаше између Самарије и Галилеје.

12. И кад улажаше у једно село сретоше га десет губавијех људи, који сташе издалека,

13. И подигоше глас говорећи: Исусе учитељу! помилуј нас.

14. И видјевши их рече им: Идите и покажите се свештеницима. И они идући очистише се.

15. А један од њих видјевши да се исцијели поврати се хвалећи Бога иза гласа,

16. И паде ничице пред ноге његове, и захвали му. И то бјеше Самарјанин.

17. А Исус одговарајући рече: Не исцијелише ли се десеторица? Гдје су дакле деветорица?

18. Како се међу њима који не нађе да се врати да захвали Богу, него сам овај туђин?

19. И рече му: Устани, иди; вјера твоја поможе ти.

20. А кад га упиташе фарисеји: Кад ће доћи царство Божије? одговарајући рече им: Царство Божије не ће доћи да се види;

24. Нити ће се казати: ево га овдје или ондје; јер гле, царство је Божије унутра у вама.

22. А ученицима рече: Доћи ће вријеме кад ћете зажељети да видите један дан сина човјечијега, и не ћете видјети.

23. И рећи ће вам: ево овдје је, или: ено ондје; али не излазите, нити тражите.

24. Јер како што муња сине с неба, и засвијетли се преко свега што је под небом, тако ће бити и син човјечиј у свој дан.

25. Али му најприје треба много пострадавати, и окривљену бити од рода својега.

26. И како је било у вријеме Нојево онако ће бити у дане сина човјечијега.
27. Јеђаху, пијаху, жењаху се, удаваху се до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, и дође потоп и погуби све.
28. Тако као што би у дане Лотове: јеђаху, пијаху, куповаху, продаваху, сађаху, зидаху;
29. А у дан кад изиђе Лот из Содома, удари огањ и сумпор из неба и погуби све.
30. Тако ће бити и у онај дан кад ће се јавити син човјечиј.
31. у онај дан који се деси на крову а покућство његово у кући, нека не силази да га узме; и који се деси у пољу, тако нека се не враћа натраг.
32. Опомињите се жене Лотове.
33. Који пође да сачува душу своју, изгубиће је; а који је изгуби, оживљеће је.
34. Кажем вам: у ону ноћ биће два на једноме одру, један ће се узети а други ће се оставити;
35. Двије ће мљети заједно, једна ће се узети а друга ће се оставити;
36. Два ће бити на њиви, један ће се узети а други ће се оставити.
37. И одговарајући рекоше му: Гдје, Господе? А он им рече: Гдје је стрвина онамо ће се и орлови скупити.

Глава 18

1. Каза им пак и причу како се треба свагда молити Богу, и не дати да дотужи,
2. Говорећи: у једноме граду бијаше један судија који се Бога не бојаше и људи не стиђаше.
3. А у ономе граду бијаше једна удовица и долажаше к њему говорећи: не дај ме мојему супарнику.
4. И не шћадидјаше за дуго. А најпослије рече у себи: ако се и не бојим Бога и људи не срамм,
5. Но будући да ми досађује ова удовица, одбранићу је, да ми једнако не долази и не досађује.
6. Тада рече Господ: чујте шта говори неправедни судија.

7. А камо ли Бог не ће одбранити избранијех својијех који га моле дан и ноћ?
8. Кажем вам да ће их одбранити брзо. Али син човјечиј кад дође хоће ли наћи вјеру на земљи?
9. А и другима који мишљаху за себе да су праведници и друге уништаваху каза причу ову:
10. Два човјека уђоше у цркву да се моле Богу, један фарисеј а други цариник.
11. Фарисеј стаде и мољаше се у себи овако: Боже! хвалим те што ја нијесам као остали људи: хајдуци, неправедници, прељубочници, или као овај цариник.
12. Постим двапут у недјељи; дајем десетак од свега што имам.
13. А цариник издалека стајаше, и не шћаше ми очију подигнути на небо, него бијаше прси своје говорећи: Боже! милостив буди мени грјешноме!
14. Кажем вам да овај отиде оправдан кући својој, а не онај. Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се.
15. Доношаху к њему и дјецу да их се дотакне; а кад видјеше ученици, запријетише им.
16. А Исус дозвавши их рече: Пустите дјецу нека долазе к мени, и не браните им; јер је таковијех царство Божије.
17. И кажем вам заиста: који не прими царства Божијега као дијете, не ће ући у њега.
18. И запита га један кнез говорећи: Учитељу благи! шта да учиним да наслиједим живот вјечни?
19. А Исус рече му: што ме зовеш благијем? нико није благ осим једнога Бога.
20. Заповијести знаш: не чини прељубе; не убиј; не укради; не свједочи лажно; поштуј оца својега и матер своју.
21. А он рече: Све сам ово сачувао од младости своје.
22. А кад то чу Исус рече му: Још ти једно не достаје: продај све што имаш и раздај сиромасима; и имаћеш благо на небу; и хајде за мном.
23. А кад он чу то постаде жалостан, јер бјеше врло богат.

24. А кад га видје Исус гдје постаде жалостан, рече: Како је тешко ући у царство Божије онима који имају богатство!
25. Лакше је камили проћи кроз иглене уши него ли богатоме ући у царство Божије.
26. А они који слушаху рекоше: Ко се дакле може спасти?
27. А он рече: што је у људи немогуће у Бога је могуће.
28. А Петар рече: Ето ми смо оставили све и за тобом идемо.
29. А он им рече: Заиста вам кажем: нема ни једнога који би оставио кућу, или родитеље, или браћу, или сестре, или жену, или дјецу царства ради Божијега,
30. Који не ће примити више у ово вријеме, и на ономе свијету живот вјечни.
31. Узе пак дванаесторицу и рече им: Ево идемо горе у Јерусалим, и све ће се свршити што су пророци писали за сина човјечијега.
32. Јер ће га предати незнабошцима, и наругаће му се. и ружиће га, и поплуваће га,
33. И биће га, и убиће га; и трећи дан устаће.
34. И они ништа од тога не разумјеше, и бесједа ова бјеше од њих сакривена, и не разумјеше што им се каза.
35. А кад се приближи к Јерихону, један слијепец сјеђаше крај пута просећи.
36. А кад чу народ гдје пролази запита: шта је то?
37. И казаше му да Исус Назарећанин пролази.
38. И повика говорећи: Исусе, сине Давидов! помилуј ме.
39. И пријеђаху му они што иђаху напријед да ућути; а он још више викаше: Сине Давидов! помилуј ме.
40. А Исус стаде и заповједи да му га доведу; а кад му се приближи, запита га
41. Говорећи: шта хоћеш да ти учиним? А он рече: Господе! да прогледам.
42. А Исус му рече: Прогледај; вјера твоја поможе ти.
43. И одмах прогледа, и пође за њим хвалећи Бога. И сви људи који видјеше хваљаху Бога.

Глава 19

1. И кад уђе у Јерихон и пролажаше крозањ,
2. И гле, човјек по имену Закхеј, који бјеше старјешина царинички, и бјеше богат,
3. И искаше да види Исуса да га позна; и не могаше од народа, јер бјеше малога раста;
4. И потрчавши напријед, попе се на дуд да га види; јер му је онуда требао проћи.
5. И кад дође Исус на ово мјесто, погледавши горе видје га, и рече му: Закхеју! сиђи брзо; јер ми данас ваља бити у твојој кући.
6. И сиђе брзо; и прими га радујући се.
7. И сви, кад видјеше, викаху на њега говорећи да грјешноме човјеку дође у кућу.
8. А Закхеј стаде и рече Господу: Господе! ево пола имања својега даћу сиромасима, и ако сам кога занио вратићу онолико четворо.
9. А Исус му рече: Данас дође спасеније кући овој; јер је и ово син Аврамов.
10. Јер је син човјечиј дошао да нађе и спасе што је изгубљено.
11. А кад они то слушаху настави казивати причу; јер бјеше близу Јерусалима, и мишљаху да ће се одмах јавити царство Божије.
12. Рече дакле: Један човјек од добра рода отиде у даљну земљу да прими себи царство, и да се врати.
13. Дозвавши пак десет својијех слуга даде им десет кеса, и рече им: тргујте док се ја вратим.
14. И грађани његови мржаху на њега, и послаше за њим посланике говорећи: не ћемо да он царује над нама.
15. И кад се он врати, пошто прими царство, рече да дозову оне слуге којима даде сребро, да види шта је који добио.
16. Тада дође први говорећи: господару! кеса твоја донесе десет кеса.
17. И рече му: добро, добри слуго; кад си ми у малом био вјеран ево ти власт над десет градова.
18. И дође други говорећи: господару! кеса твоја донесе пет кеса.

19. А он рече и ономе: и ти буди над пет градова.
20. И трећи дође говорећи: господару! ево твоја кеса коју сам завезао у убрус и чувао.
21. Јер сам се бојао тебе: јер си човјек тврд: узимаш што нијеси оставио, и жњеш што нијеси сијао.
22. А господар му рече: по твојијем ћу ти ријечима судити, зли слуго! знао си да сам ја тврд човјек, узимам што нијесам оставио, и жњем што нијесам сијао:
23. Па за што нијеси дао мојега сребра трговцима, и ја дошавши примио бих га с добитком?
24. И рече онима што стајаху пред њим: узмите од њега кесу и подајте ономе што има десет кеса.
25. И рекоше му: господару! он има десет кеса.
26. А он им одговори: јер вам каже да ће се свакоме који има дати; а од онога који нема узеће се од њега и оно што има.
27. А оне моје непријатеље који нијесу хтјели да ја будем цар над њима, доведите амо, и исијеците преда мном.
28. И казавши ово пође напријед, и иђоше горе у Јерусалим.
29. И кад се приближи Витфази и Витанији код горе која се зваше Маслинска, посла два од ученика својијех
30. Говорећи: Идите у то село према вама, и кад уђете у њега наћи ћете магаре привезано на које никакав човјек никад није усједао; одријешите га и доведите.
31. И ако вас ко упита: за што дријешите? овако му кажите: оно Господ треба.
32. А кад отидоше послани, нађоше као што им каза.
33. А кад они дријешаху магаре рекоше им господари од њега: За што дријешите магаре?
34. А они рекоше: Оно Господу треба.
35. И доведоше га к Исусу, и бацише хаљине своје на магаре, и посадише Исуса.
36. А кад иђаше, простираху хаљине своје по путу.

37. А кад се приближи већ да сиђе с горе Маслинске, поче све мноштво ученика у радости хвалити Бога иза гласа за сва чудеса што су видјели,
38. Говорећи: Благословен цар који иде у име Господње! мир на небу и слава на висини!
39. И неки фарисеји из народа рекоше му: учитељу! запријети ученицима својијем.
40. И одговарајући рече им: Кажем вам: ако они уђуће, камење ће повикати.
41. И кад се приближи, угледа град и заплака за њим
42. Говорећи: Кад би и ти знао у овај твој дан што је за мир твој! али је сад сакривено од очију твојијех.
43. Јер ће доћи дани на тебе, и окружиће те непријатељи твоји опкопима, и опколиће те, и обузеће те са свију страна;
44. И разбиће тебе и дјецу твоју у теби, и не ће оставити у теби камена на камену, за то што нијеси познао времена у којему си похођен.
45. И ушавши у цркву стаде изгонити оне што продаваху у њој и куповаху,
46. Говорећи им: у писму стоји: дом мој дом је молитве, а ви начинисте од њега пећину хајдучку.
47. И учаше сваки дан у цркви. А главари свештенички и књижевници и старјешине народне гледаху да га погубе.
48. И не налажаху шта би му учинили; јер сав народ иђаше за њим, и слушаху га.

Глава 20

1. И кад он у један од онијех дана учаше народ у цркви и проповиједаше јеванђеље, дођоше главари свештенички
2. И рекоше му говорећи: Кажи нам каквом власти то чиниш? Или ко ти је дао власт ту?
3. А он одговарајући рече им: И ја ћу вас упитати једну ријеч, и кажите ми:
4. Крштење Јованово или би с неба или од људи?
5. А они помишљаху у себи говорећи: Ако речемо: с неба, рећи ће: за што му дакле не вјеровасте?

6. Ако ли речемо: од људи, сав ће нас народ побити камењем: јер сви вјероваху да Јован бјеше пророк.
7. И одговорише: Не знамо откуда.
8. А Исус им рече: Ни ја вама не ћу казати каквом власти ово чиним.
9. А народу поче казивати причу ову: Један човјек посади виноград, и даде га виноградарима па отиде на по дуго времена.
10. И у вријеме посла к виноградарима слугу да му даду од рода виноградскога; али виноградарии избише га, и послаше празна.
11. И посла опет другога слугу; а они и онога избивши и осрамотивши послаше празна.
12. И посла опет трећег; а они и онога ранише, и истјераше.
13. Онда рече господар од винограда: шта ћу чинити? Да пошљем сина својега љубазнога: еда се како застиде кад виде њега.
14. А виноградарии видјевши њега мишљаху у себи говорећи: ово је нашљедник; ходите да га убијемо да наше буде достојање.
15. И изведоше га на поље из винограда и убише. шта ће дакле учинити њима господар од винограда?
16. Доћи ће и погубиће ове виноградаре, и даће виноград другима. А они што слушаху рекоше: Не дао Бог!
17. А он погледавши иа њих рече: шта значи дакле оно у писму: камен који одбацише зидари онај поста глава од угла?
18. Сваки који падне на тај камен разбиће се; а на кога он падне сатрће га.
19. И гледаху главари свештенички и књижевници у онај час да дигну руке нањ: али се побојаше народа, јер разумјеше да њима ову причу каза.
20. И пажаху на њега, и послаше вребаче, који се грађаху као да су побожни: не би ли га ухватили у ријечи да га предаду поглаварима и власти судијној.
21. И упитане га говорећи: учитељу! знамо да право говориш и учиш. и не гледаш ко је ко, него заиста учиш путу Божијем:
22. Треба ли нам ћесару давати харач, или не?

23. А он разумјевши њихово лукавство рече им: шта ме кушате?
24. Покажите ми динар; чиј је на њему образ и натпис? А они одговарајући рекоше: ћесарев.
25. А он им рече: Подајте дакле што је ћесарево ћесару, и што је Божије Богу.
26. И не могоше ријечи његове покудити пред народом; и дивише се одговору његову, и умукоше.
27. А приступише неки од садудеја који кажу да нема васкрсенија, и питаху га
28. Говорећи: учитељу! Мојсије нам написа: ако коме умре брат који има жену, и умре без дјете, да брат његов узме жену, и да подигне сјеме брату својему.
29. Бијаше седам браће, и први узме жену, и умрије без дјете;
30. И узме други жену, и он умрије без дјете;
31. И трећи је узме; а тако и сви седам; и не оставише дјете, и помријеше;
32. А послѣ свију умрије и жена.
33. О васкрсенију дакле кога ће од њих бити жена? јер је она седморици била жена.
34. И одговарајући Исус рече им: Дјета овога свијета жене се и удају;
35. А који се удостоје добити онај свијет и васкрсеније из мртвијех нити ће се женити ни удавати;
36. Јер више не могу умријети; јер су као анђели; и синови су Божији кад су синови васкрсенија.
37. А да мртви устају, и Мојсије показа код купине гдје назива Господа Бога Аврамова и Бога Исакова и Бога Јаковљева.
38. А Бог није Бог мртвијех него живијех; јер су њему сви живи.
39. А неки од књижевника одговарајући рекоше: учитељу! добро си казао.
40. И већ не смијаху ништа да га запитају. А он им рече:
41. Како говоре да је Христос син Давидов?
42. Кад сам Давид говори у псалтиру: рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране

43. Док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима.
44. Давид дакле њега назива Господом; па како му је син?
45. А кад сав народ слушаше, рече ученицима својим:
46. чувајте се од књижевника, који хоће да иду у дугачкијем хаљинама, и траже да им се клања по улицама, и првијех мјеста по зборницама, и зачеља на гозбама;
47. Који једу куће удовичке, и лажно се моле Богу дуго. Они ће још већма бити осуђени.

Глава 21

1. Погледавши пак горе видје богате гдје међу прилоге своје у хазну Божију;
2. А видје и једну сиромашну удовицу која меташе ондје двије лепте;
3. И рече: Заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију:
4. Јер ови сви метнуше у прилог Богу од сувишка својега, а она од сиротиње своје метну сву храну своју што имаше.
5. И кад неки говораху за цркву да је украдена лијепијем камењем и закладима, рече:
6. Доћи ће дани у које од свега што видите не ће остати ни камен на камену који се не ће разметнути.
7. Запиташе га пак говорећи: учитељу! а кад ће то бити? и какав је знак кад ће се то догодити?
8. А он рече: чувајте се да вас не преваре, јер ће многи доћи на име моје говорећи: ја сам. и вријеме се приближи. Не идите дакле за њима.
9. А кад чујете ратове и буне, не плашите се; јер то све треба најприје да буде; али још није тада пошљедак.
10. Тада им рече: Устаће народ на народ и царство на царство;
11. И земља ће се трести врло по свијету, и биће глади и помори и страхоте и велики знаци биће на небу.
12. А прије свега овога метнуће на вас руке своје и гониће вас и предавати у зборнице и у тамнице; водиће вас пред царе и краљеве имена мојега ради.

13. А то ће вам се догодити за свједочанство.
14. Метните дакле у срца своја, да се прије не приправљате како ћете одговарати:
15. Јер ћу вам ја дати уста и премудрост којој се не ће моћи противити ни одговорити сви ваши противници.
16. А предаваће вас и родитељи и браћа и рођаци и пријатељи; и побиће неке од вас.
17. И сви ће омрзнути на вас имена мојега ради.
18. И длака с главе ваше не ће погинути.
19. Трпљењем својијем спасавајте душе своје.
20. А кад видите да Јерусалим опколи војска онда знајте да се приближило вријеме да опусте.
21. Тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе, и који буду у граду нека излазе на поље; и који су на пољу нека не улазе у њега:
22. Јер су ово дани освете, да се изврши све што је написано.
23. Али тешко труднима и дојилицама у те дане! Јер ће бити велика невоља на земљи, и гњев на овом народу.
24. И пашће од оштрица мача, и одвешће се у ропство по свијем народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не изврше времена незнабожаца.
25. И биће знаци у сунцу и у мјесецу и у звијездама; и људима на земљи туга од сметње и од хуке морске и валова.
26. Људи ће умирати од страха и од чекања онога што иде на земљу; јер ће се и силе небеске покренути.
27. И тада ће угледати сина човјечијега гдје иде на облацима са силом и славом великом.
28. А кад се почне ово збивати, гледајте и подигните главе своје; јер се приближује избављење ваше.
29. И каза им причу: Гледајте на смокву и на сва дрвета;
30. Кад видите да већ потјерају, сами знате да је близу љето.

31. Тако и ви кад видите ово да се збива, знајте да је близу царство Божије.
32. Заиста вам кажем да овај нараштај не ће проћи док се ово све не збуде.
33. Небо и земља проћи ће, а ријечи моје не ће проћи.
34. Али се чувајте да како ваша срца не отежају ждерањем и пијанством и бригаама овога свијета, и да вам овај дан не дође изненада.
35. Јер ће доћи као замка на све који живе по свој земљи.
36. Стражите дакле једнако и молите се Богу да бисте се удостојили утећи од свега овога што ће се збити, и стати пред сином човјечијим.
37. И дању учаше у цркви, а ноћу излажаше и ноћиваше на гори која се зове Маслинска.
38. И сав народ долажаше из југра к њему у цркву да га слушају.

Глава 22

1. Приближаваше се пак празник пријеснијех хљебова који се зове пасха.
2. И гледаху главари свештенички и књижевници како би га убили; али се бојажу народа.
3. А сотона уђе у Јуду, који се зваше Искарот, и који бјеше један од дванаесторице.
4. И отишавши говори с главарима свештеничкијем и са старјешинама како ће им га издати.
5. И они се обрадоваше, и уговорише да му даду новце.
6. И он се обрече, и тражаше згодна времена да им га преда тајно од народа.
7. А дође дан пријеснијех хљебова у који требаше клати пасху;
8. И посла Петра и Јована рекавши: Идите уготовите нам пасху да једемо.
9. А они му рекоше: Гдје хоћеш да уготовимо?
10. А он им рече: Ето кад уђете у град, срешће вас човјек који носи воду у крчагу; идите за њим у кућу у коју он уђе,

11. И кажите домаћину: учитељ вели: гдје је гостионица гдје ћу јести пасху с ученицима својијем?
12. И он ће вам показати велику собу прострту; ондје уготовите.
13. А они отидоше и нађоше као што им каза; и уготовише пасху.
14. И кад дође час, сједоше за трпезу, и дванаест апостола с њим.
15. И рече им: Врло сам жељео да ову пасху једем с вама прије него пострадам;
16. Јер вам каже да је одседе не ћу јести док се не сврши у царству Божијему.
17. И узевши чашу даде хвалу, и рече: узмите је и раздјелите међу собом;
18. Јер вам кажем да не ћу пити од рода виноградскога док не дође царство Божије.
19. И узевши хљеб даде хвалу, и преломивши га даде им говорећи: Ово је тијело моје које се даје за вас; ово чините за мој спомен.
20. А тако и чашу по вечери, говорећи: Ова је чаша нови завјет мојом крви која се за вас прољева.
21. али ево рука издајника мојега са мном је на трпези.
22. И син човјечиј дакле се као што је уређено; али тешко човјеку ономе који га издаје!
23. И они сташе тражити међу собом који би дакле од њих био који ће то учинити.
24. А поста и препирање међу њима који би се држао међу њима да је највећи.
25. А он им рече: Цареви народни владају народом, а који њим управљају, зову се добротвори.
26. Али ви немојте тако; него који је највећи међу вама нека буде као најмањи, и који је старјешина нека буде као слуга.
27. Јер који је већи, који сједи за трпезом или који служи? Није ли онај који сједи за трпезом? А ја сам међу вама као слуга.
28. А ви сте они који сте се одржали са мном у мојијем напастима.
29. И ја остављам вама царство као што је отац мој мени оставио:

30. Да једете и пијете за трпезом мојом у царству мојему, и да сједите на пријестолима и судите над дванаест кољена Израилјевијех.
31. Рече пак Господ: Симоне! Симоне! ево вас иште сотона да би вас чинио као пшеницу.
32. А ја се молих за тебе да твоја вјера не престане; и ти кадгод обративши се утврди браћу своју.
33. А он му рече: Господе! с тобом готов сам и у тамницу и на смрт ићи.
34. А он рече: Кажем ти, Петре! данас не ће зацјевати пијетао док се трипут не одречеш да ме познајеш.
35. И рече им: Кад вас послах без кесе и без торбе и без обуће, еда вам што не достаде? А они рекоше: Ништа.
36. А он им рече: Али сад који има кесу нека је узме, тако и торбу; а који нема нека прода хаљину своју и купи нож.
37. Јер вам каже да још и ово треба на мени да се изврши што стоји у писму: и међу злочинце метнуше га. Јер што је писано за мене, свршује се.
38. А они рекоше: Господе! ево овдје два ножа. А он им рече: Доста је.
39. И изишавши отиде по обичају на гору Маслинску; а за њим отидоше ученици његови.
40. А кад дође на мјесто рече им: Молите се Богу да не паднете у напаст.
41. И сам отступи од њих како се може каменом добацити, и клекнувши на кољена мољаше се Богу
42. Говорећи: Оче! кад би хтео да пронесеш ову чашу мимо мене! али не моја воља него твоја да буде.
43. А анђео му се јави с неба, и кријепи га.
44. И будући у борењу, мољаше се боље; зној пак његов бијаше као капље крви које капаху на земљу.
45. И уставши од молитве дође к ученицима својим, и нађе их а они спавају од жалости,
46. И рече им: што спавате? устаните, молите се Богу да не паднете у напаст.

47. Док он пак још говораше, гле, народ и један од дванаесторице, који се зваше Јуда, иђаше пред њима, и приступи к Исусу да га цјелива. Јер им ово бијаше дао знак: Кога цјеливам онај је.
48. А Исус му рече: Јуда! зар цјеливом издајеш сина човјечијега?
49. А кад они што бијаху с њим видјеше шта ће бити, рекоше му: Господе! да бијемо ножем?
50. И удари један од њих слугу поглавара свештеничкога, и одсијече му десно ухо.
51. А Исус одговарајући рече: Оставите то. И дохвативши се до уха његова исцијели га.
52. А главарима свештеничкијем и војводама црквенијем и старјешинама који бијаху дошли нањ рече Исус: Зар као на хајдука изиђосте с ножевима и с кољем да ме ухватите?
53. Сваки дан био сам с вама у цркви и не дигосте руку на мене; али је сад ваш час и област таме.
54. А кад га ухватише, одведоше га и уведоше у двор поглавара свештеничкога. А Петар иђаше за њим издалека.
55. А кад они наложише огањ на сред двора и сјеђаху заједно, и Петар сјеђаше међу њима.
56. Видјевши га пак једна слушкиња гдје сједи код огња, и погледавши нањ рече: И овај бјеше с њим.
57. А он га се одрече говорећи: жено! не познајем га.
58. И мало за тијем видје га други и рече: И ти си од њих. А Петар рече: човјече! нијесам.
59. И пошто прође око једнога сахата други неко потврђиваше говорећи: Заиста и овај бјеше с њим; јер је Галилејац.
60. А Петар рече: човјече! не знам шта говориш. И одмах док он још говораше запјева пијетао.
61. И обазревши се Господ погледа на Петра, и Петар се опомену ријечи Господње како му рече: Прије него пијетао запјева одрећи ћеш ме се трипут.
62. И изишавши на поље плака горко.

63. А људи који држаху Исуса ругаху му се, и бијаху га.
64. И покривши га бијаху га по образу и питаху га говорећи: Прореци ко те удари?
65. И друге многе хуле говораху нањ.
66. И кад свану, сабраше се старјешине народне и главари свештенички и књижевници, и одведоше га у свој суд
67. Говорећи: Јеси ли ти Христос? кажи нам. А он им рече: Ако вам и кажем, не ћете вјеровати.
68. А ако вас и запитам, не ћете ми одговорити, нити ћете ме пустити.
69. Одселе ће син човјечиј сједити с десне стране силе Божије.
70. Сви пак рекоше: Ти ли си дакле син Божиј? А он им рече: Ви кажете да сам ја.
71. А они рекоше: шта нам требају више свједочанства? јер сами чусмо из уста његовијех.

Глава 23

1. И уставши њих све мноштво одведоше га к Пилату.
2. И почеше га тужити говорећи: Овога нађосмо да отпађује народ наш, и забрањује давати ћесару данак, и говори да је он Христос цар.
3. А Пилат га запита: Ти ли си цар Јудејски? А он одговарајући рече му: Ти кажеш.
4. А Пилат рече главарима свештеничкијем и народу: Ја не налазим никакве кривице на овом човјеку.
5. А они наваљиваху говорећи: Он буни људе учећи по свој Јудеји почевши од Галилеје доведе.
6. А Пилат чувши за Галилеју запита: Зар је он Галилејац?
7. И разумјевши да је из подручја Иродова посла га Ирод, који такођер бијаше, у Јерусалиму онијех дана.
8. А Ирод видјевши Исуса би му врло мило; јер је одавно жељео да га види, јер је много слушао за њега, и надаше се да ће видјети од њега како чудо.
9. И пита га много које за што; али му он ништа не одговори.

10. А главари свештенички и књижевнички стајаху, и једнако тужаху га.
11. А Ирод осрамотивши га са својим војницима, и наругавши му се, обуче му бијелу хаљину, и посла га натраг Пилату.
12. И у тај се дан помирише Пилат и Ирод међу собом; јер прије бијаху у завади.
13. А Пилат сазвавши главаре свештеничке и кнезове и народ
14. Рече им: Доведосте ми овога човјека као који народ отпуђује, и ето ја га пред вама испитам, и не налазим на овом човјеку ни једне кривице што ви на њега говорите!
15. А ни Ирод, јер сам га слао к њему; и ето се не налази ништа да је учинио што би заслужио смрт.
16. Даклем да га избијем па да пустим.
17. А требаше о сваком празнику пасхе да им пусти по једнога сужња.
18. Али народ сав повика говорећи: узми овога, а пусти нам Вараву;
19. Који бијаше бачен у тамницу за некакву буну учињену у граду и за крв.
20. А Пилат опет рече да би он хтио пустити Исуса.
21. А они викаху говорећи: Распни га, распни.
22. А он им трећи пут рече: Какво је дакле он зло учинио? ја ништа на њему не нађох што би заслужио смрт; даклем да га избијем па да пустим.
23. А они једнако наваљиваху с великом виком, и искаху да се он разапне; и надвлада вика њихова и главару свештеничкијех.
24. И Пилат пресуди да буде као што они ишту.
25. И пусти онога што искаху, који бјеше бачен у тамницу за буну и за крв; а Исуса остави на њихову вољу.
26. И кад га поведоше, ухватише некога Симона Киријана који иђаше из поља, и метнуше на њега крст да носи за Исусом.
27. А за њим иђаше мноштво народа и жена, које плакаху и нарицаху за њим.
28. А Исус обазревши се на њих рече: Кћери Јерусалимске! не плачите за мном, него плачите за собом и за дјецом својом.

29. Јер гле, иду дани у које ће се рећи: благо нероткињама, и утробама које не родише, и сисама које не дојише.
30. Тада ће почети говорити горама: падните на нас; и бреговима: покријте нас.
31. Јер кад се овако ради од сирова дрвета, шта ће бити од суха?
32. Вођаху пак и друга два злочинца да погубе с њим.
33. И кад дођоше на мјесто које се зваше коштурница, ондје разапеше њега и злочинце, једнога с десне стране а другога с лијеве.
34. А Исус говораше: Оче! опрости им; јер не знаду шта чине. А дијелећи његове хаљине бацаху коцке.
35. И народ стајаше те гледаше, а и кнезови с њима ругаху му се говорећи: Другима поможе, нека поможе и себи, ако је он Христос, избраник Божиј.
36. А и војници му се ругаху, и приступаху к њему и даваху му оцат,
37. И говораху: Ако си ти цар Јудејски помози сам себи.
38. А бијаше над њим и натпис написан словима Грчкијем и Латинскијем и Чивутскијем: Ово је цар Јудејски.
39. А један од објешенијех злочинаца хуљаше на њега говорећи: Ако си ти Христос помози себи и нама.
40. А други одговарајући шуткаше га и говораше: Зар се ти не бојиш Бога, кад си и сам осуђен тако?
41. И ми смо још праведно осуђени; јер примамо по својијем дјелима као што смо заслужили; али он никаква зла није учинио.
42. И рече Исусу: Опомени ме се, Господе! кад дођеш у царство своје.
43. И рече му Исус: Заиста ти кажем: данас ћеш бити са мном у рају.
44. А бијаше око шестога сахата, и тама би по свој земљи до сахата деветога.
45. И помрча сунце, и завјес црквени раздрије се на пола.
46. И повикавши Исус иза гласа рече: Оче! у руке твоје предаје дух свој. И рекавши ово издахну.

47. А кад видје капетан шта би, стаде хвалити Бога говорећи: Заиста овај човјек бјеше праведник.
48. И сав народ који се бијаше скупио да гледа ово, кад видје шта бива, врати се бијући се у прси своје.
49. А сви његови знанци стајаху издалека, и жене које бијашу ишле за њим из Галилеје, и гледаху оно.
50. И гле, човјек, по имену Јосиф. савјетник, човјек добар и праведан,
51. (Он не бијаше пристао на њихов савјет и на посао) из Ариматеје града Јудејскога, који и сам чекаше царства Божијег,
52. Он приступивши к Пилату заиска тијело Исусово.
53. И скиде га, и обави платном, и метну га у гроб исјечен, у коме нико не бијаше никад метнут.
54. И дан бијаше петак, и субота освиташе.
55. А жене које бијаху дошле с Исусом из Галилеје, идоше за Јосифом, и видјеше гроб и како се тијело метну.
56. Вративши се пак приправише мирисе и миро; и у суботу дакле осташе на миру по закону.

Глава 14

1. А у први дан недјелњи дођоше врло рано на гроб. и донесоше мирисе што приправише, и неке друге жене с њима;
2. Али нађоше камен одваљен од гроба.
3. И ушавши не нађоше тијела Господа Исуса.
4. И кад се оне чуђаху томе, гле, два човјека стане пред њима у сјајнијем хаљинама;
5. А кад се оне уплашише и оборише лица к земљи. рекоше им: што тражите живога међу мртвима?
6. Није овдје; него устаде: опомените се како вам каза кад бјеше још у Галилеји,
7. Говорећи да син човјечиј треба да се преда у руке људи грјешника и да се разапне и трећи дан да устане.

8. И опоменуше се ријечи његовијех.
9. И вративши се од гроба јавише све ово једанаестици и свима осталијем.
10. А то бијаше Магдалина Марија и Јована и Марија Јаковљева и остале е њима које казаше ово апостолима.
11. И њима се учинише њихове ријечи као лаж, и не вјероваше им.
12. А Петар уставши отрча ка гробу, и наткучивши се видје саме хаљине гдје леже, и отиде, чудећи се у себи шта би.
13. И гле, двојица од њих иђаху у онај дан у село које бијаше далеко од Јерусалима шесет потркалишта и зваше се Емаус.
14. И они говораху међу собом о свима овијем догађајима.
15. И кад се они разговараху и запитиваху један другога, и Исус приближи се, и иђаше с њима.
16. А очи им се држаху да га не познаше.
17. А он им рече: Какав је то разговор који имате међу собом идући, и што сте невесели?
18. А један, по имену Клеопа, одговарајући рече му: Зар си ти један од црквара у Јерусалиму који нијеси чуо шта је у њему било овијех дана?
19. И рече им: шта? А они му рекоше: За Исуса Назарећанина, који бјеше пророк, силан у дјелу и у ријечи пред Богом и пред свијем народом;
20. Како га предадоше главари свештенички и кнезови наши те се осуди на смрт, и разапеше га?
21. А ми се надасмо да је он онај који ће избавити Израилља; али сврх свега тога ово је данас трећи дан како то би.
22. А уплашише нас и жене неке од нашијех које су биле рано на гробу,
23. И не нашавши тијела његова дођоше говорећи да су им се анђели јавили који су казали да је он жив.
24. И идоше једни од нашијех на гроб, и нађоше тако као што и жене казаше, али њега не видјеше.

25. И он им рече: О безумни и спорога срца за вјеровање свега што говорише пророци!
26. Није ли то требало да Христос претрпи и да уђе у славу своју?
27. И почевши од Мојсија и од свију пророка казиваше им што је за њега у свему писму.
28. И приближише се к селу у које иђаху, и он чињаше се да хоће даље да иде.
29. И они га устављаху говорећи: Остани с нама, јер је дан нагао, и близу је ноћ. И уђе с њима да ноћи.
30. И кад сјеђаше с њима за трпезом, узео хљеб и благословивши преломи га и даде им.
31. Тада се њима отворише очи и познаше га. И њега несташе.
32. И они говораху један другоме: Не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо?
33. И уставши онај час, вратише се у Јерусалим, и нађоше у скупу једанаесторицу и који бијаху с њима
34. Који говораху: Заиста устаде Господ, и јави се Симону.
35. И они казаше што би на путу, и како га познаше кад преломи хљеб.
36. А кад они ово говораху, и сам Исус стаде међу њима, и рече им: Мир вам.
37. А они се уплашише, и поплашени будући, мишљаху да виде духа.
38. И рече им: шта се плашите? И зашто такове мисли улазе у срца ваша?
39. Видите руке моје и ноге моје: ја сам главом; опицајте ме и видите; јер дух тијела и костију нема као што видите да ја имам.
40. И ово рекавши показа им руке и ноге.
41. А док они још не вјероваху од радости и чуђаху се рече им: Имате ли овдје што за јело?
42. А они му даше комад рибе печене, и меда у сату.
43. И узевши изјече пред њима.

44. И рече им: Ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с вама, да све треба да се сврши што је за мене написано у закону Мојсијеву и у пророцима и у псалмима.

45. Тада им отвори ум да разумију писмо.

46. И рече им: Тако је писано, и тако је требало да Христос пострада и да устане из мртвијех трећи дан;

47. И да се проповиједа покајање у име његово и опроштење гријеха по свијем народима почевши од Јерусалима.

48. А ви сте свједоци овоме.

49. И гле, ја ћу послати обећање оца својега на вас; а ви сједите у граду Јерусалимскоме док се не обучете у силу с висине.

50. И изведе их на поље до Витаније, и подигнувши руке своје благослови их.

51. И кад их благосиљаше, отступи од њих, и узношаше се на небо.

52. И они му се поклонише, и вратише се у Јерусалим с великом радошћу.

53. И бијах у једнако у цркви хвалећи и благосиљајући Бога. Амин.

Свето јеванђелије по Јовану

Глава 1

1. У почетку бјеше ријеч, и ријеч бјеше у Бога, и Бог бјеше ријеч.
2. Она бјеше у почетку у Бога.
3. Све је кроз њу постало, и без ње ништа није постао што је постао.
4. У њој бјеше живот, и живот бјеше видјело људима.
5. И видјело се свијетли у тами, и тама га не обузе.
6. Посла Бог човјека по имену Јована.
7. Овај дође за свједочанство да свједочи за видјело да сви вјерују крозањ.
8. Он не бјеше видјело, него да свједочи за видјело.
9. Бјеше видјело истинито које обасјава свакога човјека који долази на свијет.
10. На свијету бјеше, и свијет крозањ поста, и свијет га не позна.
11. К својима дође, и своји га не примише.
12. А који га примише даде им власт да буду синови Божији, који вјерују у име његово,
13. Који се не родише од крви, ни од воље тјелесне, ни од воље мужевље, него од Бога.
14. И ријеч постаде тијело и усели се у нас пуно благодати и истине; и видјесмо славу његову, славу, као јединороднога од оца.
15. Јован свједочи за њега и виче говорећи: Овај бјеше за кога рекох: који за мном иде преда мном постаде, јер прије мене бјеше.
16. И од пуности његове ми сви узесмо благодат за благодаћу.
17. Јер се закон даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде од Исуса Христа.
18. Бога нико није видио никад: јединородни син који је у наручју очином, он га јави.

19. И ово је свједочанство Јованово кад послаше Чивути из Јерусалима свештенике и Левите да га запитају: Ко си ти?

20. И он призна, и не затаја, и призна: Ја нијесам Христос.

21. И запиташе га: Ко си дакле? Јеси ли Илија? И рече: Нијесам. Јеси ли пророк? И одговори: Нијесам.

22. А они му рекоше: Ко си? да можемо казати онима што су нас послали: шта кажеш за себе?

23. Рече: Ја сам глас онога што више у пустињи: поравните пут Господњи; као што каза Исаија пророк.

24. И бијаш у посланици од фарисеја,

25. И запиташе га говорећи му: За што дакле кршћаваш кад ти нијеси Христос ни Илија ни пророк?

26. Одговори им Јован говорећи: Ја кршћавам водом, а међу вама стоји кога ви не знате.

27. Он је онај што ће доћи за мном, који бјеше преда мном; коме је нијесам достојан одријешити ремена на обући његовој.

28. Ово би у Витавари преко Јордана гдје Јован кршћаваше.

29. А сјутра дан видје Јован Исуса гдје иде к њему, и рече: Гле, јагње Божије које узе на се гријехе свијета.

30. Ово је онај за кога ја рекох: за мном иде човјек који преда мном постаде, јер прије мене бјеше.

31. И ја га не знадох; него да се јави Израилу за то ја дођох да крстим водом.

32. И свједочи Јован говорећи: Видјех Духа гдје силази с неба као голуб и стаде на њему.

33. И ја га не знадох; него онај који ме посла да крстим водом он ми рече: на кога видиш да силази Дух и стоји на њему то је онај који ће крстити Духом светијем.

34. И ја видјех и засвједочих да је овај син Божиј.

35. А сјутрадан опет стајаше Јован и двојица од ученика његовијех.

36. И видјевши Исуса гдје иде, рече: Гле, јагње Божије.

37. И чуше га оба ученика кад говораше, и отидоше за Исусом
38. А Исус обазревши се и видјевши их гдје иду за њим, рече им: шта ћете? А они му рекоше: Рави! (које значи: учитељу) гдје стојиш?
39. И рече им: Дођите и видите. И отидоше, и видјеше гдје стајаше; и осташе у њега онај дан. А бијаше око деветога сахата.
40. А један од двојице који чуше од Јована и иђаху за њим бијаше Андрија брат Симона Петра;
41. Он нађе најприје брата својега Симона, и рече му: Ми нађосмо Месију, које значи Христос.
42. И доведе га к Исусу. А Исус погледавши на њ рече: Ти си Симон, син Јонин; ти ћеш се звати Кифа, које значи Петар.
43. А сјутрадан намисли изићи у Галилеју, и нађе Филипа, и рече му: Хајде за мном.
44. А Филип бјеше из Витсаиде из града Андријна и Петрова.
45. Филип нађе Натанаила, и рече му: За кога Мојсије у закону писа и пророци, нађосмо га, Исуса сина Јосифова из Назарета.
46. И рече му Натанаило: Из Назарета може ли бити што добро? Рече му Филип: Дођи и виђи.
47. А Исус видјевши Натанаила гдје иде к њему рече за њега: Ево правога Израилџца у коме нема лукавства.
48. Рече му Натанаило: Како ме познајеш? Одговори Исус и рече му: Прије него те позва Филип видјех те кад бијаше под смоквом.
49. Одговори Натанаило и рече му: Рави! ти си син Божиј, ти си цар Израилев.
50. Одговори Исус и рече му: што ти казах да те видјех под смоквом за то вјерујеш; видјећеш више од овога.
51. И рече му: Заиста, заиста вам кажем: одселе ћете видјети небо отворено и анђеле Божије гдје се пењу и силазе к сину човјечијему.

Глава 2

1. И у трећи дан би свадба у Кани Галилејској, и ондје бјеше мати Исусова.

2. А позван бјеше и Исус и ученици његови на свадбу.
3. И кад нестa вина, рече мaти Исусовa њему: Немају вина.
4. Исус јој рече: што је мени до тебе, жено? Још није дошао мој час.
5. Рече мaти његовa слугaмa: штогод вам рече учините.
6. А ондје бијаше шест воденијех судова од камена, постављенијех по обичају Чивутскогa чишћења, који узимаху по два или по три ведрa.
7. Рече им Исус: Напуните судове воде. И напунише их до врха.
8. И рече им: Захватите сад, и носите куму. И однесоше.
9. А кад окуси кум од вина које је постало од воде, и не знадијаше откудa је (а слуге знадијаху које су захватиле воду), зовну кум женикa,
10. И рече му: Сваки човјек најприје добро вино износи, а кад се опију ондa рђавије; а ти си чувао добро вино дослије.
11. Ово учини Исус почетак чудесимa у Кани Галилејској, и показa славу своју; и ученици његови вјероваше га.
12. По том сиђе у Капернаум, он и мaти његовa, и браћа његовa, и ученици његови, и ондје стајаше не много данa.
13. И близу бјеше пасхa Чивутскa, и изиђе Исус у Јерусалим.
14. И нађе у цркви гдје сједe они што продаваху волове и овце и голубове, и који новце мијењаху.
15. И начинивши бич од узицa, изгнa све из цркве, и овце и волове; и мјењачимa просу новце и столове испремета;
16. И рече онимa што продаваху голубове: Носи те то одавде, и не чините од домa оцa мојегa домa трговачкогa.
17. А ученици се његови опоменуше да у писму стоји: Ревност за кућу твоју изједe ме.
18. А Чивути одговарајући рекоше му: Какав нам знак показујеш, да то можеш чинити?
19. Исус одговори и рече им: Развалите ову цркву и за три данa ћу је подигнути.

20. А Чивути рекоше: четрдесет и шест година грађена је ова црква, и ти за три дана да је подигнеш?

21. А он говораше за цркву тијела својега.

22. А кад уста из мртвијех, опоменуше се ученици његови да ово говораше, и вјероваше писму и ријечи коју рече Исус.

23. И кад бјеше у Јерусалиму на празник пасхе, многи вјероваше у име његово, видећи чудеса његова која чињаше.

24. Али Исус не повјераваше им себе; јер их све знадијаше,

25. И не требаше му да ко свједочи за човјека; јер сам знадијаше шта бјеше у човјеку.

Глава 3

1. Бијаше пак човјек међу фарисејима. по имену Никодим кнез Чивутски.

2. Овај дође к Исусу ноћу и рече му: Рави! знамо да си ти учитељ од Бога дошао; јер нико не може чудеса овијех чинити која ти чиниш ако није Бог е њим.

3. Одговори Исус и рече му: Заиста, заиста ти кажем: ако се ко наново не роди, не може видјети царства Божијега.

4. Рече Никодим њему: Како се може човјек родити кад је стар? еда ли може по други пут ући у утробу матере своје и родити се?

5. Одговори Исус: Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божије.

6. што је рођено од тијела, тијело је; а што је рођено од Духа, дух је.

7. Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити.

8. Дух дише гдје хоће, и глас његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде: тако је сваки човјек који је рођен од Духа.

9. Одговори Никодим, и рече му: Како може то бити?

10. Исус одговори и рече му: Ти си учитељ Израилев, и то ли не знаш?

11. Заиста, заиста ти кажем да ми говоримо што знамо и свједочимо што видјесмо, и свједочанства нашега не примате.

12. Кад вам казах земаљско па не вјерујете, како ћете вјеровати ако вам кажем небеско?
13. И нико се не попе на небо осим који сиђе с неба. син човјечиј који је на небу.
14. И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба син човјечиј да се подигне,
15. Да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни:
16. Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни.
17. Јер Бог не посла сина својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спасе крозањ.
18. Који њега вјерује не суди му се, а који не вјерује већ је осуђен, јер не вјерова у име јединороднога сина Божијега.
19. А суд је овај што видјело дође на свијет, и људима омиље већма тама него ли видјело; јер њихова дјела бијаху зла.
20. Јер сваки који зло чини мрзи на видјело и не иде к видјелу да не покарају дјела његовијех, јер су зла.
21. А ко истину чини иде к видјелу да се виде дјела његова, јер су у Богу учињена.
22. А по том додје Исус и ученици његови у Јудејску земљу, и ондје живљаше с њима и кршћаваше.
23. А Јован кршћаваше у Енону близу Саима, јер ондје бјеше много воде; и долажаху те их кршћаваше.
24. Јер још не бијаше Јован бачен у тамницу.
25. Тада постаде распра међу ученицима Јовановијем и Чивутима око чишћења.
26. И дођоше к Јовану и рекоше му: Рави! онај што бјеше с тобом преко Јордана, за кога си ти свједочио, ево он кршћава, и сви иду к њему.
27. Јован одговори и рече: Не може човјек ништа примати ако му не буде дано с неба.
28. Ви сами мени свједочите да рекох: Ја нијесам Христос, него сам послан пред њим.

29. Ко има невјесту женик је, а пријатељ жеников стоји и слуша га, и радошћу радује се гласу женикову. Ова дакле радост моја испуни се.
30. Онај треба да расте, а ја да се умаљујем.
31. Који одозго долази над свима је; који је са земље од земље је, и говори од земље; који долази с неба над свима је.
32. И што видје и чу оно свједочи; и свједочанства његова нико не прима.
33. Који прими његово свједочанство, потврди да је Бог истинит.
34. Јер кога Бог посла, онај ријечи Божије говори: јер Бог Духа не даје на мјеру.
35. Јер отац љуби сина, и све даде у руке његове.
36. Ко вјерује сина, има живот вјечни; а ко не вјерује сина, не ће видјети живота, него гњев Божиј остаје на њему.

Глава 4

1. Кад разумје дакле Господ да су чули фарисеји да Исус више ученика добија и кршћава него Јован
2. (Исус пак сам не кршћаваше него ученици његови),
3. Остави Јудеју, и отиде опет у Галилеју.
4. А ваљало му је проћи кроз Самарију.
5. Тако дође у град Самаријски који се зове Сихар, близу села које даде Јаков Јосифу сину својему.
6. А ондје бијаше извор Јаковљев; и Исус уморан од пута сјеђаше на извору; а бјеше око шестог сахата.
7. Дође жена Самарјанка да захвати воде; рече јој Исус: Дај ми да пијем.
8. (Јер ученици његови бијаху отишли у град да купе јела.)
9. Рече му жена Самарјанка: Како ти, Чивутин будући, можеш искати од мене жене Самарјанке да пијеш? Јер се Чивути не мијешају са Самарјанима.
10. Одговори Исус и рече јој : Да ти знаш дар Божиј, и ко је тај који ти говори: дај ми да пијем, ти би искала у њега и дао би ти воду живу.

11. Рече му жена: Господе! ни захватити немаш чим, а студенац је дубок, одакле ћеш дакле узети воду живу?
12. Еда ли си ти већи од нашега оца Јакова, који нам даде овај студенац, и он из њега пијаше и синови његови и стока његова?
13. Одговори Исус и рече јој: Сваки који пије од ове воде опет ће ожедњети;
14. А који пије од воде коју ћу му ја дати не ће ожедњети до вијека; него вода што ћу му ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вјечни.
15. Рече му жена: Господе! дај ми те воде да не жедним нити да долазим овамо на воду.
16. Рече јој Исус: Иди зовни мужа својега, и дођи овамо.
17. Одговори жена и рече му: Немам мужа. Рече јој Исус: Добро си казала: немам мужа;
18. Јер си пет мужева имала, и сад кога имаш није ти муж; то си право казала.
19. Рече му жена: Господе! видим да си ти пророк.
20. Оци наши молише се Богу на овој гори, а ви кажете да је у Јерусалиму мјесто гдје се треба молити.
21. Рече јој Исус: жено! вјеруј ми да иде вријеме кад се не ћете молити оцу ни на овој гори ни у Јерусалиму.
22. Ви не знате чему се молите; а ми знамо чему се молимо: јер је спасеније од Чивуга.
23. Али иде вријеме, и већ је настало, кад ће се прави богомољци молити оцу духом и истином, јер отац хоће таковијех богомољаца.
24. Бог је дух; и који му се моле, духом и истином треба да се моле.
25. Рече му жена: Знам да ће доћи Месија који се зове Христос, кад он дође казаће нам све.
26. Рече јој Исус: Ја сам који с тобом говорим.
27. И тада дођоше ученици његови, и чуђаху се гдје говораше са женом; али ни један не рече: шта хоћеш? или шта говориш с њом?
28. А жена остави судове своје и отиде у град и рече људима:

29. Ходите да видите човјека који ми каза све што сам учинила: да није то Христос?
30. Изиђоше дакле из града и пођоше к њему.
31. А ученици његови мољаху га међу тијем говорећи: Рави! једи.
32. А он им рече: Ја имам јело да једем за које ви не знате.
33. Тада ученици говораху међу собом: Већ ако му ко донесе да једе?
34. А он им рече: Јело је моје да извршим вољу онога који ме је послао, и да свршим његов посао.
35. Не кажете ли ви да су још четири мјесеца па ће жетва приспјети? Ето, велим вам: подигните очи своје и видите њиве како су већ жуте за жетву.
36. И који жње прима плату, и сабира род за живот вјечни, да се радују заједно и који сије и који жње;
37. Јер је у том истинита бесједа да је други који сије а други који жње.
38. Ја вас послах да жњете гдје се ви не трудисте; други се трудише, а ви у посао њихов уђосте.
39. И из града онога многи од Самарјана вјероваше га за бјеседу жене која свједочаше: Каза ми све што сам учинила.
40. Кад дођоше дакле Самарјани к њему, мољаху га да би остао код њих; и ондје оста два дана.
41. И много их више вјерова за његову бесједу.
42. А жени говораху: Сад не вјерујемо више за твоју бесједу, јер сами чусмо и познасмо да је овај заиста спас свијету, Христос.
43. А послије два дана изиђе оданде, и отиде у Галилеју;
44. Јер сам Исус свједочаше да пророк на својој постојбини нема части.
45. А кад дође у Галилеју, примише га Галилејци који бијаху видјели све што учини у Јерусалиму на празник; јер и они идоше на празник.
46. Дође пак Исус опет у Кану Галилејску, гдје претвори воду у вино. И бјеше неки царев човјек којег син боловаше у Капернауму.

47. Овај чувши да Исус дође из Јудеје у Галилеју дође к њему и мољаше га да сиђе и да му исцијели сина; јер бијаше на смрти.

48. И рече му Исус: Ако не видите знака и чудеса не вјерујете.

49. Рече му царев човјек: Господе! сиђи док није умрло дијете моје.

50. Рече му Исус: Иди, син је твој здрав. И вјерова човјек ријечи које му рече Исус, и пође.

51. А одмах кад он силажаше, гле, среташе га слуге његове и јавише му говорећи: Син је твој здрав.

52. Тада питаше за сахат у који му лакше би; и казаше му: Јуче у седмом сахату пусти га грозница.

53. Тада разумје отац да бјеше онај сахат у који му рече Исус: Син је твој здрав. И вјерова он и сва кућа његова.

54. Ово опет друго чудо учини Исус кад дође из Јудеје у Галилеју.

Глава 5

1. А потом бјеше празник Чивутски, и изиђе Исус у Јерусалим.

2. у Јерусалиму пак код Овчијех врата има бања, која се зове Чивутски Витезда, и око ње пет покривенијех тријемова,

3. У којима лежаше мноштво болесника, слијепијех, хромијех, сухијех, који чекаху да се заљуља вода;

4. Јер анђеоско Господње силажаше у одређено вријеме у бању и мућаше воду; и који најприје улажаше пошто се замути вода, оздрављаше, макар каква болест да је на њему.

5. А ондје бијаше један човјек који тридесет и осам година бјеше болестан.

6. Кад видје Исус овога гдје лежи, и разумје да је већ одавно болестан, рече му: Хоћеш ли да будеш здрав?

7. Одговори му болесни: Да, Господе; али немам човјека да ме спусти у бању кад се замути вода; а док ја дођем други сиђе прије мене.

8. Рече му Исус: Устани узми одар свој и ходи.

9. И одмах оздрави човјек, и узевши одар свој хођаше. А тај дан бјеше субота.

10. Тада говораху Чивути ономе што оздрави: Данас је субота, и не ваља ти одра носити.
11. А он им одговори: Који ме исцијели он ми рече: узми одар свој и ходи.
12. А они га запиташе: Ко је тај човјек који ти рече: узми одар свој и ходи?
13. А исцијељени не знадијаше ко је; јер се Исус уклони, јер људства много бјеше на мјесту.
14. А по том га нађе Исус у цркви и рече му: Ето си здрав, више не гријеши, да ти не буде горе.
15. А човјек отиде и каза Чивутима да је оно Исус који га исцијели.
16. И за то гоњаху Чивути Исуса, и гледаху да га убију, јер чињаше то у суботу.
17. А Исус им одговараше: Отац мој послије чини, и ја чиним.
18. И за то још више гледаху Чивути да га убију што не само квараше суботу него и оцем својијем називаше Бога и грађаше се једнак Богу.
19. А Исус одговарајући рече им: Заиста, заиста вам кажем: син не може ништа чинити сам од себе него што види да отац чини; јер што он чини оно и син чини онако;
20. Јер отац љуби сина, и све му показује што сам чини; и показаће му већа дјела од овијех да се ви чудите.
21. Јер како што отац подиже мртве и оживљује, тако и син које хоће оживљује.
22. Јер отац не суди никоме, него сав суд даде сину.
23. Да сви поштују сина као што оца поштују. Ко не поштује сина не поштује оца који га је послао.
24. Заиста, заиста вам кажем: ко моју ријеч слуша и вјерује ономе који је мене послао, има живот вјечни, и не долази на суд, него је прешао из смрти у живот.
25. Заиста, заиста вам кажем: иде час, и већ је настао, кад ће мртви чути глас сина Божијега, и чувши оживљети.
26. Јер како што отац има живот у себи, тако даде и сину да има живот у себи;
27. И даде му власт да и суд чини, јер је син човјечиј.

28. Не дивите се овоме, јер иде час у који ће сви који су у гробовима чути глас сина Божијега,

29. И изићи ће који су чинили добро у васкрсеније живота, а који су чинили зло у васкрсеније суда.

30. Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражи воље своје него вољу оца који ме је послао.

31. Ако ја свједочим за себе, свједочанство моје није истинито.

32. Има други који свједочи за мене; и знам да је истинито свједочанство што свједочи за мене.

33. Ви посласте к Јовану, и посвједочи вам за истину;

34. А ја не примам свједочанства од човјека, него ово говорим да се ви спасете.

35. Он бјеше видјело које гораше и свијетљаше; а ви се хтјесте мало времена радовати његову свијетљењу.

36. Али ја имам свједочанство веће од Јованова; јер послови које ми даде отац да их свршим, ови послови које ја радим свједоче за мене да ме отац посла.

37. И отац који ме посла сам свједочи за мене. Ни гласа његова кад чусте ни лица његова видјесте;

38. И ријечи његове немате у себи да стоји; јер ви не вјерујете ономе кога он посла.

39. Прегледајте писма, јер ви мислите да имате у њима живот вјечни; и она свједоче за мене.

40. И не ћете да дођете к мени да имате живот.

41. Ја не примам славе од људи.

42. Него вас познајем да љубави Божије немате у себи.

43. Ја дођох у име оца својега и не примате ме; ако други дође у име своје, њега ћете примити.

44. Како ви можете вјеровати кад примате славу један од другогa, а славе која је од јединога Бога не тражите?

45. Не мислите да ћу вас тужити оцу; има који вас тужи, Мојсије, у кога се ви уздате.

46. Јер да сте вјеровали Мојсију тако бисте вјеровали и мени; јер он писа за мене.
47. А кад његовијем писмима не вјерујете како ћете вјеровати мојијем ријечима?

Глава 6

1. По том отиде Исус преко мора Галилејскога код Тиверијаде.
2. И за њим иђаше мноштво народа, јер виђаху чудеса његова која чињаше на болесницима
3. А Исус изиђе на гору, и ондје сјеђаше с ученицима својијем.
4. А бијаше близу пасха празник Чивугски.
5. Подигнувши дакле Исус очи, и видјевши да мноштво народа иде к њему, рече Филипу: Гдје ћемо купити хљеба да ови једу?
6. А ово говораше кушајући га, јер сам знадијаше шта ће чинити.
7. Одговори му Филип: Двјеста гроша хљеба није доста да свакоме од њих по мало допадне.
8. Рече му један од ученика његовијех, Андрија, брат Симона Петра:
9. Овдје има једно момче које има пет хљебова јечменијех и двије рибе; али шта је то на толики свијет!
10. А Исус рече: Посадите људе. А бјеше траве много на ономе мјесту. Посади се дакле људи на број око пет хиљада.
11. А Исус узевши оне хљебове, и давши хвалу, даде ученицима, а ученици онима који бијаху посађени; тако и од риба колико хтјеше.
12. И кад се наситише, рече ученицима својијем: Скупите комаде што претекоше да ништа не пропадне.
43. И скупише, и напунише дванаест котарица комада од пет хљебова јечменијех што претече иза онијех што су јели.
14. А људи видјевши чудо које учини Исус говораху: Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свијет.
15. А кад разумје Исус да хоће да дођу да га ухвате и да га учине царем, отиде опет у гору сам.

46. А кад би у вече сиђоше ученици његови па море,
17. И уђоше у лађу, и пођоше преко мора у Капернаум. И већ се бијаше смркло, а Исус не бјеше дошао к њима.
18. А море се подизаше од великога вјетра.
19. Возивши пак око двадесет и пет или тридесет потркалишта угледаше Исуса гдје иде по мору и дошао близу до лађе, и уплашише се.
20. А он им рече: Ја сам; не бојте се.
21. Онда га с радости узеше у лађу; и одмах лађа би на земљи у коју иђаху.
22. Сјутрадан пак народ који стајаше преко мора кад видје да лађе друге не бјеше ондје осим оне једне што у њу уђоше ученици његови, и да не уђе Исус с ученицима својијем у лађу него сами ученици његови отидоше,
23. А друге лађе из Тиверијаде дођоше близу оног мјеста гдје једоше хљеб кад Господ даде хвалу,
24. Кад видје народ да Исуса не бјеше ондје ни ученика његовијех, уђоше и они у лађе, и дођоше и Капернаум да траже Исуса.
25. И нашавши га преко мора рекоше му: Рави! кад си дошао овамо?
26. Исус им одговори и рече: Заиста, заиста вам кажем: не тажите ме што чудеса видјесте, него што једосте хљеба и наситисте се.
27. Старајте се не за јело које пролази, него за јело које остаје за вјечни живот, које ће вам дати син човјечиј, јер овога потврди отац Бог.
28. А они му рекоше: шта ћемо чинити да радимо дјела Божија?
29. Одговори Исус и рече им: Ово је дјело Божије да вјерујете онога кога он посла.
30. А они му рекоше: Какав дакле ти показујеш знак да видимо и да ти вјерујемо? шта радиш ти?
31. Оцеви наши једоше ману у пустињи, као што је написано: хљеб с неба даде им да једу.
32. Тада им рече Исус: Заиста, заиста вам кажем: Мојсије не даде вама хљеба с неба, него вам отац мој даје хљеб истинити с неба;
33. Јер је хљеб Божиј онај који силази с неба и даје живот свијету.

34. Тада му рекоше: Господе! дај нам свагда тај хљеб.
35. А Исус им рече: Ја сам хљеб живота: који мени долази не ће огладњети, и који мене вјерује не ће никад ожедњети.
36. Него вам казах да ме и ви видјесте и не вјерујете.
37. Све што мени даје отац к мени ће доћи; и који долази к мени не ћу га истјерати на поље.
38. Јер сињох с неба не да чиним вољу своју, него вољу оца који ме посла.
39. А ово је воља оца који ме посла да од онога што ми даде ништа не изгубим, него да га васкрснем у пошљедњи дан.
40. А ово је воља онога који ме посла да сваки који види сина и вјерује га има живот вјечни; и ја ћу га васкрснути у пошљедњи дан.
44. Тада викаху Чивути на њега што рече: Ја сам хљеб који сиђе с неба,
42. И говораху: Није ли ово Исус син Јосифов којему ми знамо оца и матер? како дакле он говори: ја сињох с неба?
43. Онда Исус одговори и рече им: Не вичите међу собом.
44. Нико не може доћи к мени ако га не довуче отац који ме посла; а ја ћу га васкрснути у пошљедњи дан.
45. У пророцима стоји написано: и биће сви научени од Бога. Сваки који чује од оца и научи, доћи ће к мени.
46. Не да је ко видио оца осим онога који је од Бога: он видје оца.
47. Заиста, заиста вам каже: који вјерује мене има живот вјечни.
48. Ја сам хљеб живота.
49. Оцеви ваши једоше ману у пустињи, и помријеше.
50. Ово је хљеб који силази с неба: да који од њега једе не умре.
51. Ја сам хљеб живи који сиђе с неба; који једе од овога хљеба живљеће ва вијек; и хљеб који ћу ја дати тијело је моје, које ћу дати за живот свијета.
52. А Чивути се препираху међу собом говорећи: Како може овај дати нама тијело своје да једемо?

53. А Исус им рече: Заиста, заиста вам кажем: ако не једете тијела сина човјечијега и не пијете крви његове, не ћете имати живота у себи.
54. Који једе моје тијело и пије моју крв има живот вјечни, и ја ћу га васкрснути у пошљедњи дан.
55. Јер је тијело моје право јело и крв моја право пиће.
56. Који једе моје тијело и пије моју крв стоји у мени и ја у њему.
57. Као што ме посла живи отац, и ја живим оца ради; и који једе мене и он ће живљети мене ради.
58. Ово је хљеб који сиђе с неба: не као што ваши оцеви једоше ману, и помријеше; који једе хљеб овај живљеће ва вијек.
59. Ово рече у зборници кад учаше у Капернауму.
60. Тада многи од ученика његовијех који слушаху рекоше: Ово је тврда бесједа! ко је може слушати?
61. А Исус знајући у себи да ученици његови вичу на то, рече им: Зар вас ово саблажњава?
62. А кад видите сина човјечијега да одлази горе гдје је прије био?
63. Дух је оно што оживљава; тијело не помаже ништа. Ријечи које вам ја рекох дух су и живот су.
64. Али имају неки међу вама који не вјерују. Јер знадијаше Исус од почетка који су што не вјерују, и ко ће га издати.
65. И рече: За то вам рекох да нико не може доћи к мени ако му не буде дано од оца мојега.
66. Од тада многи од ученика његовијех отидоше натраг, и више не иђаху с њим.
67. А Исус рече дванаестици: Да не ћете и ви отићи?
68. Тада му одговори Симон Петар: Господе! коме ћемо ићи? Ти имаш ријечи вјечнога живота.
69. И ми вјеровасмо и познасмо да си ти Христос, син Бога живога.
70. Исус им одговори: Не избрах ли ја вас дванаестицу, и један је од вас ђаво?

71. А говораше за Јуду Симонова Искарота, јер га он шћаше издати, и бијаше један од дванаестице.

Глава 7

1. И по том хођаше Исус по Галилеји; јер по Јудеји не шћадијаше да ходи, јер гледаху Чивути да га убију.
2. Бијаше пак близу празник Чивутски грађење сјеница.
3. Тада му рекоше браћа његова: Изиђи одавде и иди у Јудеју, да и ученици твоји виде дјела твоја која чиниш;
4. Јер нико не чини што тајно а сам тражи да је познат. Ако то чиниш јави себе свијету.
5. Јер ни браћа његова не вјероваху га.
6. Тада им рече Исус: Вријеме моје још мије дошло, а вријеме је ваше свагда готово.
7. Не може свијет мрзити на вас: а на мене мрзи, јер ја свједочим зањ да су дјела његова зла.
8. Ви изиђите на празник овај: ја још не ћу изићи на празник овај, јер се моје вријеме још није навршило.
9. Рекавши им ово оста у Галилеји.
10. А кад изиђоше браћа његова на празник, тада и сам изиђе, не јавно него као тајно.
11. А Чивути га тражаху на празник и говораху: Гдје је он?
12. И бијашу зањ многе распре у народу: једни говораху да је добар, а други: Није, него вара народ.
13. Али нико не говораше јавно зањ од страха Чивутскога.
14. Али одмах у половини празника изиђе Исус у цркву и учаше.
15. И дивљаху се Чивути говорећи: Како овај зна књиге а није се учио?
16. Тада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него онога који ме је послао.

17. Ко хоће његову вољу творити, разумјеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим.
18. Који говори сам од себе, славу своју тражи; а ко тражи славу онога који га је послао, он је истинит и нема у њему неправде.
19. Не даде ли Мојсије вама закон и нико од вас не живи по закону? За што тражите да ме убијете?
20. Одговори народ и рече: Јели ђаво у теби? ко тражи да те убије?
21. Одговори Исус и рече им: Једно дјело учиних и сви се дивите томе.
22. Мојсије вам даде да се обрезујете (не као да је од Мојсија него од отаца); и у суботу обрезујете човјека.
23. Ако се човјек у суботу обрезује да се не поквари закон Мојсијев, срдите ли се на мене што свега човјека исцијелити у суботу?
24. Не гледајте ко је ко кад судите, него праведан суд судите.
25. Тада говораху неки од Јерусалимљана: Није ли то онај којег траже да убију?
26. И гле, како говори слободно и ништа му не веле: да не дознаше наши кнезови да је он заиста Христос?
27. Али овога знамо откуда је; а Христос кад дође, нико неће знати откуда је.
28. Тада Исус повика у цркви учећи и рече: И мене познајете и знате откуда сам; и сам од себе не дођох, него има истинити који ме посла, којег ви не знате.
29. Ја га знам, јер сам од њега и он ме посла.
30. Тада гледаху да га ухвате; и нико не метну нањ руке, јер још не бјеше дошао час његов.
31. А од народа многи га вјероваше, и говораху: Кад дође Христос еда ли ће више чудеса чинити него овај што чини?
32. чуше фарисеји од народа такви говор за њега, и послаше фарисеји и главари свештенички слуге да га ухвате.
33. Тада рече Исус: Још сам мало времена с вама, па иде к ономе који ме посла.
34. Тражићете ме и не ћете ме наћи; и гдје сам ја ви не можете доћи.

35. А Чивути рекоше међу собом: Куда ће овај ићи да га ми не нађемо? Не ћели ићи међу растркане Грке, и Грке учити?

36. шта значи ова ријеч што рече: тражићете ме и нећете ме наћи; и гдје сам ја ви не можете доћи?

37. А у пошљедњи велики дан празника стајаше Исус и викаше говорећи: Ко је жедан нека дође к мени и пије.

38. Који ме вјерује, као што пијемо рече, из његова тијела отећи ће ријеке живе воде.

39. А ово рече за Духа којег послѣје примише они који вјерују у име његово: јер Дух свети још не бјеше на њима, јер Исус још не бјеше прослављен.

40. А многи од народа чувши ове ријечи говораху: Ово је заиста пророк.

41. Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос из Галилеје доћи?

42. Не каза ли писмо да ће Христос доћи од сјемења Давидова, и из села Витлејема одакле бјеше Давид?

43. Тако распра постаде у народу њега ради.

44. А неки од њих шћадијаху да га ухвате; али нико не метну руку нањ.

45. Дођоше пак слуге ка главарима свештеничкијем и фарисејима; и они им рекоше: За што га не доведосте?

46. А слуге одговорише: Никад човјек није тако говорио као овај човјек.

47. Тада им одговорише фарисеји: Зар се и ви преваристе?

48. Вјерова ли га ко од кнезова или од фарисеја?

49. Него народ овај, који не зна закона, проклет је.

50. Рече им Никодим што долази к њему ноћу, који бјеше један од њих:

51. Еда ли закон наш суди човјеку докле га најприје не саслуша и дозна шта чини?

52. Одговорише му и рекоше: Нијеси ли и ти из Галилеје? Разгледај и виђи да пророк из Галилеје не долази.

53. И отидоше сваки својој кући.

Глава 8

1. А Исус отиде на гору Маслинску.
2. А у јутру опет дође у цркву, и сав народ иђаше к њему; и сједавши учаше их.
3. А књижевници и фарисеји доведоше к њему жену ухваћену у прелјуби, и поставивши је на сриједу
4. Рекоше му: Учитељу! ова је жена ухваћена сад у прелјуби;
5. А Мојсије нам у закону заповједи да такове камење убијамо; а ти шта велиш?
6. Ово пак рекоше кушајући га да би га имали за што окривити. А Исус саже се доље и писаше прстом по земљи (не гледајући на њих).
7. А кад га једнако питаху, исправи се и рече им: Који је међу вама без гријеха нека најприје баци камен на њу.
8. Па се опет саже доље и писаше по земљи.
9. А кад они то чуше, и покарани будући од своје савјести излажаху један за другијем почевши од старјешина до пошљедњијех; и оста Исус сам и жена стојећи на сриједи.
10. А кад се Исус исправи, и не видјевши ни једнога до саму жену, рече јој: жено! гдје су они што те тужаху? Ни један те не осуди?
11. А она рече: Ни један, Господе! А Исус јој рече: Ни ја те не осуђујем; иди, и одселе више не гријеси.
12. Исус им пак опет рече: Ја сам видјело свијету: ко иде за мном не ће ходити по тами, него ће имати видјело живота.
13. Тада му рекоше фарисеји: Ти сам за себе свједочиш: свједочанство твоје није истинито.
14. Исус одговори и рече им: Ако ја свједочим сам за себе истинито је свједочанство моје: јер знам откуда дођох и куда идем, а ви не знате откуда долазим и куда идем.
15. Ви судите по тијелу, ја не судим никоме.
16. И ако судим ја, суд је мој прав: јер нијесам сам, него ја и отац који ме посла.

17. А и. у закону вашем стоји написано да је свједочанство двојице људи истинито.
18. Ја сам који свједочим сам за себе, и свједочи за мене отац који ме посла.
19. Тада му говораху: Гдје је отац твој? Исус одговори: Ни мене знате ни оца мојега; кад бисте знали мене, знали бисте и оца мојега.
20. Ове ријечи рече Исус код хазне Божије кад учаше у цркви; и нико га не ухвати, јер још не бјеше дошао час његов.
21. А Исус им опет рече: Ја идем и тражићете ме; и помријећете у својему гријеху; куд ја идем ви не можете доћи.
22. Тада рекоше Чивути: Да се не ће сам убити, што говори: куд ја идем ви не можете доћи?
23. И рече им: Ви сте од нижијех, ја сам од вишијех ви сте од овога свијета, ја нијесам од овога свијета.
24. Тако вам казах да ћете помријети у гријесима својима; јер ако не узвјерујете да сам ја, помријећете у гријесима својима.
25. Тада му говораху: Косити? И рече им Исус: Почетак, како вам и кажем.
26. Много имам за вас говорити и судити; али онај који ме посла истинит је, и ја оно говорим свијету што чух од њега.
27. Не разумјеше дакле да им говораше за оца.
28. А Исус им рече: Кад подигнете сина човјечијега, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним; него како ме научи отац мој онако говорим.
29. И онај који ме посла са мном је. Не остави отац мене сама; јер је свагда чиним што је њему угодно.
30. Кад ово говораше, многи га вјероваше.
31. Тада Исус говораше они је Чивутима који му вјероваше: Ако ви останете на мојој бесједи, заиста ћете бити ученици моји,
32. И познаћете истину, и истина ће вас избавити.
33. Одговорише и рекоше му: Ми смо сјеме Аврамово, и никоме нијесмо робовали никад; како ти говориш да ћемо се избавити?

34. Исус им одговори: Заиста, заиста вам кажем да је сваки који чини гријех роб гријеху.
35. А роб не остаје у кући ва вијек, син остаје ва вијек.
36. Ако вас дакле син избави, заиста ћете бити избављени.
37. Знам да сте сјеме Аврамово; али гледате да ме убијете, јер моја бесједа не може у вас да стане.
38. Ја говорим што видјех од оца својега; и ви тако чините што видјесте од оца својега.
39. Одговорише и рекоше му: Отац је наш Аврам. Исус им рече: Кад бисте ви били дјеча Аврамова, чинили бисте дјела Аврамова.
40. А сад гледате мене да убијете, човјека који вам истину казах коју чух од Бога: тако Аврам није чинио.
41. Ви чините дјела оца својега. Тада му рекоше: Ми нијесмо рођени од курварства: једнога оца имамо Бога.
42. А Исус им рече: Кад би Бог био ваш отац, љубили бисте мене; јер ја од Бога изиђох и дођох; јер не дођох сам од себе, него ме он посла.
43. За што не разумијете говора мојега? Јер не можете ријечи мојијех да слушате.
44. Ваш је отац ђаво; и сласти оца својега хоћете да чините: он је крвник људски од почетка, и не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лажа и отац лажи.
45. А мени не вјерујете. јер ја истину говорим.
46. Који ме од вас кори за гријех? Ако ли истину говорим, за што ми ви не вјерујете?
47. Ко је од Бога ријечи Божије слуша; за то ви не слушате, јер нијесте од Бога.
48. Тада одговорише Чивути рекоше му: Не говоримо ли ми право да си ти Самарјанин, и да је ђаво у теби?
49. Исус одговори: У мени ђавола нема, него поштујем оца својега; а ви мене срамотите.
50. А ја не тражим славе своје; има који тражи и суди.

51. Заиста, заиста вам кажем: ко одржи ријеч моју не ће видјети смрти до вијека.
52. Тада му рекоше Чивути: Сад видјесмо да је ђаво у теби: Аврам умрије и пророци, а ти говориш: ко одржи ријеч моју не ће окусити смрти до вијека.
53. Еда ли си ти већ и од оца нашега Аврама, који умрије? И пророци помријеше: ко се ти сам градиш?
54. Исус одговори: Ако се ја сам славим, слава је моја ништа: отац је мој који ме слави, за којега ви говорите да је ваш Бог.
55. И не познајете га, а ја га знам; и ако рече да га не знам бићу лажа као ви. Него га знам, и ријеч његову држим.
56. Аврам, отац ваш, био је рад да види дан мој; и видје, и обрадова се.
57. Тада му рекоше Чивути: Још ти нема педесет година, и Аврама ли си видио?
58. А Исус им рече: Заиста, заиста вам кажем: ја сам прије него се Аврам родио.
59. Тада узеше камење да баце нањ; а Исус се сакри, и изиђе из цркве прошавши између њих и отиде тако.

Глава 9

1. И пролазећи видје човјека слијепа од рођења
2. И запиташе га ученици његови говорећи: Рави! ко сагријеши, или овај или родитељи његови, те се роди слијеп.
3. Исус одговори: Ни он сагријеши ни родитељи његови, него да се јаве дјела Божија на њему.
4. Мени ваља радити дјела онога који ме посла док је дан: доћи ће ноћ кад нико не може радити.
5. Док сам на свијету видјело сам свијету.
6. Рекавши ово плъуну на земљу и начини као од плъувачке, и помаза калом очи слијепоме,
7. И рече му: Иди умиј се у бањи Силоамској (које значи послан). Отиде дакле и уми се, и дође гледајући.
8. А сусједи и који га бијаху видјели прије да бјеше слијеп говораху: Није ли ово онај што сјеђаше и прошаше?

9. Једни говораху: Он је; а други: Налик је нањ. А он говораше: Ја сам.
10. Тада му говораху: Како ти се отворише очи?
11. Он одговори и рече: човјек који се зове Исус начини као, и помаза очи моје, и рече мн: иди у бању Силоамску и умиј се. А кад отидох и умих се, прогледах.
12. Тада му рекоше: Гдје је он? Рече: Не знам.
13. Тада га поведоше к фарисејима, онога што бјеше некад слијеп.
14. А бјеше субота кад начини Исус као и отвори му очи.
15. Тада га опет питаху и фарисеји како прогледа. А он им рече: Као метну ми на очи, и умих се, и видим.
16. Тада говораху неки од фарисеја: Није овај човјек од Бога, јер не светкује суботе. Други говораху: Како може човјек грјешан таква чудеса чинити? И поста распра међу њима.
17. Рекоше дакле опет слијепцу: шта велиш ти за њега што ти отвори очи твоје? А он рече: Пророк је.
18. Тада Чивути не вјероваше за њега да бјеше слијеп и прогледа, док не дозваше родитеље онога што је прогледао,
19. И запиташе их говорећи: Је ли ово ваш син за кога ви говорите да се роди слијеп? како дакле сад види?
20. А родитељи његови одговорише им и рекоше: Знамо да је ово син наш, и да се роди слијеп;
21. А како сад види не знамо; или ко му отвори очи ми не знамо; он је велики, питајте њега нека сам каже за себе.
22. Ово рекоше родитељи његови, јер се бојаху Чивута; јер се Чивути бијаху договорили да буде одлучен од зборнице ко га призна за Христа.
23. За то рекоше родитељи његови: Он је велики, питајте њега.
24. Тада по други пут дозваше човјека који је био слијеп, и рекоше му: Подај Богу славу; ми знамо да је човјек овај грјешан.
25. А он одговори и рече: Јели грјешан не знам; само знам да ја бијех слијеп, а сад видим.

26. Тада му опет рекоше: шта ти учини? како отвори очи твоје?
27. Одговори им: Ја вам већ казах, и не слушасте; шта ћете опет слушати? Већ ако и ви хоћете ученици његови да budete?
28. А они га укорише, и рекоше му: Ти си ученик његов, а ми смо ученици Мојсијеви.
29. Ми знамо да с Мојсијем говори Бог; а овога не знамо откуда је.
30. човјек одговори и рече им: То и јест за чудо, што ви не знате откуда је а он отвори очи моје.
31. А знамо да Бог не слуша грјешника; него ако ко поштује Бога и вољу његову твори онога слуша.
32. Од како је свијета није чувено да ко отвори очи рођеном слијепцу.
33. Кад он не би био од Бога не би могао ништа чинити.
34. Одговорише и рекоше му: Ти си се родио сав у гријесима, па зар ти нас да учиш? И истјераше га на поље.
35. чу Исус да га истјераше на поље; и нашавши га рече му: Вјерујеш ли ти сина Божијега?
36. Он одговори и рече: А које је, Господе, да га вјерујем?
37. А Исус му рече: И видио си га, и који говори с тобом он је.
38. А он рече: Вјерујем Господе! И поклони му се.
39. И рече Исусу: Ја дођох на суд на овај свијет, да виде који не виде, и који виде да постану слијепи.
40. И чуше ово неки од фарисеја који бијаху с њим, и рекоше му: Еда ли смо и ми слијепи?
41. Рече им Исус: Кад бисте били слијепи, не бисте имали гријеха; а сад говорите да видите, тако ваш гријех остаје.

Глава 10

1. Заиста, заиста вам кажем: ко не улази на врата у тор овчији него прелази на другом мјесту он је лупеж и хајдук;

2. А који улази на врата јест пастир овцама:
3. њему вратар отвора, и овце глас његов слушају, и своје овце зове по имену, и изгони их;
4. И кад своје овце истјера, иде пред њима, и овце иду за њим, јер познају глас његов.
5. А за туђином не ће да иду, него бјеже од њега, јер не познају гласа туђега.
6. Ову причу каза им Исус, али они не разумјеше шта то бијаше што им каза.
7. Тада им рече Исус опет: Заиста, заиста вам кажем: ја сам врата к овцама.
8. Сви колико их год дође прије мене лупежи су и хајдуци; али их овце не послушаше.
9. Ја сам врата; ко уђе кроза ме спашће се, и ући ће и изићи ће, и пашу ће наћи.
10. Лупеж не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби: ја дођох да имају живот и изобиље.
11. Ја сам пастир добри; пастир добри душу своју полаже за овце,
12. А најамник, који није пастир, коме нијесу овце своје, види вука гдје иде, и оставља овце, и бјежи: и вук разграби овце и распуди их;
13. А најамник бјежи, јер је најамник и не мари за овце.
14. Ја сам пастир добри, и знам своје, и моје мене знају.
15. Као што мене зна отац и ја знам оца; и душу своју полажем за овце.
16. И друге овце имам које нијесу из овога тора, и оне ми ваља довести; и чуће глас мој, и биће једно стадо и један пастир.
17. За то ме отац љуби, јер ја душу своју полажем да је опет узмем.
18. Нико је не отима од мене, него је ја сам од себе полажем. Власт имам положити је, и власт имам узети је опет. Ову сам заповијест примио од оца својега.
19. Тада опет постаде распра међу Чивутима за ове ријечи.
20. Многи од њих говораху: У њему је ђаво, и полудио је; шта га слушате?

21. Други говораху: Ове ријечи нијесу лудога: зар може ђаво слијепима очи отворати?
22. А бијаше тада празник обновљења у Јерусалиму, и бјеше зима.
23. И ходаше Исус у цркви по тријему Соломунову.
24. А Чивути га опколише, и говораху му: Докле ћеш мучити душе наше? Ако си ти Христос кажи нам слободно.
25. Исус им одговори: Ја вам казах, па не вјерујете. Дјела која творим ја у име оца својега она свједоче за ме.
26. Али ви не вјерујете; јер нијесте од мојијех оваца, као што вам казах.
27. Овце моје слушају глас мој, и ја познајем њих, и за мном иду.
28. И ја ћу им дати живот вјечни, и никад не ће изгинуги, и нико их не ће отети из руке моје.
29. Отац мој који ми их даде већи је од свију; и нико их не може отети из руке оца мојега.
30. Ја и отац једно смо.
31. А Чивути опет узеше камење да га убију.
32. Исус им одговори: Многа вам добра дјела јавих од оца својега; за које од онијех дјела бацате камење на ме?
33. Одговорише му Чивути говорећи: За добро дјело не бацамо камења на те, него за хулу на Бога, што ти, човјек будући, градиш се Бог.
34. Исус им одговори: Не стоји ли написано у закону вашем: ја рекох богови сте?
35. Ако оне назва боговима којима ријеч Божија би, и писмо се не може покварити;
36. Како ви говорите ономе којега отац посвети и посла на свијет: хулу на Бога говориш, што рекох: ја сам син Божиј?
37. Ако не творим дјела оца својега не вјерујте ми.
38. Ако ли творим, ако мени и не вјерујете, дјелима мојима вјерујте, да познате и вјерујете да је отац у мени и ја у њему.
39. Тада опет гледаху да га ухвате; али им се измаче из руку.

40. И отиде опет преко Јордана на оно мјесто гдје Јован прије кршћаваше; и оста ондје.

41. И многи дођоше к њему и говораху: Јован не учини ми једнога чуда, али све што каза Јован за овога истина бјеше.

42. И многи вјероваше га ондје.

Глава 11

1. Бијаше пак један болесник, Лазар из Витаније из села Марије и Марте сестре њезине.

2. (А Марија, које брат Лазар боловаше, бјеше она што помаза Господа миром и отр ноге његове својом косом.)

3. Онда послаше сестре к њему говорећи: Господе! гле, онај који ти је мио болестан је.

4. А кад чу Исус, рече: Ова болест није на смрт, него на славу Божију, да се прослави син Божиј с ње.

5. А Исус љубљаше Марту и сестру њезину и Лазара.

6. А кад чу да је болестан, тада оста два дана на оном мјесту гдје бјеше.

7. А потом рече ученицима: Хајдемо опет у Јудеју.

8. Ученици му рекоше: Рави! сад Јудејци шћадијаху да те убију камењем, па опет хоћеш да идеш онамо?

9. Исус одговори: Није ли дванаест сахата у дану? ко дању иде не спотиче се, јер види видјело овога свијета;

10. А ко иде ноћу спотиче се, јер нема видјела у њему.

11. Ово каза и по том рече им: Лазар, наш пријатељ, заспа; него идем да га пробудим.

12. Онда му рекоше ученици његови: Господе! ако је заспао, устаће.

13.. А Исус им рече за смрт његову, а они мишљаху да говори за спавање сна.

14. Тада им Исус каза управо: Лазар умрије.

15. И мило ми је вас ради што нијесам био онамо да вјерујете: него хајдемо к њему.

16. Онда Тома, који се зваше Близанац, рече ученицима: Хајдемо и ми да помремо с њим.

17. А кад дође Исус, нађе га а он већ четири дана у гробу.

18. (А Витанија бјеше близу Јерусалима око петнаест потркалишта.)

19. И многи од Јудејаца бијаху дошли к Марти и Марији да их тјеше за братом њиховијем.

20. Кад Марта дакле чу да Исус иде, изиђе предањ, а Марија сјеђаше дома.

21. онда рече Марта Исусу: Господе! да си био овдје не би мој брат умр'о.

22. А и сад знам да што заиштеш у Бога даће ти Бог.

23. Исус јој рече: Брат ће твој устати,

24. Марта му рече: Знам да ће устати о васкрсенију, у пошљедњи дан.

25. А Исус јој рече: Ја сам васкрсеније и живот: који вјерује мене ако и умре живљеће.

26. И ми један који живи и вјерује мене не ће умријети ва вијек. Вјерујеш ли ово?

27. Рече му: Да, Господе! ја вјерових да си ти Христос син Божиј који је требао да дође на свијет.

28. И ово рекавши отиде те зовну тајно Марију сестру своју говорећи: учитељ је дошао, и зове те.

29. А она како чу, уста брзо и отиде к њему;

30. Јер Исус још не бјеше дошао у село, него бијаше на оном мјесту гдје га срене Марта.

34. А Јудејци онда који бијаху с њом у кући и тјешаху је, кад видјеше Марију да брзо уста и изиђе, пођоше за њом говорећи да иде на гроб да плаче онамо.

32. А Марија како дође гдје бјеше Исус, и видје га, паде на ноге његове говорећи му: Господе! да си ти био овдје, не би умр'о мој брат.

33. Онда Исус кад је видје гдје плаче, и гдје плачу Јудејци који дођоше с њом, згрози се у дух, и сам постаде жалостан.

34. И рече: Гдје сте га метнули? Рекоше му: Господе! хајде да видиш.

35. Ударише сузе Исусу.
36. Онда Јудејци говораху. Гледај како га љубљаше.
37. А неки од њих рекоше: Не могаше ли овај који отвори очи слијепцу учинити да и овај не умре?
38. А Исус опет се згрози у себи, и дође на гроб; а бијаше пећина, и камен лежаше на њој.
39. Исус рече: Узмите камен. Рече му Марта, сестра онога што је умр'о. Господе! већ смрди; јер су четири дана како је умр'о.
40. Исус јој рече: Не рекох ли ти да ако вјерујеш видјећеш славу Божију?
41. Узеше дакле камен гдје лежаше мртвац; а Исус подиже очи горе, и рече: Оче! хвала ти што си ме услишио.
42. А ја знадох да ме свагда слушаш; него рекох народа ради који овдје стоји, да вјерују да си ме ти послао.
43. И ово рекавши зовну иза гласа: Лазаре! изиђи на поље.
44. И изиђе мртвац обавит платном по рукама и по ногама, и лице његово убрусом повезано. Исус им рече: Раздријешите га и пустите нек иде.
45. Онда многи од Јудејаца који бијаху дошли к Марији и видјеше шта учини Исус, вјероваше га.
46. А неки од њих отидоше к фарисејима и казаше им шта учини Исус.
47. Онда главари свештенички и фарисеји сабраше скупштину, и говораху: шта ћемо чинити? човјек овај чини многа чудеса.
48. Ако га оставимо тако, сви ће га вјеровати: па ће доћи Римљани и узети нам земљу и народ.
49. А један од њих, по имену Кајафа, који оне године бјеше поглавар свештенички, рече им: Ви не знате ништа;
50. И не мислите да је нама боље да један човјек умре за народ, него ли да народ сав пропадне.
51. А ово не рече сам од себе, него, будући поглавар свештенички оне године, прорече да Исусу ваља умријети за народ;

52. И не само за народ, него да и расијану дјецу Божију скупи у једно.
53. Од тога дакле дана договорише се да га убију.
54. А Исус више не хођаше јавно по Јудејцима, него оданде отиде у крај близу пустиње у град по имену Јефрем, и ондје хођаше с ученицима својима.
55. А бјеше близу пасха Чивутска, и многи из онога краја дођоше у Јерусалим прије пасхе да се очисте.
56. Тада тражаху Исуса, и стојећи у цркви говораху међу собом: шта мислите ви за што не долази на празник?
57. А главари свештенички и фарисеји издаше заповијест ако га ко опази гдје је, да јави да га ухвате.

Глава 12

1. А Исус прије пасхе на шест лана дође у Витанију гдје бјеше Лазар што умрије, кога подиже из мртвијех
2. Ондје му пак зготовише вечеру, и Марта служаше, а и Лазар сјеђаше с њим за трпезом;
3. А Марија узевши литру правога нардова многоцјенога мира помаза ноге Исусове, и отр косом својом ноге његове; а кућа се напуни мириса од мира.
4. Онда рече један од ученика његовијех, Јуда Симонов Искаротски, који га послјије издаде:
5. За што се ово миро не продаде за триста гроша и не даде сиромасима?
6. А ово не рече што се стараше за сиромаше, него што бјеше лупеж, и имаше ковчежић, и ношаше што се меташе уњ.
7. А Исус рече: Не дирајте у њу; она је то похранила за дан мојега поGREBA:
8. Јер сиромаше свагда имате са собом, а мене немате свагда.
9. Разумје пак многи народ из Јудеје да је ондје, и дођоше не само Исуса ради него и да виде Лазара којега подиже из мртвијех.
10. А главари свештенички договорише се да и Лазара убију;
11. Јер многи њега ради иђаху из Јудеје и вјероваху Исуса.

12. А сјутрадан многи од народа који бјеше дошао на празник, чувши да Исус иде у Јерусалим

13. узеше гране од финика и изиђоше му на сусрет, и викаху говорећи: Осана! благословен који иде у име Господње, цар Израилев.

14. А Исус нашавши магаре усједе на њ, као што је писано:

15. Не бој се крећи /кћери?, прим. при/ Сионова, ево цар твој иде сједећи на магарету.

16. Али ово ученици његови не разумјеше прије: него кад се прослави Исус онда се опоменуше да ово бјеше за њега писано, и ово му учинише.

17. А народ свједочаше који бјеше прије с њим кад Лазара изазва из гроба и подиже га из мртвијех.

18. За то га и сrete народ, јер чуше да он учини ово чудо.

19. А фарисеји говораху међу собом: Видите да ништа не помаже? гле, свијет иде за њим.

20. А бијашу неки Грци међу онима који бијашу дошли на празник да се моле Богу.

21. Ови дакле приступише к Филипу, који бјеше из Витсаиде Галилејске, и мољаху га говорећи: Господине! ми бисмо хтјели да видимо Исуса.

22. Дође Филип и каза Андрији, а Андрија и Филип опет казаше Исусу.

23. А Исус одговори им говорећи: Дође час да се прослави син човјечиј.

24. Заиста, заиста вам кажем: ако зрно пшенично паднувши на земљу не умре, онда једно остане; ако ли умре много рода роди:

25. Који љуби душу своју изгубиће је, а ко мрзи на душу своју на овом свијету, сачуваће је за живот вјечни.

26. Ко мени служи, за мном нек иде, и гдје сам ја ондје и слуга мој нека буде; и ко мени служи онога ће поштовати отац мој.

27. Сад је душа моја жалосна; и шта да кажем? Оче! сачувај ме од овога часа; али за то дођох на час овај.

28. Оче! прослави име своје! Тада глас дође с неба: И прославио сам, и опет ћу прославити.

29. А кад чу народ који стајаше, говораху: Гром загрми; а други говораху: Анђео му говори.
30. Исус одговори и рече: Овај глас не би мене ради него народа ради.
31. Сад је суд овоме свијету: сад ће бити истјеран кнез овога свијета на поље.
32. И кад ја буде подигнут од земље, све ћу привући к себи.
33. А ово говораше да покаже каквом ће смрти умријети
34. Народ му одговори. Ми чусмо из закона да ће Христос остати ва вијек; како ти говориш да се сину човјечијему ваља подигнути? Ко је тај син човјечиј?
35. А Исус им рече: Још је мало времена видјело с вама; ходите док видјело имате да вас тама не обузме; јер ко ходи по таме не зна куда иде.
36. Док видјело имате вјерујте видјело, да будете синови видјела. Рекавши ово Исус отиде и сакри се од њих.
37. Ако је и чинио толика чудеса пред њима, опет га не вјероваху;
38. Да се збуде ријеч Исаије пророка који рече: Господе! ко вјерова говорењу нашему? и рука Господња коме се откри?
39. За то не могаху вјеровати, јер опет рече Исаија:
40. Заслијепио је очи њихове и окаменио срца њихова, да не виде очима ни срце разумију, и не обрете се да их исцијелим.
41. Ово рече Исаија кад видје славу његову и говори за њега.
42. Али опет и од кнезова многи га вјероваше; него ради фарисеја не признаваху, да не би били изгнани из зборнице;
43. Јер им већма омиље слава људска него слава Божија.
44. А Исус повика и рече: Ко мене вјерује не вјерује мене, него онога који ме посла;
45. И ко види мене види онога који ме посла.
46. Ја дођох видјело на свијет, да ни један који ме вјерује не остане у таме.
47. И ко чује моје ријечи и не вјерује, ја му не ћу судити; јер ја не дођох да судим свијету, него да спасем свијет.

48. Који се одриче мене, и не прима ријечи мојијех, има себи судију: ријеч коју ја говорих она ће му судити у пошљедњи дан;

49. Јер ја од себе не говорих, него отац који ме посла он ми даде заповијест шта ћу казати и шта ћу говорити.

50. И знам да је заповијест његова живот вјечни. што ја дакле говорим онако говорим као што ми рече отац.

Глава 13

1. А пред празник пасхе, знајући Исус да му дође час да пријеђе из овога свијета к оцу, како је љубио своје који бијашу на свијету, до краја из љуби.

2. И по вечери кад већ ђаво бјеше метнуо у срце Јуди Симонову Искаротскоме да га изда,

3. Знајући Исус да му све отац даде у руке, и да од Бога изиђе, и к Богу иде,

4. Устаде од вечере, и скиде своје хаљине, и узе убрус те се запреже;

5. По том усу воду у умиваоницу, и поче прати ноге ученицима и отирати убрусом којијем бјеше запрегнут.

6. Онда дође к Симону Петру, и он му рече: Господе! зар ти моје ноге да опереш?

7. Исус одговори и рече му: што ја чиним ти сад не знаш, али ћеш послије дознати.

8. Рече му Петар: Никад ти не ћеш опрати мојијех ногу. Исус му одговори: Ако те не оперем немаш дијела са мном.

9. Рече му Симон Петар: Господе! не само ноге моје. него и руке и главу.

10. Исус му рече: Опраноме не треба до само ноге опрати, јер је сав чист; и ви сте чисти, али не сви.

11. Јер знадијаше издајника својега, за то рече: Нијесте сви чисти.

12. А кад им опра ноге, узе хаљине своје, и сједавши опет за трпезу рече им: Знате ли што ја учиних вама?

13. Ви зовете мене учитељем и Господом; и право велите: јер јесам.

14. Кад дакле ја опрах вама ноге Господ и учитељ, и ви сте дужни један другоме прати ноге.

15. Јер ја вам дадох углед да и ви тако чините као што ја вама учиних.
16. Заиста, заиста вам кажем: није слуга већи од господара својега, нити је посланик већи од онога који га је послао.
17. Кад ово знате, благо вама ако га извршујете.
18. Не говорим за све вас, јер ја знам које избрах; него да се збуде писмо: који са мношћом хљеба једе подиже пету своју на ме.
19. Сад вам кажем прије него се збуде, да, кад се збуде, вјерујте да сам ја.
20. Заиста, заиста вам кажем: који прима онога кога пошљем мене прима; а ко прима мене прима онога који ме посла.
21. Рекавши ово Исус поста жалостан у духу, и посвједочи и рече: Заиста, заиста вам кажем: један између вас издаће ме.
22. Онда се ученици згледаху међу собом, и чуђаху се за кога говори.
23. А један од ученика његовијех, којег Исус љубљаше, сјеђаше за трпезом на крилу Исусову.
24. Онда намаже на њега Симон Петар да запита ко би то био за кога говори.
25. А он леже на прси Исусове и рече му: Господе! ко је то?
26. Исус одговори: Онај је коме ја умочивши залогај дам. И умочивши залогај даде Јуди Симонову Искаротскоме.
27. И по залогају тада уђе у њега сотона. Онда му рече Исус: шта чиниш чини брже.
28. А ово не разумје нико од онијех што сјеђаху за трпезом за што му рече.
29. А неки мишљаху, будући да у Јуде бјеше кеса, да му Исус рече: купи што треба за празник; или да да што сиромашнима.
30. А он узевши залогај одмах изиђе; а бјеше ноћ.
31. Кад он изиђе, онда Исус рече: Сад се прослави син човјечиј, и Бог се прослави у њему.
32. Ако се Бог прослави у њему, и Бог ће њега прославити у себи, и одмах ће га прославити.

33. Дјечице! још сам мало с вама; тражићете ме, и као што рекох Јудејцима: куда ја идем ви не можете доћи, и вама говорим сад.

34. Нову вам заповијест дајем да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом.

35. По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.

36. Рече му Симон Петар: Господе! куда идеш? Исус му одговори: Куда ја идем не можеш сад ићи за мном, али ћеш послѣ поћи за мном.

37. Петар му рече: Господе! за што не могу сад ићи за тобом? душу ћу своју положити за те.

38. Одговори му Исус: Душу ли ћеш своју положити за ме? Заиста, заиста ти каже: не ће пијетао зајевати док ме се трипут не одречеш.

Глава 14

1. Да се не плаши срце ваше, вјерујте Бога, и мене вјерујте.

2. Многи су станови у кући оца мојега. А да није тако, казао бих вам: идем да вам приправим мјесто.

3. И кад отидем и приправим вам мјесто, опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја.

4. И куда ја идем знате, и пут знате.

5. Рече му Тома: Господе! не знамо куда идеш; и како можемо пут знати?

6. Исус му рече: Ја сам пут и истина и живот; нико не ће доћи к оцу до кроза ме.

7. Кад бисте мене знали онда бисте знали и оца мојега; и одселе познајете га, и видјесте га.

8. Рече му Филип: Господе! покажи нам оца, и биће нам доста.

9. Исус му рече: Толико сам вријеме с вама и нијеси ме познао, Филипе? који видје мене, видје оца; па како ти говориш: покажи нам оца?

10. Зар не вјерујеш да сам ја у оцу и отац у мени? Ријечи које вам ја говорим не говорим од себе; него отац који стоји у мени он твори дјела.

11. Вјерујте мени да сам ја у оцу и отац у мени; ако ли мени не вјерујете, вјерујте ми по тијем дјелима.

12. Заиста, заиста вам кажем: који вјерује мене, дјела која ја творим и он ће творити, и већа ће од овијех творити: јер ја идем к оцу својему;
13. И штагод заиштете у оца у име моје, оно ћу вам учинити, да се прослави отац у сину.
14. И ако што заиштете у име моје, ја ћу учинити.
15. Ако имате љубав к мени, заповијести моје држите.
16. И ја ћу умолити оца, и даће вам другога утјешитеља да буде с вама ва вијек:
17. Духа истине, којег свијет не може примити, јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер у вама стоји, и у вама ће бити.
18. Не ћу вас оставити сиротне; доћи ћу к вама.
19. Још мало, и свијет мене више неће видјети; а ви ћете ме видјети; јер ја живим, и ви ћете живљети.
20. У онај ћете ви дан дознати да сам ја у оцу својему, и ви у мени, и ја у вама.
21. Ко има заповијести моје и држи их он је онај што има љубав к мени; а који има љубав к мени имаће к њему љубав отац мој; и ја ћу имати љубав к њему, и јавићу му се сам.
22. Рече му Јуда, не Искаротски: Господе! шта је то да ћеш се нама јавити, а не свијету?
23. Исус одговори и рече му: Ко има љубав к мени, држаће ријеч моју; и отац мој имаће љубав к њему; и к њему ћемо доћи, и у њега ћемо се станити.
24. Који нема љубави к мени не држи мојијех ријечи; а ријеч што чујете није моја него оца који ме посла.
25. Ово вам казах док сам с вама.
26. А утјешитељ Дух свети, којег ће отац послати у име моје, он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох.
27. Мир вам остављам, мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свијет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји.
28. Чусте да вам ја казах: идем, и доћи ћу к вама. Кад бисте имали љубав к мени, онда бисте се обрадовали што рекох: иде к оцу; јер је отац мој већи од мене.

29. И сад вам казах, прије док се није збило, да вјерујете кад се збуде.

30. Већ не ћу много говорити с вама; јер иде кнез овога свијета, и у мени нема ништа.

31. Него да види свијет да имам љубав к оцу, и као што ми заповједи отац онако творим. Устаните, хајдемо одавде.

Глава 15

1. Ја сам прави чокот, и отац је мој виноградар:

2. Сваку лозу на мени која не рађа рода одсјећи ће је; и сваку која рађа род очистиће је да више рода роди.

3. Ви сте већ очишћени ријечју коју вам говорих.

4. Будите у мени и ја ћу у вама. Као што, лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако ни ви ако у мени не будете.

5. Ја сам чокот а ви лозе: и који буде у мени и ја у њему он ће родити многи род: јер без мене не можете чинити ништа.

6. Ко у мени не остане избациће се на поље као лоза, и осушиће се, и скупиће је, и у огањ бацити, и спалити.

7. Ако останете у мени и ријечи моје у вама остану, штагод хоћете иштите, и биће вам.

8. Тијем ће се отац мој прославити, да род многи родите; и бићете моји ученици.

9. Као што отац има љубав к мени, и ја имам љубав к вама; будите у љубави мојој.

10. Ако заповијести моје уздржите остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповијести оца својега и остајем у љубави његовој.

11. Ово вам казах, да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни.

12. Ово је заповијест моја да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама.

13. Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје.

14. Ви сте пријатељи моји ако творите што вам ја заповиједам.

15. Више вас не називам слугама; јер слуга не зна шта ради господар његов: него вас назвах пријатељима; јер вам све казах што чух од оца својега.
16. Ви мене не избрасте, него ја вас избрах, и поставих вас да ви идете и род родите; и да ваш род остане, да штогод заиштете у оца у име моје да вам да.
17. Ово вам заповиједам да имате љубав међу собом.
18. Ако свијет на вас узмрзи, знајте да на мене омрзну прије вас.
19. Кад бисте били од свијета, онда би свијет своје љубио: а како нијесте од свијета, него вас ја од свијета избрах, за то мрзи на вас свијет.
20. Опомињите се ријечи коју вам ја рекох: мије слуга већи од господара својега. Ако мене изгнаше, и вас ће изгнати; ако моју ријеч одржаше, и вашу ће одржати.
21. Али свеће вам ово чинити за име моје, јер не познају онога који ме посла.
22. Да нијесам био дошао и говорио им не би гријеха имали; а сад изговора не ће имати за гријех свој.
23. Који мрзи на мене и на оца мојега мрзи.
24. Да нијесам био дјела творио међу њима којијех нико други не твори, не би гријеха имали: а сад и видјеше, и омрзнуше на мене и на оца мојега.
25. Али да се збуде ријеч написана у закону њиховом: омрзнуше на мене ни за што.
26. А кад дође утјешитељ, кога ћу вам послати од оца, Дух истине, који од оца излази, он ће свједочити за мене.
27. А и ви ћете свједочити, јер сте од почетка са мном.

Глава 16

1. Ово вам казах да се не саблазните.
2. Изгониће вас из зборница; а доћи ће вријеме кад ће сваки који вас убије мислити да Богу службу чини
3. И ово ће чинити, јер не познаше оца ни мене.
4. Него вам ово казах кад дође вријеме да се опоменете овога да вам ја казах; а испрва не казах ово, јер бијех с вама.
5. А сад идем к ономе који ме посла, и нико ме од вас не пита: куда идеш?

6. Него што вам ово казах жалости напуни се срце ваше.
- 7 Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем: јер ако ја не идем, утјешитељ не ће доћи к вама; ако ли одем, послаћу га к вама.
8. И кад он дође покараће свијет за гријех, и за правду, и за суд:
9. За гријех дакле што не вјерују мене;
10. А за правду што идем к оцу својему, и више ме не ћете видјети;
11. А за суд што је кнез овога свијета осуђен.
12. Још вам много имам казати; али сад не можете носити.
13. А кад дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер не ће од себе говорити, него ће говорити што чује, и јавиће вам што ће бити у напредак.
14. Он ће ме прославити, јер ће од мојега узети, и јавиће вам:
15. Све што има отац моје је: за то рекох да ће од мојега узети, и јавити вам.
16. Још мало, и не ћете ме видјети, и опет мало, па ћете ме видјети: јер идем к оцу.
17. А неки од ученика његовијех рекоше међу собом: шта је то што нам каже: још мало, и не ћете ме видјети, и опет мало, па ћете ме видјети; и: ја идем к оцу?
18. Говораху дакле: шта је то што говори: мало? не знамо шта говори.
19. А Исус разумје да шћадијаху да га запитају, па им рече: За то ли се запитујете међу собом што рекох: још мало и не ћете ме видјети, и опет мало па ћете ме видјети?
20. Заиста, заиста вам кажем да ћете ви заплакати и заридати, а свијет ће се радовати; и ви ћете жалосни бити, али ће се ваша жалост окренути на радост.
21. жена кад рађа трпи муку; јер дође час њезин: али кад роди дијете, више се не опомиње жалости од радости, јер се роди човјек на свијет.
22. Тако и ви дакле имате сад жалост; али ћу вас опет видјети, и радоваће се срце ваше, и ваше радости нико не ће узети од вас;
23. И у онај дан не ћете ме питати ни за што. Заиста, заиста вам кажем да штогод узиштете у оца у име моје, даће вам.

24. Дослије не искасте ништа у име моје; иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена.

25. Ово вам говорих у причама; али ће доћи вријеме кад вам више нећу говорити у причама, него ћу вам управо јавити за оца.

26. у онај ћете дан у име моје заискати, и не велим дам да ћу ја умолити оца за вас;

27. Јер сам отац има љубав к вама као што ви имате љубав к мени, и вјеровасте да ја од Бога изиђох.

28. Изидох од оца, и дођох на свијет; и опет остављам свијет, и идем к оцу.

29. Рекоше му ученици његови: Ето сад управо говориш, а приче никакве не говориш.

30. Сад знамо да све знаш, и не треба ти да те ко пита. По томе вјерујемо да си од Бога изишао.

31. Исус им одговори: Зар сад вјерујете?

32. Ево иде час, и већ је настао, да се разбјегнете сваки на своју страну и мене сама оставите; али нијесам сам, јер је отац са мном.

33. Ово вам казах, да у мени мир имате. У свијету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свијет.

Глава 17

1. Ово говори Исус, па подиже очи своје на небо и рече: Оче! дође час, прослави сина својега, да и син твој прослави тебе;

2. Као што си му дао власт над свакијем тијелом да свему што си му дао да живот вјечни.

3. А ово је живот вјечни да познају тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа.

4. Ја тебе прославих на земљи: посао сврших који си ми дао да радим.

5. И сад прослави ти мене, оче, у тебе самога славом коју имадох у тебе прије него свијет постаде.

6. Ја јавих име твоје људима које си ми дао од свијета; твоји бијаху па си их мени дао, и твоју ријеч одржаше.

7. Сад разумјеше да је све што си ми дао од тебе.
8. Јер ријечи које си дао мени дадох им; и они примише, и познадоше истинито да од тебе изиђох, и вјероваше да си ме ти послао.
9. Ја се за њих молим: не молим се за (сав) свијет, него за оне које си ми дао, јер су твоји.
10. И моје све је твоје, и твоје моје; и ја се прославих у њима.
11. И више нијесам на свијету, а они су на свијету, а ја идем к теби. Оче свети! сачувај их у име своје, оне које си ми дао, да буду једно као и ми.
12. Док бијаш с њима на свијету, ја их чувах у име твоје; оне које си ми дао сачувах, и нико од њих не погибе осим сина погибли, да се збуди писмо.
13. А сад к теби идем, и ово говорим на свијету, да имају радост моју испуњену у себи.
14. Ја им дадох ријеч твоју, и свијест омрзну на њих, јер нијесу од свијета, као ни ја што нијесам од свијета.
15. Не молим те да их узмеш са свијета, него да их сачуваш ода зла.
16. Од свијета нијесу, као ни ја што нијесам од свијета.
17. Освети их истином својом: ријеч је твоја истина.
18. Као што си ти мене послао у свијет, и ја њих послах у свијет
19. Ја посвећујем себе за њих, да и они буду освећени истином.
20. Не молим пак само за њих, него и за оне који ме узвјерују њихове ријечи ради.
21. Да сви једно буду, као ти, оче, што си у мени и ја у теби; да и они нама једно буду, да и свијет вјерује да си ме ти послао.
22. И славу коју си ми дао ја дадох њима, да буде једно као ми што смо једно.
23. Ја у њима и ти у мени: да буду са свијем у једно, и да позна свијет да си ме ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени што си љубав имао.
24. Оче! хоћу да и они које си ми дао буду са мном гдје сам ја; да виде славу моју коју си ми дао, јер си имао љубав к мени прије постања свијета.

25. Оче праведни! свијет тебе не позна, а ја те познах, и ови познаше да си ме ти послао.

26. И показах им име твоје, и показаћу: да љубав којом си мене љубио у њима буде, и ја у њима.

Глава 18

1. И рекавши ово Исус изиђе с ученицима својијем преко потока Кедрона гдје бјеше врт, у који уђе он и ученици његови.

2. А Јуда издајник његов знадијаше оно мјесто; јер се Исус често скупљаше ондје с ученицима својијем.

3. Онда Јуда узе чету и од главара свештеничкијех и фарисеја момке. и дође онамо с фењерима и са свијећама и с оружјем.

4. А Исус знајући све што ће бити од њега изиђе и рече им: Кога тражите?

5. Одговорише му: Исуса Назарећанина. Исус им рече: Ја сам. А с њима стајаше и Јуда који га издаваше.

6. А кад им рече: Ја сам; измакоше се натраг и попадаше на земљу.

7. Онда их опет запита Исус. Кога тражите? А они рекоше: Исуса Назарећанина.

8. Исус им одговори: Казах вам да сам ја. Ако дакле мене тражите, оставите ове нек иду.

9. Да се изврши ријеч што рече: Не изгубих ни једнога од онијех које си ми дао.

10. А Симон Петар имаше нож, па га извади и удари слугу поглавара свештеничкога, и одсијече му десно ухо. А служи бјеше име Малхо.

11. Онда рече Исус Петру: Задјени нож у ножнице. чашу коју ми даде отац зар да је не пијем?

12. А чета и војвода и момци Чивутски ухватише Исуса и свезаше га,

13. И одведоше га најприје Ани, јер бјеше таст Кајафи, који бјеше поглавар свештенички оне године.

14. А Кајафа бјеше онај што даде свјет Јудејцима да је боље да умре један човјек него народ да пропадне.

15. За Исусом пак иђаше Симон Петар и други ученик; а ученик онај бјеше познат код поглавара свештеничкога и уђе с Исусом у двор поглавара свештеничкога;
16. А Петар стајаше на пољу код врата. Онда изиђе онај ученик што бјеше познат код поглавара свештеничкога и рече вратарици те уведе Петра.
17. Онда рече слушкиња вратарица Петру: Да нијеси и ти ученик онога човјека? Он рече: Нијесам.
18. А слуге и момци бијашу наложили огањ и стајашу те се гријашу, јер бјеше зима; а и Петар стајаше с њима и гријаше се.
19. Поглавар пак свештенички запита Исуса за ученике његове и за његову науку.
20. Исус му одговори: Ја говорих јавно свијету, ја свагда учих у зборници и у цркви, гдје се свагда скупљају Јудејци, и ништа тајно не говорих.
21. што питаш мене? Питај оне који су слушали шта сам им говорио; ево ови знаду шта сам ја говорио.
22. А кад он ово рече, један од момака који стајашу ондје удари Исуса по образу, и рече: Зар тако одговараш поглавару свештеничкоме?
23. Исус му одговори: Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, за што ме бијеш?
24. И Ана га посла свезана Кајафи поглавару свештеничкоме.
25. А Симон Петар стајаше и гријаше се. Онда му рекоше: да нијеси и ти од ученика његовијех? А он се одрече и рече: Нијесам.
26. Рече један од слугу поглавара свештеничкога који бјеше рођак ономе што му Петар одсијече ухо: Не видјех ли ја тебе у врту с њим.
27. Онда се Петар опет одрече; и одмах пијетао запјева.
28. А Исуса поведоше од Кајафе у судницу. Али бјеше јутро, и они не уђоше у судницу да се не би опоганили, него да би могли јести пасху.
29. Онда Пилат изиђе к њима на поље и рече: Какову кривицу износите на овога човјека?
30. Одговорише му и рекоше: Кад он не би био злочинац не бисмо га предали теби?
31. А Пилат им рече: Узмите га ви и по закону својему судите му. А Чивути му рекоше: Ми не смијемо никога погубити.

32. Да се збуде ријеч Исусова коју рече казујући каквом ће смрти умријети.
33. Онда уђе Пилат опет у судницу, и дозва Исуса, и рече му: Ти си цар Јудејски?
34. Исус му одговори: Говориш ли ти то сам од себе, или ти други казаше за мене?
35. Пилат одговори: Зар сам ја Чивутин? Род твој и главари свештенички предаше те мени; шта си учинио?
36. Исус одговори: Царство моје није од овога свијета; кад би било од овога свијета царство моје, онда би слуге моје браниле да не бих био предан Чивутима; али царство моје није одавде.
37. Онда му рече Пилат: Даклем си ти цар? Исус одговори: Ти говориш да сам ја цар. Ја сам за то рођен и за то дођох на свијет да свједочим истину. И сваки који је од истине слуша глас мој.
38. Рече му Пилат: шта је истина? И ово рекавши изиђе опет к Чивутима, и рече им: Ја никакве кривице не налазим на њему.
39. А у вас је обичај да вам једнога пустим на пасху, хоћете ли дакле да вам пустим цара Јудејскога?
40. Онда сви повикаше опет говорећи: Не овога, него Вараву. А Вараву бјеше хајдук.

Глава 19

1. Тада дакле Пилат узео Исуса и шиба га.
2. И војници сплетавши вијенац од трња метнуше му на главу и обукоше му скрлетну хаљину,
3. И говораху: Добро јутро, царе Јудејски! и бијаху га по образима.
4. Онда Пилат изиђе опет на поље, и рече им: Ево га изводим к вама на поље да видите да на њему не налазим никакве кривице.
5. А Исус изиђе на поље под вијенцем од трња и у скрлетној хаљини. И рече им Пилат: Ево човјека!
6. А кад га видјеше главари свештенички и момци, повикаше говорећи: Распни га, распни. Пилат им рече: Узмите га ви и распните, јер ја не налазим на њему кривице.

7. Одговорише му Чивути: Ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.
8. Кад дакле Пилат чу ову ријеч, побоја се већма.
9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: Одакле си ти? А Исус му не даде одговора.
10. А Пилат му рече: Зар мени не говориш? не знаш ли да имам власт распети те, и власт имам пустити те?
11. Исус одговори: Не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то онај има већи гријех који ме предаде теби.
12. Од тада гледаше Пилат да га пусти. Али Чивути викаху говорећи: Ако овога пустиш нијеси пријатељ ћесару. Сваки који себе царем гради противи се ћесару.
13. Пилат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сједи на судијнску столицу на мјесту које се зове калдрма а Чивутски Гавата.
14. А бјеше петак у очи пасхе око шестог сахата: и Пилат рече Чивутима: Ево цар ваш.
15. А они викаху: Узми, узми распни га. Пилат им рече: Зар цара нашега да разапнем? Одговорише главари свештенички: ми немамо цара осим ћесара.
16. Тада им га дакле предаде да се разапне. А они узеше Исуса и одведоше.
17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове коштурница а Чивутски Голгота.
18. Ондје га разапеше и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у сриједи.
19. Пилат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.
20. И овај натпис читаше многи од Чивута; јер мјесто бјеше близу града гдје разапеше Исуса; и бјеше написано Чивутски, Грчки, Латински.
21. А Чивутски главари свештенички говораху Пилату: Не пиши: цар Јудејски, него да сам рече: ја сам цар Јудејски.
22. Пилат одговори: што писах писах.
23. А војници кад разапеше Исуса узеше његове хаљине и начинише четири дијела, свакоме војнику по дијел, и доламу: а долама не бјеше шивена него изаткана сва с врха до дна.

24. Онда рекоше међу собом: Да је не деремо, него да бацимо коцке за њу коме ће допасти. Да се збуде писмо које говори: Раздијелише хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацише коцке. Војници дакле тако учинише.

25. А стајаху код крста Исусова мати његова, и сестра матере његове Марија Клеопова, и Марија Магдалина.

26. А Исус видјевши матер и ученика кога љубљаше гдје стоје рече матери својој: жено! ето ти сина!

27. По том рече ученику: Ето ти матере! И од онога часа узе је ученик к себи.

28. По том знајући Исус да се већ све сврши, да се збуде писмо рече: жедан сам.

29. Ондје стајаше суд пун оцта; а они напунише сунђер оцта, и натакнувши на трску, принесоше к устима његовијем.

30. А кад прими Исус оцат рече: Сврши се: И преклонивши главу предаде дух.

31. А будући да бјеше петак, па да не би тијела остала на крсту у суботу (јер бијаше велик дан она субота), Чивути молише Пилата да им пребију голијени па да их скину.

32. Онда дођоше војници, и првومه дакле пребише голијени и другومه распетоме с њим.

33. А дошавши на Исуса, кад га видјеше да је већ умр'о, не пребише му голијени:

34. Него један од војника прободу му ребра копљем; и одмах изиђе крв и вода.

35. И онај што видје посвједочи, и свједочанство је његово истинито; и он зна да истину говори да ви вјерујете.

36. Јер се ово догоди да се збуде писмо: Кост његова да се не преломи.

37. И опет друго писмо говори: Погледаће онога кога прободоше.

38. А по том Јосиф из Ариматеје, који бјеше ученик Исусов али крадом од страха Чивугскога, моли Пилата да узме тијело Исусово, и допусти Пилат. Онда дође и узме тијело Исусово.

39. А дође и Никодим, који прије долази к Исусу ноћу, и донесе помијешане смирне и алоја око сто литара.

40. И узеше тијело Исусово, и обавише га платном с мирисима, као што је обичај у Чивуга да уповајају.

41. А бијаше близу онога мјеста гдје бјеше разапет, врт, и у врту гроб нов, у који нико никад не бјеше метнут.

42. Ондје дакле петка ради Чивутскога, јер бјеше близу гроб, метнуше Исуса.

Глава 20

1. А у први дан недјеље дође Марија Магдалина на гроб рано, још док се не бјеше расвануло, и видје да је камен одваљен од гроба.

2. Онда отрча, и дође к Симону Петру и к другом ученику кога љубљаше Исус, и рече им: Узеше Господа из гроба, и не знамо гдје га метнуше.

3. А Петар изиђе и други ученик, и пођоше ка гробу.

4. Трчаху пак оба заједно, и други ученик трчаше брже од Петра, и дође прије ка гробу.

5. И надвиривши се видје хаљине гдје леже; али не уђе.

6. Дође пак Симон Петар за њим, и уђе у гроб, и видје хаљине саме гдје леже,

7. И убрус који бјеше на глави његовој не с хаљинама да лежи него особито савит на једном мјесту.

8. Тада дакле уђе и други ученик који најприје дође ка гробу, и видје и вјерова.

9. Јер још не знадијаху писма да њему ваља устати из мртвијех.

10. Онда отидоше опет ученици дома.

11. А Марија стајаше на пољу код гроба и плакаше. И кад плакаше надвири се над гроб,

12. И видје два анђела у бијелијем хаљинама гдје сједе један чело главе а један чело ногу гдје бјеше лежало тијело Исусово.

13. И рекоше јој они: жено! што плачеш? Рече им: Узеше Господа мојега, и не знам гдје га метнуше.

14. И ово рекавши обазре се натраг, и видје Исуса гдје стоји и не знадијаше да је Исус.

15. Исус јој рече: жено! што плачеш? кога тражиш? А она мислећи да је вртар рече му: Господине! ако си га ти узео кажи ми гдје си га метнуо, и ја ћу га узети.

16. Исус јој рече: Марија! А она обазревши се рече му: Равуни! које значи учитељу.

17. Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к оцу својему, него иди к браћи мојој, и кажи им: враћам се к оцу својему и оцу вашему, и Богу својему и Богу вашему.

18. А Марија Магдалина отиде, и јави ученицима да видје Господа и каза јој ово.

19. А кад би у вече онај први дан недјеље, и врата бијаху затворена гдје се бијаху ученици његови скупили од страха Чивутскога, дође Исус и стаде на сриједу и рече им: Мир вам.

20. И ово рекавши дуну, и рече им: Примите Дух свети.

23. Којима опростите гријехе, опростиће им се; и којима задржите, задржаће се.

24. А Тома који се зове Близанац, један од дванаесторице, не бјеше ондје с њима кад дође Исус.

25. А други му ученици говораху: Видјесмо Господа. А он им рече: Док не видим на рукама његовијем рана од клина, и не метнем прста својега у ране од клина, и не метнем руке своје у ребра његова; не ћу вјеровати.

26. И послје осам дана опет бијаху ученици његови унутра, и Тома с њима. Дође Исус кад бијаху врата затворена, и стаде међу њима и рече: Мира ва.

27. По том рече Томи: Пружи прст свој амо и виђи руке моје; и пружи руку своју и метни у ребра моја, и не буди невјеран него вјеран.

28. И одговори Тома и рече му: Господ мој и Бог мој.

29. Исус му рече: Пошто ме видје вјеровао си: благо онима који не видјеше и вјероваше.

30. А и многа друга чудеса учини Исус пред ученицима својијем која нису писана у књизи овој.

31. А ова се написаше, да вјерујете да Исус јест Христос син Божиј, и да вјерујући имате живот у име његово.

Глава 21

1. Послје тога опет се јави Исус ученицима својијем на мору Тиверијадском. А јави се овако:

2. Бијаху заједно Симон Петар и Тома који се зваше Близанац, и Натанаило из Кане Галилејске, и синови Зеведејеви, и друга двојица од ученика његовијех.

3. Рече им Симон Петар: Идем да ловим рибу. Рекоше му: Идемо и ми с тобом. Онда изиђоше и одмах сједоше у лађу, и ону ноћ не ухватише ништа.

4. А кад би јутро, стаде Исус на бријегу; али ученици не познаше да је Исус.

5. А Исус им рече: Дјецо! еда што имате за јело? Одговорише му: Немамо.

6. А он им рече: Баците мрежу с десне стране лађе, и наћи ћете: Онда бацише, и већ на могаху извући је од мноштва рибе.

7. Онда ученик онај кога љубљаше Исус рече Петру: То је Господ. А Симон Петар кад чу да је Господ, запреже се кошуљом, јер бјеше го, и скочи у море.

8. А други ученици дођоше на лађи, јер не бјеше далеко од земље него око двјеста лаката, вукући мрежу с рибом.

9. Кад дакле ижљезоше на земљу, видјеше огањ наложен, и на њему метнуту рибу и хљеб.

10. Исус им рече: Принесите од рибе што сад ухватисте.

11. А Симон Петар уђе и извуче мрежу на земљу пуну великијех риба сто и педесет и три; и од толикога мноштва не продрије се мрежа.

12. Исус им рече: Ходите обједујте. А ни један од ученика не смједијаше да га пита: Ко си ти? видећи да је Господ.

13. А до+е и Исус, и узе хљеб, и даде им, тако и рибу.

14. Ово се већ трећи пут јави Исус ученицима својијем пошто устаде из мртвијех.

15. А кад обједоваше, рече Исус Симону Петру: Симоне Јонин! љубиш ли ме већма него ови? Рече му: Да, Господе! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: Паси јагањце моје.

16. Рече му опет другом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? Рече му: Да, Господе! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: Паси овце моје.

17. Рече му трећом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? А Петар оста жалостан што му рече трећом: Љубиш ли ме? и рече му: Господе! ти све знаш, ти знаш да те љубим. Рече му Исус: Паси овце моје.

18. Заиста, заиста ти кажем: кад си био млад, опасивао си се сам, и ходио си куда си хтио; а кад остариш, ширићеш руке своје и други ће те опасати и одвести куда не ћеш.

19. А ово рече показујући каком ће смрти прославити Бога. И рекавши ово рече му: Хајде за мном.

20. А Петар обазревши се видје гдје за њим иде онај ученик кога Исус љубљаше, који и на вечери лијеже на прси његове и рече; Господе! ко је тај који ће те издати?

21. Видјевши Петар овога рече Исусу: Господе! а шта ће овај?

22. Исус му рече: Ако хоћу да он остане док ја не дођем, што је теби до тога? Ти хајде за мном.

23. Онда изиђе ова ријеч међу браћом а онај ученик не ће умријети; али Исус не рече њему да не ће умријети, него: Ако хоћу да остане док ја не дођем, што је теби до тога?

24. Ово је онај ученик који свједочи за ово, који и написа ово: и знамо да је свједочанство његово истинито.

25. А има и друго много што учини Исус, које кад би се редом пописало ни у сами свијет, мислим не би могле стати написане књиге. Амин.

Дјела светијех апостола

писао их свети апостол и јеванђелист Лука.

Глава I.

Прву сам ти књигу написао о свему, о Теофиле, што поче Исус и творити и учити

2. До дана кад се узнесе, пошто Духом светијем заповједи апостолима које изабра,

3. Пред којима и по страдању своје показа себе жива многијем истинитијем знацима, и јавља им се четрдесет дана, и говори о царству Божијему.

4. И сабравши их заповједи им да не иду из Јерусалима, него да чекају обећање очино, које чусте, рече, од мене;

5. Јер је Јован крстио водом, а ви ћете се крстити Духом светијем не дуго послије овијех дана.

6. А они онда који заједно бијаху, питаху га говорећи: Господе! хоћеш ли сад начинити царство Израилјево?
7. А он им рече: Није ваше знати времена и љета које отац задржа у својој власти;
8. Него ћете примити силу кад сиђе Дух свети на вас; и бићете ми свједоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.
9. И ово рекавши видјеше они гдје се подиже и однесе га облак из очију њиховијех.
10. И кад гледаху за њим гдје иде на небо, гле, два човјека стадоше пред њима у бијелијем хаљинама,
11. Који и рекоше: Људи Галилејци! шта стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас узе на небо тако ће доћи као што видјесте да иде на небо.
12. Тада се вратише у Јерусалим с горе која се зове Маслинска, која је близу Јерусалима један суботни дан хода.
13. И кад уђоше, попеше се у собу гдје стајаху Петар и Јаков, и Јован и Андрија, Филип и Тома, Вартоломије и Матеј, Јаков Алфејев и Симон Зилот, и Јуда Јаковљев.
14. Ови сви једнодушно бијаху једнако на молитви и у мољењу са женама, и с Маријом матером Исусовом и браћом његовом.
15. И у дане оне уставши Петар између ученика рече (а бијаше народа заједно око сто и двадесет имена):
16. Људи браћо! требало је да се изврши оно писмо што прорече Дух свети устима Давидовијем за Јуду који бјеше пред онима што ухватише Исуса;
17. Јер се бројаше с нама, и бијаше примио дијел ове службе.
18. Он дакле стече њиву од плате неправедне, и објесивши се пуче по сриједи, и изасу се сва утроба његова.
19. И постаде знано свима који живе у Јерусалиму да ће се та њива прозвати њиховијем језиком Акелдама, које значи њива крвна.
20. Јер се пише у књизи Псалтиру: да буде двор његов пуст, и да не буде никога ко би живљео у њему, и: владичанство његово да прими други.
21. Треба дакле од овијех људи који су били с нама за све вријеме како међу нас уђе и изиђе Господ Исус,

22. Почевши од крштења Јованова до дана кад се узе од нас, да буде с нама свједок његова васкрсенија један од овијех.

23. И поставише двојицу, Јосифа који се зваше Варсава презименом Јуст, и Матија.

24. И помоливши се Богу рекоше: Ти, Господе! који познајеш срца свију покажи једнога од ове двојице кога си изабрао,

25. Да прими дијел ове службе и апостолства, из кога испаде Јуда да иде на мјесто своје.

26. И бацише коцке за њих, и паде коцка на Матија, и примише га међу једанаест апостола.

Глава II.

И кад се наврши педесет дана бијаху заједно сви апостоли једнодушно.

2. И у један пут постаде хука с неба као духање силнога вјетра, и напуни сву кућу гдје сјеђаху;

3. И показаше им се раздијељени језици као огњени; и сједе по један на свакога од њих.

4. И напунише се сви Духа светога, и стадоше говорити другијем језицима, као што им Дух даваше те говораху.

5. А у Јерусалиму стајаху Чивути људи побожни из свакога народа који је под небом.

6. А кад постаде овај глас, скупи се народ, и смете се: јер сваки од њих слушаше гдје они говоре његовијем језиком.

7. И дивљаху се и чуђаху се говорећи један другоме: Нијесу ли ово све Галилејци што говоре?

8. Па како ми чујемо сваки свој језик у коме смо се родили?

9. Парћани, и Миђани, и Еламљани, и који смо из Месопотамије, и из Јудеје и Кападокије, и из Понта и Азије,

10. И из Фригије и Памфилије, из Мисира и крајева Ливијскијех код Кирине, и путници из Рима, и Јудејци и дошљаци,

11. Крићани и Арапи, чујемо гдје они говоре нашијем језицима величине Божије.

12. И дивљаху се сви и не могаху се начудити говорећи један другоме: Шта ће дакле ово бити?
13. А други подсмјевајући се говораху: Накитили су се вина.
14. А Петар стаде са једанаесторицом и подиже глас свој и рече им: Људи Јудејци и ви сви који живите у Јерусалиму! ово да вам је на знање, и чујте ријечи моје,
15. Јер ови нијесу пијани као што ви мислите, јер је тек трећи сахат дана;
16. Него је ово оно што каза пророк Јоило:
17. И биће у пошљедње дане, говори Господ, излићу од Духа својега на свако тијело, и прорећи ће синови ваши и кћери ваше, и младићи ваши видјеће утваре, и старци ваши сниће снове;
18. Јер ћу на слуге своје и на слушкиње своје у те дане излити од Духа својега, и прорећи ће.
19. И даћу чудеса горе на небу и знаке доље на земљи: крв и огањ и пушење дима.
20. Сунце ће се претворити у таму и мјесец у крв прије него дође велики и славни дан Господњи.
21. И биће да ће се сваки спасти који призове име Господње.
22. Људи Израиљци! послушајте ријечи ове: Исуса Назарећанина, човјека од Бога потврђена међу вама силама и чудесима и знацима које учини Бог преко њега међу вама, као што и сами знате,
23. Овога одређенијем савјетом и промислом Божијим предана примивши, преко руку безаконика приковасте и убисте;
24. Којега Бог подиже, раздријешивши свезе смртне, као што не бијаше могуће да га оне држе.
25. Јер Давид говори за њега: Господа једнако гледах пред собом: јер је с десне стране мене, да се не помакнем;
26. За то се развесели срце моје, и обрадова се језик мој, па још и тијело моје почиваће у наду;
27. Јер не ћеш оставити душе моје у паклу, нити ћеш дати да светац твој види трухљења.
28. Показао си ми путове живота; напунићеш ме весеља с лицем својијем.

29. Људи браћо! нека је слободно казати вам управо за старјешину Давида да и умрије, и укопан би, и гроб је његов међу нама до овога дана.
30. Пророк дакле будући, и знајући да му се Бог клетвом кле од рода бедара његовијех по тијелу подигнути Христа, и посадити га на пријестолу његову,
31. Предвидјевши говори за васкрсеније Христово да се не остави душа његова у паклу, ни тијело његово видје трухљења.
32. Овога Исуса васкрсе Бог, чему смо ми сви свјedoци.
33. Десницом дакле Божијом подиже се, и обећање светoга Духа примивши од oца, изли ово што ви сад видите и чујете.
34. Јер Давид не изиђе на небеса, него сам говори: рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране,
35. Док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима.
36. Тврдо дакле нека зна сав дом Израилев да је и Господом и Христом Бог учинио овога Исуса кога ви распесте.
37. А кад чуше, ражали им се у срцу, и рекоше Петру и осталијем апостолима: Шта ћемо чинити, људи браћо?
38. А Петар им рече: Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење гријеха; и примићете дар светoга Духа;
39. Јер је за вас обећање и за дјецу вашу, и за све даљне које ће год дозвати Господ Бог наш.
40. И другијем многијем ријечима свједочаше, и мољаше их говорећи: Спасите се од овога покваренога рода.
41. Који дакле радо примише ријеч његову крстише се; и пристаде у тај дан око три хиљаде душа.
42. И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хљеба, и у молитвама.
43. И уђе страх у сваку душу: јер апостоли чинише многа чудеса и знаке у Јерусалиму.
44. А сви који вјероваше бијаху заједно, и имаху све заједно.
45. И течевину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше.

46. И сваки дан бијаху једнако једнодушно у цркви, и ломљаху хљеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца,

47. Хвалећи Бога, и имајући милост у свију људи. А Господ сваки дан умножаваше друштво онијех који се спасаваху.

Глава III.

А Петар и Јован иђаху заједно горе у цркву на молитву у девети сахат.

2. И бијаше један човјек хром од утробе матере своје, којег ношаху и сваки дан метаху пред врата црквена која се зову Красна да проси милостињу од људи који улазе у цркву;

3. Који видјевши Петра и Јована да хоће да уђу у цркву прошаше милостињу.

4. А Петар погледавши на њ с Јованом, рече: Погледај на нас.

5. А он гледаше у њих мислећи да ће му они што дати.

6. А Петар рече: Сребра и злата нема у мене, него што имам ово ти дајем: у име Исуса Христа Назарећанина устани и ходи.

7. И узе га за десницу и подиже. И одмах се утврдише његова стопала и глежњи.

8. И скочивши устаде, и хођаше, и уђе с њима у цркву идући и скачући и хвалећи Бога.

9. И видјеше га сви људи гдје иде и хвали Бога.

10. А знадијаху га да онај бјеше што милостиње ради сјеђаше код Краснијех врата црквенијех, и напунише се чуда и страха за то што би од њега.

11. А кад се исцијељени хроми држаше Петра и Јована, навалише к њима сви људи у тријем, који се зваше Соломунов, и чуђаху се.

12. А кад видје Петар, одговараше људима: Људи Израилџи! што се чудите овоме? Или шта гледате на нас, као да смо својом силом или побожношћу учинили да он иде?

13. Бог Аврамов и Исаков и Јаковљев, Бог отаца нашијех, прослави сина својега Исуса, којег ви предадосте, и одрекосте га се пред лицем Пилатовијем кад он суди да га пусти.

14. А ви свеца и праведника одрекосте се, и испросисте човјека крвника да вам поклони;

15. А начелника живота убисте, којег Бог васкрсе из мртвијех, чему смо ми свједоци.
16. И за вјеру имена његова овога, кога видите и познајете, утврди име његово; и вјера која је кроза њ даде му цијело здравље ово пред свима вама.
17. И сад, браћо, знам да из незнања оно учинисте, као и кнезови ваши.
18. А Бог како напријед јави устима свију пророка својијех да ће Христос пострадали, изврши тако.
19. Покајте се дакле, и обратите се да се очистите од гријеха својијех, да дођу времена одмарања од лица Господњег,
20. И да пошље напријед нареченога вам Христа Исуса,
21. Којег ваља дакле небо да прими до онога времена кад се све поправи, што Бог говори устима свију светијех пророка својијех од постања свијета.
22. Мојсије дакле оцевима нашијем рече: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене; њега послушајте у свему што вам каже.
23. И биће да ће се свака душа која не послуша тога пророка истријebити из народа.
24. А и сви пророци од Самуила и по том колико их год говори, и за ове дане јављаше.
25. Ви сте синови пророка и завјета који учини Бог с оцевима вашијем говорећи Авраму: и у сјему твојему благословиће се сви народи на земљи.
26. Вама најприје Бог подиже сина својег Исуса, и посла га да вас благосиља да се сваки од вас обрати од пакости својијех.

Глава IV.

А кад они говораху народу, наиђоше на њих свештеници и војвода црквени и садукееји;

2. И расрдише се, што они уче људе и јављају у Исусу васкрсеније из мртвијех.
3. И дигоше на њих руке, и метнуше их у затвор до ујутру: јер већ бјеше вече.
4. А од онијех који слушаху ријеч многи вјероваше, и постаде број људи око пет хиљада.

5. А кад би у јутру, скупише се кнезови њихови и старјешине и књижевници у Јерусалим.
6. И Ана поглавар свештенички и Кајафа и Јован и Александар и колико их год бјеше од рода свештеничкога;
7. И метнувши их на сриједу питаху: Каком силом или у чије име учинисте ви ово?
8. Тада Петар напунивши се Духа светога рече им: Кнезови народни и старјешине Израилјеве!
9. Ако нас данас питате за добро дјело које учинисмо болесну човјеку те он оздрави:
10. Да је на знање свима вама и свему народу Израилјеву да у име Исуса Христа Назарећанина, којега ви распесте, којега Бог подиже из мртвијех, стоји овај пред вама здрав.
11. Ово је камен који ви зидари одбацисте, а постаде глава од угла: и нема ни у једноме другом спасенија.
12. Јер нема другога имена под небом данога људима којијем би се ми могли спасти.
13. А кад видјеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи некњижевни и прости, дивљаху се, а знадијаху их да бијаху с Исусом.
14. А видећи исцијеленога човјека гдје с њима стоји не могаху ништа противу рећи.
15. Онда им заповједише да изиђу на поље из савјета, па питаху један другога
16. Говорећи: Шта ћемо чинити овијем људима? Јер велики знак што учинише они познат је свима који живе у Јерусалиму, и не можемо одрећи;
17. Али да се даље не разилази по народу, да им оштро запријетимо да више не говоре за име ово никоме.
18. И дозавши их заповједише им да ништа не спомињу нити уче у име Исусово.
19. Петар и Јован одговарајући рекоше им: Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога?
20. Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо.

21. А они запријетивши им пустише их, не нашавши ништа како би их мучили, народа ради; јер сви хваљаху Бога за оно што се бјеше догодило.
22. Јер ономе човјеку бјеше више од четрдесет година на ком се догоди ово чудо здравља.
23. А кад их отпустише, дођоше к својима, и јавише шта им рекоше главари свештенички и старјешине.
24. А они кад чуше, једнодушно подигоше глас к Богу и рекоше: Господе Боже, ти који си створио небо и земљу и море и све што је у њима;
25. Који устима Давида слуге својега рече: за што се буне незнабошци, и народи измишљавају празне ријечи?
26. Састаше се цареви земаљски, и кнезови се сабраше у једно на Господа и на Христа његова.
27. Заиста се сабраше у овоме граду на светог сина твојега Исуса, којег си помазао, Ирод и Понтијски Пилат с незнабошцима и с народом Израилевијем,
28. Да учине што рука твоја и савјет твој напријед одреди да буде.
29. И сад Господе! погледај на њихове пријетње, и дај слугама својима да говоре са сваком слободом ријеч твоју;
30. И пружај руку своју на исцјељивање и да знаци и чудеса бивају именом светог сина твојега Исуса.
31. И пошто се они помолише Богу затресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа светог, и говораху ријеч Божију са слободом.
32. А у народа који вјерова бјеше једно срце и једна душа; и ни један не говораше за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко.
33. И апостоли с великом силом свједочаху за васкрсеније Господа Исуса Христа; и благодат велика бјеше на свима њима:
34. Јер ни један међу њима не бјеше сиромашан, јер колико их год бијаше који имадијаху њиве или куће, продаваху и доношаху новце што узимаху за то,
35. И метаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што ко требаше.
36. А Јосија, прозвани од апостола Варнава, које значи син утјехе, Левит родом из Кипра,

37. Он имадијаше њиву, и продавши је донесе новце и метну апостолима пред ноге.

Глава V.

А један човјек, по имену Ананија, са женом својом Сапфиром, продаде њиву,

2. И сакри од новаца са знањем и жене своје, и донесавши један дијел метну апостолима пред ноге.

3. А Петар рече: Ананија! за што напуни сотона срце твоје да слажеш Духу светоме и сакријеш од новаца што узе за њиву?

4. Кад је била у тебе не бјеше ли твоја? И кад је продаде не бијаше ли у твојој власти? За што си дакле такову ствар метнуо у срце своје? Људима нијеси слагао него Богу.

5. А кад чу Ананија ријечи ове, паде и издахну; и уђе велики страх у све који слушаху ово.

6. А момци уставши узеше га и изнесоше те закопаше.

7. А кад прође око три сахата, уђе и жена његова, не знајући шта је било.

8. А Петар јој одговори: Кажи ми јесте ли за толико дали њиву? А она рече: Да, за толико.

9. А Петар јој рече: За што се договористе да искушате Духа Господњег? Гле, ноге онијех који твога мужа закопаше пред вратима су, и изнијеће те.

10. И одмах паде пред ногама његовијем и издахну. А момци ушавши нађоше је мртву и изнесоше је и закопаше код мужа њезина.

11. И уђе велики страх у сву цркву и у све који чуше ово.

12. А рукама апостолскимa учинише се многи знаци и чудеса међу људима; и бијаху сви једнодушно у тријему Соломунову.

13. А од осталијех нико не смијаше приступити к њима; него их хваљаше народ.

14. А све више пристајаху они који вјеровашу у Господа, мноштво људи и жена,

15. Тако да и по улицама износаху болеснике, и метаху на постељама и на носилима, да би кад прође Петар барем сјенка његова осјенила кога од њих.

16. А долажаху многи и из околних градова у Јерусалим, и доносаху болеснике и које мучаху нечисти духови; и сви оздрављаху.

17. Али устаде поглавар свештенички и сви који бијаху с њим, од јереси садудејске, и напунише се зависти,
18. И дигоше руке своје на апостоле, и метнуше их у општи затвор.
19. А анђео Господњи отвори ноћу врата тамничка, и изведавши их рече:
20. Идите и станите у цркви те говорите народу све ријечи овога живота.
21. А кад они чуше, уђоше у јутру у цркву, и учаху. А кад дође поглавар свештенички и који бијаху с њим, сазваше сабор и све старјешине од синова Израилевијех, и послаше у тамницу да их доведу.
22. А кад слуге отидоше, не нађоше их у тамници; онда се вратише и јавише им
23. Говорећи: Тамницу нађосмо закључану са сваком тврђом и чуваре гдје стоје пред вратима: али кад отворисмо, унутра ни једнога не нађосмо.
24. А кад чуше ове ријечи поглавар свештенички и војвода црквени и остали главари свештенички, не могаху им се начудити шта би то сад било.
25. А неко дође и јави им говорећи: Ено они људи што их бацисте у тамницу, стоје у цркви и уче народ.
26. Тада отиде војвода с момцима и доведе их не на силу: јер се бојаху народа да их не побије камењем.
27. А кад их доведоше, поставише их пред сабор, и запита их поглавар свештенички говорећи:
28. Не запријетисмо ли вам оштро да не учите у ово име? и гле, напунисте Јерусалим својом науком, и хоћете да баците на нас крв овога човјека.
29. А Петар и апостоли одговарајући рекоше: Већма се треба Богу покоравати него ли људима.
30. Бог отаца нашијех подиже Исуса, којег ви убисте објесивши на дрво.
31. Овога Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израилу покајање и опроштење гријех а.
32. И ми смо његови свједоци овијех ријечи и Дух свети којег Бог даде онима који се њему покоравају.
33. А кад они чуше, врло се расрдише, и мишљаху да их побију.

34. Али онда устаде у скупштини један фарисеј, по имену Гамалиило, законик, поштован од свега народа, и заповједи да апостоли мало изиђу на поље,
35. Па рече њима: Људи Израилци! гледајте добро за ове људе шта ћете чинити;
36. Јер прије овијех дана уста Тевда, говорећи да је он нешто, за којијем пристаде људи на број око четири стотине; он би убијен, и сви који га слушаху разиђоше се и пропадоше.
37. По том уста Јуда Галилејац, у дане пријеписа, и одвуче доста људи за собом; и он погибе, и сви који га слушаху разасуше се.
38. И сад вам кажем: прођите се овијех људи и оставите их; јер ако буде од људи овај савјет или ово дјело, поквариће се;
39. Ако ли је од Бога, не можете га покварити, да се како не нађете као богоборци.
40. Онда га послушаше, и дозавши апостоле избише их, и запријетише им да не говоре у име Исусово, и отпустише их.
41. А они онда отидоше од сабора радујући се што се удостојише примити срамоту за име Господа Исуса.
42. А сваки дан у цркви и по кућама не престајаху учити и проповиједати јеванђеље о Исусу Христу.

Глава VI.

- А у ове дане, кад се умножише ученици, подигоше Грци вику на Чивуте што се њихове удовице заборављаху кад се дијељаше храна сваки дан.
2. Онда дванаесторица дозавши мноштво ученика, рекоше: Није прилично нама да оставимо ријеч Божију па да служимо око трпеза.
3. Нађите дакле, браћо, међу собом седам поштенијех људи, пунијех Духа светог и премудрости, које ћемо поставити над овијем послом.
4. А ми ћемо у молитви и у служби ријечи остати.
5. И ова ријеч би угодна свему народу. И избраше Стефана, човјека напуњена вјере и Духа светог, и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николу покрштењака из Антиохије.
6. Ове поставише пред апостоле, и они помоливши се Богу метнуше руке на њих.

7. И ријеч Божија растијаше, и множаше се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи покураваху се вјери.
8. А Стефан пун вјере и силе чињаше знаке и чудеса велика међу људима.
9. Тада усташе неки из зборнице која се зове Ливерћанска и Кириначка и Александријначка и онијех који бијаху из Киликије и Азије, и препираху се са Стефаном.
10. И не могаху противу стати премудрости и Духу којијем говораше.
11. Тада подговорише људе те казаше: Чусмо га гдје хули на Мојсија и на Бога.
12. И побунише народ и старјешине и књижевнике, и нападоше и ухватише га, и доведоше га на сабор.
13. И изведоше лажне свједоке који говорашу: Овај човјек не престаје хулити на ово свето мјесто и на закон.
14. Јер га чусмо гдје говори: овај Исус Назарећанин развалиће ово мјесто, и измијениће обичаје које нам остави Мојсије.
15. И погледавши на њ сви који сјеђаху на сабору видјеше лице његово као лице анђела.

Глава VII.

А поглавар свештенички рече: је ли дакле тако?

2. А он рече: Људи браћо и оци! послушајте. Бог славе јави се оцу нашему Авраму кад бјеше у Месопотамији, прије него се досели у Харан,
3. И рече му: Изиђи из земље своје и од рода својега и из дома оца својега, и дођи у земљу коју ћу ти ја показати.
4. Тада изиђе из земље Халдејске, и досели се у Харан; и оданде, по смрти оца његова, пресели га у ову земљу у којој ви сад живите.
5. И не даде му нашљедства у њој ни стопе; и обрече му је дати у држање и сјемени његову послјије њега, док он још немаше дјетета.
6. Али Бог рече овако: сјеме твоје биће дошљаци у земљи туђој, и натјераће га да служи, и мучиће га четири стотине година.
7. И народу коме ће служити ја ћу судити, рече Бог; и по том ће изићи, и служиће мени на овоме мјесту.

8. И даде му завјет обрезања, и тако роди Исака, и обреза га у осми дан; и Исаак Јакова, и Јаков дванаест старјешина.
9. И старјешине завиђаху Јосифу, и продадоше га у Мисир; и Бог бјеше с њим,
10. И избави га од свију његовијех невоља, и даде му милост и премудрост пред Фараоном царем Мисирскијем, и постави га поглаваром над Мисиром и над свијем домом својијем.
11. А дође глад на сву земљу Мисирску и Ханаанску и невоља велика, и не налажаху хране оци наши.
12. А Јаков чувши да има пшенице у Мисиру посла најприје оце наше.
13. И кад дођоше други пут, познаше Јосифа браћа његова, и род Јосифов поста познат Фараону.
14. А Јосиф посла и дозва оца својега Јакова и сву родбину своју, седамдесет и пет душа.
15. И Јаков сиђе у Мисир, и умрије, он и оцеви наши.
16. И пренесоше их у Сихем, и метнуше у гроб који купи Аврам за новце од синова Еморовијех у Сихему.
17. И кад се приближи вријеме обећања за које се Бог закле Авраму, народ се народи и умножи у Мисиру,
18. Док наста други цар у Мисиру, који не знаше Јосифа.
19. Овај намисли зло за наш род, измучи оце наше да своју дјецу бацаху да не живе.
20. У то се вријеме роди Мојсије, и бјеше Богу угодан, и би три мјесеца храњен у кући оца својега.
21. А кад га избацише, узе га кћи Фараонова, и одгаји га себи за сина.
22. И научи се Мојсије свој премудрости Мисирској, и бјеше силан у ријечима и у дјелима.
23. А кад му се навршиваше четрдесет година, дође му на ум да обиђе браћу своју, синове Израилеве.
24. И видјевши једноме гдје се чини неправда, поможе, и покаја онога што му се чињаше неправда, и уби Мисирца.

25. Мишљаше пак да браћа његова разумију да Бог његовом руком њима спасеније даде: али они не разумјеше.

26. А сјутрадан дође међу такове који се бијаху свадили, и мираше их говорећи: људи! ви сте браћа, за што чините неправду један другоме?

27. А онај што чињаше неправду ближњему отури га говорећи: ко је тебе поставио кнезом и судијом над нама?

28. Или и мене хоћеш да убијеш, као што си јуче убио Мисирца.

29. А Мојсије побјеже од ове ријечи, и поста дошљак у земљи Мадијамској, гдје роди два сина.

30. И кад се наврши четрдесет година, јави му се у пустињи горе Синајске анђео Господњи у пламену огњеном у купини.

31. А кад Мојсије видје, дивљаше се утвари. А кад он приступи да види, би глас Господњи к њему:

32. Ја сам Бог отаца твојијех, Бог Аврамов и Бог Исаков и Бог Јаковљев. А Мојсије се бјеше уздрктао и не смијаше да погледа.

33. А Господ му рече: Изуј обућу са својијех ногу: јер је мјесто на коме стојиш света земља.

34. Ја добро видјех муку својега народа који је у Мисиру, и чух њихово уздисање, и сиђох да их избавим: и сад ходи да те пошљем у Мисир.

35. Овога Мојсија, којега отурише рекавши: ко те постави кнезом и судијом? овога Бог за кнеза и избавитеља посла руком анђела који му се јави у купини.

36. Овај их изведе учинивши чудеса и знаке у земљи Мисирској и у Црвеном мору и у пустињи четрдесет година.

37. Ово је Мојсије који каза синовима Израилевијем: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене: њега послушајте.

38. Ово је онај што бјеше у цркви у пустињи с анђелом, који му говори на гори Синајској, и с оцима нашијем; који прими ријечи живе да их нама да;

39. Којега не хтјеше послушати оци наши, него га одбацише, и окренуше се срцем својијем у Мисир,

40. Рекавши Арону: начини нам богове који ће ићи пред нама, јер овоме Мојсију, који нас изведе из земље Мисирске, не знамо шта би.

41. И тада начинише теле, и принесосше жртву идолу, и радоваху се рукотворини својој.
42. А Бог се окрену од њих, и предаде их да служе војницима небескијем, као што је писано у књизи пророка: еда заклања и жртве принесосте ми за четрдесет година у пустињи, доме Израилев?
43. И примисте чадор Молохов, и звијезду бога својега Ремфана, кипове које начинисте да им се молите; и преселићу вас даље од Вавилона.
44. Оцеви наши имаху чадор свједочанства у пустињи, као што заповједи онај који говори Мојсију да га начини по оној прилици као што га видје;
45. Који и примише оцеви наши и донесоше с Исусом Навином у земљу незнабожаца, које отури Бог испред лица нашијех отаца, тја до Давида,
46. Који нађе милост у Бога, и измоли да нађе мјесто Богу Јаковљеву.
47. А Соломун му начини кућу.
48. Али највиши не живи у рукотворенијем црквама, као што говори пророк:
49. Небо је мени пријестол а земља подножје ногама мојима: како ћете ми кућу сазидати? говори Господ; или које је мјесто за моје почивање?
50. Не створи ли рука моја све ово?
51. Тврдоврати и необрезанијех срца и ушију! ви се једнако противите Духу светоме; како ваши оци, тако и ви.
52. Којега од пророка не протјераше оци ваши? И побише оне који напријед јавише за долазак праведника, којега ви сад издајници и крвници постадосте;
53. Који примисте закон наредбом анђелском, и не одржасте.
54. Кад ово чуше, расрдише се врло у срцима својима, и шкргутаху зубима на њ.
55. А Стефан будући пун Духа светогa погледа на небо и видје славу Божију и Исуса гдје стоји с десне стране Богу,
56. И рече: Ево видим небеса отворена и сина човјечијега гдје стоји с десне стране Богу.
57. А они повикавши иза гласа затискиваху уши своје, и навалише једнодушно на њ.

58. И изведавши га из града стадоше га засипати камењем, и свједоци хаљине своје метнуше код ногу младића по имену Савла.

59. И засипаху камењем Стефана, који се мољаше Богу и говораше: Господе Исусе! прими дух мој.

60. Онда клече на кољена и повика иза гласа: Господе! не прими им ово за гријех. И ово рекавши умрије.

Глава VIII.

Савле пак бјеше пристао на његову смрт. А у тај дан постаде велико гоњење на цркву Јерусалимску, и сви се расијаше по крајевима Јудејскијем и Самаријскијем осим апостола.

2. А људи побожни укопаше Стефана и велики плач учинише над њим.

3. А Савле досађиваше цркви, јер иђаше по кућама, и вуцијаше људе и жене те предаваше у тамницу.

4. А они што се бијаху расијали пролажаху проповиједајући ријеч.

5. А Филип сишавши у град Самаријски проповиједаше им Христа.

6. А народ пажаше једнодушно на оно што говораше Филип, слушајући и гледајући знаке које чињаше;

7. Јер духови нечисти с великом виком излажаху из многијех у којима бијаху, и многи узети и хроми оздравише.

8. И би велика радост у граду ономе.

9. А бјеше један човјек, по имену Симон, који прије чараше у граду и довођаше у чудо народ Самаријски, говорећи да је он нешто велико;

10. На којег гледаху сви, и мало и велико, говорећи: Ово је велика сила Божија.

11. А за то гледаху на њега што их много времена чинима удивљаваше.

12. Кад пак вјероваше Филипу који проповиједаше јеванђелије о царству Божијему и о имену Исуса Христа, кршћаваху се и људи и жене.

13. Тада и Симон вјерова, и крстивши се оста код Филипа; и видећи дјела и знаке велике који се чињаху дивљаше се врло.

14. А кад чуше апостоли који бијаху у Јерусалиму да Самарија прими ријеч Божију, послаше к њима Петра и Јована,

15. Који сишавши помолише се Богу за њих да приме Духа светога;

16. Јер још ни на једнога не бјеше дошао, него бијаху само крштени у име Господа Исуса.

17. Тада апостоли метнуше руке на њих, и они примише Духа светога.

18. А кад видје Симон да се даје Дух свети кад апостоли метну руке, донесе им новце

19. Говорећи: Дајте и мени ову власт да кад метнем руке на кога прими Духа светога.

20. А Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду у погибао, што си помислио да се дар Божиј може добити за новце.

21. Нема теби дијела ни исета у овој ријечи; јер срце твоје није право пред Богом.

22. Покај се дакле од ове своје пакости, и моли се Богу да би ти се опростила помисао срца твога;

23. Јер те видим да си у гркој жучи и у свези неправде.

24. А Симон одговарајући рече: Помолите се ви Господу за мене да не наиђе на мене ништа од овога што рекосте.

25. Тако они посвједочивши и говоривши ријеч Господњу вратише се у Јерусалим, и многијем селима Самаријскијем проповједише јеванђелије.

26. А анђео Господњи рече Филипу говорећи: Устани и иди на подне на пут који силази од Јерусалима у Газу и пуст је.

27. И уставши пође. И гле, човјек Арапин, ушкопљеник, властелин Кандакије царице Арапске, што бјеше над свима њезинијем ризницама, који бјеше дошао у Јерусалим да се моли Богу,

28. Па се враћаше, и сједећи на колима својима читаше пророка Исаију.

29. А Дух рече Филипу: Приступи и прилијепи се тијем колима.

30. А Филип притрчавши чу га гдје чита пророка Исаију, и рече: А разумијеш ли што читаш?

31. А он рече: Како бих могао ако ме ко не упати? И умоли Филипа те се попе и сједе с њим.

32. А мјесто из писма које читаше бјеше ово: Као овца на заклање одведе се, и нијем као јагње пред онијем који га стриже, тако не отвори уста својих.

33. У његовом понижењу укиде се суд његов. А род његов ко ће исказати? Јер се његов живот узима од земље.

34. Онда ушкопљеник одговори Филипу и рече: Молим те, за кога ово говори пророк? или за себе, или за кога другога?

35. А Филип отворивши уста своја, и почевши од писма овога, проповједи му јеванђелије Исусово.

36. Како иђаху путем дођоше на некаку воду; и рече ушкопљеник: Ево воде, шта брани мени да се кртим?

37. А Филип му рече: Ако вјерујеш од свега срца својега, можеш. А он одговарајући рече: Вјерујем да је Исус Христос син Божиј.

38. И заповједи да стану кола, и сиђоше оба на воду и Филип и ушкопљеник, и крсти га.

39. А кад изиђоше из воде, Дух свети паде на ушкопљеника; а анђео Господњи узе Филипа, и више га не видје ушкопљеник; него отиде путем својим радујући се.

40. А Филип се обрете у Азоту; и пролазећи проповиједаше јеванђелије свима градовима, док не дође у Тесарију.

Глава IX.

А Савле још дишући пријетњом и смрћу на ученике Господње приступи к поглавару свештеничкоме,

2. И измоли у њега посланице у Дамаск на зборнице, ако кога нађе од овога пута, и људе и жене, свезане да доведе у Јерусалим.

3. А кад бјеше на путу и дође близу Дамаска, у један пут обасја га свјетлост с неба,

4. И паднувши на земљу чу глас гдје му говори: Савле! Савле! за што ме гониш?

5. А он рече: Ко си ти, Господе? А Господ рече: Ја сам Исус, којега ти гониш: тешко ти је противу бодила праћати се.

6. А он дркћући од страха рече: Господе! шта хоћеш да чиним? И Господ му рече: Устани и уђи у град, па ће ти се казати шта ти треба чинити.
7. А људи који иђаху с њим, стајаху и чуђаху се, јер чујаху глас а не виђаху никога.
8. А Савле уста од земље, и отворенијем очима својијем никога не виђаше. А они га узеше за руку и уведоше у Дамаск.
9. И бјеше три дана слијеп, и не једе, нити пи.
10. А у Дамаску бјеше један ученик, по имену Ананија, и рече му Господ у утвари: Ананија! А он рече: Ево ме, Господе!
11. А Господ му рече: Устани и иди у улицу која се зове Права, и тражи у дому Јудином по имену Савла Таршанина; јер гле, он се моли Богу,
12. И видје у утвари човјека, по имену Ананију, гдје уђе и метну руку на њ да прогледа.
13. А Ананија одговори: Господе! ја чух од многијех за тога човјека колика зла почини светима твојима у Јерусалиму;
14. И овдје има власт од главара свештеничкијех да веже све који призивају име твоје.
15. А Господ му рече: Иди, јер ми је он суд избрани да изнесе име моје пред незнабошце и царева и синове Израилеве.
16. А ја ћу му показати колико му ваља пострадали за име моје.
17. И пође Ананија, и уђе у кућу, и метнувши руке на њ рече: Савле брате! Господ Исус, који ти се јави на путу којијем си ишао, посла ме да прогледаш и да се напуниш Духа светого.
18. И одмах отпаде од очију његовијех као крљушт, и одмах прогледа, и уставши крсти се.
19. И пошто поједе окријепи се; и би Савле неколико дана с ученицима који бијаху у Дамаску.
20. И одмах по зборницама проповиједаше Исуса да је он син Божиј.
21. А сви који слушаху дивљаху се и говораху: Није ли ово онај што гоњаше у Јерусалиму оне који спомињаху име ово, и овдје за то дође да их повезане води главарима свештеничкијем?

22. А Савле се већма сиљаше, и забуњиваше Чивуте који живе у Дамаску, доказујући да је ово Христос.
23. А кад се наврши подоста дана, договорише се Чивути да га убију.
24. Али Савле дознаде њихов договор; а они чуваху врата дан и ноћ да би га убили;
25. А ученици га узеше ноћу и спустише преко зида у котарици.
26. А кад дође Савле у Јерусалим, огледаше да се прибије уз ученике; и сви га се бојашу, јер не вјеровашу да је ученик.
27. А Варнава га узе и доведе к апостолима, и каза им како на путу видје Господа, и како му говори, и како у Дамаску слободно проповиједа име Исусово.
28. И бијаше с њима, и улази у Јерусалим и излази, и слободно проповиједаше име Господа Исуса.
29. И говораше и препираше се с Грцима; а они гледаху да га убију.
30. А кад разумјеше браћа, сведоше га у Тесарију, и отпустише га у Тарс.
31. А цркве по свој Јудеји и Галилеји и Самарији бијашу на миру, и напредоваху, и хођашу у страху Господњем, и умножаваху се утјехом светог Духа.
32. И догоди се кад Петар обилажаше све, да дође и к светима који живљашу у Лиди.
33. И нађе тамо једнога човјека, по имену Енеју, који већ осам година лежаше на одру, јер бјеше узет.
34. И рече му Петар: Енеја! исцјељује те Исус Христос, устани и простри сам себи. И одмах уста.
35. И видјеше га сви који живљашу у Лиди и у Асарону, и обратише се ка Господу.
36. А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита, које значи срна, и она бјеше пуна добријех дјела и милостиње што чињаше.
37. И догоди се у те дане да се она разбоље и умрије; онда је окупаше и метнуше у горњу собу.
38. А будући да је Лида близу Јопе, онда ученици чувши да је Петар у њој послаше два човјека молећи га да не пожали труда доћи до њих.

39. А Петар уставши отиде с њима, и кад дође изведоше га у горњу собу, и скупише се око њега све удовице плачући и показујући сукње и хаљине што је радила Срна док је била с њима.

40. А Петар изгнавши све на поље клече на кољена и помоли се Богу, и окренувши се к тијелу рече: Тавито! устани. А она отвори очи своје, и видјевши Петра сједе.

41. Петар пак пруживши јој руку подиже је; и дозвавши свете и удовице показа је живу.

42. И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вјероваше Господа.

43. И догоди се да он оста много дана у Јопи у некога Симона кожара.

Глава X.

А у Тесарији бјеше један човјек по имену Корнилије, капетан од чете која се зваше Талијанска,

2. Побожан и богобојазан са цијелијем домом својијем, који даваше милостињу многијем људима и мољаше се Богу без престанка;

3. Он видје на јави у утвари око деветога сахата дневи анђела Божијега гдје сиђе к њему и рече му: Корнилије!

4. А он погледавши на њ и уплашивши се рече: Што је, Господе? А он му рече: Молитве твоје и милостиње изиђоше на памет Богу;

5. И сад пошљи у Јопу људе и дозови Симона прозваног Петра:

6. Он стоји у некога Симона кожара, којег је кућа код мора: он ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

7. И кад отиде анђеол који говори Корнилију, дозвавши двојицу од својијех слугу и једнога побожна војника од онијех који му служаху,

8. И казавши им све посла их у Јопу.

9. А сјутрадан кад они иђаху путем и приближише се ка граду, изиђе Петар у горњу собу да се помоли Богу у шести сахат.

10. И огладње, и шћаше да једе; а кад му они готовљаху, дође изван себе,

11. И видје небо отворено и суд некакав гдје силази на њега, као велико платно, завезан на четири рогља, и спушћа се на земљу;

12. У коме бијаху сва четвороножна на земљи, и звјериње и бубине и птице небеске.
13. И постаде глас к њему: Устани, Петре! покољи и поједи.
14. А Петар рече: Ни по што, Господе! јер никад не једох што погано или нечисто.
15. И гле, глас опет к њему другом: Што је Бог очистио ти не погани.
16. И ово би трипут, и суд се опет узео на небо.
17. А кад се Петар у себи дивљаше шта би била утвара коју видје, и гле, људи послани од Корнилија, напитавши и нашавши дом Симонов стадоше пред вратима,
18. И зовнувши питаху: Стоји ли овдје Симон прозвани Петар?
19. А док Петар размишљаваше о утвари, рече му Дух: Ево три човјека траже те;
20. Него устани и сиђи и иди с њима не премишљајући ништа, јер их ја послах.
21. А Петар сишавши к људима посланијем к себи од Корнилија рече: Ево ја сам кога тражите; што сте дошли?
22. А они рекоше: Корнилије капетан, човјек праведан и богобојазан, познат код свега народа Чивутскога, примио је заповијест од анђела светога да дозове тебе у свој дом и да чује ријечи од тебе.
23. Онда их дозвола унутра и угости. А сјутрадан уставши Петар пође с њима, и неки од браће која бјеше у Јопи пођоше с њим.
24. А сјутрадан уђоше у Тесарију. А Корнилије чекаше их сазвавши родбину своју и љубазне пријатеље.
25. А кад Петар шћаше да уђе, срене га Корнилије, и паднувши на ноге његове поклони се.
26. А Петар га подиже говорећи: Устани, и ја сам човјек.
27. И с њим говорећи уђе, и нађе многе који се бијаху сабрали.
28. И рече им: Ви знате како је неприлично човјеку Чивутину дружити се или долазити к туђину; али Бог мени показа да ни једнога човјека не зовем погана или нечиста;
29. За то и без сумње дођох позван. Питам вас дакле за што посласте по мене?

30. И Корнилије рече: Од четвртога дана до овога часа ја постих, и у девети сахат мољах се Богу у својој кући; и гле, човјек стаде преда мном у хаљини сјајној,
31. И рече: Корнилије! услишена би молитва твоја и милостиње твоје поменуше се пред Богом.
32. Пошљи дакле у Јопу и дозови Симона који се зове Петар: он стоји у кући Симона кожара код мора, који кад дође казаће ти.
33. Онда ја одмах послах к теби; и ти си добро учинио што си дошао. Сад дакле ми сви стојимо пред Богом да чујемо све што је теби од Бога заповјеђено.
34. А Петар отворивши уста рече: Заиста видим да Бог не гледа ко је ко:
35. Него у сваком народу који се боји њега и твори правду мио је њему.
36. Ријеч што посла синовима Израиљевијем, јављајући мир по Исусу Христу, она је Господ свима.
37. Ви знате говор који је био по свој Јудеји почевши од Галилеје по крштењу које проповиједа Јован:
38. Исуса из Назарета како га помаза Бог Духом светијем и силом, који прође чинећи добро и исцјељујући све које ђаво бјеше надвладао; јер Бог бијаше с њим.
39. И ми смо свједоци свему што учини у земљи Јудејској и у Јерусалиму; којега и убише објесивши на дрво.
40. Овога Бог васкрсе трећи дан, и даде му да се покаже,
41. Не свему народу него нама свједоцима напријед избранима од Бога, који с њим једосмо и писмо по васкрсенију његовом из мртвијех.
42. И заповједи нам да проповиједамо народу и да свједочимо да је он наречени од Бога судија живијем и мртвијем.
43. За ово свједоче сви пророци да ће именовани његовијем примити опроштење гријеха сви који га вјерују.
44. А док још Петар говораше ове ријечи, сиђе Дух свети на све који слушаху ријеч.
45. И удивише се вјерни из обрезања који бијашу дошли с Петром, видећи да се и на незнабошце изли дар Духа светога.
46. Јер их слушаху гдје говораху језике, и величаху Бога. Тада одговори Петар:

47. Еда може ко воду забранити да се не крсте ови који примише Духа светога као и ми?

48. И заповједи им да се крсте у име Исуса Христа. Тада га молише да остане код њих неколико дана.

Глава XI.

А чуше и апостоли и браћа који бијаху у Јудеји да и незнабошци примише ријеч Божију.

2. И кад изиђе Петар у Јерусалим, препираху се с њим који бијаху из обрезања,

3. Говорећи: Ушао си к људима који нијесу обрезани, и јео си с њима.

4. А Петар почевши казиваше им редом говорећи:

5. Ја бијех у граду Јопи на молитви, и дошавши изван себе видјех утвару, гдје силази суд некакав као велико платно на четири рогља и спушта се с неба, и дође до преда ме.

6. Погледавши уњ опазих и видјех четвороножна земаљска, и звјериње и бубине и птице небеске.

7. А чух глас који ми говори: устани, Петре! покољи и поједи.

8. А ја рекох: ни по што, Господе! јер ништа погано и нечисто никад не уђе у уста моја.

9. А глас ми одговори другом с неба говорећи: што је Бог очистио ти не погани.

10. А ово би трипут; и узе се опет све на небо.

11. И гле, одмах три човјека сташе пред кућом у којој бијех, послани из Ћесарије к мени.

12. А Дух ми рече да идем с њима не премишљајући ништа. А дођоше са мном и ово шест браће, и уђосмо у кућу човјекову.

13. И каза нам како видје анђела у кући својој који је стао и казао му: пошљи људе у Јопу и дозови Симона прозваног Петра,

14. Који ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

15. А кад ја почех говорити, сиђе Дух свети на њих, као и на нас у почетку.

16. Онда се опоменух ријечи Господње како говораше: Јован је крстио водом, а ви ћете се крстити Духом светијем.
17. Кад им дакле Бог даде једнак дар као и нама који вјерујемо Господа својега Исуса Христа: ја ко бијох да бих могао забранити Богу?
18. А кад чуше ово, умукосе, и хваљаху Бога говорећи: Дакле и незнабошцима Бог даде покајање за живот.
19. А они што се расијаше од невоље која поста за Стефана, прођоше тја до Финикије и Кипра и Антиохије, никому не говорећи ријечи до самијем Чивутима.
20. А неки од њих бијаху Кипрани и Киринци, који ушавши у Антиохију говораху Грцима проповиједајући јеванђелије о Господу Исусу.
21. И бјеше рука Божија с њима; и много их вјероваше и обратише се ка Господу.
22. А дође ријеч о њима до ушију цркве која бјеше у Јерусалиму; и послаше Варнаву да иде тја до Антиохије;
23. Који дошавши и видјевши благодат Божију, обрадова се, и мољаше све да тврдијем срцем остану у Господу;
24. Јер бјеше човјек благ и пун Духа светог и вјере. И обрати се многи народ ка Господу.
25. Варнава пак изиђе у Тарс да тражи Савла; и кад га нађе, доведе га у Антиохију.
26. И они се цијелу годину састајаше ондје с црквом, и учише многи народ; и најприје у Антиохији назваше ученике Хришћанима.
27. А у те дане сиђоше из Јерусалима пророци у Антиохију.
28. И уставши један од њих, по имену Агав, објави глад велики који шћаше бити по васионом свијету; који и би за Клаудија ћесара.
29. А од ученика одреди сваки колико који могаше, да пошљу у помоћ браћи која живљаху у Јудеји.
30. Које и учинише пославши старјешинама преко руке Варнавине и Савлове.

Глава XII.

У оно пак вријеме подиже Ирод цар руке да мучи неке од цркве.

2. И погуби Јакова брата Јованова мачем.

3. И видјевши да је то по вољи Чивутима настави да ухвати и Петра (а бијаху дани пријеснијех хљебова),
4. Којега и ухвати и баци у тамницу, и предаде га четворици четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.
5. И тако Петра чуваху у тамници; а црква мољаше се за њега Богу без престанка.
6. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону ноћ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.
7. И гле, анђеоски Господњи приступи, и свјетлост обасја по соби, и куцнувши Петра у ребра пробуди га говорећи: Устани брже. И спадоше му вериге с руку.
8. А анђеоски му рече: Опаши се, и обуј опанке своје. И учини тако. И рече му анђеоски: Обуци хаљину своју, па хајде за мном.
9. И изишавши иђаше за њим, и не знадијаше да је то истина што анђеоски чињаше, него мишљаше да види утвару.
10. А кад прођоше прву стражу и другу и дођоше к вратима гвозденијем која вођаху у град, она им се сама отворише; и изишавши прођоше једну улицу, а анђеоски одмах одступи од њега.
11. И кад дође Петар к себи, рече: Сад заиста видим да Бог посла анђела својега те ме избави из руку Иродовијех и од свега чекања народа Чивутскога.
12. И размисливши дође кући Марије матери Јована који се зваше Марко, гдје бијаху многи сабрани и мољаху се Богу.
13. А кад куцну Петар у врата од двора, приступи дјевојка, по имену Рода, да чује.
14. И познавши глас Петров од радости не отвори врата, него утрча и каза да Петар стоји пред вратима.
15. А они јој рекоше: Јеси ли ти луда? А она потврђиваше да је тако. А они говорашу: Анђеоски је његов.
16. А Петар једнако куцаше. А кад отворише, видјеше га, и удивише се.
17. А он махнувши на њих руком да ћуте, каза им како га Господ изведе из тамнице; и рече: Јавите ово Јакову и браћи. И изишавши отиде на друго мјесто.
18. А кад би дан, бјеше не мала буна међу војницима, шта то би од Петра.

19. А кад га Ирод заиска и не нађе, онда испита стражаре, и заповједи да их одведу; и изишавши из Јудеје у Тесарију онамо живљаше.

20. Јер се Ирод срђаше на Тирце и Сидонце. Али они једнодушно дођоше к њему, и узевши на своју руку Власта, постельника цара, искаху мира, јер се њихове земље храњаху од његова царства.

21. А у одређени дан обуче се Ирод у царску хаљину, и сједавши на пријесто говораше им;

22. А народ викаше: Ово је глас Божиј, а не човјечиј.

23. Али у један пут удари га анђео Господњи; јер не даде славе Богу; и будући изједен од црви издахну.

24. А ријеч Божија растијаше и множаше се.

25. А Варнава и Савле предавши помоћ вратише се из Јерусалима у Антиохију, узевши са собом и Јована који се зваше Марко.

Глава XIII.

А у цркви која бјеше у Антиохији бијаху неки пророци и учитељи, то јест: Варнава и Симеун који се зваше Нигар, и Лукије Киринац, и Манаил одгајени с Иродом четверовласником, и Савле.

2. А кад они служяху Господу и пошћаху, рече Дух свети: Одвојте ми Варнаву и Савла на дјело на које их позвах.

3. Тада постивши и помоливши се Богу метнуше руке на њих, и отпустише их.

4. Ови дакле послани од Духа светого сиђоше у Селеукију, и оданде отпловише у Кипар.

5. И дошавши у Саламин јавише ријеч Божију у зборницама Чивутским; а имаху и Јована слугу.

6. А кад прођоше острво тја до Пафа, нађоше некаквога човјека врача и лажна пророка, Чивутина, коме бјеше име Варисус,

7. Који бјеше с намјесником Срђем Павлом, човјеком разумнијем. Овај дозвавши Варнаву и Савла заиска да чује ријеч Божију.

8. А Елима врачар (јер то значи име његово) стаде им се супротити, гледајући да одврати намјесника од вјере.

9. А Савле, који се зваше и Павле, пун Духа светога погледавши на њ
10. Рече: О напуњени свакога лукавства и сваке пакости, сине ђавољи! непријатељу сваке правде! зар не престајеш кварити правијех путова Господњијех?
11. И сад ето руке Господње на те, и да будеш слијеп да не видиш сунца за неко вријеме. И у један пут нападе на њ мрак и тама, и пипајући тражаше вођа.
12. Тада намјесник, кад видје шта би, вјерова, дивећи се науци Господњој.
13. А кад се Павле са својим друштвом одвезе из Пафа, дођоше у Пергу Памфилијску; а Јован се одвоји од њих, и врати се у Јерусалим.
14. А они отишавши из Перге дођоше у Антиохију Писидијску, и ушавши у зборницу у дан суботни сједоше.
15. А по читању закона и пророка послаше старјешине зборничке к њима говорећи: Људи браћо! ако је у вама ријеч утјехе за народ, говорите.
16. А Павле уставши и махнувши руком рече: Људа Израиљци и који се Бога бојите! чујте.
17. Бог народа овога изабра оце наше, и подиже народ кад бијаху дошљаци у земљи Мисирској, и руком високом изведе их из ње.
18. И до четрдесет година прехрани их у пустињи.
19. И затрвши седам народа у земљи Ханаанској на коцке раздијели им земљу њихову.
20. И по том на четири стотине и педесет година даде им судије до Самуила пророка.
21. И од тада искаше цара, и даде им Бог Саула, сина Кисова, човјека од кољена Венијамина, за четрдесет година.
22. И уклонивши њега подиже им Давида за цара, коме и рече свједочећи: нађох Давида сина Јесејева, човјека по срцу мојему, који ће испунити све воље моје.
23. Од његова сјемена подиже Бог по обећању Израиљу спаса Исуса;
24. Кад Јован пред његовијем доласком проповиједателски показује свему народу Израиљеву.

25. И кад свршиваше Јован течење своје, говораше: ко мислите да сам ја нијесам ја; него ево иде за мном, коме ја нијесам достојан раздријешити ремена на обући његовој.

26. Људи браћо! синови рода Аврамова, и који се међу вама Бога боје! вама се посла ријеч овога спасенија.

27. Јер они што живе у Јерусалиму, и кнезови њихови, не познаше овога, и гласове пророчке који се читају сваке суботе осудивши га извршише.

28. И не нашавши ни једне кривице смртне молише Пилата да га погуби.

29. И кад свршише све што је писано за њега, скинуше га с дрвета и метнуше у гроб.

30. А Бог васкрсе га из мртвијех.

31. И показива се много дана онима што излазише с њим из Галилеје у Јерусалим, који су сад свједоци његови пред народом.

32. И ми вама јављамо обећање које би оцевима нашим да је ово Бог испунио нама, дјечи њиховој, подигнувши Исуса;

33. Као што је написано и у другом псалму: ти си мој син, ја те данас родих.

34. А да га из мртвијех васкрсе да се више не врати у трухљење овако рече: даћу вам светињу Давидову вјерну.

35. За то и на другом мјесту говори: не ћеш дати да твој светац види трухљења.

36. Јер Давид послуживши роду својему по вољи Божијој умрије, и метнуше га код отаца његовијех, и видје трухљење.

37. А којега Бог подиже не видје трухљења.

38. Тако да вам је на знање, људи браћо! да се крозањ вама проповиједа опроштење гријеха.

39. И од свега, ода шта се не могосте оправдати у закону Мојсијеву, оправдаће се у њему сваки који вјерује.

40. Гледајте дакле да не дође на вас оно што је казано у пророцима:

41. Видите, немарљиви! и чудите се, и нек вас нестане; јер ја чиним дјело у дане ваше, дјело које не ћете вјеровати ако вам ко усказује.

42. А кад излажаху из зборнице Чивутске, мољаху незнабошци да им се ове ријечи у другу суботу говоре.

43. А кад се сабор разиђе, пођоше за Павлом и за Варнавом многи од Чивута и побожнијех дошљака; а они говорећи им свјетоваху их да остану у благодати Божијој.

44. А у другу суботу сабра се готово сав град да чују ријечи Божије.

45. А кад видјеше Чивути народ, напунише се зависти, и говораху противно ријечима Павловијем насупрот говорећи и хулећи.

46. А Павле и Варнава ослободивши се рекоше: Вама је најприје требало да се говори ријеч Божија; али кад је одбацујете, и сами се показујете да нијесте достојни вјечнога живота, ево се обрћемо к незнабошцима.

47. Јер нам тако заповједи Господ: поставих те за видјело незнабошцима, да будеш спасеније до самога краја земље.

48. А кад чуше незнабошци, радоваху се и слављаху ријеч Божију, и вјероваше колико их бјеше приправљено за живот вјечни.

49. И ријеч се Божија разношаше по свој околини.

50. Али Чивути подговорише побожне и поштене жене и старјешине градске те подигоше гоњење на Павла и Варнаву, и истјераше их из своје земље.

51. А они отресавши на њих прах са својијех ногу дођоше у Иконију.

52. А ученици пуњаху се радости и Духа светога.

Глава XIV.

У Иконији пак догоди се да они заједно уђоше у зборницу Чивутску, и говораху тако да вјерова велико мноштво Чивута и Грка.

2. А Чивути који не вјероваху подбунеше и раздражише душе незнабожаца на браћу.

3. Али они осташе доста времена говорећи слободно у Господу који свједочаше ријеч благодати своје и даваше те се твораху знаци и чудеса рукама њиховијем.

4. А мноштво градско раздијели се, и једни бијаху с Чивутима, а једни с апостолима.

5. А кад навалише и незнабошци и Чивути са својијем поглаварима да им досаде и камењем да их побију,
6. Они дознавши побјегоше у градове Ликаонске, у Листру и у Дерву и у околину њихову.
7. И онамо проповиједаху јеванђелије.
8. И један човјек у Листри сјеђаше немоћан у ногама, и бјеше хром од утробе матере своје, и не бјеше никад ходио.
9. Овај слушаше Павла гдје говори. Павле погледавши на њ и видјевши да вјерује да ће оздравити,
10. Рече великијем гласом: Теби говорим у име Господа Исуса Христа, устани на своје ноге управо. И скочи, и хођаше.
11. А кад видје народ шта учини Павле, подигосе глас свој говорећи Ликаонски: Богови начинише се као људи, и сиђоше к нама.
12. И називаху Варнаву Јупитером, а Павла Меркуријем, јер он управљаше ријечју.
13. А свештеник Јупитера који бјеше пред градом њиховијем доведе јунце, и донесе вијенце пред врата, и с народом шћадијаше да приноси жртву.
14. А кад чуше апостоли, Варнава и Павле, раздријеше хаљине своје, и скочише међу народ вичући и говорећи:
15. Људи! шта то чините? И ми смо као и ви смртни људи, који вам проповиједамо јеванђелије да се од овијех лажнијех ствари обратите к Богу живоме, који створи небо и земљу и море и све што је у њима;
16. Који у прошавшијем нараштајима бјеше пустио све народе да иду својијем путовима:
17. И опет не остави себе непосвједочена, чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем.
18. И ово говорећи једва уставише народ да им неприносе жртве, него да иде сваки својој кући. А док они живљаху ондје и учаху,
19. Дођоше из Антиохије и из Иконије некаки Чивути, и кад се они препираху слободно, подговорише народ да их одустану, говорећи да ништа право не говоре, него све лажу. И подговоривши народ засуше Павла камењем и извукоше га из града мислећи да је мртав.

20. А кад га опколише ученици његови, устаде и уђе у град, и сјутрадан изиђе с Варнавом у Дерву.
21. И проповједивши јеванђелнје граду онеме и научивши многе вратише се у Листру и Иконију и Антиохију.
22. Утврђујући душе ученика и свјетујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у царство Божије.
23. И поставивши им старјешине по свијем црквама, и помоливши се Богу с постом, предадоше их Господу кога вјероваше.
24. И прошавши Писидију дођоше у Памфилију.
25. И говоривши ријеч Господњу у Перзи сиђоше у Аталију.
26. И оданде отпловише у Антиохију, одакле бијаху предани благодати Божијој на дјело које свршише.
27. А кад дођоше и сабраше цркву, казаше све шта учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.
28. И осташе ондје не мало времена с ученицима.

Глава XV.

И неки сишавши из Јудеје учаху браћу: Ако се не обрежете по обичају Мојсијеву, не можете се спасти.

2. А кад поста распра, и Павле и Варнава не мало се препираше с њима, одредише да Павле и Варнава и други неки од њих иду горе к апостолима и старјешинама у Јерусалим за ово питање.
3. А они онда спремљени од цркве, пролажаху кроз Финикију и Самарију казујући обраћање незнабожаца, и чињаху велику радост свој браћи.
4. А кад дођоше у Јерусалим, прими их црква и апостоли и старјешине, и казаше све што учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.
5. Онда усташе неки од јереси фарисејске који бијаху вјеровали, и говораху да их ваља обрезасти, и заповједити да држе закон Мојсијев.
6. А апостоли и старјешине сабраше се да извиде ову ријеч.

7. И по многом вијећању уста Петар и рече: Људи браћо! ви знате да Бог од првијех дана изабра између нас да из мојијех уста чују незнабошци ријеч јеванђелија и да вјерују.

8. И Бог, који познаје срца, посвједочи км и даде им Духа светог као и нама.

9. И не постави никаке разлике међу нама и њима, очистивши вјером срца њихова.

10. Сад дакле шта кушате Бога, и хоћете да метнете ученицима јарам на врат, којег ни оцеви наши ни ми могосмо понијети?

11. Него вјерујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.

12. Онда умуче све мноштво, и слушаху Варнаву и Павла који приповиједаху колике знаке и чудеса учини Бог у незнабошцима преко њих.

13. А кад они умукоше, одговори Јаков говорећи: Људи браћо! послушајте мене.

14. Симон каза како Бог најприје походи и прими из незнабожаца народ к имену својему,

15. И с овијем се ударају ријечи пророка, као што је написано:

16. По том ћу се вратити, и сазидаћу дом Давидов, који је пао, и његове развалине поправићу, и подигнућу га,

17. Да потраже Господа остали људи и сви народи у којима се име моје спомену, говори Господ који твори све ово.

18. Богу су позната од постања свијета сва дјела његова;

19. За то ја велим да се не дира у незнабошце који се обраћају к Богу;

20. Него да им се заповједи да се чувају од прилога идолскијех и од курварства и од удављенога и од крви, и што њима није мило другима да не чине.

21. Јер Мојсије има од старијех времена у свијем градовима који га проповиједају, и по зборницама чита се сваке суботе.

22. Тада нађоше за добро апостоли и старјешине са свом црквом да изберу између себе двојицу и да пошљу у Антиохију с Павлом и Варнавом, Јуду који се зваше Варсава, и Силу, људе знамените међу браћом.

23. И написаше рукама својима ово: Апостоли и старјешине и браћа поздрављају браћу која су по Антиохији и Сирији и Киликији што су од незнабожаца.

24. Будући да ми чусмо да неки од нас изишавши сметоше вас ријечима, и раслабише душе ваше говорећи вам да се обрезајете и да држите закон, којима ми не заповједисмо;
25. За то нађосмо за добро ми једнодушно сабрани избране људе послати вама с љубазнијем нашијем Варнавом и Павлом,
26. С људима који су предали душе своје за име Господа нашега Исуса Христа.
27. Посласмо дакле Јуду и Силу, који ће то и ријечима казати.
28. Јер нађе за добро свети Дух и ми да никаквијех тегоба више не мећемо на вас осим овијех потребнијех:
29. Да се чувате од прилога идолскијех и од крви и од удављенога и од курварства, и што не ћете да се чини вама не чините другима; од чега ако се чувате, добро ћете чинити. Будите здрави.
30. А кад их опремише, дођоше у Антиохију, и сабравши народ предаше посланицу.
31. А кад прочиташе, обрадоваше се утјеси.
32. А Јуда и Сила, који и пророци бијаху, многијем ријечима утјешише браћу и утврдише.
33. И пошто бише онамо неко вријеме, отпустише их браћа с миром к апостолима.
34. Но Сила нађе за добро да остане онамо, а Јуда се врати у Јерусалим.
35. А Павле и Варнава живљаху у Антиохији и учаху и проповиједаху ријеч Господњу с многима другијем.
36. А послије неколико дана рече Павле Варнави: Хајде да се вратимо и да обиђемо браћу по свијем градовима по којима проповиједасмо ријеч Господњу како живе.
37. А Варнава шћаше да узму са собом Јована прозваног Марка.
38. Павле пак говораше: Онога који нас је одустао у Памфилији и није ишао с нама на дјело на које смо били одређени, да не узимамо са собом.
39. Тако постаде распра да се они раздвојише, и Варнава узевши Марка отплови у Кипар.
40. А Павле избравши Силу изиђе предан благодати Божијој од браће.

41. И пролажаше кроз Сирију и Киликију утврђујући цркве.

Глава XVI.

Дође пак у Дерву и у Листру, и гле, ондје бјеше неки ученик, по имену Тимотије, син неке жене Чивутке која вјероваше, а оца Грка;

2. За њега добро свједочаху браћа која бијаху у Листри и у Иконији.

3. Овога намисли Павле да узме са собом; и узе га, и обреза Чивута ради који бијаху у онијем мјестима: јер сви знадијаху оца његова да бјеше Грк.

4. И кад пролажаху по градовима, предаваше им да држе уредбе које уредише апостоли и старјешине у Јерусалиму.

5. А цркве се утврђиваху у вјери, и сваки дан биваше их више.

6. А кад прођоше Фригију и Галатијску земљу, забрани им Дух свети говорити ријеч у Азији.

7. А кад дођоше у Мисију шћадијаху да иду у Витинију, и Дух не даде.

8. А кад прођоше Мисију, сиђоше у Троаду.

9. И Павлу се јави утвара ноћу: бјеше један човјек из Маћедоније, и стајаше молећи га и говорећи: Дођи у Маћедонију и помози нам.

10. А кад видје утвару, одмах гледасмо да изиђемо у Маћедонију, дознавши да нас Господ позва да им проповиједамо јеванђелије.

11. А кад се одвезосмо из Троаде, дођосмо у Самотрак, и сјутрадан у Неапољ,

12. А оданде у Филибу, које је први град земље Маћедоније, насеље Римско; и у оном граду остасмо неколико дана.

13. А у дан суботни изиђосмо из града к води гдје бјеше богомоља; и сједавши говорисмо к женама које се бијаху сабрале.

14. И једна богобојазна жена, по имену Лидија, из града Тијатирскога, која продаваше скерлет, слушаше; и Господ отвори срце њезино да пази на ријечи Павлове.

15. А кад се крсти она и кућа њезина, мољаше нас говорећи: Ако мислите да ја вјерујем Господа, уђите у моју кућу и живите. И натјера нас.

16. А догоди се кад иђасмо на молитву да нас срене једна робиња која имаше дух погађачки и врачајући доношаше велики добитак својијем господарима.
17. Ова пође за Павлом и за нама, и викаше говорећи: Ови су људи слуге Бога највишега, који јављају нама пут спасенија.
18. И овако чињаше много дана. А кад се Павлу досади, окрену се и рече духу: Заповиједам ти именом Исуса Христа, изиђи из ње. И изиђе у тај час.
19. А кад видјеше њезини господари да изиђе над њиховога добитка, узеше Павла и Силу и одвукоше их на пазар ка кнезовима.
20. И доведавши их к војводама, рекоше: Ови су људи Чивуги, и муте по нашем граду,
21. И проповиједају обичаје којијех нама не ваља примати ни творити, јер смо Римљани.
22. И слеже се народ на њих, и војводе издријеше им хаљине, и заповједише да их шибају.
23. И пошто их здраво избише бацише их у тамницу, и заповједише тамничару да их добро чува.
24. Примивши такову заповијест он их баци у најдоњу тамницу и ноге им метну у кладе.
25. А у поноћи бијаху Павле и Сила на молитви и хваљаху Бога; а сужњи их слушаху.
26. А у један пут тако се врло затресе земља да се помјести темељ тамнички; и одмах се отворише сва врата и свима спадоше окуви.
27. А кад се пробуди тамничар и видје отворена врата тамничка, извади нож и шћаше да се убије, мислећи да су побјегли сужњи.
28. А Павле повика здраво говорећи: Не чини себи зла никаква, јер смо ми сви овдје.
29. А он заискавши свијећу улетје и дркћући припаде к Павлу и Сили;
30. И изведавши их на поље рече: Господо! шта ми треба чинити да се спасем?
31. А они рекоше: Вјеруј Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој.
32. И казаше му ријеч Господњу, и свима који су у дому његову.

33. И узе их у онај сахат ноћи и опра им ране; и крсти се он и сви његови одмах.
34. И уведавши их у свој дом постави трпезу, и радоваше се са свијем домом својијем што вјерова Бога.
35. А кад би дан, послаше војводе пандуре говорећи: Пустите она два човјека.
36. А тамничар каза ријечи ове Павлу: Послаше војводе да се пустите; сад дакле изиђите и идите с миром.
37. А Павле рече њима: Избивши нас пред народом без суда, људе Римљане, бацише у тамницу; и сад хоће тајно да нас пусте? Није тако, него сами нека дођу и изведу нас.
38. А пандури казаше војводама ове ријечи; и уплашише се кад чуше да су Римљани;
39. И дошавши умолише их, и изведоше молећи да изиђу из града.
40. А кад изиђоше из тамнице, дођоше к Лидији, и видјевши браћу угјешисе их, и отидоше.

Глава XVII.

Прошавши пак Амфипољ и Аполонију дођоше у Солун, гдје бјеше зборница Чивутска.

2. И Павле по обичају своме уђе к њима, и три суботе разговара се с њима из писма,
3. Показујући и доказујући им да је требало Христос да пострада и васкрсне из мртвијех, и да овај Исус којега ја, рече, проповиједам вама, јест Христос.
4. И неки од њих вјероваше, и пристадоше с Павлом и са Силом, и од побожнијех Грка мноштво велико, и од жена господскијех не мало.
5. Али тврдоврати Чивути завиђаху, и узевши неке зле људе од простога народа, и сабравши чету, узбунисе по граду, и нападоше на кућу Јасонову, и тражаху их да изведу пред народ.
6. А кад њих не нађоше, повукоше Јасона и неке од браће пред старјешине градске вичући: Ови што замутише васиони свијет дођоше и овдје,
7. Које Јасон прими; и ови сви раде против ћесаревијех заповијести, говорећи да има други цар, Исус.
8. И смутише народ и старјешине градске који ово чуше.

9. Али кад их Јасон и остали задовољише одговором, пустише их.
10. А браћа одмах ноћу оправише Павла и Силу у Верију. Дошавши онамо уђоше у зборницу Чивутску.
11. Ови пак бијаху племенитији од онијех што живе у Солуну; они примише ријеч са свијем срцем, и сваки дан истраживаху по писму је ли то тако.
12. Тако вјероваше многи од њих, и од поштенијех Грчкијех жена и од људи не мало.
13. А кад разабраше Чивути Солунски да Павле у Верији проповједи ријеч Божију, дођоше и онамо те уздигоше и побунише народ.
14. А браћа онда одмах оправише Павла да иде у приморје; а Сила и Тимотије осташе ондје.
15. А пратиоци доведоше Павла до Атине; и примивши заповијест на Силу и Тимотија да дођу к њему што брже, вратише се.
16. А кад их Павле чекаше у Атини, раздражи се дух његов у њему гледајући град пун идола;
17. И препираше се с Чивутима и с богобојазнима у зборници, и на пазару сваки дан с онима с којима се удешаваше.
18. А неки од Епикуроваца и од Стојичкијех мудараца препираху се с њим; и једни говораху: Шта хоће овај беспослица? А други: Види се као да хоће нове богове да проповиједа. Јер им проповиједаше јеванђелије о Исусу и о васкрсенију.
19. Па га узеше и одведоше на Ареопаг говорећи: Можемо ли разумјети каква је та нова наука што ти казујеш?
20. Јер нешто ново мећеш у наше уши; хоћемо дакле да видимо шта ће то бити.
21. А Атињани сви и путници из другијех земаља не бијаху ни за што друго него да што ново казују или слушају.
22. А Павле ставши насред Ареопага рече: Људи Атињани! по свему вас видим да сте врло побожни;
23. Јер пролазећи и мотрећи ваше светиње нађох и олтар на коме бјеше написано: Богу непознатоме. Којега дакле не знајући поштујете онога вам ја проповиједам.
24. Бог који је створио свијет и све што је у њему, он будући господар неба и земље, не живи у рукотворенијем црквама,

25. Нити прима угађања од руку човјечијих, као да би ономе требало што који сам даје свима живот и дихање и све.

26. И учинио је да од једне крви сав род човјечиј живи по свему лицу земаљскоме, и поставио је напријед одређена времена и међе њиховога живљења:

27. Да траже Господа, не би ли га барем опипали и нашли, премда није далеко ни од једнога нас;

28. Јер кроз њега живимо, и мичемо се, и јесмо; као што и неки од вашијех пјевача рекоше: јер смо и род његов.

29. Кад смо дакле род Божиј, не треба да мислимо да је Божанство као иконе златне или сребрне или камене, које су људи мајсторски начинили по смишљању своме.

30. Не гледајући дакле Бог на времена незнања, сад заповиједа свима људима свуда да се покају;

31. Јер је поставио дан у који ће судити васиономе свијету по правди преко човјека кога одреди, и даде свима вјеру васкрснувши га из мртвијех.

32. А кад чуше васкрсеније из мртвијех, онда се једни ругаху; а једни рекоше: Да те чујемо опет о том.

33. Тако Павле отиде између њих.

34. А неки људи присташе узањ и вјероваше; међу којима бјеше и Ђонисије Ареопагитски, и жена по имену Дамара, и други с њима.

Глава XVIII.

А по том се одлучи Павле од Атине и дође у Коринт,

2. И нађе једнога Чивутина, по имену Акилу, родом из Понта, који бјеше скоро дошао из Галијанске са женом својом Прискилом (јер бјеше заповједио Клаудије да сви Чивути иду из Рима), и дође к њима.

3. И будући да бјеше онога истог заната, оста код њих и рађаше; јер бијаху ћилимарског заната.

4. А препираше се у зборницама сваке суботе, и надговараше Чивуте и Грке.

5. И кад сиђоше из Маћедоније Сила и Тимотије, навали Дух на Павла да свједочи Чивутима да је Исус Христос.

6. А кад се они противљаху и хуљаху, отресе хаљине своје и рече им: Крв ваша на ваше главе; ја сам чист, од сад идем у незнабошце.
7. И отишавши оданде дође у кућу некога по имену Јуста, који поштоваше Бога, и којег кућа бјеше крај зборнице.
8. А Крисп, старјешина зборнички, вјерова Господа са свијем домом својијем; и од Коринћана многи који слушаху вјероваше и крстише се.
9. А Господ рече Павлу ноћу у утвари: Не бој се, него говори, и да не ућутиш;
10. Јер сам ја с тобом, и нико се не ће усудити да ти што учини; јер ја имам велики народ у овоме граду.
11. И он сједи ондје годину и шест мјесеци учећи их ријечи Божијој.
12. А кад бјеше Галион намјесник у Ахаји, нападоше Чивути једнодушно на Павла и доведоше га на суд
13. Говорећи: Овај наговара људе да поштују Бога против закона.
14. А кад Павле шћаше да отвори уста, рече Галион Чивутима: Да је каква неправда била или зло дјело, по дужности послушао бих вас, о Чивути!
15. Али кад су препирања за ријечи и за имена и за закон ваш, гледајте сами; јер ја судија томе не ћу да будем.
16. И изагна их из суднице.
17. Онда сви Грци ухватише Состена, старјешину зборничкога, и бише га пред судницом; и Галион није за то ништа марио.
18. А Павле оста још позадуго, и опростивши се с браћом, отплови у Сирију и с њиме Прискила и Акила, и остриже главу у Кенхреји, јер се бјеше завјетовао.
19. И дође у Ефес; и њих остави ондје, а он уђе у зборницу, и препираше се с Чивутима.
20. А кад га они молише да остане код њих више времена, не хтједе,
21. Него се опрости с њима говорећи: Ваља ми, макар како било, овај празник што иде провести у Јерусалиму; него, ако Бог хтједбуде, вратићу се опет к вама. И одвезе се из Ефеса; а Акила и Прискила осташе у Ефесу.
22. И дошавши у Тесарију, изиђе и поздрави се с црквом, и сиђе у Антиохију,

23. И проведавши неколико времена изиђе и прође редом Галатијску земљу и Фригију утврђујући све ученике.
24. А дође у Ефес један Чивутин, по имену Аполос, родом из Александрије, човјек рјечит и силан у књигама.
25. Овај бјеше упућен на пут Господњи, и горећи духом, говораше и учаше право о Господу, а знадијаше само крштење Јованово.
26. И овај поче слободно проповиједати по зборницама. А кад га чуше Акила и Прискила, примише га и још му боље показаше пут Господњи.
27. А кад он шћаше да пређе у Ахају, послаше браћа напријед и писаше ученицима да га приме. И он дошавши онамо поможе много онима који вјероваху благодаћу;
28. Јер здраво надвлађиваше Чивуте једнако пред народом доказујући из писма да је Исус Христос.

Глава XIX.

Догоди се пак, кад бјеше Аполос у Коринту, да Павле пролажаше горње земље, и дође у Ефес, и нашавши неке ученике

2. Рече им: Јесте ли примили Духа светог кад сте вјеровали? А они му рекоше: Нијесмо ни чули да има Дух свети.
3. А он им рече: На што се дакле крстисте? А они рекоше: На крштење Јованово.
4. А Павле рече: Јован крсти крштењем покајања, говорећи народу да вјерују онога који ће за њим доћи, то јест, Христа Исуса.
5. А кад га чуше, крстише се у име Господа Исуса.
6. И кад Павле метну руке на њих, сиђе Дух свети на њих, и говораху језике и прорицаху.
7. А бијаше људи свега око дванаест.
8. И ушавши у зборницу говораше слободно три мјесеца учећи и увјеравајући за царство Божије.
9. И кад неки бијаху отврднули и свађаху се хулећи на пут Господњи пред народом, одступи од њих и одлучи ученике, па се препираше сваки дан у школи некога Тирана.

10. И ово је бивало двије године, тако да сви који живљаху у Азији, и Чивути и Грци, чуше ријеч Господа Исуса.
11. И Бог чињаше не мала чудеса рукама Павловијем,
12. Тако да су и чалме и убрушчиће знојаве од тијела његова носили на болеснике, и они се исцјељиваху од болести, и духови зли излажаху из њих.
13. И почеше неки од Чивуга, који се скитаху и заклињаху ђаволе, спомињати над онима у којима бијаху зли духови име Господа Исуса говорећи: Заклињемо вас Исусом кога Павле проповиједа.
14. А бијашу некијех седам синова Скеве Чивутина, поглавара свештеничкога, који ово чињаху.
15. А дух зли одговарајући рече: Исуса познајем, и Павла знам; али ви ко сте?
16. И скочивши на њих човјек у коме бјеше зли дух надвлада их, и притиште их пода се тако да голи и израњени утекоше из оне куће.
17. И ово дознадоше сви који живљаху у Ефесу, и Чивути и Грци; и уђе страх у све њих, и величаше се име Господа Исуса.
18. И многи од онијех што вјероваху, долажаху те се исповиједаху и казиваху шта су учинили.
19. А многи од онијех који чараху, сабравши књиге своје сапаљиваху их пред свима; и прорачунише и нађоше да су вриједиле педесет хиљада гроша.
20. Тако здраво растијаше и надвлађиваше ријеч Господња.
21. И кад се ово сврши, намисли Павле да пође преко Маћедоније и Ахаје, и да иде у Јерусалим, и рече: Пошто будем тамо, ваља ми и Рим видјети.
22. И посла у Маћедонију двојицу од онијех који га служажу, Тимотија и Ераста; а он оста неко вријеме у Азији.
23. А у оно вријеме подиже се не мала буна пута ради Господњега,
24. Јер некакав златар, по имену Димитрије, који грађаше Дијани сребрне црквице и даваше мајсторима не мали посао,
25. Он скупи ове и другијех оваковијех ствари мајсторе, и рече: Људи! ви знате да од овога посла ми имамо добитак за своје живљење;

26. И видите и чујете да не само у Ефесу него готово по свој Азији овај Павле одврати народ многи, говорећи: То нијесу богови што се рукама човјечијим граде.
27. И не само што ће ова несрећа доћи на наш занат да не пролази, него се не ће марити ни за цркву велике богиње Дијане, и пропашће величанство оне коју сва Азија и васиони свијет поштује.
28. А кад они ово чуше, напунише се гњева, и викаху говорећи: Велика је Дијана Ефеска!
29. И сав се град напуни буне: и наваливши једнодушно на збориште ухватише Гаја и Аристарха из Маћедоније, другове Павлове.
30. А кад Павле шћаше да иде међу народ, не дадоше му ученици.
31. А неки и од Азијскијех поглавара који му бијашу пријатељи, послаше к њему свјетујући га да не излази на збориште.
32. Једни пак викаху једно а други друго; јер бијаше сабор смућен, и највише их не знадијаху за што су се скупили.
33. А једни од народа извукоше Александра, кад га Чивути изведоше. А Александар махнувши руком шћаше да одговори народу.
34. А кад га познаше да је Чивутин, повикаше сви у глас, и викаху око два сахата: Велика је Дијана Ефеска.
35. А писар утишавши народ рече: Људи Ефесци! Ко је тај човјек који не зна да град Ефес слави велику богињу Дијану и њезин кип небески?
36. Кад дакле то не може нико одрећи, ваља ви да будете мирни, и ништа нагло да не чините;
37. Јер доведосте ове људе који нити су цркву Дијанину покрали, нити хуле на вашу богињу.
38. А Димитрије и мајстори који су с њим ако имају какву тужбу, имају судови, и имају намјесници, нека туже један другога.
39. Ако ли што друго иштете, нека се извиди на правој скупштини.
40. Јер се бојимо да не будемо тужени за данашњу буну; а ни једнога узрока нема којијем би смо се могли оправдати за ову буну. И ово рекавши распусти народ који се бјеше сабрао.

Глава XX.

А пошто се утиша буна, дозво Павле ученике, и утјешивши их опрости се с њима, и изиђе да иде у Маћедонију.

2. И прошавши оне земље, и свјетовавши их многијем рјечима, дође у Грчку.

3. Поживљевши пак онамо три мјесеца стадоше му Чивути радити о глави кад шћаше да се одвезе у Сирију, и намисли да се врати преко Маћедоније.

4. И пође с њим до Азије Сосипатар Пиров из Верије, и Аристарх и Секунд из Солуна, и Гај из Дерве и Тимотије, и Тихик и Трофим из Азије.

5. Ови отишавши напријед чекаху нас у Троади.

6. А ми се одвезосмо послуже дана пријеснијех хљебова из Филибе, и дођосмо к њима у Троаду за пет дана, и ондје остасмо седам дана.

7. А у први дан недјеље, кад се сабраше ученици да ломе хљеб, говораше им Павле, јер шћаше сјутрадан да пође, и протеже бесједу до поноћи.

8. И бијаху многе свијеће горе у соби гдје се бијасмо сабрали.

9. А сјеђаше на прозору једно момче, по имену Евтих, надвладано од тврдога сна, и кад Павле говораше много, наже се у сну и паде доле с трећег пода, и дигоше га мртва.

10. А Павле сишавши паде на њ, и загрливши га рече: Не буните се, јер је душа његова у њему.

11. Онда изиђе горе, и преломивши хљеб окуси, и довољно говори до саме зоре, и тако отиде.

12. А момче доведоше живо, и утјешеше се не мало.

13. А ми дошавши у лађу одвезосмо се у Ас, и оданде шћасмо да узмемо Павла; јер тако бјеше заповједио, хотећи сам да иде пјешнице.

14. И кад се саста с нама у Асу, узесмо га, и дођосмо у Митилину.

15. И оданде одвезавши се дођосмо сјутрадан према Хију; а други дан одвезосмо се у Сам, и ноћисмо у Тригилију; и сјутрадан дођосмо у Милит.

16. Јер Павле намисли да прођемо мимо Ефес да се не би задржао у Азији; јер хићаше, ако буде могуће, да буде о тројичину дне у Јерусалиму.

17. Али из Милита посла у Ефес и дозво старјешине црквене.

18. И кад дођоше к њему, рече им: Ви знате од првога дана кад дођох у Азију како с вама једнако бих

19. Служећи Господу са сваком понизности и многијем сузама и напастима које ми се догодише од Чивута који ми рађаху о глави;

20. Како ништа корисно не изоставих да вам не кажем и да вас научим пред народом и по кућама,

21. Свједочећи и Чивутима и Грцима покајање к Богу и вјеру у Господа нашега Исуса Христа.

22. И сад ево ја свезан Духом идем у Јерусалим не знајући шта ће ми се у њему догодити;

23. Осим да Дух свети по свијем градовима свједочи, говорећи да ме окови и невоље чекају.

24. Али се ни за што не бринем, нити марим за свој живот, него да свршим течење своје с радошћу и службу коју примих од Господа Исуса: да посвједочим јеванђелије благодати Божије.

25. И ево сад знам да више не ћете видјети мојега лица, ви сви по којима пролазих проповиједајући царство Божије.

26. За то вам свједочим у данашњи дан да сам ја чист од крви свију;

27. Јер не изоставих да покажем вољу Божију.

28. Пазите дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух свети постави владикама да пасете цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом;

29. Јер ја ово знам да ће по одласку моме ући међу вас тешки вуци који не ће штедјети стада;

30. И између вас самијех постаће људи који ће говорити извртну науку да одвраћају ученике за собом.

31. За то гледајте и опомињите се да три године дан и ноћ не престајох учећи са сузама свакога од вас.

32. И сад вас, браћо, предајем Богу и ријечи благодати његове, који може назидати и дати вам наслједство међу свима освећенима.

33. Сребра, или злата, или руха ни у једнога не заисках.

34. Сами знате да потреби мојој и онијех који су са мном били послужише ове руке моје.

35. Све вам показах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се ријечи Господа Исуса коју он рече: много је блаженије давати него ли узимати.

36. И ово рекавши клече на кољена своја са свима њима и помоли се Богу.

37. А свију стаде велики плач и загрливши Павла цјеливаху га,

38. Жалосни највише за ријеч коју рече да више не ће видјети лица његова; и отпустише га у лађу.

Глава XXI.

И кад би те се одвезосмо отргнувши се од њих, идући право дођосмо у Ко, и други дан у Род, и оданде у Патару.

2. И нашавши лађу која полази у Финикију, уђосмо и одвезосмо се.

3. А кад нам се указа Кипар, остависмо га на лијево, и пловљасмо у Сирију, и стадосмо у Тиру; јер ондје ваљаше да се истовари лађа.

4. И нашавши ученике остависмо ондје седам дана: они Павлу говораху Духом да не иде горе у Јерусалим.

5. А кад би те ми дане навршисмо, изишавши иђасмо, и праћаху нас сви са женама и дјецом до иза града, и клекнувши на бријегу помолисмо се Богу.

6. И опростивши се један с другијем уђосмо у лађу; а они се вратише својијем кућама.

7. А ми почевши пловљење од Тира, дођосмо у Птолемаиду; и поздравивши се с браћом остависмо код њих један дан.

8. А сјутрадан пошавши Павле и који бијасмо с њим дођосмо у Тесарију; и ушавши у кућу Филипа јеванђелиста, који бјеше један од седам ђакона, остависмо у њега.

9. И овај имаше четири кћери дјевојке које прорицаху.

10. Стојећи ми пак ондје много дана, дође одозго из Јудеје један пророк, по имену Агав;

11. И дошавши и нама узе појас Павлов и свезавши своје руке и ноге рече: Тако вели Дух свети: човјека којег је овај појас, овако ће га свезати у Јерусалиму Чивути, и предаће га у руке незнабожаца.

12. И кад чусмо ово, молисмо и ми и ондашњи да не иде горе у Јерусалим.
13. А Павле одговори и рече: Шта чините те плачете и цијепате ми срце? Јер ја не само свезан бити хоћу, него и умријети у Јерусалиму готов сам за име Господа Исуса.
14. А кад га не могасмо одвратити, умукосмо рекавши: Воља Божија нека буде.
15. А послије овијех дана спремивши се изиђосмо у Јерусалим.
16. А дођоше с нама и неки ученици из Тесарије, водећи са собом некога Мнасона из Кипра, старога ученика, у којег бисмо ми стајали.
17. И кад дођосмо у Јерусалим, примише нас браћа љубазно.
18. А сјутрадан отиде Павле с нама к Јакову, и дођоше све старјешине.
19. И поздравивши се с њима казиваше све редом шта учини Бог у незнабошцима његовом службом.
20. А они чувши хваљаху Бога и рекоше му: Видиш ли, брате! колико је хиљада Чивута који вјероваше, и сви теже на стари закон.
21. А дознали су за тебе да учиш отпадању од закона Мојсијева све Чивуте који живе међу незнабошцима, казујући да им не треба обрезивати дјеце своје, нити држати обичаја отачкијех.
22. Шта ћемо дакле сад? народ ће се сабрати јамачно; јер ће чути да си дошао.
23. Ово дакле учини што ти речемо: у нас имају четири човјека који су се завјетовали Богу;
24. Ове узми и очисти се с њима, и потроши на њих нека остригу главе своје, и сви ће дознати да оно што су чули за тебе ништа није, него да и сам држиш закон и живиш по њему.
25. А за незнабошце који вјероваше ми посласмо пресудивши да они таково ништа не држе осим да се чувају од прилога идолскијех, и од крви, и од удављенога, и од курварства.
26. Тада Павле узе оне људе, и сјутрадан очистивши се с њима, уђе у цркву, и показа како извршује дане очишћења докле се не принесе жртва за свакога њих.
27. А кад шћаше да се наврши седам дана, видјевши га у цркви они Чивути што бијаху из Азије, побунише сав народ, и метнуше руке на њ

28. Вичући: Помагајте, људи Израилџци! ово је човјек који против народа и закона и против овога мјеста учи све свуда; па још и Грке уведе у цркву и опогани свето мјесто ово.

29. Јер бијаху видјели с њим у граду Трофима из Ефеса, којега мишљаху да је увео Павле у цркву.

30. И сав се град подиже, и навали народ са свију страна, и ухвативши Павла вуцијаху га на поље из цркве; и одмах се затворише врата.

31. А кад шћаху да га убију, дође глас горе к војводи од чете да се побуни сав Јерусалим.

32. А он одмах узевши војнике и капетане дотрча на њих. А они видјевши војводу и војнике престаше бити Павла.

33. А војвода приступивши узе га, и заповједи да га метну у двоје вериге, и питаше ко је и шта је учинио.

34. А један викаше једно, а други друго по народу. А кад не може од буне ништа да разумије управо, заповједи да га одведу у око.

35. А кад би на басамацима, мораше га војници носити силе ради народа.

36. Јер за њим приста мноштво народа који викаху: Погуби га.

37. А кад шћаше Павле да уђе у око, рече војводи: Јели ми слободно говорити што теби? А он рече: Зар умијеш Грчки?

38. Нијеси ли ти Мисирац који прије овијех дана подбуни и изведе у пустињу четири хиљаде хајдука?

39. А Павле рече: Ја сам човјек Чивутин из Тарса, грађанин познатог града у Киликији: него те молим допусти ми да говорим к народу.

40. А кад му допусти, стаде Павле на басамацима и махну руком на народ; и кад поста велика тишина проговори Чивутскијем језиком говорећи:

Глава XXII.

Људи, браћо и оцеви! чујте сад мој одговор к вама.

2. А кад чуше да им Чивутскијем језиком проговори, још већа тишина поста. И рече:

3. Ја сам човјек Чивутин, који сам рођен у Тарсу Киликијскоме, и одгајен у овоме граду код ногу Гамалиловијех, научен управо отачком закону, и бијех ревнитељ Божиј као што сте ви сви данас.
4. Ја овај пут гоних до саме смрти, вежући и предајући у тамницу и људе и жене,
5. Као што ми свједочи и поглавар свештенички и све старјешине; од којијех и посланице примих на браћу која живе у Дамаску, и иђах да доведем оне што бијаху онамо свезане у Јерусалим да се муче.
6. А кад иђах и приближих се к Дамаску, догоди ми се око подне да ме у један пут обасја велика свјетлост с неба.
7. И падох на земљу, и чух глас, који ми говори: Савле! Савле! за што ме гониш?
8. А ја одговорих: Ко си ти, Господе? А он ми рече: Ја сам Исус Назарећанин, којег ти гониш.
9. А који бијаху са мном видјеше свјетлост и уплашише се; али не чуше гласа који ми говораше.
10. А ја рекох: Шта ћу чинити, Господе? А Господ ми рече: Устани и иди у Дамаск, и тамо ће ти се казати за све шта ти је одређено да чиниш.
11. И кад обневидјех од силне свјетлости оне, вођаху ме за руку они који бијаху са мном, и дођох у Дамаск.
12. А неки Ананија човјек побожан по закону, посвједочен од свију Чивута који живе у Дамаску,
13. Дошавши к мени стаде и рече ми: Савле брате! прогледај. И ја у тај час погледах на њ.
14. А он ми рече: Бог отаца нашијех изабра те да познаш вољу његову, и да видиш праведника, и да чујеш глас из уста његовијех:
15. Да му будеш свједок пред свијем људима за ово што си видио и чуо.
16. И сад шта оклијеваш? Устани и крсти се, и опери се од гријеха својијех, призвавши име Господа Исуса.
17. А догоди се, кад се вратих у Јерусалим и мољах се у цркви Богу, да постадох изван себе,
18. И видјех га гдје ми говори: Похити те изиђи из Јерусалима, јер не ће примити свједочанства твојега за мене.

19. И ја рекох: Господе! сами знаду да сам ја метао у тамнице и био по зборницама оне који те вјерују.

20. И кад се прољеваше крв Стефана свједока твојега, и ја стајох и пристајох на смрт његову, и чувах хаљине онијех који га убијаху.

21. И рече ми: Иди; јер ћу ја далеко да те пошљем у незнабошце.

22. А они га слушаху до ове ријечи, па подигоше глас свој говорећи: Узми са земље таковога; јер не треба да живи.

23. А кад они викаху и збациваху хаљине и бацаху прах у небо,

24. Заповједи војвода да га одведу у око, и рече да га бојем испитају да дозна за какву кривицу тако викаху на њ.

25. И кад га притегоше узицама, рече Павле капетану, који стајаше ондје: Зар ви можете бити човјека Римљанина, и још без суда?

26. А кад чу капетан, приступи к војводи, и каза говорећи: Гледај шта ћеш чинити; јер је овај човјек Римљанин.

27. А војвода приступивши рече му: Кажи ми јеси ли ти Римљанин? А он рече: Да.

28. А војвода одговори: Ја сам за велику цијену име овога грађанства добио. А Павле рече: А ја сам се и родио с њиме.

29. Онда одступише одмах од њега они што шћадидјаху да га испитују; а војвода се уплаши кад разумје да је Римљанин и што га бјеше свезао.

30. А сјутрадан, желећи дознати истину за што га туже Чивути, пусти га из окова, и заповједи да дођу главари свештенички и сав сабор њихов; и сведавши Павла постави га пред њима.

Глава XXIII.

А Павле погледавши на скупштину рече: Људи браћо! ја са свом добром савјести живљех пред Богом до самога овог дана.

2. А поглавар свештенички Ананија заповједи онима што стајаху код њега да га бију по устима.

3. Тада му рече Павле: Тебе ће Бог бити, зиде окречени! И ти сједиш те ми судиш по закону, а преступајући закон заповиједаш да ме бију.

4. А они што стајаху наоколо рекоше: Зар псујеш Божијег поглавара свештеничкога?
5. А Павле рече: Не знадох, браћо, да је поглавар свештенички, јер стоји написано: старјешини народа својега да не говориш ружно.
6. А знајући Павле да је један дио садудеја а други фарисеја, повика на скупштини: Људи браћо! ја сам фарисеј и син фарисејев: за над и за васкрсеније из мртвијех доведен сам на суд.
7. А кад он ово рече, постаде распра међу садудејима и фарисејима, и раздијели се народ.
8. Јер садудеји говоре да нема васкрсенија, ни анђела ни духа; а фарисеји признају обоје.
9. И постаде велика вика, и уставши књижевници од стране фарисејске препираху се међу собом говорећи: Никакво зло не налазимо на овоме човјеку; ако ли му говори дух или анђео, да се не супротимо Богу.
10. А кад поста распра велика, побојавши се војвода да Павла не раскину, заповједи да сиђу војници и да га отму између њих, и да га одведу у око.
11. А ону ноћ стаде Господ предања и рече: Не бој се Павле, јер као што си свједочио за мене у Јерусалиму, тако ти ваља и у Риму свједочити.
12. А кад би дан, учинише неки од Чивута вијећу и заклеше се говорећи да не ће ни јести ни пити докле не убију Павла.
13. А бјеше их више од четрдесет који овуклетву учинише.
14. Ови приступивши ка главарима свештеничкијем и старјешинама, рекоше: Клетвом заклесмо се да не ћемо ништа окусити док не убијемо Павла;
15. Сад дакле ви са сабором кажите војводи да га сјутра сведе к вама, као да бисте хтјели дознати боље за њега; а ми смо готови да га убијемо прије него се он приближи.
16. А син сестре Павлове чувши ову засједу дође и уђе у око и каза Павлу.
17. А Павле дозававши једнога од капетана рече: Ово момче одведи к војводи, јер има нешто да му каже.
18. А он га узе и доведе к војводи, и рече: Сужањ Павле дозвола ме и замоли да ово момче доведем к теби које има нешто да ти говори.

19. А војвода узевши га за руку, и отишавши на само, питате га: Шта је што имаш да ми кажеш?
20. А оно рече: Чивути договорише се да те замоле да сјутра сведеш Павла к њима на скупштину, као да би хтјели боље испитати за њега;
21. Али их ти немој послушати, јер га чекају од њих више од четрдесет људи који су се заклели да не ће ни јести ни пити докле га не убију; и сад су готови, и чекају твоје обећање.
22. А војвода онда отпусти момче, заповједивши му: Ником не казуј да си ми ово јавио.
23. И дозвавши двојицу од капетана рече: Приправите ми двјеста војника да иду до Тесарије, и седамдесет коњика и двјеста стријелаца, по трећему сахату ноћи.
24. И нека доведу коње да посаде Павла, и да га прате до Филикса судије.
25. И написа посланицу у којој овако говораше:
26. Од Клаудија Лисије честитоме судији Филиксу поздравље.
27. Човјека овога ухватише Чивути и шћаху да га убију: ја пак дођох с војницима и отех га дознавши да је Римљанин.
28. И желећи дознати узрок за који га криве сведох га на њихову скупштину.
29. Тада нађох да га криве за питања закона њихова, а да нема никакве кривице која заслужује смрт или окове.
30. И дознавши ја уговор Чивутски о глави овога човјека одмах га послах к теби заповједивши и супарницима његовијем да пред тобом кажу што имају на њ. Здрав буди!
31. А војници онда, као што им се заповједи, узеше Павла и одведоше га ноћу у Антипатриду.
32. А сјутрадан оставивши коњике да иду с њим, вратише се у око.
33. А они дошавши у Тесарију, предаше посланицу судији и изведоше Павла предањ.
34. А судија прочитавши посланицу запита одакле је; и дознавши да је из Киликије
35. Рече: Испитаћу те кад супарници твоји дођу. И заповједи да га чувају у двору Иродовом.

Глава XXIV.

А послје пет дана сиђе поглавар свештенички Ананија са старјешинама и с ритором некијем Тертулом, који изиђоше пред судију против Павла.

2. А кад њега дозваше, поче Тертул тужити га говорећи: Што живимо под тобом у великом миру, и правике које се овоме народу чине твојијем промишљањем,

3. У сваком догађају и свуда, честити Филиксе! примамо са сваком захвалности.

4. Али да ти много не досађујем, молим те да нас у кратко послушаш са својом кротошћу.

5. Јер нађосмо овога човјека да је куга, и подиже буну против свију Чивуга по васионом свијету, и да је коловођа јереси Назаретској;

6. Који се усуди и цркву опоганити; кога ми и ухватисмо, и шћасмо да му судимо по закону својему.

7. Али дође Лисија војвода, и оте га из нашијех руку на велику силу, и посла к теби,

8. Заповједивши и нама, који га тужимо, да идемо к теби; а од њега можеш сам испитавши дознати за све ово за што га ми тужимо.

9. А и Чивуги се сложише говорећи да је ово тако.

10. А Павле одговори кад му намаже судија да говори: Знајући од много година да си ти праведни судија овоме народу, слободно одговарам за себе:

11. Ти можеш дознати да нема више од дванаест дана како ја изиђох у Јерусалим да се помолим Богу,

12. И нити ме у цркви нађоше да коме говорим, или буну да чиним у народу, ни по зборницама, ни у граду,

13. Нити они могу посвједочити шта теби сад на мене говоре.

14. Ово ти пак признајем да у путу, који ови називају јерес, тако служим Богу отачкоме, вјерујући све што је написано у закону и у пророцима,

15. И имајући надање на Бога да ће бити васкрсеније мртвима, и праведницима и грјешницима, које и сами ови чекају.

16. А за ово се и ја трудим да имам чисту савјест свагда и пред Богом и пред људима.

17. И послѣ много година дођох и донесох милостињу народу своме и приносе.
18. У томе ме нађоше очишћена у цркви, ни с народом, ни с виком.
19. А имају и Чивути неки из Азије којима је требало да дођу преда те, и да се туже, ако имају што на ме.
20. Или ови сами нека кажу, ако су нашли на мени какву кривицу, кад сам стајао на скупштини,
21. Осим једнога овога гласа којијем повиках стојећи међу њима: за васкрсеније мртвијех доведосте ме данас на суд.
22. А кад Филикс чу ово, одгоди им знајући врло добро за овај пут, и рече: Кад дође Лисија војвода, извидјећу вашу ствар.
23. А капетану заповједи да се чува Павле, и да му се облакша, и ни једноме од његовијех да се не забрањује послуживати га или долазити к њему.
24. А послѣ неколико дана дође Филикс са Друсилом женом својом, која бјеше Чивутка, и дозва Павла да чује од њега вјеру у Христа Исуса.
25. А кад Павле говораше о правди и о чистоти и о суду који ће бити, уплаши се Филикс, и одговори: Иди за сад; а кад узимам кад, дозвољу те.
26. А уз то се и надаше да ће му Павле дати новаца да би га пустио; за то га и често дозиваше и разговараше се с њим.
27. А кад се навршише двије године, измијени Филикса Поркије Фист. А Филикс, хотећи Чивугима учинити на вољу, остави Павла у сужањству.

Глава XXV.

- А Фист онда примивши власт послѣ три дана изиђе из Тесарије у Јерусалим.
2. Онда главари свештенички и старјешине Чивутске тужише му се на Павла, и мољаху га,
 3. Иштући милости против њега, да га пошље у Јерусалим; и наређиваху засједу да га убију на путу.
 4. А Фист одговори да се Павле чува у Тесарији, а и он ће сам скоро онамо да иде:
 5. Који дакле могу од вас, рече, нека иду са мном, и ако има каква кривица на том човјеку нека га туже.

6. А пошто би у њих не више од десет дана, сиђе у Тесарију, и сјутрадан сједавши на судијнску столицу заповједи да доведу Павла.
7. А кад га доведоше, стадоше у наоколо Чивути који бијаху дошли из Јерусалима, и многе и тешке кривице изношаху на Павла, којијех не могаху посвједочити,
8. Кад се он одговараше: Нити закону Чивутскоме, ни цркви, ни ћесару што сагријеших.
9. Али Фист, хотећи Чивутима учинити на вољу, одговори Павлу и рече: Хоћеш да идеш горе у Јерусалим и ондје да ти судим за то?
10. А Павле рече: Ја стојим на суду ћесареву, оvdје треба да ми се суди: Чивутима ништа нијесам скривио, као што и ти најбоље знаш.
11. Ако ли сам скривио, или учинио што што заслужује смрт, не марим умријети; ако ли пак ништа нема на мени шта ови на мене потворају, нико ме не може њима предати. Тесару идем.
12. Тада Фист, поговоривши са савјетницима, одговори: Тесару рече да хоћеш: ћесару ћеш поћи.
13. А пошто прође неколико дана, Агрипа цар и Верникија сиђоше у Тесарију да походе Фиста.
14. И будући да ондје много дана осташе, каза Фист цару за Павла говорећи: Човјека једнога оставио је Филикс у тамници,
15. За којег, кад ја бијех у Јерусалиму, изиђоше преда ме главари свештенички и старјешине Чивутске молећи да га осудим.
16. Ја им одговорих да није обичај у Римљана да се прије поклони какав човјек на смрт док се оптужени не суочи с онима који га туже, и не прими мјесто да одговара за своју кривицу.
17. А кад се они оvdје састаше никаквога одлагања не учиних, и сјутрадан сједавши на судијнску столицу заповједих да доведу човјека.
18. А око њега ставши супарници ни једне кривице које ја мишљах не изнесоше.
19. Него имаху против њега некаква питања о својему сујевјерју, и о некаквом Исусу, који је умро па Павле говораше да је жив.
20. А ја не знајући у овоме послу шта ћу чинити, рекох би ли хтио ићи у Јерусалим, и онамо да му се суди за ово.

21. А кад Павле рече да га чувамо до суда Августова, заповједих да га чувају докле га пошљем к ћесару.

22. А Агрипа рече Фисту: И ја бих рад чути тога човјека. А он рече: Сјутра ћеш га чути.

23. Сјутрадан пак, кад Агрипа и Верникија дођоше с великијем поносом, и уђоше у судницу с војводама и са старјешинама онога града, и кад заповједи Фист, доведоше Павла.

24. И рече Фист: Агрипа царе! и сви који сте с нама! Видите овога за којег ми све мноштво Чивуга досађиваше и у Јерусалиму и овдје, вичући да не ваља да он више живи.

25. А ја дознавши да он ништа није учинио што заслужује смрт, а и он сам рече да ће да иде к свијетломе ћесару, намислих да га пошљем.

26. За којег немам шта управо писати господару. За то га и доведох пред вас, а особито преда те, Агрипа царе, да бих, пошто буде испитивање, имао шта писати.

27. Јер ми се чини лудо сужња послати, а кривице његове не јавити.

Глава XXVI.

А Агрипа рече Павлу: Допушта ти се да говориш сам за се. Онда Павле пруживши руку одговараше:

2. За срећу своју држим, царе Агрипа! што се данас пред тобом одговарам за све што ме потворају Чивути,

3. А највише што знам да ти познајеш све Чивутске обичаје и препирања. За то те молим да ме послушаш милостиво.

4. Моје дакле живљење од младости, које је испрва било међу народом мојијем у Јерусалиму, знаду сви Чивути.

5. Како ме знаду испрва, ако хоће посвједочити, да по познатој јереси наше вјере живљех фарисејски.

6. И сад стојим пред судом за надање обећања које Бог обрече оцевима нашијем,

7. Кома се сви дванаест кољена нашијех једнако дан и ноћ служећи надају да ће доћи. За ово надање оптужен сам, царе Агрипа, од Чивуга.

8. Шта? Зар ви мислите да се не може вјеровати да Бог мртве подиже?

9. Тако и ја мишљах да ми ваља многа зла чинити против имена Исуса Назарећанина,
10. Као што и учиних у Јерусалиму; и многе од светијех ја затворах у тамнице, примивши власт од главара свештеничкијех; и кад их убијах у, пристајах на суд.
11. И по свијем зборницама мучећи их често, нагоњах да хуле на Исуса; и одвише мрзећи на њих гоњах их тја и до туђијех градова.
12. За које идући у Дамаск с влашћу и заповијешћу од главара свештеничкијех,
13. У подне, царе, видјех на путу с неба свјетлост већу од сијања сунчаног, која обасја мене и оне што иђаху са мном.
14. А кад ми сви падосмо на земљу, чух глас гдје говори мени и казује Чивутскијем језиком: Савле! Савле! за што ме гониш? Тешко ти је противу бодила праћати се.
15. Аја рекох: Ко си ти, Господе? А он рече: Ја сам Исус, којег ти гониш;
16. Него устани и стани на ноге своје; јер ти се за то јавих да те учиним слугом и свједоком овоме што си видио и што ћу ти показати,
17. Избављајући те од народа Чивутскога, и од незнабожаца, којима ћу те послати,
18. Да им отвориш очи да се обрате од таме к видјелу и од области сотонине к Богу, да приме опроштење гријеха и достојање међу освећенима вјером мојом.
19. За то, царе Агрипа! не бих непокоран небеској утвари;
20. Него најприје онима који су у Дамаску и у Јерусалиму, по том и по свој земљи Чивутској, и незнабошцима проповиједах да се покају, и да се обрате к Богу чинећи дјела достојна покајања.
21. За то ме Чивути ухватише у цркви и шћаху да ме раскину.
22. Али добивши помоћ Божију стојим до самога овог дана, и свједочим и малом и великом, не казујући ништа осим што пророци казаше да ће бити, и Мојсије:
23. Да ће Христос пострадали, и да ће бити први из васкрсенија мртвијех и проповиједати видјело народу Чивутскоме и незнабошцима.
24. А кад он ово одговараше, рече Фист великијем гласом: Зар лудујеш, Павле? Многе те књиге изводе из памети.
25. А он рече: Не лудујем, честити Фисте, него ријечи истине и разума казујем.

26. Јер за ово зна цар, којему и говорим слободно; јер не вјерујем да му је што од овога непознато; јер ово није било у углу.
27. Вјерујеш ли, царе Агрипа, пророцима? Знам да вјерујеш.
28. А Агрипа рече Павлу: Још мало па ћеш ме наговорити да будем Хришћанин.
29. А Павле рече: Молио бих Бога и за мало и за много да би не само ти него и сви који ме слушају данас били такви као и ја што сам, осим окова овијех.
30. И кад он ово рече, уста цар и судија и Верникија, и који сјеђаху с њима,
31. И отишавши разговараху се међу собом говорећи: Овај човјек није учинио ништа што заслужује смрт или окове.
32. А Агрипа рече Фисту: Овај човјек могаше бити пуштен да не рече да хоће к ћесару. И тако судија намисли да га пошље к ћесару.

Глава XXVII.

И као што би одређено да идемо у Талијанску, предаше и Павла и друге неке сужње капетану, по имену Јулију, од ћесареве чете.

2. А кад уђосмо у лађу Адрамитску да пловимо у Азијска мјеста, отискосмо се; и с нама бјеше Аристарх Маћедонац из Солуна.
3. И други дан дођосмо у Сидон. И Јулије држаше Павла лијепо, и допусти му да одлази к својијем пријатељима и да га послужују.
4. И оданде одвезавши се допловисмо у Кипар, јер вјетрови бијаху противни.
5. И препловивши пучину Киликијску и Памфилијску дођосмо у Миру Ликијску.
6. И ондје нашавши капетан лађу Александријску која плови у Талијанску, метну нас у њу.
7. И пловивши много дана споро, и једва дошавши према Книду, јер нам вјетар не дадијаше, допловисмо под Крит код Салмоне.
8. И једва се возећи поред краја, дођосмо на једно мјесто које се зове Добра пристаништа, код којегу близу бјеше град Ласеја.
9. А пошто прође много времена, и већ пловљење не бијаше без страха, јер и пост већ бјеше прошао, свјетоваше Павле

10. Говорећи им: Људи! видим да ће пловљење бити с муком и великом штетом не само товара и лађе него и душа нашијех.

11. Али капетан послуша већма корманоша и господара од лађе него ли Павлове ријечи.

12. А не будући пристаниште згодно за зимовник, свјетоваху многи да се одвезу оданде, не би ли како могли доћи до Финика, и ондје да зимују у пристаништу Критском, које гледа к југу и к западу.

13. И кад дуну југ, мишљаху да им се воља испуни, и подигнувши једра пловљаху покрај Крита.

14. Али не задуго по том дуну на супрот њему буран вјетар који се зове Евроклидон.

15. А кад се лађа оте, и не могоше се вјетру противити, предадосмо је валовима и ношаху нас.

16. А кад прођосмо мимо једно острво које се зове Клауда, једва могосмо удржати чамац,

17. Који извукавши, свакојако помагаху, те га привезасмо одоздо за лађу, а бојећи се да не удари на пруд, спустисмо једра, и тако се плављасмо.

18. А кад нам веома досађиваше бура сјутрадан избациваху товаре.

19. И у трећи дан својима рукама избацисмо алат лађарски.

20. А кад се ни сунце ни звијезде за много дана не показаше, и бура не мала навалила, бијаше пропао сав над да ћемо се избавити.

21. И кад се задуго није јело, онда Павле ставши преда њих рече: Требаше дакле, о људи! послушати мене, и не отискивати се од Крита, и не имати ове муке и штете.

22. И ево сад вас молим да будете добре воље: јер ни једна душа од вас не ће пропасти осим лађе;

23. Јер у ову ноћ стаде преда ме анђео Бога, којега сам ја и коме служим,

24. Говорећи: не бој се, Павле! ваља ти доћи пред ћесара; и ево ти дарова Бог све који се возе с тобом.

25. За то не бојте се, људи; јер вјерујем Богу да ће тако бити као што ми би речено.

26. Али ваља нам доћи на једно острво.

27. А кад би четрнаеста ноћ, и ми се у поноћи плављасмо по Адријанској пучини, помислише лађари да се приближују к некаквој земљи.
28. И измјеривши дубину нађоше двадесет хвати; и прошавши мало опет измјерише, и нађоше петнаест хвати.
29. Онда бојећи се да како не ударе на прудовита мјеста бацише са стражњег краја лађе четири ленгера, па се мољасмо Богу да сване.
30. А кад лађари гледаху да побјегну из лађе, и спустише чамац у море изговарајући се као да хоће с предњег краја да спусте ленгере,
31. Рече Павле капетану и војницима: Ако ови не остану у лађи, ви не можете живи остати.
32. Тада војници одрезаше ужа на чамцу и пустише га те паде.
33. А кад шћаше да сване, мољаше Павле све да једу, говорећи: Четрнаести је дан данас како чекате и не једући живите ништа не окусивши.
34. За то вас молим да једете: јер је то за ваше здравље. А ни једноме од вас длака с главе не ће отпасти.
35. И рекавши ово узе хљеб, и даде хвалу Богу пред свима, и преломивши стаде јести.
36. Онда се сви развеселивши и они једоше.
37. А у лађи бијаше нас душа свега двјеста и седамдесет и шест.
38. И наситивши се јела, облакшаше лађу избацивши пшеницу у море.
39. А кад би дан не познаваху земље; него угледаше некакав залив с пијеском, на који се договорише, ако буде могуће, да извуку лађу.
40. И подигнувши ленгере, вожаху се по мору, и одријешивши ужа на крмама, и раширивши мало једно према вјетрићу који духаше, вожасмо се крају.
41. А кад дођосмо као на један језик, гдје се море као раздјељује, насади се лађа; и предњи крај, који се насади, оста тврд да се не може помакнути, а крма се разбијаше од силе валова.
42. А војници се договорише да побију сужње, да који не исплива и не утече.
43. Али капетан желећи сачувати Павла забрани њихов договор, и заповједи онима који знаду пливати да искоче најприје, и да изиђу на земљу;

44. А остали једни на даскама а једни на чему од лађе. И тако изиђоше сви живи на земљу.

Глава XXVIII.

И кад изиђоше срећно из лађе, тада разумјеше да се острво зове Мелит.

2. А дивљаци чињаху нам не малу љубав, јер наложише огањ и примише нас све због дажда који иђаше, и због зиме.

3. А Павле зграбивши гомилу грања наложи на огањ, и изишавши змија од врућине скочи му на руку.

4. И кад видјеше дивљаци змију гдје виси о руци његовој, говораху један другоме: Јамачно је овај човјек крвник, којега избављена од мора суд Божиј не остави да живи.

5. А он отресавши змију у огањ не би му ништа зло.

6. А они чекаху да он отече или у један пут да падне мртав. А кад задуго чекаше, и видјеше да му ништа зло не би, промијенише се, и говораху да је он Бог.

7. А наоколо око онога мјеста бијаху села поглавара од острва, по имену Поплија, који нас прими и угости љубазно три дана.

8. А догоди се да отац Поплијев лежаше од грознице и од срдобоље, којему ушавши Павле помоли се Богу и метну руке своје на њ и исцијели га.

9. А кад то би, долажаху и други који бијаху болесни на острву ономе, и исцјељиваху се.

10. И поштоваху нас великијем частима; и кад пођосмо, спремише нам што је од потребе.

11. А послје три мјесеца одвезосмо се на лађи Александријској, која је била презимила на острву, и бијаху на њој написани Диоскури.

12. И допловивши у Сиракузу остасмо ондје три дана.

13. А оданде отпловивши дођосмо у Ригију; и послје једнога дана кад дуну југ, дођосмо други дан у Потиоле.

14. Ондје нађемо браћу, и они нас замоле те останемо код њих седам дана; и тако пођосмо у Рим.

15. И оданде чувши браћа за нас изиђоше нам на сусрет тја до Апијева пазара и три крчме. И кад их видје Павле, даде хвалу Богу, и ослободи се.

16. А кад дођосмо у Рим, капетан предаде сужње војводи. Али се Павлу допусти да живи гдје хоће с војником који га чуваше.

17. А послије три дана Павле сазва старјешине Чивутске. И кад се они скупише, говораше им: Људи браћо! ја ништа не учиних противно народу или обичајима отачкијем; и Јерусалимљани предаше ме као сужња у руке Римљанима.

18. Који извидјевши за мене шћаху да ме пусте, јер се не нађе на мени ни једна смртна кривица.

19. Али кад Јудејци говораху на супрот, натјера ме невоља да се иштем пред ћесара, не као да бих свој народ имао што тужити.

20. Тога ради узрока замолих вас да се видимо и да се разговоримо; јер нада ради Израилјева окован сам у ово гвожђе.

21. А они му рекоше: Ми нити примисмо писма за те из Јудеје; нити дође ко од браће да јави или да говори што зло за тебе.

22. Него молимо да чујемо од тебе шта мислиш; јер нам је познато за ову јерес да јој се свуда на супрот говори.

23. И одредивши му дан дођоше к њему у гостионицу многи; којима казиваше свједочећи царство Божије и увјеравајући их за Исуса из закона Мојсијева и из пророка од јутра до самога мрака.

24. И једни вјероваху ономе што говораше а једни не вјероваху.

25. А будући несложни међу собом, одлажаху кад рече Павле једну ријеч: Добро каза Дух свети преко пророка Исаије оцевима нашијем

26. Говорећи: иди к народу овоме и кажи: ушима ћете чути и не ћете разумјети; и очима ћете гледати и не ћете видјети.

27. Јер одрвени срце овога народа, и ушима тешко чују, и очима својијем зажмурише да како не виде очима, и ушима не чују, и срцем не разумију, и да се не обрате да их исцијелим.

28. Да вам је дакле на знање да се незнабошцима посла спасеније Божије, они ће и чути.

29. И кад он ово рече, отидоше Чивути препирући се међу собом.

30. А Павле остаде пуне двије године о своме трошку, и дочекиваше све који му долажаху,

31. Проповиједајући царство Божије, и учећи о Господу нашему Исусу Христу слободно, и нико му не брањаше.

Саборна посланица светогга апостола Јакова.

Глава I.

Од Јакова, Бога и Господа Исуса Христа слуге, свима дванаест кољена расијанијем по свијету поздравље.

2. Сваку радост имајте, браћо моја, кад падате у различне напасти,
3. Знајући да кушање ваше вјере гради трпљење;
4. А трпљење нека дјело довршује, да будете савршени и цијели без и каке мане.
5. Ако ли коме од вас не достаје премудрости, нека иште у Бога који даје свакоме без разлике и не кори никога, и даће му се;
6. Али нека иште с вјером, не сумњајући ништа; јер који се сумња он је као морски валови, које вјетрови подижу и размећу.
7. Јер такови човјек нека не мисли да ће примити што од Бога.
8. Који двоуми непостојан је у свима путовима својијем.
9. А понижени брат нека се хвали висином својом;
10. А богати својом понизношћу; јер ће проћи као цвијет травни.
11. Јер сунце огрија с врућином, и осуши траву, и цвијет њезин отпаде, и красота лица њезина погине; тако ће и богати у хођењу својему увенути.
12. Благо човјеку који претрпи напаст; јер кад буде кушан примиће вијенац живота, који Бог обрече онима који га љубе.
13. Ни један када се куша да не говори: Бог ме куша; јер се Бог не може злом искушати, и он не куша никога;
14. Него свакога куша његова сласт која га вуче и маме.

15. Тада затрудњевши сласт рађа гријех; а гријех учињен рађа смрт.
16. Не варајте се, љубазна браћо моја!
17. Сваки добри дар и сваки поклон савршени од озго је, долази од оца свјетлости, у којег нема промјењивања ни мијењања видјела и мрака;
18. Јер нас драговољно породи ријечју истине, да будемо новина од његова створења.
19. За то, љубазна браћо моја, нека буде сваки човјек брз чути а спор говорити и спор срдити се;
20. Јер срдња човјечија не чини правде Божије.
21. За то одбаците сваку нечистоту и сувишак злобе, и с кротошћу примите усађену ријеч која може спасти душе ваше.
22. Будите пак творци ријечи, а не само слушачи, варајући сами себе.
23. Јер ако ко слуша ријеч а не твори, он је као човјек који гледа лице тијела својега у огледалу;
24. Јер се огледа па отиде, и одмах заборави какав бјеше.
25. Али који провиди у савршени закон слободе и остане у њему, и не буде заборавни слушач, него творац дјела, онај ће бити блажен у дјелу својему.
26. Ако који од вас мисли да вјерује, и не зауздава језика својега, него вара срце своје, његова је вјера узалуд.
27. Јер вјера чиста и без мане пред Богом и оцем јест ова: обилазити сироте и удовице у њиховијем невољама, и држати себе непогањена од свијета.

Глава II.

- Браћо моја! у вјери Господа нашега славнога Исуса Христа не гледајте ко је ко;
2. Јер ако дође у цркву вашу човјек са златнијем прстеном и у свијетлој хаљини, а дође и сиромаш у рђавој хаљини,
 3. И погледате на онога у свијетлој хаљини, и речете му: Ти сједи овдје лијепо, а сиромашу речете: Ти стани тамо, или сједи овдје ниже подножја мојега;
 4. И не расудисте у себи, него бисте судије злијех помисли.

5. Чујте, љубазна браћо моја, не изабра ли Бог сиромаше овога свијета да буду богати вјером, и нашљедници царства које обрече онима који њега љубе?
6. А ви осрамотисте сиромаша. Нијесу ли то богати који вас муче и вуку вас на судове?
7. Не хуле ли они на добро име ваше којијем сте се назвали?
8. Ако дакле закон царски извршујете по писму: Љуби ближњега својега као самога себе, добро чините;
9. Ако ли гледате ко је ко, гријех чините, и бићете покарани од закона као преступници;
10. Јер који сав закон одржи а сагријешу у једноме, крив је за све.
11. Јер онај који је рекао: Не чини прељубе, рекао је и: Не убиј. Ако дакле не учиниш прељубе а убијеш, постао си преступник закона.
12. Тако говорите и тако творите као они који ће законом слободе бити суђени;
13. Јер ће оне бити суд без милости који не чини милости; и хвали се милост на суду.
14. Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има вјеру а дјела нема? Зар га може вјера спасти?
15. Ако, на прилику, брат или сестра голи буду, или немају шта да једу,
16. И рече им који од вас: Идите с миром, гријте се, и наситите се, а не да им потребе тјелесне, шта помаже?
17. Тако и вјера ако нема дјела, мртва је по себи.
18. Но може ко рећи: Ти имаш вјеру, а ја имам дјела. Покажи ми вјеру своју без дјела својијех, а ја ћу теби показати вјеру своју из дјела својијех.
19. Ти вјерујеш да је један Бог; добро чиниш; и ђаволи вјерују, и дркћу.
20. Али хоћеш ли разумјети, о човјече сујетни! да је вјера без дјела мртва?
21. Аврам отац наш не оправда ли се дјелима кад принесе Исака сина својега на олтар?
22. Видиш ли да вјера помаже дјелима његовијем, и кроз дјела саврши се вјера?

23. И изврши се писмо које говори: Аврам вјерова Богу, и прими му се у правду, и пријатељ Божиј назва се.

24. Видите ли дакле да се дјелима правда човјек а не самом вјером?

25. А тако и Раав курва не оправда ли се дјелима кад прими уходе, и изведе их другијем путем?

26. Јер као што је тијело без духа мртво, тако је и вјера без добријех дјела мртва.

Глава III.

Не тражите, браћо моја, да будете многи учитељи, знајући да ћемо већма бити осуђени,

2. Јер сви погрјешујемо много пута. Али ко у ријечи не погрешује, онај је савршен човјек, може зауздати и све тијело.

3. Јер гле, и коњма мећемо жвале у уста да нам се поковавају, и све тијело њихово окрећемо.

4. Гле и лађе, ако су и велике и силни их вјетрови гоне, окрећу се малом крмицом куда хоће онај који управља.

5. А тако је и језик мали уд, и много чини. Гле, мала ватра, и колике велике шуме сажеже.

6. И језик је ватра, свијет пун неправде. Тако и језик живи међу нашијем удима, поганећи све тијело, и палећи вријеме живота нашега, и запаљујући се од пакла.

7. Јер сав род звјериња и птица, и бубина и риба, припитомљава се и припитомио се роду човјечијему;

8. А језика нико од људи не може припитомио, јер је немирно зло, пуно иједа смртоноснога.

9. Њим благосиљамо Бога и оца, и њим кунемо људе, који су створени по обличју Божијему.

10. Из једнијех уста излази благослов и клетва. Не ваља, љубазна браћо моја, да ово тако бива.

11. Еда ли може извор из једне главе точити слатко и грко?

12. Може ли, браћо моја, смоква маслине рађати или винова лоза смокве? Тако ни један извор не даје слане и слатке воде.

13. Ко је међу вама мудар и паметан нека покаже од добра живљења дјела своја у кротости и премудрости.
14. Ако ли имате грку завист и свађу у срцима својим, не хвалите се, ни лажите на истину.
15. Ово није она премудрост што силази од озго, него земаљска, људска, ђаволска.
16. Јер гдје је завист и свађа ондје је неслога и свака зла ствар.
17. А која је премудрост од озго она је најприје чиста, а по том мирна, кротка, покорна, пуна милости и добријех плодова, без хатера, и нелицемјерна.
18. А род правде у миру сије се онима који мир чине.

Глава IV.

Откуда ратови и распре међу вама? Не отуда ли, од сласти вашијех, које се боре у вашијем удима?

2. Желите, и немате; убијате и завидите, и не можете да добијете; борите се и војуете, и немате, јер не иштете.
3. Иштете, и не примате, јер зло иштете, да у сластима својим трошите.
4. Прељубочинци и прељубочинице! не знате ли да је пријатељство овога свијета непријатељство Богу? Јер који хоће свијету пријатељ да буде, непријатељ Божиј постаје.
5. Или мислите да писмо узалуд говори: Дух који у нама живи мрзи на завист?
6. А он даје већу благодат. Јер говори: Господ супроти се поноситима, а пониженима даје благодат.
7. Покорите се дакле Богу, а противите се ђаволу, и побјећи ће од вас.
8. Приближите се к Богу, и он ће се приближити к вама. Очистите руке, грјешници, поправите срца своја, непостојани.
9. Будите жалосни и плачите и јаучите: смијех ваш нека се претвори у плач, и радост у жалост.
10. Понизите се пред Господом, и подигнуће вас.

11. Не опадајте један другога, браћо; јер ко опада брата збо или осуђује брата својега опада закон и осуђује закон, а ако закон осуђујеш, нијеси творац закона, него судија.
12. Један је законодавац и судија, који може спасти и погубити; а ти ко си што другога осуђујеш?
13. Слушајте сад ви који говорите: Данас или сјутра поћи ћемо у овај или у онај град, и сједићемо ондје једну годину, и трговаћемо и добијаћемо.
14. Ви који не знате шта ће бити сјутра. Јер шта је ваш живот? Он је пара, која се за мало покаже, а по том је нестане.
15. Мјесто да говорите: Ако Господ хтједбуде, и живи будемо, учинићемо ово или оно.
16. А сад се хвалите својим поносом. Свака је хвала таква зла.
17. Јер који зна добро чинити и не чини, гријех му је.

Глава V.

Ходите ви сад богати, плачите и ридајте за своје љуте невоље које иду на вас.

2. Богатство ваше иструхну, и хаљине ваше поједоше мољци;
3. Злато ваше и сребро зарђа, и рђа њихова биће свједочанство на вас: изјешће тијело ваше као огањ. Стекосте богатство у пошљедње дане.
4. Гле, виче плата вашијех посленика који су радили њиве ваше и ви сте им откинули; и вика жетелаца дође до ушију Господа Саваота.
5. Веселисте се на земљи, и насладисте се; ухранисте срца своја, као на дан заклања.
6. Осудисте, убисте праведника, и не брани вам се.
7. Трпите дакле, браћо моја, до доласка Господњег. Гле, тежак чека племенитога рода из земље, и радо трпи док не прими дажд рани и позни.
8. Трпите дакле и ви, и утврдите срца своја, јер се долазак Господњи приближи.
9. Не уздишите један на другога, браћо, да не будете осуђени: гле, судија стоји пред вратима.
10. Узмите, браћо моја, за углед страдања пророке који говорише у име Господа.

11. Гле, блажене називамо оне који претрпљеше. Трпљење Јовљево чуште, и пошљедак Господњи видјесте; јер је Господ милостив и смилује се.
12. А прије свега, браћо моја, не куните се ни небом ни земљом, ни другом каквом клетвом; него нека буде што јест да, и што није не, да не паднете под суд.
13. Мучи ли се ко међу вама, нека се моли Богу; је ли ко весео, нека хвали Бога.
14. Болује ли ко међу вама, нека дозове старјешине црквене, те нека читају молитву над њим, и нека га помажу уљем у име Господње.
15. И молитва вјере помоћи ће болеснику, и подигнуће га Господ; и ако је гријехе учинио, опростиће му се.
16. Исповиједајте дакле један другоме гријехе, и молите се Богу један за другога, да оздрављате; јер непрестана молитва праведнога много може помоћи.
17. Илија бјеше човјек смртан као и ми, и помоли се Богу да не буде дажда, и не удари дажд на земљи за три године и шест мјесеци.
18. И опет се помоли и небо даде дажд, и земља изнесе род свој.
19. Браћо! ако ко од вас зађе с пута истине, и обрати га ко,
20. Нека зна да ће онај који обрати грјешника с кривога пута његова спасти душу од смрти, и покрити мноштво грјеха.

Прва саборна посланица светога апостола Петра.

Глава I.

Од Петра, апостола Исуса Христа, избранијем дошљацима, расијанијем по Понту, Галатији, Кападокији, Азији и Витинији;

2. По провиђењу Бога оца, светињом Духа доведенијем у послушање и кропљење крви Исуса Христа: да вам се умножи благодат и мир.
3. Благословен Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, који нас по великој милости својој прероди за жив над васкрсенијем Исуса Христа из мртвијех,
4. За нашљедство непропадљиво, које не ће иструхнути ни увенути, сачувано на небесима за вас,
5. Које је сила Божија вјером сачувала за спасеније, приправљено да се јави у пошљедње вријеме;

6. Којему радујте се, премда сте сад мало (гдје је потребно) жалосни у различнијем напастима,
7. Да се кушање ваше вјере много вредније од злата пропадљивога које се куша огњем нађе на хвалу и част и славу, кад се покаже Исус Христос;
8. Којега не видјевши љубите, и којега сад не гледајући но вјерујући га радујете се радошћу неисказаном и прослављеном,
9. Примајући крај своје вјере, спасеније душама.
10. Које спасеније тражише и испитиваше зањ пророци, који за вашу благодат прорекоше;
11. Испитујући у какво или у које вријеме јављаше Дух Христов у њима, напријед свједочећи за Христове муке, и за славе по томе;
12. Којима се откри да не самијем себи него нама службаху овијем што вам се сад јави по онима који вам проповједише јеванђеље посланијем с неба Духом светијем, у које анђели желе завирити.
13. За то, љубазни, запрегнувши бедра својега ума будите тријезни, и за цијело се надајте благодати која ће вам се принијети кад дође Исус Христос.
14. Као послушна дјеца, не владајући се по првијем жељама у својему незнању,
15. Него по свецу који вас је позвао, и ви будите свети у свему живљењу.
16. Јер је писано: Будите свети, јер сам ја свет.
17. И ако зовете оцем онога који, не гледајући ко је ко, суди свакоме по дјелу, проводите вријеме својега живљења са страхом,
18. Знајући да се пропадљивијем сребром или златом не искупите из сујетнога својег живљења, које сте видјели од отаца;
19. Него скупочијеном крвљу Христа, као безазлена и пречиста јагњета;
20. Који је одређен још прије постања свијета, а јавио се у пошљедња времена вас ради,
21. Који кроз њега вјерујете Бога који га подиже из мртвијех, и даде му славу, да би ваша вјера и надање било у Бога.
22. Душе своје очистивши у послушању истине Духом за братољубље недволично, од чиста срца љубите добро један другога,

23. Као прерођени не од сјемена које трухне, него од оног које не трухне, ријечју живога Бога, која остаје до вијека.
24. Јер је свако тијело као трава, и свака слава човјечија као цвијет травни: осуши се трава, и цвијет њезин отпаде;
25. Али ријеч Господња остаје до вијека. А ово је ријеч што је објављена међу вама.

Глава II.

Одбаците дакле сваку пакост и сваку пријевару и лицемјерје и завист и сва опадања,

2. И будите жељни разумнога и правога млијека, као новорођена дјеца, да о њему узрастете за спасеније;
3. Јер окусисте да је благ Господ.
4. Кад дођете к њему, као камену живу, који је, истина, од људи одбачен, али од Бога изабран и прибран:
5. И ви као живо камење зидајте се у кућу духовну и свештенство свето, да се приносе приноси духовни, који су Богу повољни, кроз Исуса Христа.
6. Јер у писму стоји написано: Ево мећем у Сиону камен крајеугалан избрани и скупоцјени; и ко њега вјерује не ће се постидјети.
7. Вама дакле који вјерујете част је; а онима који се противе камен који одбацише задари, он поста глава од угла, и камен спотицања, и стијена саблазни;
8. На који се и спотичу који се противе ријечи, на што су и одређени.
9. А ви сте избрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродјетелји онога који вас дозвола из таме к чудноме видјелу своме.
10. Који некад не бијасте народ, а сад сте народ Божиј; који не бијасте помиловани, а сад сте помиловани.
11. Љубазни! молим вас, као дошљаке и госте, да се чувате од тјелеснијех жеља, које војују на душу.
12. А владајте се добро међу незнабошцима, да би за оно за што вас опадају као злочинце, видјевши ваша добра дјела, хвалили Бога у дан похођења.
13. Будите дакле покорни свакој власти човјечијој, Господа ради: ако цару, као господару;

14. Ако ли кнезовима, као његовијем посланицима за освету злочинцима, а за хвалу добротворима.

15. Јер је тако воља Божија да добријем дјелима задржавате незнање безумнијех људи,

16. Као слободни, а не као да бисте имали слободу за покривач пакости, него као слуге Божије.

17. Поштујте свакога: браћу љубите, Бога се бојте, цара поштујте.

18. Слуге! будите покорни са свакијем страхом господарима не само добрима и кроткима него и злима.

19. Јер је ово угодно пред Богом ако Бога ради поднесе ко жалости, страдајући на правда.

20. Јер каква је хвала ако за кривицу муке трпите? Него ако добро чинећи муке трпите, ово је угодно пред Богом.

21. Јер сте на то и позвани, јер и Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо његовијем трагом;

22. Који гријеха не учини, нити се нађе пријевара у устима његовијем;

23. Који не псова кад га псоваше; не пријети кад страда; него се ослањаше на онога који право суди;

24. Који гријехе наше сам изнесе на тијелу својему на дрво, да за гријехе умремо, и за правду живимо; којега се раном исцијелисте.

25. Јер бијасте као изгубљене овце, које немају пастира; но сад се обратисте к пастиру и владици душа својијех.

Глава III.

А тако и ви жене будите покорне својијем мужевима, да ако који и не вјерују ријечи, женскијем живљењем без ријечи да се добију,

2. Кад виде чисто живљење ваше са страхом;

3. Ваша љепота да не буде споља у плетењу косе, и у ударању злата, и облачењу хаљина;

4. Него у тајноме човјеку срца, у једнакости кроткога и тихога духа, што је пред Богом многоцјено.

5. Јер се тако некад украшаваху и свете жене, које се уздаху у Бога, и покоравашу се својим мужевима,

6. Као што Сара слушаше Аврама, и зваше га господаром; које сте ви кћери постале, ако чините добро, и не бојите се никаквога страха.

7. Тако и ви мужеви живите са својим женама по разуму, и поштујте их као слабији женски суд, и као сунашљеднице благодати живота, да се не смету молитве ваше.

8. А најпослије будите сви сложни, жалостиви, братољубиви, милостиви, понизни;

9. Не враћајте зла за зло, ни псовке за псовку; него на супрот благосиљајте, знајући да сте на то позвани да наслиједите благослов.

10. Јер који је рад да живи и да види дане добре, нека задржи језик свој од зла, и усне своје, да не говоре пријеваре;

11. Нека се уклони од зла, и нека учини добро; нека тражи мира, и нека се држи њега.

12. Јер очи Господње гледају на праведнике, и уши његове на молитву њихову; а лице Господње на оне који зло чине, да их истријеби са земље.

13. И ко може вама наудити ако узидете за добром?

14. Но ако и страдате правде ради, блажени сте. Али страха њихова не бојте се, нити се плашите;

15. Него Господа Бога светите у срцима својим. А будите свагда готови на одговор свакоме који вас запита за ваше надање,

16. С кротошћу и страхом; и имајте добру савјест, да ако вас опадају за што као злочинце, да се постиде они што куде ваше добро живљење по Христу.

17. Јер је боље, ако хоће воља Божија, да страдате добро чинећи, него ли зло чинећи.

18. Јер и Христос један пут за гријехе наше пострада, праведник за неправеднике, да нас приведе к Богу, убијен, истина, бивши тијелом, но оживљевши Духом;

19. Којим сишавши проповиједати и духовима који су у тамници,

20. Који некад не хтјеше да слушају, кад их очекиваше Божије трпљење у вријеме Нојево, кад се грађаше ковчег, у коме мало, то јест осам душа, остаде од воде.

21. За спомен тога и нас сад спасава крштење, али не прање тјелесне нечистоте, него обећање добре савјести Богу, васкрсенијем Исуса Христа,

22. Који је с десне стране Богу, отишавши на небо, и слушају га анђели и власти и силе.

Глава IV.

Кад дакле Христос пострада за нас тијелом, и ви се том мисли наоружајте: јер који пострада тијелом, престаје од гријеха,

2. Да остало вријеме живота у тијелу не живи више жељама чо вјечијим, него вољи Божијој.

3. Јер је доста што смо прошавше вријеме живота провели по вољи незнабожачкој, живећи у нечистотама, у сластима, у пијанству, у ждерању, у пијењу, и богомрскијем незнабоштвима.

4. За то се чуде што ви не трчите с њима у то исто неуредно живљење, и хуле на вас.

5. Они ће дати одговор ономе који је готов да суди живима и мртвима.

6. За то се и мртвима проповједи јеванђеље, да приме суд по човјеку тијелом а по Богу да живе духом.

7. А свему се крај приближи. Будите дакле мудри и тријезни у молитвама.

8. А прије свега имајте непрестану љубав међу собом; јер љубав покрива мноштво гријеха.

9. Будете гостољубиви међу собом без мрмљања;

10. И служите се међу собом, сваки даром који је примио, као добри пристави различне благодати Божије.

11. Ако ко говори, нека говори као ријечи Божије; ако ко служи, нека служи као по моћи коју Бог даје: да се у свачему слави Бог кроз Исуса Христа, коме је слава и држава ва вијек вијека. Амин.

12. Љубазни! не чудите се врућини, која вам се догађа за кушање ваше, као да вам се што ново догађа;

13. Него се радујте што страдате с Христом, да бисте, и кад се јави слава његова, имали радост и весеље.

14. Ако бивате укорени за име Христово, благо вама! јер Дух славе и Бога почива на вама: они дакле хуле на њ, а ви га прослављате.

15. Само да не пострада који од вас као крвник, или као лупеж или као злочинац, или као онај који се мијеша у туђе послове;

16. А ако ли као Хришћанин, нека се не стиди, већ нека слави Бога у овом догађају.

17. Јер је вријеме да се почне суд од куће Божије; ако ли се најприје од вас почне, какав ће бити пошљедак онима што се противе Божијему јеванђелију?

18. И кад се праведник једва спасе, безбожник и грјешник гдје ће се јавити?

19. За то и који страдају по вољи Божијој, нека му као вјерноме творцу предаду душе своје у добријем дјелима.

Глава V.

Старјешине које су међу вама молим који сам и сам старјешина и свједок Христова страдања, и имам дијел у слави која ће се јавити:

2. Пасите стадо Божије које вам је предато, и надгледајте га, не силом, него драговољно, и по Богу, нити за неправедне добитке, него из добра срца;

3. Нити као да владате народом; него бивајте угледи стаду;

4. И кад се јави поглавар пастирски, примићете вијенац славе који не ће увенути.

5. Тако ви млади слушајте старјешине; а сви се слушајте међу собом, и стеците понизност; јер се Бог поноситима супроти, а пониженима даје благодат.

6. Понизите се дакле под силну руку Божију, да вас повиси кад дође вријеме.

7. Све своје бриге баците на њ, јер се он брине за вас.

8. Будите тријезни и пазите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере.

9. Браните се од њега тврђом у вјери, знајући да се таква страдања догађају вашој браћи по свијету.

10. А Бог сваке благодати, који вас позва на вјечну своју славу у Христу Исусу, он да вас, пошто мало пострадате, саврши, да утврди, да укријепи, да утемељи.

11. Њему слава и држава ва вијек вијека. Амин.

12. По Силвану, вашему вјерном брату, као што мислим, пишем вам ово мало, свјетујућд и свједочећи да је ово права благодат Божија у којој стојите.

13. Поздравља вас црква с вама изабрана у Вавилону, и Марко син мој.

14. Поздравите један другога цјеливом љубави. Мир вама свима у Христу Исусу. Амин.

Друга саборна посланица светога апостола Петра.

Глава I.

Од Симона Петра, слуге и апостола Исуса Христа, онима што су примили с нама једну часну вјеру у правди Бога нашега и спаса Исуса Христа:

2. Благодат и мир да вам се умножи познавањем Бога и Христа Исуса Господа нашега.
3. Будући да су нам све Божанствене силе његове, које требају к животу и побожности, дароване познањем онога који нас позва славом и добродјетелју,
4. Кроз које се нама дароваше часна и превелика обећања, да њих ради имате дијел у Божијој природи, ако утечете о тјелеснијех жеља овога свијета.
5. И на само ово окрените све старање своје да покажете у вјери својој добродјетелъ, а у добродјетелји разум,
6. А у разуму уздржање, а у уздржању трпљење, а у трпљењу побожност,
7. А у побожности братољубље, а у братољубљу љубав.
8. Јер кад је ово у вама, и множи се, не ће вас оставити лијене нити без рода у познању Господа нашега Исуса Христа.
9. А ко нема овога слијеп је, и пипа заборавивши очишћење од старијех својијех гријеха.
10. За то, браћо, постарајте се још већма да своју службу и избор утврдите; јер чинећи ово не ћете погријешити никад;
11. Јер вам се тако обилно допусти улазак у вјечно царство Господа нашега и спаса Исуса Христа.
12. За то се нећу олијенити опомињати вам једнако ово, ако и знате и утврђени сте у овој истини;

13. Јер мислим да је право докле сам год у овом тијелу да вас будим опомињањем,
14. Знајући да ћу скоро тијело своје одбацити, као што ми каза и Господ наш Исус Христос.
15. А трудићу се свакојако да се и по расстанку мојему можете опомињати овога;
16. Јер вам не показасмо силе и доласка Господа нашега Исуса Христа по приповијеткама мудро измишљенијем, него смо сами видјели славу његову.
17. Јер он прими од Бога оца част и славу кад дође к њему такви глас: Ово је син мој љубазни, који је по мојој вољи.
18. И овај глас ми чусмо гдје сиђе с неба кад бијасмо с њим на светој гори.
19. И имамо најпозданију пророчку ријеч, и добро чините што пазите на њу, као на видјело које свијетли у тамноме мјесту докле дан не осване и даница се не роди у срцима вашим.
20. И ово знајте најприје да ни једно пророштво књижевно не бива по своме казивању;
21. Јер никад пророштво не би од човјечије воље, него научени од светога Духа говорише свети Божији људи.

Глава II.

А бијаше и лажнијех пророка у народу, као што ће и међу вама бити лажнијех учитеља, који ће унијети јереси погибли, и одрицаће се господара који их искупи, и доводиће себи наглу погибао.

2. И многи ће поћи за њиховијем нечистотама којима ће се хулити на пут истине.
3. И у лакомству ловиће вас измишљенијем ријечима. Њихов суд одавно не доцни, и погибао њихова не дријема.
4. Јер кад Бог не поштедје анђела који сагријешеше, него их метну у окове мрака пакленог, и предаде да се чувају за суд;
5. И првога свијета не поштедје, него сачувавши самосмога Ноја, проповједника правде, наведе потоп на свијет безбожнички;
6. И градове Содом и Гомор сажеже и развали и осуди, и постави углед безбожницима који би постали;
7. И избави праведнога Лота, кога осрамотише безаконици нечистотом живљења;

8. Јер кад живљаше праведник. међу њима, гледајући и слушајући безакона дјела, мучаше од дана до дана праведну душу;
9. Зна Господ побожне избављати од напасти, а неправеднике мучећи чувати за дан судни;
10. А особито оне који иду за тјелеснијем жељама нечистоте, и не маре за поглаварство, и који су безобразни и самовољни, и не дркћу хулећи на славу.
11. Кад анђели, који већу снагу и силу имају, не изговарају на њих пред Господом хулнога суда;
12. А они, као неразумна животиња, која је од природе на то створена да се хвата и коље, хуле на оно што не разумију, и у погибли својој пропашће
13. Примајући плату неправде. Они мисле да је сласт частити се сваки дан; они су срамота и гријех, који се хране својијем пријеварама, једући с вама;
14. Имају очи пуне прељубочинства и непрестаногa гријеха; прелашћују неутврђене душе; имају срце научено лакомству, дјеча клетве;
15. Оставивши прави пут, зађоше, и иду путем Валаама Восорова, коме омиље плата неправедна;
16. Али би покаран за своје безаконје: скот ниједи проговоривши гласом човјечијим забрани безумље пророково.
17. Ово су безводни извори, и облаци и магле које прогоне вјетрови, за које се чува мрак тамни ва вијек.
18. Јер говорећи поносите и лажљиве ријечи прелашћују на нечистоте тјелеснијех жеља оне који одскора бјеже од онијех што живе у пријевари.
19. И обећавају им слободу, а сами су робови погибли; јер кога ко надвлада онај му и робује.
20. Јер ако одбјегну од нечистоте свијета познањем Господа и спаса нашега Исуса Христа, па се опет заплету у њих и буду надвладани, буде им пошљедње горе од првога;
21. Јер им бјеше боље да не познаше пута правде, него ли кад познаше да се врате натраг од свете заповијести која им је предана.
22. Јер им се догоди истинита приповијест: Пас се повраћа на своју бљувотину, и: Свиња окупавши се, у каљужу.

Глава III.

Ево вам, љубазни, већ пишем другу посланицу, у којима будим напомињањем ваш чисти разум,

2. Да се опомињете ријечи које су напријед казали свети пророци, и заповијести својих апостола од Господа и спаса.
3. И ово знајте најприје да ће у пошљедње дане доћи ругачи који ће живљети по својим жељама,
4. И говорити: Гдје је обећање доласка његова? Јер од како оци помријеше све стоји тако од почетка створења.
5. Јер навалице не ће да знаду да су небеса била отприје, и земља из воде и усред воде Божијом ријечи.
6. За то тадашњи свијет би водом потопљен и погине.
7. А садашња небеса и земља том истом ријечи задржана су те се чувају за дан страшнога суда и погину безаконијих људи.
8. Али ово једно да вам не буде непознато, љубазни, да је један дан пред Господом као хиљада година, и хиљада година као један дан.
9. Не доцни Господ с обећањем, као што неки мисле да доцни; него нас трпи, јер не ће да ко погине, него сви да дођу у покајање.
10. Али ће доћи дан Господњи као лупеж ноћу, у који ће небеса с хуком проћи, а стихије ће се од ватре распасти, а земља и дјела што су на њој, изгорјеће.
11. Кад ће се дакле ово све раскопати, каквијем треба вама бити у светом живљењу и побожности,
12. Чекајући и желећи да буде скорије долазак Божијега дана, којег ће се ради небеса спалити и раскопати, и стихије од ватре растопити?
13. Али чекамо по обећању његову ново небо и нову земљу, гдје правда живи.
14. За то, љубазни, чекајући ово старајте се да вас он нађе чисте и праве у миру.
15. И трпљење Господа нашега држите за спасеније, као што вам и љубазни наш брат Павле по даној себи премудрости писа.

16. Као што говори о овоме и у свима својијем посланицама, у којима имају неке ствари тешке разумјети, које ненаучени и неутврђени изврћу, као и остала писма, на своју погибао.

17. А ви дакле, љубазни, знајући напријед, чувајте се да пријеваром безаконика не будете одведени с њима, и не отпаднете од своје тврђе;

18. Него напредујте у благодати и у познању Господа нашега и спаса Исуса Христа. Њему слава и сад и у вјечна времена. Амин.

Прва саборна посланица светога апостола Јована богослова.

Глава I.

Што бјеше из почетка, што чусмо, што видјесмо очима својима, што размотрисмо и руке наше опипаше, о ријечи живота;

2. И живот се јави, и видјесмо, и свједочимо, и јављамо вам живот вјечни, који бјеше у оца, и јави се нама;

3. Што видјесмо и чусмо то јављамо вама да и ви с нама имате заједницу; а наша је заједница с оцем и са сином његовијем Исусом Христом.

4. И ово вам пишемо да радост ваша буде испуњена.

5. И ово је обећање које чусмо од њега, и јављамо вама, да је Бог видјело, и таме у њему нема никакве.

6. Ако речемо да имамо заједницу с њим а у тами ходимо, лажемо и не творимо истине.

7. Ако ли у видјелу ходимо, као што је он сам у видјелу, имамо заједницу један с другијем, и крв Исуса Христа, сина његова, очишћава нас од свакога гријеха.

8. Ако речемо да гријеха немамо, себе варамо, и истине нема у нама.

9. Ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде.

10. Ако речемо да не сагријешисмо, градимо га лажом, и ријеч његова није у нама.

Глава II.

Дјечице моја! ово вам пишем да не гријешите; и ако ко сагријеши, имамо заступника код оца, Исуса Христа праведника.

2. И он очишћа гријехе наше, и не само наше него и свега свијета.
3. И по том разумијемо да га познамо, ако заповијести његове држимо.
4. Који говори: Познајем га, а заповијести његовијех не држи, лажа је, и у њему истине нема;
5. А који држи ријеч његову, у њему је заиста љубав Божија савршена; по том познајемо да смо у њему.
6. Који говори да у њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је он ходио.
7. Љубазни! не пишем вам нове заповијести, него заповијест стару коју имате из почетка. Заповијест стара јест ријеч коју чусте из почетка.
8. Опет вам пишем нову заповијест, која је заиста у њему и у вама; јер тама пролази, и видјело право већ свијетли.
9. Који говори да је у видјелу, а мрзи на својега брата, још је у тами.
10. Који љуби брата својега, у видјелу живи, и саблазни у њему нема.
11. А који мрзи на својега брата, у тами је, и у тами ходи, и не зна куда иде, јер му тама заслијепи очи.
12. Пишем вам, дјечице, да вам се опраштају гријеси имена његова ради.
13. Пишем вам, оци, јер познасте онога који нема почетка. Пишем вам, младићи, јер надвладасте нечастивога. Пишем вам, дјецо, јер познасте оца.
14. Писах вам, оци, јер познасте онога који је од почетка. Писах вам, младићу, јер сте јаки, и ријеч Божија у вама стоји, и надвладасте нечастивога.
15. Не љубите свијета ни што је на свијету. Ако ко љуби свијет, нема љубави очине у њему.
16. Јер све што је на свијету, тјелесна жеља, и жеља очију, и понос живота, није од оца, него је од овога свијета.
17. И свијет пролази и жеља његова; а који твори вољу Божију остаје до вијека.
18. Дјецо! пошљедње је вријеме, и као што чусте да ће доћи антихрист, и сад многи антихристи посташе; по том познајемо да је пошљедњи час.

19. Од нас изиђоше, али не бише од нас: кад би били од нас онда би остали с нама; али да се јаве да нијесу сви од нас.
20. И ви имате помазање од светогa, и знате све.
21. Не писах вам као да не знате истине, него што је знате, и знаше да никаква лаж није од истине.
22. Ко је лажљивац осим онога који одриче да Исус није Христос? Ово је антихрист, који се одриче оца и сина.
23. Који се год одриче сина, ни оца нема; а који признаје сина, и оца има.
24. Ви дакле што чувате из почетка у вама нека стоји: ако у вама остане што чувате из почетка, и ви ћете остати у сину и у оцу.
25. И ово је обећање које нам он обећа, живот вјечни.
26. Ово вам писах за оне који вас варају.
27. И ви помазање што примисте од њега, у вама стоји, и не требујете да вас ко учи; него како вас то само помазање учи у свему, и истинито је, и није лаж, и као што вас научи останите у њему.
28. И сад, дјечице, останите у њему да имамо слободу кад се јави, и да се не осрамотимо пред њим о његову доласку.
29. Ако знате да је праведник, познајте да је сваки који твори правду од њега рођен.

Глава III.

Видите како нам је љубав дао отац, да се дјеча Божија назовемо и будемо; за то свијет не познаје нас, јер њега не позна.

2. Љубазни! сад смо дјеча Божија, и још се не показа шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и он, јер ћемо га видјети као што јест.
3. И сваки који овај над има на њега, чисти се, као и он што је чист.
4. Сваки који чини гријех и безакоње чини: и гријех је безакоње.
5. И знате да се он јави да гријехе наше узме; и гријеха у њему нема.
6. Којигод у њему стоји не гријеши; којигод гријеши не видје га нити га позна.

7. Дјечице! нико да вас не вара: који правду твори праведник је, као што је он праведан;
8. Који твори гријех од ђавола је, јер ђаво гријеша од почетка. За то се јави син Божиј да раскопа дјела ђавоља.
9. Који је год рођен од Бога не чини гријеха, јер његово сјеме стоји у њему, и не може гријешити, јер је рођен од Бога.
10. По том се познају дјеча Божија и дјеча ђавоља: који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата својега.
11. Јер је ово заповијест, коју чуше из почетка, да љубимо један другога.
12. Не као што Каин бјеше од нечастивога и закла брата својега. И за који га узрок закла? Јер дјела његова бијаху зла, а брата му праведна.
13. Не чудите се, браћо моја, ако свијет мрзи на вас.
14. Ми знамо да пријеђосмо из смрти у живот, јер љубимо браћу; јер ко не љуби брата остаје у смрти.
15. Сваки који мрзи на брата својега крвник је људски; и знате да ни један крвник људски нема у себи вјечнога живота.
16. По том познасмо љубав што он за нас душу своју положи: ми смо дужни полагати душе за браћу.
17. Који дакле има богаства овога свијета, и види брата својега у невољи и затвори срце своје од њега, како љубав Божија стоји у њему?
18. Дјечице моја! да се не љубимо ријечју ни језиком, него дјелом и истином.
19. И по том дознајемо да смо од истине, и пред њим тјешимо срца своја.
20. Јер ако нам зазире срце наше, Бог је већи од срца нашега и зна све.
21. Љубазни! ако нам срце наше не зазре, слободу имамо пред Богом;
22. И што год заиштемо, примићемо од њега, јер заповијести његове држимо и чинимо што је њему угодно.
23. И ово је заповијест његова да вјерујемо у име сина његова, Исуса Христа, и да љубимо један другога као што нам је дао заповијест.

24. И који држи заповијести његове у њему стоји, и он у њему. И по том дознајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао.

Глава IV.

Љубазни! не вјерујте свакоме духу, него кушајте духове јесу ли од Бога; јер многи лажни пророци изиђоше на свијет.

2. По овоме познајте Духа Божијега, и духа лажнога: сваки дух који признаје да је Исус Христос у тијелу дошао, од Бога је;

3. А сваки дух који не признаје да је Исус Христос у тијелу дошао, није од Бога: и овај је антихристов, за којег чуствате да ће доћи, и сад је већ на свијету.

4. Ви сте од Бога, дјечице, и надвладасте их, јер је већи који је у вама, него ли који је на свијету.

5. Они су од свијета, за то говоре од свијета, и свијет их слуша.

6. Ми смо од Бога; који познаје Бога слуша нас, а који није од Бога не слуша нас. По овом познајемо духа истине и духа пријеваре.

7. Љубазни! да љубимо један другога; јер је љубав од Бога, и сваки који има љубав од Бога је рођен, и познаје Бога.

8. А који нема љубави не позна Бога; јер је Бог љубав.

9. По том се показа љубав Божија к нама што Бог сина својега јединороднога посла на свијет да живимо крозањ.

10. У овом је љубав не да ми показасмо љубав к Богу, него да он показа љубав к нама, и посла сина својега да очисти гријехе наше.

11. Љубазни! кад је овако Бог показао љубав к нама, и ми смо дужни љубити један другога.

12. Бога нико не видје никад: ако имамо љубав међу собом, Бог у нама стоји, и љубав је његова савршена у нама.

13. По том дознајемо да у њему стојимо, и он у нама, што нам је дао од Духа својега.

14. И ми видјесмо и свједочимо да отац посла сина да спасе свијет.

15. Који призна да је Исус син Божиј, Бог у њему стоји и он у Богу.

16. И ми познасмо и вјеровасмо љубав коју Бог има к нама. Бог је љубав, и који стоји у љубави, у Богу стоји и Бог у њему стоји.
17. Тијем се љубав у нама савршује да имамо слободу на дан судни; јер као што је он и ми смо на свијету овом.
18. У љубави нема страха, него савршена љубав изгони страх на поље; јер страх има муку. А ко се боји није савршен у љубави.
19. Да имамо ми љубав к њему, јер он најприје показа љубав к нама.
20. Ако ко рече: Ја љубим Бога, а мрзи на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види?
21. И ову заповијест имамо од њега: који љуби Бога да љуби и брата својега.

Глава V.

Којигод вјерује да је Исус Христос, од Бога је рођен; и којигод љуби онога који је родио, љуби и онога који је рођен од њега.

2. По том знамо да љубимо дјецу Божију кад Бога љубимо и његове заповијести држимо.
3. Јер је ово љубав Божија да заповијести његове држимо; и заповијести његове нијесу тешке.
4. Јер сваки који је рођен од Бога побјеђује свијет; и вјера је наша ова побједа која побиједи свијет.
5. Ко је који свијет побјеђује осим онога који вјерује да је Исус син Божиј?
6. Ово је Исус Христос што дође водом и крвљу и духом, не само водом него водом и крвљу; и дух је који свједочи, јер је дух истина.
7. Јер је троје што свједочи на небу: Отац, Ријеч, и свети Дух; и ово је троје једно.
8. И троје је што свједочи на земљи: дух, и вода, и крв; и троје је заједно.
9. Кад примамо свједочанство човјечије свједочанство је Божије веће; јер је ово свједочанство Божије што свједочи за сина својега.
10. Који вјерује сина Божијега има свједочанство у себи; који не вјерује Богу начинио га је лажом, јер не вјерова свједочанству које свједочи Бог за сина својега.

11. И ово је свједочанство да нам је Бог дао живот вјечни; и овај живот вјечни у сину је његовом.
12. Ко има сина Божијега има живот; ко нема сина Божијега нема живота.
13. Ово писах вама који вјерујете у име сина Божијега, да знате да имате живот вјечни и да вјерујете у име сина Божијега.
14. И ово је слобода коју имамо к њему да ако што молимо по вољи његовој послуша нас.
15. И кад знамо да нас слуша штогод молимо, знамо да ће нам дати што иштемо у њега.
16. Ако ко види брата својега гдје гријешу гријех не к смрти, нека моли, и даће му живот, онима који гријеше не к смрти. Има гријех к смрти: за тај не говорим да моли.
17. Свака је неправда гријех; и има гријех не к смрти.
18. Знамо да ни један који је рођен од Бога, не гријешу, него који је рођен од Бога, чува се, и нечастиви не дохвата се до њега.
19. Знамо да смо од Бога, и сав свијет лежи у злу.
20. А знамо да син Божиј дође, и дао нам је разум да познамо Бога истинскога, и да будемо у истинскоме сину његовом Исусу Христу. Ово је истини Бог и живот вјечни.
21. Дјечице! чувајте се од незнабоштва. Амин.

Друга саборна посланица светога апостола Јована богослова.

Од старјешине изабраној госпођи и дјечи њезиној, коју ја љубим ва истину, и не само ја него сви који познаше истину,

2. За истину која у нама стоји и биће с нама до вијека:
3. Да буде с вама благодат, милост, мир од Бога оца и од Господа Исуса Христа, сина очина, у истини и у љубави.
4. Обрадовах се врло што нађох неке од твоје дјече који ходе у истини, као што примисмо заповијест од оца.

5. И сад молим те, госпођо, не као да ти нову заповијест пишем, него коју имамо из почетка, да имамо љубав међу собом.
6. И ова је љубав да живимо по заповијестима његовијем. Ова је заповијест, као што чувате из почетка, да у њој живите.
7. Јер многе варалице изиђоше на свијет који не признају Исуса Христа да је дошао у тијелу; ово је варалица и антихрист.
8. Чувајте се да не изгубимо што смо зарадили, него да примимо плату потпуно.
9. Којигод преступа и не стоји у науци Христовој онај нема Бога; а који стоји у науци Христовој онај има и оца и сина.
10. Ако ко долази к вама и ове науке не доноси, не примајте га у кућу, и не питајте се с њим;
11. Јер ко се упита с њим, прима дијел у његовијем злијем дјелима.
12. Много бих вам имао писати, али не хтједох хартијом и мастилом; јер се надам да ћу доћи к вама и из уста у уста говорити, да радост ваша буде испуњена.
13. Поздрављају те дјеца твоје сестре избране. Амин.

Трећа саборна посланица светог апостола Јована богослова.

Од старјешине Гају љубазноме, којег ја љубим ва истину.

2. Љубазни! молим се Богу да ти у свему буде добро, и да будеш здрав, као што је твојој души добро.
3. Обрадовах се врло кад дођоше браћа и посвједочише твоју истину, како ти у истини живиш.
4. Немам веће радости од ове да чујем моја дјеца у истини да ходе.
5. Љубазни! вјерно радиш што чиниш браћи и гостима,
6. Који посвједочише твоју љубав пред црквом; и добро ћеш учинити ако их спремиш као што треба пред Богом.
7. Јер имена његова ради изиђоше не примивши ништа од незнабожаца.
8. Ми смо дакле дужни примати такове, да будемо помагачи истини.

9. Ја писах цркви; али Диотреф, који жели да буде најстарији међу њима, не прима нас.

10. За то, ако дођем, споменућу његова дјела која твори ружећи нас злијем ријечима; и није му то доста, него сам браће не прима, и забрањује онима који би хтјели да их примају, и изгони их из цркве.

11. Љубазни! не угледај се на зло, него на добро: који добро чини од Бога је, а који зло чини не видје Бога.

12. Димитрију свједочише сви, и сама истина; а и ми свједочимо; и знате да је свједочанство наше истинито.

13. Много имадох да пишем; али не ћу мастилом и пером да ти пишем;

14. Него се надам да ћу те скоро видјети, и из уста у уста говорити.

15. Мир ти! Поздрављају те пријатељи. Поздрави пријатеље по имену. Амин.

Саборна посланица светог апостола Јуде.

Од Јуде, Исуса Христа слуге, а брата Јаковљева, званима, који су освећени Богом оцем и одржани Исусом Христом:

2. Милост и мир и љубав да вам се умножи.

3. Љубазни! старајући се једнако да вам пишем за опште ваше спасеније, би ми потребно да вам пишем молећи да се борите за праведну вјеру, која је један пут дана светима.

4. Јер се увукоше неки безбожни људи, који су давно одређени на ово суђење, и Бога нашега благодат претварају у нечистоту, и јединога господара Бога и Господа нашега Исуса Христа одричу се.

5. Али ћу вам напоменути, кад и ви знате ово један пут, да Господ избави народ из земље Мисирске, по том погуби оне који не вјероваше.

6. И анђеле који не одржаше својега старјешинства него оставише свој стан чува у вјечнијем оковима под мраком за суд великога дана.

7. Као што и Содом и Гомор, и околни њихови градови, који су се прокурвали онако као и они, и ходили за другијем месом, поставише се за углед и муче се у вјечном огњу:

8. Тако дакле и ови што сањајући тијело погане, а поглаварства се одричу, и на славу хуле.

9. А Михаило Аранђел, кад се препираще с ђаволом и говораше за Мојсијево тијело, не смијаше проклета суда да изговори, него рече: Господ нека ти запријети.
10. А ови хуле на оно што не знаду; а што знаду по природи као неразумна животиња, у оном се распадају.
11. Тешко њима! јер путем Каиновијем пођоше, и у пријевару Валаамове плате падоше, и у буни Кореовој изгибоше.
12. Ово су они што погане ваше милостиње једући с вама без страха и гојећи се; облаци безводни, које вјетрови преносе; јесенска дрвета неродљива, која су двапут умрла и из коријена ишчупана;
13. Бијесни валови морски, који се пјене својијем срамотама; звијезде лажне, којима се чува мрак вјечне таме.
14. Али и за оваке пророкова Енох, седми од Адама, говорећи: Гле, иде Господ с хиљадама светијех анђела својијех
15. Да учини суд свима, и да покара све безбожнике за сва њихова безбожна дјела којима безбожност чинише, и за све ружне ријечи њихове које безбожни грјешници говорише на њ.
16. Ово су незадовољни викачи, који по жељама својијем живе, и уста њихова говоре поносите ријечи, и за добитак гледају ко је ко.
17. А ви, љубазни, опомињте се ријечи које напријед казаше апостоли Господа нашега Исуса Христа,
18. Јер вам казаше да ће у пошљедње вријеме постати ругачи, који ће ходити по својијем жељама и безбожностима.
19. Ово су они што се одвајају (од јединости вјере), и јесу тјелесни, који духа немају.
20. А ви, љубазни, назиђујте се својом светом вјером и молите се Богу Духом светијем.
21. И сами себе држите у љубави Божијој, чекајући милости Господа нашега Исуса Христа за живот вјечни.
22. И тако разликујући једне милујте,
23. А једне страхом избављајте и из огња вадите; а карајте са страхом, мрзећи и на хаљину опогањену од тијела.

24. А ономе који вас може сачувати без гријеха и без мане, и поставити праве пред славом својом у радости,

25. Јединоме премудроме Богу и спасу нашем, кроз Исуса Христа Господа нашега, слава и величанство, држава и власт прије свију вијекова и сад и у све вијекове.
Амин.

Римљанима посланица светога апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, слуге Исуса Христа, позваног апостола, избраног за јеванђелије Божије,

2. Које Бог напријед обећа преко пророка својијех у светијем писмима
3. О сину својему, који је по тијелу рођен од сјемена Давидова,
4. А посвједочен силно за сина Божијега Духом светиње по васкрсенију из мртвијех, Исусу Христу Господу нашем,
5. Преко којег примисмо благодат и апостолство» да покоримо све незнабошце вјери имена његовога;
6. Међу којима сте и ви позвани Исусу Христу,
7. Свима који су у Риму, љубазнима Богу, и позванима светима: благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
8. Прво дакле захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа за све вас што се вјера ваша гласи по свему свијету.
9. Јер ми је свједок Бог, којему служим духом својијем у јеванђелију сина његова, да вас се опомињем без престанка,
10. Молећи се свагда Богу у молитвама својијем да би ми кад Божија воља помогла да дођем к вама;
11. Јер желим видјети вас, да вам дам какав духовни дар за ваше утврђење,
12. То јест, да се с вама утјешим вјером општом, и вашом и мојом.

13. Али вам не ћу затајати, браћо, да сам много пута хтио да вам дођем, па бих задржан дослије, да и међу вама имам какав род, као и међу осталијем незнабошцима.
14. Дужан сам и Грцима и дивљацима, и мудрима и неразумнима.
15. За то, од моје стране, готов сам и вама у Риму проповједити јеванђелије.
16. Јер се не стидим јеванђелија Христова; јер је сила Божија на спасеније свакоме који вјерује, а најприје Чивутину и Грку.
17. Јер се у њему јавља правда Божија из вјере у вјеру, као што је написано: Праведник ће од вјере жив бити.
18. Јер се открива гњев Божиј с неба на сваку безбожност и неправду људи који држе истину у неправди.
19. Јер што се може дознати за Бога познато је њима: јер им је Бог јавио;
20. Јер што се на њему не може видјети, од постања свијета могло се познати и видјети на створењима, и његова вјечна сила и божанство, да немају изговора.
21. Јер кад познаше Бога, не прославише га као Бога, нити му захвалише, него залудјеше у својјем мислима, и потамње неразумно срце њихово.
22. Кад се грађаху мудри, полудјеше,
23. И претворише славу вјечнога Бога у обличје смртнога човјека и птица и четвороножнијех животиња и гадова.
24. За то их предаде Бог у жељама њиховијех срца у нечистоту, да се погане тјелеса њихова међу њима самима;
25. Који претворише истину Божију у лаж, и већма поштоваше и послужише твар него творца, који је благословен ва вијек. Амин.
26. За то их предаде Бог у срамне сласти; јер жене њихове претворише путно употребљавање у беспутно.
27. Тако и људи оставивши путно употребљавање женскога рода, распалише се жељом својом један на другога, и људи с људима чињаху срам, и плату која требаше за пријевару њихову примаху на себи.
28. И као што не мараху да познаду Бога, за то их Бог предаде у покварен ум да чине што не ваља,

29. Да буду напуњени сваке неправде, курварства, злоће, лакомства, пакости; пуни зависти, убиства, свађе, лукавства, злоћудности;

30. Шапгачи, опадачи, богомрски, силедије, хвалише, поносити, измишљачи зала, непокорни родитељима,

31. Неразумни, невјере, нељубавни, непримирљиви, немилостиви.

32. А неки и правду Божију познавши да који то чине заслужују смрт, не само то чине, него пристају на то и онима који чине.

Глава II.

За то се не можеш изговорити, о човјече који год судиш! јер којијем судом судиш другоме, себе осуђујеш; јер то чиниш судећи.

2. А знамо да је суд Божиј прав на оне који то чине.

3. Него помишљаш ли, о човјече који судиш онима који то чине, и сам чиниш то! да ћеш ти побјећи од суда Божијега?

4. Или не мариш за богаство његове доброте и кротости и трпљења, не знајући да те доброта Божија на покајање води?

5. Него својом дрвености и непокајанијем срцем сабираш себи гњев за дан гњева у који ће се показати праведни суд Бога,

6. Који ће дати свакоме по дјелима његовијем:

7. Онима дакле који су трпљењем дјела доброга тражили славу и част и нераспадљивост, живот вјечни;

8. А онима који се уз пркос супроте истини а покуравају се неправди, немилост и гњев.

9. Невоља и туга на сваку душу човјека који чини зло, а најприје Чивутина и Грка;

10. А слава и част и мир свакоме који чини добро, а најприје Чивугину и Грку;

11. Јер Бог не гледа ко је ко.

12. Јер који без закона сагријешисе, без закона ће и изгинути; и који у закону сагријешисе, по закону ће се осудити

13. (Јер пред Богом нијесу праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе;

14. Јер кад незнабошци не имајући закона сами од себе чине што је по закону, они закона не имајући сами су себи закон:
15. Они доказују да је оно написано у срцима њиховијем што се чини по закону, будући да им савјест свједочи, и мисли међу собом туже се или правдају)
16. На дан кад Бог узасуди тајне људске по јеванђелију мојему преко Исуса Христа.
17. Гле, ти се зовеш Чивутин, а ослањаш се на закон, и хвалиш се Богом,
18. И познајеш вољу, и избираш што је боље, јер си научен од закона;
19. И мислиш да си вођ слијепима, видјело онима који су у мраку,
20. Наказатељ безумнима, учитељ дјечи, који имаш углед разума и истине у закону.
21. Учећи дакле другога себе не учиш;
22. Проповиједајући да се не краде, крадеш; говорећи: Не чини прељубе, чиниш прељубу; гадећи се на идоле, крадеш светињу;
23. Који се хвалиш законом, а пријеступом закона срамотиш Бога.
24. Јер се име Божије због вас хули у незнабошцима, као што стоји написано.
25. Обрезање помаже ако закон држиш; ако ли си преступник закона, обрезање је твоје необрезање постало.
26. Ако дакле необрезање правду закона држи, за што се не би његово необрезање за обрезање узело?
27. И онај који је од рода необрезан и извршује закон, осудиће тебе који си са словима и обрезањем преступник закона.
28. Јер оно није Чивутин који је споља Чивутин, нити је оно обрезање које је споља на тијелу;
29. Него је оно Чивутин који је изнутра, и обрезање срца духом а не словима, то је обрезање, коме је хвала не од људи него од Бога.

Глава III.

Шта је дакле бољи Чивутин од другијех људи? Или шта помаже обрезање?

2. Много свакојако; прво што су им повјерене ријечи Божије.

3. А што неки не вјероваше, шта је за то? Еда ће њихово невјерство вјеру Божију укинути?
4. Боже сачувај! него Бог нека буде истинит, а човјек сваки лажа, као што стоји написано: Да се оправдаш у својијем ријечима, и да победиш кад ти стану судити.
5. Ако ли неправда наша Божију правду подиже, шта ћемо рећи? Еда ли је Бог неправедан кад се срдѝ? По човјеку говорим:
6. Боже сачувај! Јер како би могао Бог судити свијету?
7. Јер ако истина Божија у мојој лажи већа постане на славу његову, за што још и ја као грјешник да будем осуђен?
8. За што дакле (као што вичу на нас, и као што кажу неки да ми говоримо) да не чинимо зла да дође добро? Њима ће суд бити праведан.
9. Шта дакле? Јесмо ли бољи од њих? Ни по што! Јер горе доказасмо да су и Чивути и Грци сви под гријехом,
10. Као што стоји написано: Ни једнога нема праведна,
11. Ни једнога нема разумна, и ни једнога који тражи Бога;
12. Сви се уклонише и заједно неваљали посташе: нема га који чини добро, нема ни једнога циглог.
13. Њихово је грло гроб отворен, језицима својима варају, ијед је аспидин под уснама њиховима.
14. Њихова су уста пуна клетве и грчине.
15. Њихове су ноге брзе да прољевају крв.
16. На путовима је њиховима раскопавање и невоља;
17. И пута мирнога не познаше.
18. Нема страха Божијега пред очима њиховима.
19. А знамо да оно што закон говори, говори онима који су у закону, да се свака уста затисну, и сав свијет да буде крив Богу; :
20. Јер се дјелама закона ни једно тијело не ће оправдати пред њим; јер кроз закон долази познање гријеха.

21. А сад се без законајави правда Божија, посвједочена од закона и од пророка;
22. А правда Божија вјером Исуса Христа у све и на све који вјерују; јер нема разлике.
23. Јер сви сагријешилише и изгубили су славу Божију,
24. И оправдаће се за бадава благодаћу његовом, откупом Исуса Христа,
25. Којега постави Бог очишћење вјером у крви његовој да покаже своју правду опрштењем пређашњијех гријеха;
26. У подношењу Божијему, да покаже правду своју у садашње вријеме да је он праведан и да правда онога који је од вјере Исусове.
27. Гдје је дакле хвала? Прође. Какијем законом,? је ли законом дјела? Не, него законом вјере.
28. Мислимо дакле да ће се човјек оправдати вјером без дјела закона.
29. Или је само Чивутски Бог, а не и незнабожачки? Да, и незнабожачки.
30. Јер је један Бог који ће оправдати обрезање из вјере и необрезање вјером.
31. Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! него га још утврђујемо.

Глава IV.

Шта ћемо дакле рећи за Аврама, оца својега, да је по тијелу нашао?

2. Јер ако се Аврам дјелима оправда, има хвалу, али не у Бога.
3. Јер шта говори писмо? Вјерова Аврам Богу, и прими му се у правду.
4. А ономе који ради не броји се плата по милости него по дугу.
5. А ономе који не ради а вјерује онога који правда безбожника, прима се вјера његова у правду.
6. Као што и Давид говори да је благо човјеку коме Бог прима правду без дјела закона:
7. Благо онима којима се опростише безакоња, и којима се гријеси прикрише.
8. Благо човјеку коме Господ не прима гријеха.

9. Ово дакле блаженство или је у обрезању или у необрезању? Јер говоримо да се Авраму прими вјера у правду.
10. Како му се дакле прими? или кад је био у обрезању или необрезању? Не у обрезању него у необрезању.
11. И прими знак обрезања као печат правде вјере коју имаше у необрезању, да би био отац свију који вјерују у необрезању, да се и њима прими у правду;
12. И да би био отац обрезања не само онима који су од обрезања, него и онима који ходе по стопама вјере која бјеше у необрезању оца нашега Аврама.
13. Јер обећање Авраму или сјемени његову да буде нашљедник свијету не би законом него правдом вјере.
14. Јер ако су нашљедници они који су од закона, пропаде вјера, и поквари се обећање.
15. Јер закон гради гњев; јер гдје нема закона нема ни пријеступа.
16. За то од вјере да буде по милости да обећање тврдо остане свему сјемени, не само које је од закона него и које је од вјере Аврама, који је отац свима нама,
17. (Као што стоји написано: Поставих те оца многијем народима) пред Богом коме вјерова, који оживљује мртве, и зове оно што није као оно што јест:
18. Он вјерова на над кад се није било ничему надати да ће он бити отац многијем народима, као што му бјеше речено: Тако ће бити сјеме твоје.
19. И не ослабивши вјером не погледа ни на своје већ уморено тијело, јер му бјеше негдје око сто година, ни на мртвост Сарине материце.
20. И за обећање Божије не посумња се невјеровањем, него ојача у вјери, и даде славу Богу.
21. И знадијаше јаманчо да што обећа кадар је и учинити.
22. Зато се и прими њему у правду.
23. Али није писано за њега једнога само да му се прими,
24. Него и за нас, којима ће се примити ако вјерујемо онога који васкрсе Исуса Христа Господа нашега из мртвијех,
25. Који се предаде за гријехе наше, и устаде за оправдање наше.

Глава V.

Оправдавши се дакле вјером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа,

2. Кроз којег и приступ нађосмо вјером у ову благодат у којој стојимо, и хвалимо се надањем славе Божије.

3. Не само пак то, него се хвалимо и невољама, знајући да невоља трпљење гради;

4. А трпљење искуство, а искуство надање;

5. А надање не ће се осрамотити, јер се љубав Божија изли у срца наша Духом светијем који је дат нама.

6. Јер Христос још кад слаби бјесмо умрије у вријеме своје за безбожнике.

7. Јер једва ко умре за праведника; за доброга може бити да би се ко усудио умријети.

8. Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас.

9. Много ћемо дакле већма бити крозањ спасени од гњева кад смо се сад оправдали крвљу његовом.

10. Јер кад смо се помирили с Богом смрћу сина његова док смо још били непријатељи, много ћемо се већма спасти у животу његову кад смо се помирили.

11. Не само пак то, него се хвалимо и Богом кроз Господа својега Исуса Христа, кроз којег сад примисмо помирење.

12. За то као што кроз једног човјека дође на свијет гријех, и кроз гријех смрт, и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагријешеше.

13. Јер гријех бјеше на свијету до закона; али се гријех не примаше кад не бјеше закона;

14. Него царова смрт од Адама тја до Мојсија и над онима који нијесу сагријешили преступивши као Адам, који је прилика онога који шћадијаше доћи.

15. Али дар није тако као гријех; јер кад кроз гријех једнога помријеше многи, много се већа благодат Божија и дар изли изобилно на многе благодаћу једнога човјека Исуса Христа.

16. И дар није као гријех једнога: јер за гријех једнога би осуђење, а дар од многијех гријехова оправдање.
17. Јер кад за гријех једнога царова смрт кроз једнога, колико ће већма они који примају изобиље благодати и дар правде у животу царовати кроз једнога Исуса Христа!
18. За то дакле као што за гријех једнога дође осуђење на све људе, тако и правдом једнога дође на све људе оправдање живота.
19. Јер као што непослушањем једнога човјека посташе многи грјешни, тако ће и послушањем једнога бити многи праведни.
20. А закон дође уз то да се умножи гријех; јер гдје се умножи гријех ондје се још већма умножи благодат,
21. Да као што царова гријех за смрт, тако и благодат да царује правдом за живот вјечни, кроз Исуса Христа Господа нашега.

Глава VI.

Шта ћемо дакле рећи? Хоћемо ли остати у гријеху да се благодат умножи? Боже сачувај!

2. Јер који умријесмо гријеху како ћемо још живљети у њему?
3. Или не знате да сви који се крстисмо у Исуса Христа, у смрт његову крстисмо се?
4. Тако се с њим погребосмо крштењем у смрт да као што уста Христос из мртвијех славом очином, тако и ми у новом животу да ходимо.
5. Јер кад смо једнаки с њим једнаком смрћу, бићемо и васкрсенијем;
- 6.. Знајући ово да се стари наш човјек разапне с њиме, да би се тијело грјешно покварило, да више не бисмо служили гријеху.
7. Јер који умрије опрости се од гријеха.
8. А ако умријесмо с Христом, вјерујемо да ћемо и живљети с њим,
9. Знајући да Христос уста из мртвијех, већ више не умире; смрт више не ће обладати њиме.
10. Јер што умрије, гријеху умрије једанпут; а што живи, Богу живи.

11. Тако и ви дакле држите себе да сте мртви гријеху а живи Богу у Христу Исусу Господу нашему.
12. Да не царује дакле гријех у вашему смртном тијелу, да га слушате у сластима његовијем;
13. Нити дајите удова својијех гријеху за оружје неправде; него дајите себе Богу, као који сте живи из мртвијех, и уде своје Богу за оружје правде.
14. Јер гријех не ће вама обладати, јер нијесте под законом него под благодаћу.
15. Шта дакле? Хоћемо ли гријешити кад нијесмо под законом него под благодаћу? Боже сачувај!
16. Не знате ли да коме дајете себе за слуге у послушање, слуге сте онога кога слушате, или гријеха за смрт, или послушања за правду?
17. Хвала дакле Богу што бивши робови гријеху послушасте од срца ту науку којој се и предадoste.
18. Опровистивши се пак од гријеха постасте слуге правди.
19. Као човјек говорим, за слабост нашега тијела. Јер као што дадoste уде своје за робове нечистоти и безакоњу на безакоње, тако сад дајите уде своје за слуге правди на посвећење.
20. Јер кад бијасте робови гријеху, прости бијасте од правде.
21. Какав дакле онда има досте плод за који се сад стидите? Јер је онога крај смрт.
22. А сад опровистивши се од гријеха, и поставши слуге Божије, имате плод свој на посвећење, а крај живот вјечни.
23. Јер је плата за гријех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Господу нашему.

Глава VII.

- Или не знате, браћо (јер говорим онима који знаду закон), да закон влада над човјеком докле је жив?
2. Јер је удата жена привезана законом за мужа доклегод он живи; а ако ли муж њезин умре, раздријеша се од закона мужевљега.
 3. За то дакле док јој је муж жив бива прељубочиница ако пође за другог мужа; а ако јој умре муж проста је од закона да не буде прељубочиница ако пође за другога.

4. За то, браћо моја, и ви умријесте закону тијелом Христовијем, да будете другога, онога што уста из мртвијех, да род донесемо Богу.
5. Јер кад бијасмо у тијелу, бијаху сласти гријеховне, које кроз закон рађаху у удима нашим да се смрти род доноси.
6. А сад умрвши избависмо се од закона који нас држаше, да служимо (Богу) у обновљењу Духа а не у старини слова.
7. Шта ћемо дакле рећи? Јели закон гријех? Боже сачувај! него ја гријеха не познах осим кроз закон; јер не знадох за жељу да закон не каза: Не зажели.
8. А гријех узе почетак кроз заповијест, и начини у мени сваку жељу; јер је гријех без закона мртав.
9. А ја живљах некад без закона; а кад дође заповијест, онда гријех оживље,
10. А ја умријех, и нађе се да ми заповијест би за смрт која бјеше дата за живот.
11. Јер гријех узевши почетак кроз заповијест превари ме, и уби ме њоме.
12. Тако је дакле закон свет и заповијест света и праведна и добра.
13. Добро ли дакле би мени смрт? Боже сачувај! него гријех, да се покаже гријех добром чинећи ми смрт, да буде гријех одвише гријешан заповијешћу.
14. Јер знамо да је закон духован; а ја сам тјелесан, продан под гријех:
15. Јер не знам шта чиним, јер не чиним оно шта хоћу, него на што мрзим оно чиним.
16. Ако ли оно чиним шта не ћу, хвалим закон да је добар.
17. А ово више ја не чиним него гријех који живи у мени.
18. Јер знам да добро не живи у мени, то јест у тијелу мојему. Јер хтјети имам у себи, али учинити добро не налазим.
19. Јер добро шта хоћу не чиним, него зло што не ћу оно чиним.
20. А кад чиним оно што не ћу, већ ја то не чиним него гријех који живи у мени.
21. Налазим дакле закон, кад хоћу добро да чиним, да ме на зло нагони.
22. Јер имам радост у закону Божијему по унутрашњему човјеку;

23. Али видим други закон у удима својима, који се супроти закону ума мојега, и заробљава ме законом грјеховнијем који је у удима мојима.

24. Ја несрећни човјек! Ко ће ме избавити од тијела смрти ове?

25. Захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа Господа нашега. Тако дакле ја сам умом својијем служим закону Божијему а тијелом закону грјеховноме.

Глава VIII.

Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по тијелу него по Духу.

2. Јер закон Духа који оживљава у Христу Исусу, опростио ме је од закона грјеховнога и смрти.

3. Јер што закону бјеше немогуће, јер бјеше ослабљен тијелом, посла Бог сина својега у обличју тијела грјеховнога, и за гријех осуди гријех у тијелу,

4. Да се правда закона испуни у нама који не живимо по тијелу него духу;

5. Јер који су по тијелу тјелесно мисле, а који су по духу духовно мисле.

6. Јер тјелесно мудровање смрт је, а духовно мудровање живот је и мир.

7. Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божијему нити може.

8. А који су у тијелу не могу Богу угодити.

9. А ви нијесте у тијелу него у духу; јер Дух Божиј у вама живи. А ако ко нема Духа Христова, он није његов.

10. А ако је Христос у вама, онда је тијело мртво гријеха ради а Дух жив правде ради.

11. А ако ли живи у вама Дух онога који је васкрсао Исуса из мртвијех, онај који је подигао Христа из мртвијех оживљеће и ваша смртна тјелеса Духом својијем који живи у вама.

12. Тако дакле, браћо, нијесмо дужни тијелу да по тијелу живимо.

13. Јер ако живите по тијелу, помријећете; ако ли духом послове тјелесне морите, живљећете.

14. Јер који се владају по духу Божијему они су синови Божији.

15. Јер не примисте духа ропства, опет да се бојите; него примисте Духа посиначкога, којијем вичемо: Ава, оче!
16. Овај Дух свједочи нашему духу да смо дјеца Божија.
17. А кад смо дјеца и нашљедници смо: нашљедници дакле Божији, а сунашљедници Христови: јер с њим страдамо, да се с њим и прославимо.
18. Јер мислим да страдања садашњега времена нијесу ништа према слави која ће нам се јавити.
19. Јер чекање твари чека да се јаве синови Божији.
20. Јер се твар покори пропадљивости (не од своје воље него за вољу онога који је покори) на над,
21. Да ће се и сама твар опростити од ропства распадљивости на слободу славе дјеце Божије.
22. Јер знамо да сва твар уздише и тужи с нама до сад.
23. А не само она, него и ми који новину духа имамо, и ми сами у себи уздишемо чекајући посињења и избављења тијелу својему.
24. Јер се надом спасосмо. А над који се види није над; јер кад ко види што, како ће му се надати?
25. Ако ли се надамо ономе што не видимо, чекамо с трпљењем.
26. А тако и Дух помаже нам у нашијем слабостима: јер не знамо за што ћемо се молити као што треба, него сам Дух моли се за нас уздисањем неисказанијем.
27. А онај што испитује срца зна што је мисао Духа, јер по вољи Божијој моли се за свете.
28. А знамо да онима који љубе Бога све иде на добро, који су позвани по намјерењу.
29. Јер које напријед позна оне и одреди да буду једнаки обличју сина његова, да би он био прворођени међу многим браћом.
30. А које одреди оне и дозво; а које дозво оне оправда; а које оправда оне и прослави.
31. Шта ћемо дакле рећи на ово? Ако је Бог с нама, ко ће на нас?

32. Који дакле свога сина не поштедје, него га предаде за све нас, како дакле да нам с њим све не дарује?

33. Ко ће оптужити избране Божије? Бог који правда?

34. Ко ће осудити? Христос Исус, који умрије, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли за нас?

35. Ко ће нас раставити од љубави Божије? Невоља ли или туга? или гоњење? или глад? или голотиња? или страх? или мач? као што стоји написано:

36. За тебе нас убијају вас дан, држе нас као овце које су за клање.

37. Али у свему овоме побјеђујемо онога ради који нас је љубио.

38. Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће,

39. Ни висина, ни дубина, ни друга каква твар може нас раздвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашему.

Глава IX.

Истину говорим тако ми Христа, не лажем, то ми свједочи савјест моја Духом светијем.

2. Да мије врло жао и срце ме моје боли без престанка;

3. Јер бих жељео да ја сам будем одлучен од Христа за браћу своју која су ми род по тијелу,

4. Која су Израилџци, којијех је посинаштво и слава, и завјет и закон, и богомољство, и обећања;

5. Којијех су и оци, и од којијех је Христос по тијелу, који је над свима Бог благословен ва вијек. Амин.

6. А није могуће да ријеч Божија прође: јер нијесу сви Израилџци који су од Израилџа;

7. Нити су сви дјеча који су сјеме Аврамово, него у Исаку, рече, назваће ти се сјеме.

8. То јест, нијесу оно дјеча Божија што су по тијелу дјеча, него дјеча обећања примају се за сјеме.

9. Јер је ово ријеч обећања: У ово вријеме доћи ћу и у Саре ће бити син.
10. Не само пак она него и Ревека, кад затрудње од самога Исака оца нашега.
11. Јер још док се дјеца не бијаху родила, ни учинила добра ни зла, да остане Божија наредба по избору,
12. Не за дјела, него онога ради који позива рече јој се: Већи ће служити мањему,
13. Као што стоји написано: Јаков ми омиље, а на Исава омрзох.
14. Шта ћемо дакле рећи? Еда ли је неправда у Бога? Боже сачувај!
15. Јер Мојсију говори: Кога ћу помиловати, помиловаћу, и на кога ћу се смиловати, смиловаћу се.
16. Тако дакле нити стоји до онога који хоће, ни до онога који трчи, него до Бога који помилује.
17. Јер писмо говори Фараону: За то те исто подигох да на теби покажем силу своју, и да се разгласи име моје по свој земљи.
18. Тако дакле кога хоће милује, а кога хоће отврдоглави.
19. Рећи ћеш ми: За што нас још криви? јер ко се може супротити вољи његовој?
20. А ко си ти, о човјече! да противно одговараш Богу? Еда ли рукотворина говори мајстору своме: За што си ме тако начинио?
21. Или зар лончар нема власти над калом да од једне гуге начини један суд за част а други за срамоту?
22. А кад шћаше Бог да покаже гњев свој и да објави силу своју, поднесе с великијем трпљењем судове гњева који су приправљени за погибао.
23. И да покаже богатство славе своје на судима милости које приправи за славу;
24. Које нас и дозвола не само од Чивута него и од незнабожаца,
25. Као што и у Јосији говори: Назваћу народ својијем који није мој народ, и нељубазницу љубазницом.
26. И биће на мјесту, гдје им се рече: Ви нијесте мој народ; тамо ће се назвати синови Бога живога.

27. А Исаија виче за Израилља: Ако буде број синова Израилљевијех као пијесак морски, остатак ће се спасти.
28. Јер ће он извршити ријеч своју, и наскоро ће извршити по правди, да, испуниће Господ наскоро ријеч своју на земљи.
29. И као што прорече Исаија: Да нам није Господ Саваот оставио сјемена, онда бисмо били као Содом и Гомор.
30. Шта ћемо дакле рећи? Да незнабошци који не тражише правде докучише правду, али правду од вјере.
31. А Израилљ тражећи закон правде не докучи закона правде.
32. За што? Јер не тражи из вјере него из дјела закона; јер се спотакоше на камен спотицања,
33. Као што стоји написано: Ево мећем у Сиону камен спотицања и стијену саблазни; и који га год вјерује не ће се постидјети.

Глава X.

Браћо! жеља је мојега срца и молитва к Богу за спасеније Израилља.

2. Јер им свједочим да имају ревност за Бога, али не по разуму.
3. Јер не познајући правде Божије и гледајући да своју правду утврде не покуравају се правди Божијој.
4. Јер је Христос свршетак закона: који га год вјерује оправдан је.
5. Јер Мојсије пише за правду која је од закона: Који човјек то чини живљеће у том.
6. А правда која је од вјере овака говори: Да не речеш у срцу својему: ко ће изићи на небо? то јест да сведе Христа;
7. Или: ко ће сићи у бездан? то јест да изведе Христа из мртвијех.
8. Али шта говори писмо? Близу ти је ријеч у устима твојима, и у срцу твојему, то јест ријеч вјере коју проповиједамо.
9. Јер ако признајеш устима својима да је Исус Господ, и вјерујеш у срцу својему да га Бог подиже из мртвијех, бићеш спасен.
10. Јер се срцем вјерује за правду а устима се признаје за спасеније.

11. Јер писмо говори: Који га год вјерује не ће се постидјети.
12. Јер нема разлике међу Чивутином и Грком: јер је он Бог свију, и богат за све који га призивљу.
13. Јер који год призове име Господње спашће се.
14. Како ће дакле призвати кога не вјероваше? А како ће вјеровати кога не чуше? А како ће чути без проповједника?
15. А како ће проповиједати ако не буду послани? Као што стоји написано: Како су красне ноге онијех који доносе глас за мир, који доносе глас за добро!
16. Али сви не послушаше јеванђељија: јер Исаија говори: Господе! ко вјерова нашем проповиједању?
17. Тако дакле вјера бива од проповиједања, а проповиједање ријечју Божијом.
18. Него велим: Зар не чуше? Још отиде по свој земљи глас њихов, и по крајевима васионога свијета ријечи њихове.
19. Него велим: Зар не разумје Израил? Први Мојсије говори: Ја ћу вас раздражити, не својијем народом, неразумнијем народом расрдићу вас.
20. А Исаија говори слободно: Нађоше ме који ме не траже; и јавих се онима који за ме не питају.
21. А к Израилу говори: Вас дан пружах руке своје к народу који не да да му се каже и одговара насупрот.

Глава XI.

Говорим дакле: Еда ли Бог одбаци народ свој? Боже сачувај! Јер сам и ја Израилцац од сјемена Аврамова од кољена Венијамина.

2. Не одбаци Бог народа својега, који напријед позна. Или не знате шта говори писмо за Илију како се тужи Богу на Израилца говорећи:
3. Господе! пророке твоје побише и олтаре твоје раскопаше, и ја остах један и траже душу моју да је изваде.
4. А шта му говори Божиј одговор? Оставих себи седам хиљада људи који не преклонише кољена пред Ваалом.
5. Тако дакле и у садашње вријеме остатак би по избору благодати.

6. Ако ли је по благодати, онда није од дјела, јер благодат већ не би била благодат; ако ли је од дјела, није више благодат, јер дјело већ не би било дјело.

7. Шта дакле? Шта искаше Израилъ оно не доби, а избор доби; остали пак заслијепише.

8. Као што је написано: Даде им Бог духа неосјетљивога, очи да не виде, и уши да не чују до самога данашњега дана.

9. И Давид говори: Да буде трпеза њихова замка и гвожђа, и саблазан и плата њима;

10. Да се њихове очи заслијепе да не виде, и леђа њихова једнако да су погнута.

11. Говорим дакле: Еда ли се спотакоше да падну? Боже сачувај! Него је њихова погрјешка спасеније незнабошцима, да би се и они раздражили.

12. А кад је погрјешка њихова богаство свијету и штета њихова богаство незнабошцима, а камо ли да се испуне?

13. Јер вама говорим незнабошцима; јер, будући да сам ја апостол незнабожаца, хоћу да хвалим своју службу:

14. Не бих ли како раздражио свој род, и спасао кога од њих.

15. Јер кад је одмет њихов примирење свијету, шта би било примљење, осим живот из мртвијех?

16. Ако је квасац свет, то је и тијесто; и ако је коријен свет, то су и гране.

17. Ако ли се неке од грана одломише, и та, који си дивља маслина, прицијепио си се на њих, и постао си заједничар у коријену и у масти од маслине;

18. Не хвали се гранама; ако ли се пак хвалиш, не носиш ти коријена него коријен тебе.

19. А рећи ћеш: Одломише се гране да се ја прицијепим.

20. Добро! невјерством одломише се, а ти вјером стојиш; не поноси се, него се бој.

21. Јер кад Бог рођенијех грана не поштедје, да и тебе како не непоштеди.

22. Гледај дакле доброту и непоштеђење Божије: непоштеђење на онима што отпадоше, а на себи доброту Божију, ако останеш у доброту; аколи пак не, и ти ћеш бити одсјечен.

23. А и они, ако не остану у невјерству, прицијепиће се; јер их је Бог кадар опет прицијепити.
24. Јер кад си та одсјечен од рођене дивље маслине, и прицијепио си се на нерођену питому маслину; а камо ли ови који ће се прицијепити на рођену своју маслину!
25. Јер вам, браћо, не ћу затајати тајне ове (да не будете поносити), да шљепота Израилу паде у дијел докле не уђе незнабожаца колико треба.
26. И тако ће се спасти сав Израил, као што је написано: Доћи ће од Сиона избавитељ и одвратиће безбожност од Јакова.
27. И ово им је мој завјет кад отмам њихове гријехе.
28. По јеванђелију дакле непријатељи су вас ради; а по избору љубазни су отаца ради.
29. Јер се Бог не ће раскајати за своје дарове и звање.
30. Јер као и ви што се некад супроћасте Богу а сад бисте помиловани њиховога ради супроћења,
31. Тако и они сад не хтјеше да вјерују вашег ради помиловања да би и они били помиловани.
32. Јер Бог затвори све у невјерство, да све помилује.
33. О дубино богатства и премудрости и разума Божијега! како су неиспитљиви његови судови и неистражљиви његови путови!
34. Јер ко позна мисао Господњу?
35. Или ко му би савјетник? Или ко му напријед даде што, да му се врати?
36. Јер је од њега и кроз њега и у њему све. Њему слава ва вијек. Амин.

Глава XII.

Молим вас дакле, браћо, милости Божије ради, да дате тјелеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу; то да буде ваше духовно богомољство.

2. И не владајте се према овоме вијеку, него се промијените обновљењем ума својега, да бисте могли кушати које је добра и угодна и савршена воља Божија.

3. Јер кроз благодат која је мени дата кажем свакоме који је међу вама да не мислите за себе више него што ваља мислити; него да мислите у смјерности као што је коме Бог удијелио мјеру вјере.
4. Јер као у једном тијелу што имамо многе уде а уди сви немају један посао,
5. Тако смо многи једно тијело у Христу, а по себи смо уди један другоме.
6. А имамо различите дарове по благодати која нам је дана: ако пророштво, нека буде по мјери вјере;
7. Ако ли службу, нека служи; ако је учитељ, нека учи;
8. Ако је тјешитељ, нека тјеша; који даје нека даје просто; који управља нека се брине; који чини милост нека чини с добром вољом.
9. Љубав да не буде лажна. Мрзећи на зло држите се добра.
10. Братском љубави будите један к другоме љубазни. Чашћу један другога већег чините.
11. Не будите у послу лијени; будите огњени у духу, служите Господу.
12. Надањем веселите се, у невољи трпите, у молитви будите једнако.
13. Дијелите потребе са светима; примајте радо путнике.
14. Благосиљајте оне који вас гоне: благосиљајте, а не куните.
15. Радујте се с радоснима, и плачите с плачнима.
16. Будите једне мисли међу собом. Не мислите о високијем стварима, него се држите нискијех. Не мислите за себе да сте мудри.
17. А никоме не враћајте зла за зло; промишљајте о том што је добро пред свијем људима.
18. Ако је могуће, колико до вас стоји, имајте мир са свијем људима.
19. Не освећујте се за себе, љубазни, него подајте мјесто гњеву, јер стоји написано: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ.
20. Ако је дакле гладан непријатељ твој, нахрани га; ако је жедан, напој га; јер чинећи то угљевље огњено скупљаш на главу његову.
21. Не дај се злу надвладати, него надвладај зло добром.

Глава XIII.

Свака душа да се покорава властима које владају; јер нема власти да није од Бога, а што су власти, од Бога су постављене.

2. Тако који се супроти власти супроти се наредби Божијој; а који се супроте примиће гријех на себе.
3. Јер кнезови нијесу страх добријем дјелима него злијем. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти, чини добро, и имаћеш хвалу од ње;
4. Јер је слуга Божиј теби за добро. Ако ли зло чиниш, бој се; јер узалуд не носи мача, јер је Божиј слуга, осветник на гњев онеме који зло чини.
5. Тако се ваља покоравати не само од страха него и по савјести.
6. Јер за то и порезе дајете; јер су слуге Божије које су за то исто постављене.
7. Подајте дакле свакоме шта сте дужни: коме дакле порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страх, страх; а коме част, част.
8. И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога закон испуни.
9. Јер ово: не чини прељубе, не убиј, не укради, не свједочи лажно, не зажели, и ако има још каква друга заповијест, у овој се ријечи извршује, то јест: Љуби ближњега својега као самога себе.
10. Љубав не чини зла ближњему, даклем је љубав извршење закона.
11. И знајући ово вријеме да је већ час дошао да устанемо од сна; јер нам је сад ближе спасеније него ли кад вјеровасмо.
12. Ноћ прође а дан се приближи: да одбацимо дакле сва дјела тамна, и да се обучемо у оружје видјела.
13. Да ходимо поштено као по дану: не у ждерању и пијанству, не у курварству и нечистоти, не у свађању и зависти;
14. Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа; и тијелу не угађајте по жељама.

Глава XIV.

А слабога у вјери примајте лијепо, да се не смета савјест.

2. Јер један вјерује да смије свашта јести, а који је слаб једе зеље.
3. Који једе нека не укорава онога који не једе; и који не једе нека не осуђује онога који једе; јер га Бог прими.
4. Ко си ти који судиш туђему слози? Он својему господару стоји или пада. Али ће устати; јер је Бог кадар подигнути га.
5. Тако један разликује дан од дана, а други држи све дане да су једнаки: сваки да буде увјерен за своју мисао.
6. Који разликује дане, Господу разликује; и који не разликује дана, Господу не разликује. Који једе, Господу једе: јер хвали Бога; и који не једе, Господу не једе, и хвали Бога.
7. Јер ни један од нас не живи себи, и ни један не умире себи.
8. Јер ако живимо, Господу живимо; а ако умиремо, Господу умиремо. Ако дакле живимо, ако умиремо, Господњи смо.
9. Јер за то Христос и умрије и васкрсе и оживље да облада и мртвима и живима.
10. А ти за што осуђујеш брата својега? Или та за што укораваш брата својега? Јер ћемо сви изићи на суд пред Христа.
11. Јер је писано: Тако ми живота, говори Господ, поклониће ми се свако кољено, и сваки језик славиће Бога.
12. Тако ће дакле сваки од нас дати Богу одговор за себе.
13. За то да не осуђујемо више један другога, него мјесто тога ово гледајте да не постављате брату спотицања или саблазни.
14. Знаш и увјерен сам у Христу Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је што погано, ономе је погано.
15. А ако је брат твој јела ради жалостан, већ се не владаш по љубави: не губи јелом својим онога за којег Христос умрије.
16. Гледајте дакле да се не хули на ваше добро.
17. Јер царство Божије није јело и пиће, него правда и мир и радост у Духу светоме.
18. Јер који овим служи Христу угодан је Богу и мио људима.
19. Тако дакле да се старамо за мир и за оно чим водимо на боље један другога.

20. Не раскопавај дјела Божијега јела ради; јер је све чисто; него је погано за човјека који једе са спотицањем.
21. Добро је не јести меса, и вина не пити, и оно не чинити на што се твој брат спотиче, или ода шта гори постаје или слаби.
22. Ти имаш вјеру? Имај је сам у себи пред Богом. Благо ономе који не осуђује себе за оно шта нађе за добро.
23. А који се сумња осуђен је ако једе, јер не чини по вјери: а штагод није по вјери гријех је.
24. А ономе који вас може утврдити по јеванђелију мојему и проповиједању Исуса Христа, по откривењу тајне која је била сакривена од постања свијета,
25. А сад се јавила и обзнанила кроз писма пророчка, по заповијести вјечнога Бога, за послушање вјере међу свима незнабошцима,
26. Јединоме премудроме Богу, кроз Исуса Христа, слава ва вијек. Амин.

Глава XV.

Дужни смо дакле ми јаки слабости слабијех носити, и не себи угађати.

2. И сваки од вас да угађа ближњему на добро за добар углед.
3. Јер и Христос не угоди себи, него као што је писано: Ружења онијех који тебе руже падоше на ме.
4. Јер што се напијед написа за нашу се науку написа, да трпљењем и утјехом писма над имамо.
5. А Бог трпљења и утјехе да вам да да сложено мислите међу собом по Христу Исусу,
6. Да једнодушно једнијем устима славите Бога и оца Господа нашега Исуса Христа.
7. За то примајте један другога као што и Христос прими вас на славу Божију.
8. Али кажем да је Исус Христос био слуга обрезања истине ради Божије, да утврди обећање оцевима,
9. А незнабошци по милости да прославе Бога, као што стоји написано: За то ћу те хвалити међу незнабошцима, Господе, и пјеваћу име твоје.

10. И опет говори: Веселите се незнабошци с народом његовијем.
11. И опет: Хвалите Господа сви незнабошци, и славите га сви народи.
12. И опет Исаија говори: Биће коријен Јесејев, и који устане да влада над незнабошцима у онога ће се уздати незнабошци.
13. А Бог нада да испуни вас сваке радости и мира у вјери, да имате изобиље у наду силом Духа светога.
14. А ја сам и сам увјерен за вас, браћо, да сте и ви сами пуни благодати, напуњени свакога разума, да можете и друге научити.
15. Али вам опет, браћо, слободно писах неколико да вам напоменем ради благодати која ми је дана од Бога,
16. Да будем слуга Исуса Христа у незнабошцима, да служим јеванђелију Божијему, да буду незнабошци принос повољан и освећен Духом светијем.
17. Имам дакле хвалу у Христу Исусу код Бога.
18. Јер не смијем говорити што које Христос не учини кроза ме за послушање незнабожаца ријечју и дјелом,
19. У сили знака и чудеса силом Духа Божијега; тако да од Јерусалима и наоколо тја до Илирика напуних јеванђелијем Христовијем.
20. И тако се потрудох да проповиједим јеванђелије не гдје се спомињаше Христос, да на туђој закопини не зидам;
21. Него као што је писано: Којима се не јави за њега, видјеће; и који не чуше разумјеће.
22. То ме и задржа много пута да не дођем к вама.
23. А сад више не имајући мјеста у овијем земљама. а имајући жељу од много година да дођем к вама,
24. Ако пођем у Шпањолску, доћи ћу вам; јер се надам да ћу туда проћи и вас видјети, и ви ћете ме отпратити онамо кад се најприје неколико наситим вас.
25. А сад идем у Јерусалим служећи светима.
26. Јер Маћедонија и Ахаја учинише драговољно неку порезу за сиромаше свете који живе у Јерусалиму.

27. Они учинише драговољно, а и дужни су им; јер кад незнабошци добише дијел у њиховијем духовнијем имањима, дужни су и они њима у тјелеснима послужити.

28. Кад ово дакле свршим, и овај им род запечатим, поћи ћу преко вас у Шпањолску.

29. А знам да кад дођем к вама, доћи ћу с обилнијем благословом јеванђелија Христова.

30. Али вас молим, браћо, заради Господа нашега Исуса Христа, и заради љубави Духа, помозите ми у молитвама за ме к Богу;

31. Да се избавим од онијех који се противе у Јудеји, и да служба моја за Јерусалим буде по вољи светима;

32. Да с радошћу дођем к вама, с вољом Божијом, и да се развеселим с вама.

33. А Бог мира са свима вама. Амин.

Глава XVI.

Препоручујем вам пак Фиву сестру нашу, која је слушкиња код цркве у Кенхреји,

2. Да је примите у Господу као што приликује светима, и да јој будете у помоћи у свакој ствари коју од вас затреба; јер је она многим помогла, и самоме мени.

3. Поздравите Прискилу и Акилу, помоћнике моје у Христу Исусу,

4. Који за душу моју своје вратове положише, којима не ја један захваљујем, него и све цркве незнабожачке, и домашњу цркву њихову.

5. Поздравите Епенета, мени љубазнога, који је новина из Ахаје у Христа.

6. Поздравите Марију, која се много трудила за нас.

7. Поздравите Андроника и Јунију, родбину моју, и моје другаре у сужањству, који су знаменити међу апостолима, који и прије мене вјероваше Христа.

8. Поздравите Амплија, мени љубазнога у Господу.

9. Поздравите Урбана, помоћника нашега у Христу, и Стахија, мени љубазнога.

10. Поздравите Апелија, окушанога у Христу. Поздравите домаће Аристовулове.

11. Поздравите Иродијона, рођака мојега. Поздравите домаће Наркисове, који су у Господу.

12. Поздравите Трифену и Трифосу, које се труде у Господу. Поздравите Персиду љубазну, која се много трудила у Господу.
13. Поздравите Руфа избранога у Господу, и матер његову и моју.
14. Поздравите Асинкрита, Флегонта, Ерма, Патрова, Ермија, и браћу која су с њима.
15. Поздравите Филолога и Јулију, Ниреја и сестру његову, и Олимпана, и све свете који су с њима.
16. Поздравите један другога цјеливом светијем. Поздрављају вас све цркве Христове.
17. Молим вас пак, браћо, чувајте се од онијех који чине распре и раздоре на штету науке коју ви научисте, и уклоните се од њих;
18. Јер такви не служе Господу нашему Исусу Христу него својему трбуху, и благијем ријечима и благословима прелашћују срца, безазленијех.
19. Јер ваше слушање разгласи се свуда. И радујем се за вас; али хоћу да сте ви мудри на добро а прости на зло.
20. А Бог мира да сатре сотону под ноге ваше скоро. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама. Амин.
21. Поздравља вас Тимотије, помоћник мој, и Лукије и Јасон и Сосипатар, рођаци моји.
22. Поздрављам вас и ја Тертије, који написах ову посланицу у Господу.
23. Поздравља вас Гај, домаћин мој и цијеле цркве. Поздравља вас Ераст, хазнадар градски, и брат Кварт.
24. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

Коринћанима посланица прва светога апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, вољом Божијом позваног апостола Исуса Христа, и од Состена брата,

2. Цркви Божијој која је у Коринту, освећенима у Христу Исусу, позванима светима, са свима који призивљу име Господа нашега Исуса Христа на свакоме мјесту, и њиховоме и нашему:
3. Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
4. Захваљујем свагда Богу својему за вас што вам је дана благодат Божија у Христу Исусу,
5. Те се у свему обогатисте крозањ, у свакој ријечи и сваком разуму,
6. Као што се свједочанство Христово утврди међу вама;
7. Тако да немате недостатка ни у једноме дару, ви који чекате откривења Господа нашега Исуса Христа,
8. Који ће вас и утврдити до самога краја да будете прави на дан Господа нашега Исуса Христа.
9. Вјеран је Бог који вас позва у заједницу сина својега Исуса Христа Господа нашега.
10. Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли.
11. Јер сам чуо за вас, браћо моја, од Хлојинијех домашњијех да су свађе међу вама,
12. А то кажем да један од вас говори: Ја сам Павлов; а други: Ја сам Аполов; а трећи: Ја сам Кифин; а четврти: Ја сам Христов.
13. Еда ли се Христос раздијели? Еда ли се Павле разапе за вас? или се у име Павлово крстите?
14. Хвала Богу што ја ни једнога од вас не крстих осим Криспа и Гаја;
15. Да не рече ко да у своје име крстих.
16. А крстих и Стефанин дом: даље не знам јесам ли кога другога крстио.
17. Јер Христос не посла мене да крстим, него да проповиједам јеванђелије, не премудријем ријечима, да не изгуби силу крст Христов.
18. Јер је ријеч крстова лудост онима који гину; а нама је који се спасавамо сила Божија.

19. Јер је писано: Погубићу премудрост премудријех, и разум разумнијех одбацићу.

20. Гдје је премудри? Гдје је књижевник?

Гдје је препирач овога вијека? Не претвори ли Бог мудрост овога свијета у лудост?

21. Јер будући да у премудрости Божијој не позна свијет премудрошћу Бога, била је Божија воља да лудошћу поучења спасе оне који вјерују.

22. Јер и Чивути знаке ишту, и Грци премудрости траже.

23. А ми проповиједамо Христа разапета, Чивутима дакле саблазан а Грцима безумље;

24. Онима пак који су позвани, и Чивутима и Грцима, Христа, Божију силу и Божију премудрост.

25. Јер је лудост Божија мудрија од људи, и слабост је Божија јача од људи.

26. Јер погледајте звање своје, браћо, да нема ни много премудријех по тијелу, ни много силнијех, ни много племенитијех;

27. Него што је лудо пред свијетом оно изабра Бог да посрами премудре; и што је слабо пред свијетом оно изабра Бог да посрами јако;

28. И што је неплеменито пред свијетом и уништено изабра Бог, и што није, да уништи оно што јест,

29. Да се не похвали ни једно тијело пред Богом.

30. Из којег сте ви у Христу Исусу, који нам поста премудрост од Бога и правда и освећење и избављење.

31. Да (као што се пише) ко се хвали, Господом да се хвали.

Глава II.

.

И ја дошавши к вама, браћо, не дођох с високом ријечи или премудрости да вам јављам свједочанство Божије.

2. Јер нијесам мислио да знам што међу вама осим Исуса Христа, и тога распета.

3. И ја бијех међу вама у слабости, и у страху, и у великом дрктању.

4. И ријеч моја, и поучење моје не бијаше у надговорљивијем ријечима људске премудрости, него у доказивању Духа и силе.
5. Да вјера ваша не буде у мудрости људској него у сили Божијој.
6. Али премудрост говоримо која је у савршенима, а не премудрост вијека овога ни кнезова вијека овога који пролазе;
7. Него говоримо премудрост Божију у тајности сакривену, коју одреди Бог прије свијета за славу нашу;
8. Које ни један од кнезова вијека овога не позна; јер да су је познали, не би Господа славе разапели.
9. Него као што је писано: Што око не видје, и ухо не чу, и у срце човјеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе.
10. А нама је Бог открио Духом својијем; јер Дух све испитује, и дубине Божије.
11. Јер ко од људи зна шта је у човјеку осим духа човјечијега који живи у њему? Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божијега.
12. А ми не примисмо духа овога свијета, него Духа који је из Бога, да знамо што нам је даровано од Бога;
13. Које и говоримо не ријечима што је научила човјечија премудрост, него што учи Дух свети; и духовне ствари духовно радимо.
14. А тјелесни човјек не разумије што је од Духа Божијега; јер му се чини лудост, и не може да разумије, јер треба духовно да се разгледа.
15. Духовни пак све разгледа, а њега сама нико не разгледа.
16. Јер ко позна ум Господњи да га поучи? А ми ум Христов имамо.

Глава III.

М ја, браћо, не могах с вама говорити као с духовнима него као с тјелеснима, као с малом дјецом у Христу.

2. Млијеком вас напојих а не јелом, јер још не могосте, и ни сад још не можете,
3. Јер сте још тјелесни. Јер гдје су међу вама зависти и свађе и неслоге, нијесте ли тјелесни, и не живите ли по човјеку?
4. Јер кад говори ко: Ја сам Павлов; а други: Ја сам Аполов; нијесте ли тјелесни?

5. Ко је дакле Павле а ко ли Аполо до само слуге кроз које вјеровасте, као што и свакоме Господ даде?
6. Ја посадох, Аполо зали, а Бог даде те узрасте.
7. Тако нити је онај што који сади, ни онај који заљева, него Бог који даје те расте.
8. А онај који сади и који заљева једнаки су; и сваки ће примити своју плату по својему труду.
9. Јер ми смо Богу помагачи, а ви сте Божија њива, Божија грађевина.
10. По благодати Божијој која ми је дана ја као премудри неимар поставих темељ, а други зида у висину; али сваки нека гледа како зида.
11. Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, који је Исус Христос.
12. Ако ли ко зида на овоме темељу злато, сребро, драго камење, дрва, сијено, сламу,
13. Свакога ће дјело изићи на видјело; јер ће дан показати, јер ће се огњем открити, и свако дјело показаће огањ као што јест.
14. И ако остане чије дјело што је назидео, примиће плату.
15. А чије дјело изгори, отићи ће у штету; а сам ће се спасти тако као кроз огањ.
16. Не знате ли да сте ви црква Божија, и Дух Божиј живи у вама?
17. Ако поквари ко цркву Божију, поквариће њега Бог: јер је црква Божија света, а то сте ви.
18. Нико нека се не вара: ако ко међу вама мисли да је мудар не овоме свијету, нека буде луд да буде мудар.
19. Јер је премудрост овога свијета лудост пред Богом, јер је писано: Хвата премудре у њихову лукавству.
20. И опет: Господ зна помисли мудријех да су ништа.
21. За то нико да се не хвали човјеком, јер је све ваше.
22. Био Павле или Аполо, или Кифа, или свијет, или живот, или смрт, или садашње, или будуће: све је ваше;

23. А сви сте Христови а Христос Божиј.

Глава IV.

Тако да нас држе људи као слуге Христове и приставе тајна Божијех.

2. А од пристава се не тражи више ништа, него да се ко вјеран нађе.
3. Аја мало марим што ме судите ви или човјечиј дан; а ни сам себе не судим.
4. Јер не знам ништа на себи: но за то нијесам оправдан, али онај који мене суди Господ је.
5. За то не судите ништа прије времена, докле Господ не дође, који ће изнијети на видјело што је сакривено у тами, и објавиће савјете срдачне, и тада ће похвала бити свакоме од Бога.
6. А ово, браћо моја, приговорих себи и Аполу вас ради, да се од нас научите да не мислите за себе више него што је написано, и да се кога ради не надимате један на другога.
7. Јер ко тебе повишује? Шта ли имаш што нијеси примио? А ако си примио што се хвалиш као да нијеси примио?
8. Ето сте сити, ето се обогатисте, без нас царујете. О да би сте царовали, да бисмо и ми с вама царовали!
9. Јер мислим да Бог нас апостоле најстражње постави, као оне који су на смрт осуђени; јер бисмо гледање и свијету и анђелима и људима.
10. Ми смо будале Христа ради, а ви сте мудри у Христу; ми слаби, а вијаки; ви славни, а ми срамотни.
11. До овога часа и гладујемо, и трпимо жеђу, и голотињу, и муке, и потуцамо се,
12. И трудимо се радећи својијем рукама. Кад нас псују, благосиљамо; кад нас гоне, трпимо;
13. Кад хуле на нас, молимо; постасмо као сметлиште свијета, по којему сви газе до сад.
14. Не пишем ја ово да посрамим вас, него вас учим као своју љубазну дјецу.
15. Јер ако имате и триста учитеља у Христу, али немате много отаца. Јер вас ја у Христу Исусу родих јеванђелијем.

16. Него вас молим угледајте се на мене као и ја на Христа.

17. За то послах к вама Тимотија, који ми је син љубазни и вјерни у Господу; он ће вам опоменути путове моје који су у Христу Исусу, као што свуда и у свакој цркви учим.

18. Неки се надуше као да ја не ћу доћи к вама.

19. Али ћу вам доћи скоро, ако Бог да, и не ћу гледати на ријечи онијех што су се надули, него на силу.

20. Јер царство Божије није у ријечи него у сили.

21. Шта хоћете? да дођем к вама с прутом или с љубави и духом кротости?

Глава V.

Врло се гласи да је курварство међу вама, и таково курварство какво се ни међу незнабошцима не чује, да некакав има жену очину.

2. И ви се још надимате, мјесто да плачете, да се извади између вас онај који је учинио то дјело.

3. Јер ја, који ако нијесам код вас тијелом али духом ту живим, већ одсудих, као да сам тамо, да се онај који је то тако учинио,

4. У име Господа нашега Исуса Христа, кад се саберете ви и мој дух, са силом Господа нашега Исуса Христа,

5. Да се он преда сотони на мучење тијела, да би се дух спасао у дан Господа нашега Исуса Христа.

6. Није добра хвала ваша. Не знате ли да мало квасца све тијесто укисели?

7. Очистите дакле стари квасац, да будете ново тијесто, као што сте пријесни; јер и пасха наша закла се за нас, Христос.

8. За то да празнујемо не у староме квасцу, ни у квасцу пакости и лукавства, него у пријесноме хљебу чистоте и истине.

9. Писах вам у посланици да се не мијешате с курварима;

10. И то ја не рекох за курваре овога свијета, или тврдице, или хајдуке, или идолопоклонике; јер бисте морали изићи из свијета.

11. А сад вам писах да се не мијешате ако који који се брат зове, постане курвар, или тврдица, или идолопоклоник, или кавгација, или пијаница, или хајдук; с таковима да и не једете.

12. Јер шта је мени стало да судим и оне који су на пољу? Не судите ли ви оне који су унутра?

13. А оне који су на пољу судиће Бог. Извадите злога између себе.

Глава VI.

Смије ли који од вас, кад има тужбу на другога, ићи на суд неправеднима, а не светима?

2. Не знате ли да ће свети судити свијету? Кад ћете дакле ви свијету судити, нијесте ли вриједни судити мањијем стварима?

3. Не знате ли да ћемо анђелима судити, а камо ли стварима овога свијета?

4. А ви кад имате тужбе за ствари овога свијета, узмете за судије оне које у цркви не броји нико ни у што!

5. На срамоту вашу говорим: зар нема међу вама ни једнога мудра који може расудити међу браћом својом?

6. Него се брат с братом суди, и то пред невјернима!

7. И то је већ врло срамно за вас да имате тужбе међу собом. За што радије не трпите неправду? За што радије не прегорите штету?

8. Него ви сами чините неправду и штету, па још браћи!

9. Или не знате да неправедници не ће наслиједити царства Божијега? Не варајте се: ни курвари, ни идолопоклоници, ни прељубочинци, ни ацувани, ни мужеложници,

10. Ни лупежи, ни лакомци, ни пијанице, ни кавгације, ни хајдуци, царства Божијега не ће наслиједити.

11. И овакови бијасте неки; него се опрасте и посветисте и оправдасте именов Господа нашега Исуса Христа и Духом Бога нашега.

12. Све ми је слободно, али није све на корист; све ми је слободно, али не ћу да што облада мноме.

13. Јела су за трбух, и трбух је за јела; али ће Бог и ова и онога покварити. А тијело није за курварство, него за Господа, и Господ за тијело.

14. А Бог и Господа подиже, и нас ће подићи силом својом.

15. Не знате ли да су тјелеса ваша уди Христови? Хоћу ли дакле узети уде Христове и од њих начинити уде курвине? Боже сачувај!

16. Или не знате да ко се с курвом свеже једно тијело с њом постане? Јер, рече, биће двоје једно тијело.

17. А ко се Господа држи један је дух с Господом.

18. Бјежите од курварства; јер сваки гријех који човјек чини осим тијела је; а који се курва он гријешу своме тијелу.

19. Или не знате да су тјелеса ваша црква светог Духа који живи у вама, којега имате од Бога, и нијесте своји?

20. Јер сте купљени скупо. Прославите дакле Бога у тјелесима својијем и у душама својијем, што је Божије.

Глава VII.

А за оно што ми писасте: добро је човјеку да се не дохвата до жене:

2. Али због курварства сваки да има своју жену, и свака жена да има својега мужа;

3. Муж да чини жени дужну љубав, тако и жена мужу.

4. Жена није господар од својега тијела, него муж; тако и муж није господар од својега тијела, него жена.

5. Не забрањујте се једно од другога, већ ако у договору за вријеме, да се постите и молити Богу; и опет да се састанете, да вас сотона не искуша вашијем неуздрањем.

6. Али ово говорим по свјету а не по заповијесги;

7. Јер хоћу да сви људи буду као и ја: али сваки има свој дар од Бога; овај дакле овако а онај онако.

8. А неожењенијем и удовицама велим: добро им је ако остану као и ја што сам.

9. Ако ли се не уздрже, нека се жене и удају; јер је боље женити се него ли упаљивати се.

10. А ожењенијем заповиједам, не ја него Господ, да се жена од мужа не раздваја
11. (Ако ли се пак и раздвоји, да се више не удаје, или да се помири са својијем мужем); и муж да не пушћа жене.
12. А осталима говорим ја а не Господ; ако који брат има жену некрштену и она се приволи живљети с њим, да је не оставља.
13. И жена ако има мужа некрштена и он се приволи живљети с њом, да га не оставља.
14. Јер се посвети муж некрштен женом крштеном, и посвети се жена некрштена од мужа крштенога; јер иначе дјеца ваша била би нечиста, а сад су света.
15. Ако ли се некрштени раздваја, нека се раздвоји; јер се брат или сестра у таквом догађају не зароби; јер нас на мир дозва Господ Бог.
16. Јер шта знаш, жено, да ако мужа спасеш? Или шта знаш, мужу, да ако жену спасеш?
17. Само као што је Бог раздијелио свакоме, и као што је свакога позвао Господ онако нека живи. И тако заповиједам по свијем црквама.
18. Јели ко позват обрезаан, нека се не гради необрезаан; ако ли је ко позват необрезаан, нека се не обрезаје.
19. Обрезање је ништа, и необрезање је ништа; него држање заповијести Божијех.
20. Сваки нека остане у ономе звању у коме је позван.
21. Јеси ли позван роб, не брини се; него ако и можеш свој бити, још радије буди.
22. Јер који је позван у Господу роб, слободњак је Господњи, тако и који је позван слободњак, роб је Христов.
23. Купљени сте скупо, не будите робови људима.
24. Сваки, браћо, у чему је ко позван у ономе нека остане пред Господом.
25. А за дјевојке немам заповијести Господње, него дајем свјет, као који сам помилован од Господа, да будем вјеран.
26. Мислим дакле ово да ће бити добро за садашњу невољу да је човјеку добро тако бити.

27. Јеси ли се привезао за жену, не тражи да се раздријешиш; јеси ли се одријешио од жене, не тражи жене.

28. А ако ли се и ожениш, нијеси сагријешио; и дјевојка ако се уда, није сагријешила: али ће имати такови невоље тјелесне; а ја вас жалим.

29. А ово говорим, браћо, јер је остало вријеме прекраћено, да ће и они који имају жене бити као они који немају;

30. И који плачу као који не плачу; и који се радују као који се не радују; и који купују као који немају;

31. И који овај свијет употребљавају као да га не употребљавају: јер пролази обличје овога свијета.

32. А ја хоћу да сте ви безбрижни. Ко је неожењен брине се за Господње, како ће угодити Господу;

33. А који је ожењен брине се за свјетско, како ће угодити жени. Друго је жена, а друго дјевојка.

34. Која је неудата брине се за Господње, како ће угодити Господу, да буде света и тијелом и духом; а која је удата брине се за свјетско, како ће угодити мужу.

35. А ово говорим на корист вама самијем, не да вам наметнем замку на врат, него за лијепу и пристојну службу Господњу без сметње.

36. Ако ли пак ко мисли да је срамота за његову дјевојку кад остане усидјелица, и не може друкчије бити, нека чини шта хоће, не гријеши ако се уда.

37. А који стоји тврдо у срцу, и нема невоље, а има власт над својом вољом, и ово је расудио у срцу својему да задржи дјевојку, добро чини.

38. Тако и онај који удаје своју дјевојку добро чини; али који не удаје боље чини.

39. Жена је привезана законом докле јој год живи муж; а ако јој умре муж, слободна је за. кога хоће да се уда, само у Господу.

40. Али је блаженија ако остане тако, по мојему свјету; јер мислим да и ја имам Духа Божијега.

Глава VIII.

А за месо што је клато идолима знамо, јер сви разум имамо. Разум дакле надима, а љубав поправља.

2. Ако ли ко мисли да што зна, не зна још ништа као што треба знати.
3. А ако ко љуби Бога, Бог га је научио.
4. А за јело идолскијех жртава, знамо да идол није ништа на свијету, и да нема другога Бога осим јединога.
5. Јер ако и има који се богови зову, или на небу или на земљи, као што има много богова и много господа:
6. Али ми имамо само једнога Бога оца, од којег је све, и ми у њему, и једнога Господа Исуса Христа, кроз којег је све, и ми крозањ.
7. Али нема сватко разума; јер неки који још и сад мисле да су идоли нешто, као идолске жртве једу, и савјест њихова, слаба будући, погани се.
8. Али јело нас не поставља пред Богом; јер нити ћемо бити већи ако једемо, ни мањи ако не једемо.
9. Али се чувајте да како ова слобода ваша не постане спотицање слабима.
10. Јер ако тебе, који имаш разум, види ко у идолској цркви гдје сједиш за трпезом, не ће ли његова савјест, слаба будући, ослободити се да једе идолске жртве?
11. И с твога разума погинуће слаби брат, за којег Христос умрије.
12. Тако кад се гријешите о браћу, и бијете њихову слабу савјест, о Христа се гријешите.
13. За то ако јело саблажњава брата мојега, не ћу јести меса до вијека, да не саблазним брата својега.

Глава IX.

Нијесам ли ја апостол? Нијесам ли сам свој? Не видјех ли ја Исуса Христа, Господа нашега? Нијесте ли ви дјело моје у Господу?

2. Ако другима и нијесам апостол, али вама јесам, јер сте ви печат мојега апостолства у Господу.
3. Мој одговор онима који ме успитају ово је:
4. Еда ли немамо власти јести и пити?
5. Еда ли немамо власти сестру жену водити, као и остали апостоли, и браћа Господња, и Кифа?

6. Или један ја и Варнава немамо власти ово чинити?
7. Ко војује кад о своме трошку? Или ко сади виноград и од родова његовијех да не једе? Или ко пасе стадо и од млијека стада не једе?
8. Еда ли ово говорим по човјеку? Не говори ли ово и закон?
9. Јер је у Мојсијеву закону написано: Да не завежеш уста волу који врше. Еда ли се Бог брине за волове?
10. Или говори јамачно за нас? Јер се за нас написа: Који оре треба у надању да оре; и који врше у надању да ће добити од онога што врше.
11. Кад ми вама духовна сијасмо, је ли то што велико ако ми вама тјелесна пожњемо?
12. Кад се други мијешају у вашу власт, а камо ли да не би ми? Али не учинисмо по власти овој, него све трпимо да не учинимо каке сметње јеванђелију Христову.
13. Не знате ли да они који чине свету службу од светиње се хране? и који олтару служе с олтаром дијеле?
14. Тако и Господ заповједи да они који јеванђелије проповиједају од јеванђелија живе.
15. А ја то ни једно не учиних. И не пишем ово да тако буде за мене; јер бих вољео умријети. него да ко славу моју уништи.
16. Јер ако проповиједам јеванђелије, нема ми хвале: јер ми је за невољу; и тешко мени ако јеванђелија не проповиједам.
17. Ако дакле ово чиним од своје воље, плату имам; а ако ли чиним за невољу, служба ми је предата.
18. Каква ми је дакле плата? Да проповиједајући јеванђелије учиним без плате јеванђелије Христово, да не чиним по својој власти у проповиједању јеванђелија.
19. Јер премда сам слободан од свију, свима себе учиних робом, да их више придобијем.
20. Чивутима био сам као Чивутин, да Чивуте придобијем; онима који су под законом био сам као под законом, да придобијем оне који су под законом;
21. Онима који су без закона био сам као без закона, премда нијесам Богу без закона него сам у закону Христову, да придобијем оне који су без закона.

22. Слабима био сам као слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да какогод спасем кога.

23. А ово чиним за јеванђелије, да бих имао дијел у њему.

24. Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добије дар? Тако трчите да добијете.

25. Сваки пак који се бори од свега се уздржава: они дакле да добију распадљив вијенац, а ми нераспадљив.

26. Ја дакле тако трчим, не као на непоуздано; тако се борим, не као онај који бије вјетар;

27. Него морим тијело своје и трудим да како сам другима проповиједајући избачен не будем.

Глава X.

Али не ћу вам затајати, браћо, да оцеви наши сви под облаком бише, и сви кроз море прођоше;

2. И сви се у Мојсија крстише у облаку и у мору;

3. И сви једно јело духовно једоше;

4. И сви једно пиће духовно пише; јер пијаху од духовне стијене која иђаше за њима; а стијена бјеше Христос.

5. Али многи од њих не бијаху по Божијој вољи, јер бише побијени у пустињи.

6. А ово бише угледи нама, да ми не желимо зала, као и они што жељеше.

7. Нити бивајте идолопоклоници, као неки од њих, као што стоји написано: Сједоше људи да једу и да пију, и усташе да играју.

8. Нити да се курвамо, као неки од њих што се курваше, и паде их у један дан двадесет и три хиљаде.

9. Нити да кушамо Христа, као што неки од њих кушаше, и од змија изгибоше.

10. Нити да вичемо на Бога, као неки од њих што викаше, и изгибоше од крвника.

11. Ово се пак све догађаше угледи њима, а написа се за науку нама, на које пошљедак свијета дође.

12. Јер који мисли да стоји нека се чува да не падне.
13. Друго искушање не дође на вас осим човјечијега; али је вјеран Бог који вас не ће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити с искушањем и крај, да можете поднијети.
14. За то, љубазна браћо моја, бјегајте од идолопоклонства.
15. Као мудрима говорим; судите ви шта говорим.
16. Чаша благослова коју благосиљамо није ли заједница крви Христове? Хљеб који ломимо није ли заједница тијела Христова?
17. Јер смо један хљеб, једно тијело многи; јер сви у једноме хљебу имамо заједницу.
18. Гледајте Израиља по тијелу: који једу жртве нијесу ли заједничари олтара?
19. Шта дакле говорим? да је идол што? или идолска жртва да је што?
20. Није; него што жртвују незнабошци, да ђаволима жртвују, а не Богу; аја не ћу да сте ви заједничари с ђаволима.
21. Не можете пити чаше Господње и чаше ђаволске; не можете имати заједнице у трпези Господњој и у трпези ђаволској.
22. Или да пркосимо Господу? Еда ли смо ми јачи од њега?
23. Све ми је слободно, али није све на корист; све ми је слободно, али све не иде на добро.
24. Нико да не гледа што је његово, него сваки да гледа што је другога.
25. Све што се продаје на месарници, једите, и ништа не испитујте савјести ради;
26. Јер је Господња земља и што је на њој.
27. Ако ли вас ко од невјерника позове, и хоћете ићи, једите све што се пред вас донесе, и не премишљајте ништа савјести ради.
28. Ако ли вам пак ко рече: Ово је идолска жртва, не једите ради онога који вам каже, и ради савјести; јер је Господња земља и што је на њој.
29. Али не говорим за савјест твоју, него другога; јер за што да моју слободу суди савјест другога?

30. Ако ја с благодаћу уживам, за што да се хули на мене за оно за што ја захваљујем?

31. Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли друго што чините, све на славу Божију чините.

32. Не будите на саблазан ни Чивутима, ни Грцима, ни цркви Божијој.

33. Као што и ја у свачему свима угађам, не тражећи своје користи него многијех, да се спасу.

Глава XI.

Угледајте се на мене, као и ја на Христа.

2. Хвалим вас пак, браћо, што све моје памтите, и држите заповијести као што вам предадох.

3. Али хоћу да знате да је свакоме мужу глава Христос; а муж је глава жени; а Бог је глава Христу.

4. Сваки муж који се с покривеном главом моли Богу или пророкује, срамоти главу своју.

5. И свака жена која се гологлава моли Богу или пророкује, срамоти главу своју; јер је све једно као да је обријана.

6. Ако се дакле не покрива жена, нека се стриже, ако ли је ружно жени стрићи се или бријати се, нека се покрива.

7. Али муж да не покрива главе, јер је обличје и слава Божија; а жена је слава мужевља.

8. Јер није муж од жене него жена од мужа.

9. Јер муж није саздан жене ради него жена мужа ради.

10. За то жена треба да има власт на глави, анђела ради.

11. Али нити је муж без жене ни жена без мужа у Господу.

12. Јер како је жена од мужа, тако је и муж из жене; а све је од Бога.

13. Сами међу собом судите је ли лијепо да се жена гологлава моли Богу?

14. Или не учи ли вас и сама природа да је мужу срамота ако гаји дугачку косу;

15. А жени је слава ако гаји дугачку косу? Јер јој је коса дана мјесто покривала.
16. Ако ли је ко свадљив, ми таковога обичаја немамо, нити цркве Божије.
17. Али ово заповиједајући не хвалим да се не на боље него на горе сабирате.
18. Прво дакле кад се сабирате у цркву, чујем да имају распре међу вама; и нешто вјерујем од овога.
19. Јер треба и јереси да буду међу вама, да се покажу поштени који су међу вама.
20. А кад се скупите на једно мјесто, не једе се вечера Господња.
21. Јер сваки своју вечеру узме најприје и једе, и тако један гладује а други се опија.
22. Еда ли дакле немате кућа да једете и пијете? Или не марите за цркву Божију, и срамотите оне који немају? Шта ћу вам рећи? Хоћу ли вас похвалити за то? Не ћу.
23. Јер ја примих од Господа што вам и предадох, да Господ Исус ону ноћ у коју биваше предан узме хљеб,
24. И захваливши преломи и рече: Узмите, једите, ово је тијело моје, које се за вас ломи; ово чините мени за спомен.
25. Тако и чашу, по вечери, говорећи: Ова је чаша нови завјет у мојој крви: ово чините, кадгод пијете, мени за спомен.
26. Јер кадгод једете овај хљеб и чашу ову пијете, смрт Господњу обзнањујете, докле не дође.
27. Тако који недостојно једе овај хљеб или пије чашу Господњу, крив је тијелу и крви Господњој.
28. Али човјек да испитује себе, па онда од хљеба да једе и од чаше да пије;
29. Јер који недостојно једе и пије, суд себи једе и пије, не разликујући тијела Господњега.
30. За то су међу вама многи слаби и болесни, и довољно их спавају.
31. Јер кад бисмо себе расуђивали, не бисмо осуђени били.
32. Али кад смо суђени, наказује нас Господ, да се не осудимо са свијетом.
33. За то, браћо моја, кад се састајете да једете, ишчекујте један другога.

34. Ако ли је ко гладан, нека једе код куће, да се на гријех не састајете. А за остало уредићу кад дођем.

Глава XII.

А за духовне дарове не ћу вам, браћо, затајати.

2. Знате да кад бијасте незнабошци идосте к идолима безгласнима, како вас вођаху.

3. За то вам дајем на знање да нико ко Духом Божијим говори не ће рећи: анатемате Исуса; и нико не може Исуса Господом назвати осим Духом светијем.

4. Дарови су различни, али. је Дух један.

5. И различне су службе, али је један Господ.

6. И различне су силе, али је један Бог који чини све у свему.

7. А у свакоме се појављује Дух на корист;

8. Јер једноме се даје Духом ријеч премудроста; а другоме ријеч разума, по истоме Духу;

9. А другоме вјера, тијем истијем Духом; а другоме дар испјељивања, по томе истом Духу;

10. А другоме да чини чудеса, а другоме пророштво, а другоме да разликује духове, а другоме различни језици, а другоме да казује језике.

11. А ово све чини један и тај исти Дух раздјељујући по својој власта свакоме како хоће.

12. Јер као што је тијело једно и уде има многе, а сви уди једнога тијела, премда су многа, једно су тијело: тако и Христос.

13. Јер једнијем Духом ми се сви крстисмо у једно тијело, били Чивути, или Грци, или робови, или сами своји; и сви се једнијем Духом напојисмо.

14. Јер тијело није један уд него многи.

15. Ако рече нога: Ја нијесам рука, нијесам од тијела; еда ли за то није од тијела?

16. И ако рече ухо: Ја нијесам око, нијесам од тијела; еда ли за то није од тијела? Кад би све тијело било око, гдје је чувење?

17. А кад би све било чувење, гдје је мирисање?

18. Али Бог постави све уде у тијелу како је кога хтио.
19. А кад би сви били један уд, гдје је тијело?
20. Сад су пак многи уди а једно тијело.
21. Али око не може рећи руци: Не требаш ми; или опет глава ногама: Не требате ми.
22. Него још који се уди тијела чине да су најслабији најпотребнији су.
23. И који нам се чине да су најсрамотнији на тијелу, на оне ударамо највећу част;
24. И непоштени наши уди највеће поштење имају; а поштени уди не требају. Али Бог сложи тијело и најхуђему уду даде највећу част,
25. Да не буде распре у тијелу, него да се уди једнако брину један за другога.
26. И ако страда један уд, с њим страдају сви уди; а ако ли се један уд слави, с њим се радују сви уди.
27. А ви сте тијело Христово, и уди међу собом.
28. И једне дакле постави Бог у цркви прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, а по том чудотворце, онда дарове исцјељивања, помагања, управљања, различне језике.
29. Еда ли су сви апостоли? Еда ли су сви пророци? Еда ли су сви учитељи? Еда ли су сви чудотворци?
30. Еда ли сви имају дарове испјељивања? Еда ли сви говоре језике? Еда ли сви казују?
31. Старајте се пак за веће дарове; па ћу вам још бољи пут показати.

Глава XIII.

Ако језике човјечије и анђелске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи.

2. И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам.
3. И ако раздам све имање своје, и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже.

4. Љубав дуго трпи, милокрвна је; љубав не завиди; љубав се не велича, не надима се,
5. Не чини што не ваља, не тражи своје, не срдн се, не мисли о злу,
6. Не радује се неправди, а радује се истини,
7. Све сноси, све вјерује, свему се вада, све трпи.
8. Љубав никад не престаје, а пророштво ако ће и престати, језици ако ће умукнути, рааума ако ће нестати.
9. Јер нешто знамо, и нешто пророкујемо;
10. А кад дође савршено, онда ће престати што је нешто.
11. Кад ја бијах мало дијете, као дијете говорах, као дијете мишљах, као дијете размишљавах; а кад постадох човјек, одбацих дјетињство.
12. Тако сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу; сад познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат.
13. А сад остаје вјера, над, љубав, ово гроје; али је љубав највећа међу њима.

Глава XIV.

Држите се љубави, а старајте се за духовне даре, а особито да пророкујете.

2. Јер који говори језике, не говори људима него Богу: јер нико не слуша, а он духом говори тајне.
3. А који пророкује говори људима за поправљање и утјеху и утврђење.
4. Јер који говори језике себе поправља, а који пророкује цркву поправља.
5. Алија бих хтио да ви сви говорите језике, ајош више да пророкујете: јер је већи онај који пророкује него ли који говори језике, већ ако ко казује, да се црква поправља.
6. А сад, браћо, ако дођем к вама језике говорећи, како ћу корист учинити ако вам не говорим или у откривењу, или у разуму, или у пророштву, или у науци?
7. Као неке ствари бездушне које дају глас, била свирала или гусле, ако различна гласа не дају, како ће се разумјети шта се свира или гуди?
8. Јер ако труба да неразговијетан глас, ко ће се приправити на бој?

9. Тако и ви ако неразумљиву ријеч речете језиком, како ће се разумјети шта говорите? Јер ћете говорити у вјетар.
10. Има на свијету Бог зна колико различнијех гласова, али ни један није без значења.
11. Ако дакле не знам силе гласа, бићу нијемац ономе коме говорим, и онај који говори биће мени нијемац.
12. Тако и ви, будући да се старате за духовне дарове, гледајте да будете онима богати који су на поправљање цркве.
13. За то који говори језиком нека се моли Богу да казује.
14. Јер ако се језиком молим Богу, мој се дух моли, а ум је мој без рода.
15. Шта ће се дакле чинити? Молићу се Богу духом, а молићу се и умом; хвалићу Бога духом, а хвалићу и умом.
16. Јер кад благословиш духом како ће онај који стоји мјесто простака рећи амин по твојем благослову, кад не зна шта говориш?
17. Ти добро захваљујеш, али се други не поправља.
18. Хвала Богу мојему што говорим језике већма од свију вас.
19. Али у цркви волим пет ријечи умом својим рећи, да се и други помогну, него ли хиљаду ријечи језиком.
20. Браћо! не будите дјеца умом, него пакошћу дјетињите, а умом будите савршени.
21. У закону пише: Другијем језицима и другијем уснама говорићу народу овојем, и ни тако ме не ће послушати, говори Господ.
22. За то су језици за знак не онима који вјерују, него који не вјерују; а пророштво не онима који не вјерују, него који вјерују.
23. Ако се дакле скупи црква сва на једно мјесто, и сви узговорите језицима, а дођу и простаци, или невјерници, не ће ли рећи да сте полудјели?
24. А ако сви пророкују, и дође какав невјерник или простак, буде покаран од свију и суђен од свију.
25. И тако тајне срца његова бивају јављене, и тако паднувши ничице поклониће се Богу, и казаће да је заиста Бог с вама.

26. Шта ће се дакле чинити, браћо? Кад се сабирате сваки од вас има псалом, има науку, има језик, има откривење, има казивање; а све да бива на поправљање.
27. Ако говори ко језиком, или по двојица, или највише по тројица, и то поредом; а један да казује.
28. Ако ли не буде никога да казује, нека ћути у цркви, а себи нека говори и Богу.
29. А пророци два или три нека говоре, и други нека расуђују.
30. Ако ли се открије што другоме који сједи, нека чека док први ућути.
31. Јер можете пророковати сви, један по један, да се сви уче, и сви да се тјеше.
32. И духови пророчки поковају се пророцима;
33. Јер Бог није Бог буне, него мира. Као по свима црквама светијех.
34. Жене ваше да ћуте у црквама; јер се њима не допусти да говоре, него да слушају, као што и закон говори.
35. Ако ли хоће чему да се науче, код куће мужеве своје нека питају; јер је ружно жени да говори у цркви.
36. Еда ли од вас ријеч Божија изиђе? или самијем вама дође?
37. Ако ко мисли да је пророк или духован, нека разумије што вам пишем, јер су Господње заповијести.
38. Ако ли ко не разумије, нека не разумије.
39. За то, браћо моја, старајте се да пророкујете, и не забрањујте говорити језицима.
40. А све нека бива поштено и уредно.

Глава XV.

Али вам понављам, браћо, јеванђелије, које вам објавих, које и примисте, у коме и стојите,

2. Којијем се и спасавате, ако држите како вам објавих; већ ако да узалуд вјеровасте.

3. Јер вам најприје предадох што и примих да Христос умрије за гријехе наше, по писму,

4. И да би укопан, и да уста трећи дан, по писму,
5. И да се јави Кифи, по том једанаесторици апостола;
6. А по том га видјеше једном више од пет стотина браће, од којијех многи живе и сад, а неки и помријеше;
7. А по том се јави Јакову, па онда свима апостолима;
8. А послије свију јави се и мени, као каком недоношчету.
9. Јер сам ја најмлађи међу апостолима, који нијесам достојан назвати се апостол, јер гоних цркву Божију.
10. Али по благодати Божијој јесам што јесам, и благодат његова што је у мени не оста празна, него се потрудох више од свију њих, али не ја него благодат Божија која је са мном.
11. Био дакле ја или они, тако проповиједамо, и тако вјеровасте.
12. А ако се Христос проповиједа да устаде из мртвијех, како говоре неки међу вама да нема васкрсенија мртвијех?
13. И ако нема васкрсенија мртвијех, то ни Христос не уста.
14. А ако Христос не уста, узалуд дакле проповиједање наше, а узалуд и вјера ваша.
15. А налазимо се и лажни свједоци Божији што свједочимо на Бога да васкрсе Христа, којег не васкрсе кад мртви не устају.
16. Јер ако мртви не устају, ни Христос не уста.
17. А ако Христос не уста узалуд вјера ваша; још сте у гријесима својим.
18. Дакле и они који помријеше у Христу, изгибоше.
19. И ако се само у овом животу уздамо у Христа, најнесрећнији смо од свију људи.
20. Али Христос уста из мртвијех, и би новина онима који умријеше.
21. Јер будући да кроз човјека би смрт, кроз човјека и васкрсеније мртвијех.
22. Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживљети.
23. Али сваки у свом реду: новина Христос; а по том они који вјероваше Христу о његову доласку;

24. Онда крај, кад преда царство Богу и оцу, и кад укине свако поглаварство и сваку власт и силу.
25. Јер њему ваља царовати докле не положи све непријатеље своје под ноге своје.
26. А пошљедњи ће се непријатељ укинути смрт.
27. Јер све покори под ноге његове. Али кад вели да је све њему покорено, показује се да је осим онога који му покори све.
28. А кад му све покори, онда ће се и сам син покорити ономе који му све покори, да буде Бог све у свему.
29. Шта дакле чине они који се крсте мртвијех ради? Кад мртви јамачно не устају, што се и кршћавају мртвијех ради?
30. И ми за што подносимо муке и невоље сваки час?
31. Сваки дан умирем, тако ми, браћо, ваше славе, коју имам у Христу Исусу Господу нашему.
32. Јер ако сам се по човјеку борио са звјеровима у Ефесу, како ми је корист ако мртви не устају? Да једемо и пијемо, јер ћемо сјутра умријети.
33. Не варајте се: зли разговори кваре добре обичаје.
34. Отријезните се један пут као што треба, и не гријешите; јер неки не знају за Бога, на срамоту вама кажем.
35. Али ће рећи ко: Како ће устати мртви? и у каком ће тијелу доћи?
36. Безумниче! ти што сијеш не ће оживљети ако не умре.
37. И што сијеш не сијеш тијело које ће бити, него голо зрно, било пшенично или друго како.
38. А Бог му даје тијело како хоће, и сваком сјемену своје тијело.
39. Није свако тијело једно тијело, него је друго тијело човјечије, а друго скотско, а друго рибље, а друго птичије.
40. И имају тјелеса небеска и тјелеса земаљска: али је друга слава небескима, а друга земаљским.
41. Друга је слава сунцу, а друга слава мјесецу, и друга слава звијездама; јер се звијезда од звијезде разликује у слави.

42. Тако и васкрсеније мртвијех: сије се за распадљивост, а устаје за нераспадљивост;
43. Сије се у срамоти, а устаје у слави; сије се у слабости, а устаје у сили;
44. Сије се тијело тјелесно, а устаје тијело духовно. Има тијело тјелесно, и има тијело духовно.
45. Тако је писано: Први човјек Адам постаде у тјелесном животу, а пошљедњи Адам у духу који оживљује.
46. Али духовно тијело није прво, него тјелесно, па онда духовно.
47. Први је човјек од земље, земљан; други је човјек Господ с неба.
48. Какав је земљани таки су и земљани; и какав је небески таки су и небески.
49. И како носимо обличје земљаног тако ћемо носити и обличје небескога.
50. А ово говорим, браћо, да тијело и крв не могу наслиједити царства Божијега, нити распадљивост нераспадљивости нашљеђује.
51. Ево вам казујем тајну: јер сви не ћемо помријети, а сви ћемо се претворити.
52. У један пут, у тренућу ока, у пошљедњој труби; јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити.
53. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност.
54. А кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост, и ово се смртно обуче у бесмртност, онда ће се збити она ријеч што је написана: Побједа прождрије смрт.
55. Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје таје, пакле, побједа?
56. А жалац је смрти гријех, а сила је гријеха закон.
57. А Богу хвала који нам даде побједу кроз Господа нашега Исуса Христа.
58. За то, браћо моја љубазна, будите тврди, не дајте се помакнути, и напредујте једнако у дјелу Господњему знајући да труд ваш није узалуд пред Господом.

Глава XVI.

А за милостињу светима, као што уредих по црквама Галатијскијем онако и ви чините.

2. Сваки први дан недјеље нека сваки од вас оставља код себе и скупља колико може, да не бивају збирања кад дођем.
3. А кад дођем, које нађете за вриједне оне ћу с посланицама послати у Јерусалим нека однесу вашу помоћ.
4. А ако буде вриједно да и ја идем, поћи ће са мном.
5. А к вама ћу доћи кад прођем Маћедонију, јер ћу проћи кроз Маћедонију.
6. А у вас може бити да ћу се забавити, или и зимовати, да ме ви пратите куд пођем.
7. Сад вас у пролажењу не ћу видјети, а надам се неко вријеме остати код вас, ако Господ допусти.
8. А у Ефесу ћу остати до Тројичина дне;
9. Јер ми се отворише велика и богата врата, и противника има много.
10. А ако дође Тимотије, гледајте да буде код вас без страха; јер он ради дјело Господње као и ја.
11. Да га нико дакле не презре, него га испратите с миром да дође к мени; јер га чекам с браћом.
12. А за брата Апола, много га молих да дође к вама с браћом: и никако не бјеше му воља да сад дође; али ће доћи кад имадбуде кад.
13. Пазите, стојте у вјери, мушки се држите, утврђујте се.
14. Све да вам бива у љубави.
15. Молим вас пак, браћо, знате дом Стефанин да је новина од Ахаје, и на служење светима одреди се;
16. Да сте и ви покорни таковима, и свакоме који помаже и труди се.
17. Али се обрадовах доласку Стефанину и Фортунатову и Ахајикову, јер ми они накнадише што сам био без вас;
18. Јер умирише дух мој и ваш. Припознајте дакле такове.
19. Поздрављају вас цркве Азијске. Поздрављају вас у Господу много Акила и Прискила с домашњом својом црквом.
20. Поздрављају вас браћа сва. Поздравите један другога цјеливом светијем.

21. Поздрављам вас ја Павле својом руком.
22. Ако ко не љуби Господа Исуса Христа, да буде проклет, маран ата.
23. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама;
24. И љубав моја са свима вама у Христу Исусу. Амин.

Коринћанима посланица друга светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој, и брата Тимотија цркви Божијој у Коринту, са свима светима који су у свој Ахаји:

2. Благодат вам и мир од Бога оца нашега, и Господа Исуса Христа.
3. Благословен Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, отац милости и Бог сваке утјехе,
4. Који нас утјешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утјешити оне који су у свакој невољи утјехом којом нас саме Бог утјешава.
5. Јер како се страдања Христова умножавају на нама тако се и утјеха наша умножава кроз Христа.
6. Ако ли смо пак у невољи, за вашу је утјеху и спасеније, које постаје у трпљењу тијех истијех страдања која и ми подносимо.
7. И надање наше тврдо је за вас. Ако ли се утјешавамо, за вашу је утјеху и спасеније, знајући да као што сте заједничари у нашем страдању тако и у утјеси.
8. Јер вам не ћемо, браћо, затајати невоље наше која нам се догоди у Азији кад нам је било претешко и преко силе тако да се нијесмо надали ни живљети;
9. Него сами у себи осудисмо да нам ваља помријети да се већ не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве,
10. Који нас је од толике смрти избавио, и избавља; и у њега се уздамо да ће нас и још избавити,
11. С помоћу и ваше молитве за нас; да многи људи многу хвалу дају Богу за даре који су нама дати вас ради.

12. Јер је наша слава ово: свједочанство савјести наше да смо у простоти и чистоти Божијој а не у мудрости тјелесној него по благодати Божијој живљели на свијету, а особито међу вама.

13. Јер вам друго не пишемо него што читате и разумијете. А надам се да ћете и до краја разумјети.

14. Као што неки и разумјесте да смо вам слава као и ви нама за дан Господа нашега Исуса Христа.

15. И у овом поуздању шћадијах да вам дођем прије, да другу благодат имате;

16. И кроз вас да дођем у Маћедонију, и опет из Маћедоније да дођем к вама, и ви да ме пратите у Јудеју.

17. Али кад сам ово хтио, еда ли сам дакле што непостојано чинио? Или што се накањујем, да се по тијелу накањујем, да буде у мене да да, а не не?

18. Али је Бог вјеран, те ријеч наша к вама не би да и не.

19. Јер син Божиј Исус Христос, којег ми вама проповиједасмо, ја и Силван и Тимотије, не би да и не, него у њему би да.

20. Јер колико је обећања Божијех, у њему су да, и у њему амин, Богу на славу кроз нас.

21. А Бог је који нас утврди с вама у Христу, и помаза нас,

22. Који нас и запечати, и даде залог Духа у срца наша.

23. А ја за свједока Бога призивам на своју душу да штедећи вас не дођох више у Коринт.

24. Не као да ми владамо вјером вашом, него смо помагачи ваше радости; јер у вјери стојите.

Глава II.

Ово пак судих у себи да опет не дођем к вама у жалости.

2. Јер ако ја чиним жалост вама, ко је који ће мене веселити осим онога који прима жалост од мене?

3. И писах вам ово исто, да кад дођем не примим жалост на жалост, а за које би ваљало да се веселим надајући се на све вас да је моја радост свију вас.

4. Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многијем сузама, не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама.
5. Ако ли је ко мене ражалио, не ражали мене, до неколико, да не отежам свима вама.
6. Јер је довољно таквоме кар овај од многијех.
7. За то ви насупрот већма да опраштате и тјешите, да такви како не падне у превелику жалост.
8. За то вас молим, утврдите к њему љубав.
9. Јер вам за то и писах, да познам поштење ваше јесте ли у свачему послушни.
10. А коме ви што опростите ономе опраштам и ја; јер ја ако што коме опростих, опростих му вас ради мјесто Исуса Христа,
11. Да нас не превари сотона; јер знамо шта он мисли.
12. А кад дођох у Троаду да проповиједам јеванђелије Христово, и отворише ми се врата у Господу,
13. Не имадох мира у духу својему, не нашавши Тита, брата својега; него опростивши се с њима изиђох у Маћедонију.
14. Али хвала Богу који свагда нама даје побједу у Христу Исусу, и кроз нас јавља мирис познања својега на сваком мјесту.
15. Јер смо ми Христов мирис Богу и међу онима који се спасавају и који гину:
16. Једнима дакле мирис смртни за смрт, а другима мирис животни за живот. И за ово ко је вриједан?
17. Јер ми нијесмо као многи који нечисто проповиједају ријеч Божију, него из чистоте, и као из Бога, пред Богом, у Христу говоримо.

Глава III.

Почињемо ли се опет сами хвалити вама? Или требамо као неки препоручнијех посланица на вас или од вас?

2. Јер сте ви наша посланица написана у срцима нашим, коју познају и читају сви људи;

3. Који сте се показали да сте посланица Христова, коју смо ми служећи написали не мастилом него Духом Бога живогa, не на каменијем даскама него на месанијем даскама срца.
4. А таково поуздање имамо кроз Христа у Бога,
5. Не да смо врсни од себе помислити што, као од себе, него је наша врсноћа од Бога;
6. Који и учини нас врсне да будемо слуге новом завјету, не по слову него по духу; јер слово убија, а дух оживљује.
7. Ако ли служба смрти која је у камењу изрезана словима, би у слави да синови Израилјеви не могоше погледати на лице Мојсијево од славе лица његова која престаје:
8. А камо ли не ће много већма служба духа бити у слави?
9. Јер кад је служба осуђења слава, много већма изобилује служба правде у слави,
10. Јер и није славно што се прослави с ове стране према превеликој слави.
11. Јер кад је славно оно што престаје, много ће већма бити у слави оно што остаје.
12. Имајући дакле такви над с великом слободом радимо;
13. И не као што Мојсије меташе покривало на лице своје, да не би могли синови Израилјеви гледати свршетка ономе што престаје.
14. Но заслијепише помисли њихове; јер до самога овог дана стоји оно покривало неоткривено у читању старог завјета, јер у Христу престаје.
15. Него до данас кад се чита Мојсије, покривало на срцу њиховом стоји.
16. А кад се обрете ка Господу, узеће се покривало.
17. А Господ је Дух: а гдје је Дух ондје је слобода.
18. Ми пак сви који откривенијем лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у то исто обличје из славе у славу, као од Господњегa Духа.

Глава IV.

За то имајући ову службу као што бисмо помиловани, не досађује нам се;

2. Него се одрекосмо тајнога срама да не живимо у лукавству, нити да изврћемо ријеч Божију, него јављањем истине да се покажемо свакој савјести човјечијој пред Богом.

3. Ако ли је пак покривено јеванђелије наше, у онима је покривено који гину,

4. У којима Бог свијета овога ослијепи разуме невјерника, да им не засвијетли видјело јеванђелија славе Христове, који је обличје Бога, који се не види.

5. Јер себе не проповиједамо, него Христа Исуса Господа, а себе саме ваше слуге Исуса Господа ради.

6. Јер Бог који рече да из таме засвијетли видјело, засвијетли у срцима нашим на свјетлост познања славе Божије у лицу Исуса Христа.

7. Али ово благо имамо у земљанијем судовима, да премноштво силе буде од Бога а не од нас.

8. У свему имамо невоље, али нам се не досађује; забуњени смо, али не губимо нада;

9. Прогоне нас, али нијесмо остављени; обаљују нас, али не гинемо,

10. И једнако носимо на тијелу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на тијелу нашем покаже.

11. Јер ми живи једнако се предајемо на смрт за Исуса, да се и живот Исусов јави на смртном тијелу нашем.

12. За то дакле смрт влада у нама, а живот у вама.

13. Имајући пак онај исти дух вјере као што је написано: Вјеровах, за то говорих; ми вјерујемо, за то и говоримо,

14. Знајући да ће онај који подиже Исуса, и нас подигнути с Исусом, и поставити с вама.

15. Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује многојем хвалама на славу Божију.

16. За то нам се не досађује; но ако се наш спољашњи човјек и распада, али се унутрашњи обнавља сваки дан.

17. Јер наша лака садашња брига доноси нам вјечну и од свега претежнију славу,

18. Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не види, вјечно.

Глава V.

Јер знамо да кад се земаљска наша кућа тијела раскопа, имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вјечну на небесима.

2. Јер за тијем уздишемо, желећи обући се у свој небески стан.

3. И да се обучени, не голи нађемо!

4. Јер будући у овоме тијелу, уздишемо отежали; јер не ћемо да се свучемо, него да се преобучемо, да живот прождере смртно.

5. А онај који нас за ово исто створи, Бог је, који нам и даде залог Духа.

6. Добре смо дакле воље једнако, јер знамо да путујемо у тијелу, далеко од Господа.

7. Јер по вјери живимо а не по гледању.

8. Али се не бојимо, и много волимо отићи од тијела, и ићи ка Господу.

9. За то се и старамо, или улазили или одлазили, да будемо њему угодни.

10. Јер нам се свима ваља јавити на суду Христову, да примимо сваки што је који у тијелу чинио, или добро или зло:

11. Знајући дакле страх Господњи људе свјетујемо; а Богу смо познати, а надамо се да смо и у вашијем савјестима познати.

12. Јер се не хвалимо опет пред вама, него вама дајемо узрок да се хвалите нама, да имате што одговорити онима који се хвале онијем што је споља а не што је у срцу.

13. Јер ако се одвише хвалимо, Богу се хвалимо; ако ли смо смјерни, вама смо.

14. Јер љубав Божија нагони нас, кад мислимо ово: ако један за све умрије, то дакле сви умријеше.

15. Христос за све умрије, да они који живе не живе више себи, него ономе који за њих умрије и васкрсе.

16. За то и ми од сад никога не познајемо по тијелу; и ако Христа познасмо по тијелу, али га сад више не познајемо.

17. За то ако је ко у Христу, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде.
18. Али је све од Бога, који помири нас са собом кроз Исуса Христа, и даде нам службу помирења.
19. Јер Бог бјеше у Христу, и свијет помири са собом, не примивши им гријеха њиховијех, и метнувши у нас ријеч помирења.
20. Тако смо ми послани мјесто Христа, као да Бог говори кроз нас; молимо вас у име Христово, помирите се с Богом.
21. Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему.

Глава VI.

Молимо вас пак као помагачи да не примите узалуд благодат Божију.

2. Јер он говори: У вријеме најбоље послушах те, и у дан спасенија помогох ти. Ево сад је вријеме најбоље, ево сад је дан спасенија!
3. Никакво ни у чему не дајте спотицање, да се служба не куди;
4. Него у свему покажите се као слуге Божије, у трпљењу многим, у невољама, у биједама, у тјеснотама,
5. У ранама, у тамницама, у бунама, у трудовима, у неспавању, у посту,
6. У чистоти, у разуму, у подношењу, у доброти, у Духу светом, у љубави истинитој,
7. У ријечи истине, у сили Божијој, с оружјем правде и на десно и на лијево,
8. Славом и срамотом, куђењем и похвалом, као варалице и истинити,
9. Као незнани и познати, као они који умиру и ево смо живи, као наказени а не уморени, правду.
10. Као жалосни а који се једнако веселе, као сиромашни, а који многе обогаћавају, као они који ништа немају а све имају.
11. Уста наша отворише се к вама, Коринћани, и срце наше. распространи се.
12. Вама није тијесно мјесто у нама, али вам је тијесно у срцима вашијем.
13. А да ми вратите (као дјечи говорим), распространите се и ви.

14. Не вуците у туђему јарму невјерника; јер шта има правда с безакоњем? или какву заједницу има видјело с тамом?

15. Како ли се слаже Христос с Велијаром? или какав дијел има вјерни с невјерником?

16. Или како се удара црква Божија с идолима? Јер сте ви цркве Бога живога, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живљећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.

17. За то изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватајте се до нечистоте, и ја ћу вас примити,

18. И бићу вам отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ сведржитељ.

Глава VII.

Имајући дакле овака обећања, о љубазни! да очистимо себе од сваке поганштине тијела и духа, и да творимо светињу у страху Божијему,

2. Примите нас, никоме не учинисмо на жао, никога не покварисмо, никога не занесосмо.

3. Не говорим на осуђење, јер прије рекох да сте у срцима нашијем, да бих с вама и умро и живљео.

4. Врло слободно говорим к вама, много се хвалим вама, напунио сам се утјехе, изобилан сам радошћу поред свију брига нашијех.

5. Јер кад дођосмо у Маћедонију, никако мира немаше тијело наше, него у свему бијаше у невољи: споља борбе, изнутра страх.

6. Али Бог, који тјеши понижене, утјеши нас доласком Титовијем,

7. А не само доласком његовијем, него и утјехом којом се он утјеши за вас казујући вашу жељу, ваше плакање, ваше старање за мене, тако да се још већма обрадовах. _

8. Јер ако сам вас и ражалио посланицом, не кајем се, ако се и бијех раскајао; јер видим да она посланица, ако и за мало, ражали вас.

9. Али се сад радујем, не што бисте жалосни, него што се ожалостисте на покајање: јер се ожалостисте по Богу, да од нас ни у чему не штетујете.

10. Јер жалост која је по Богу доноси за спасеније покајање, за које се нигда не каје; а жалост овога свијета смрт доноси.

11. Јер, гле, ово само што се по Богу ожалостисте, колико учини старање међу вама? какво правдање, како неповољност, какав страх, како жељу, како ревност, како освету? У свему показасте се да сте чисти у дјелу.
12. Јер ако вам и писах, не онога ради који је скривио, нити онога ради коме је криво учињено, него да се покаже међу вама старање наше за вас пред Богом.
13. За то се утјешисмо утјехом вашом; а још се већма обрадовасмо радости Титовој, јер ви сви умирите дух његов.
14. Јер што сам му се за вас похвалио, нијесам се посрамио; него како је све истина што говорисмо вама, тако и похвала наша к Титу истинита би.
15. И срце је његово пуно љубави к вама кад се опомиње послушања свију вас, како сте га са страхом и дрктањем примили.
16. Радујем се дакле што се у свему смијем ослонити на вас.

Глава VIII.

Дајемо вам пак на знање, браћо, благодат Божију која је дана у црквама Маћедонским,

2. Да у многоме кушању невоља сувишак радости њихове и пуко сиромаштво њихово изобилова у богатству простоте њихове.
3. Јер по могућству њихову (ја сам свједок) и преко могућства добровољни бијаху,
4. И с многијем мољењем молише нас да примимо благодат и заједницу службе к светима.
5. И не као што се надасмо, него најприје себе предаше Господу и нама, по вољи Божијој,
6. Да ми умолисмо Тита да као што је почео онако и сврши и међу вама благодат ову.
7. А ви како сте у свему изобилни, у вјери, и у ријечи, и у разуму, и у сваком старању, и у љубави својој к нама, да и у овој благодати изобилујете.
8. Не говорим по заповијести, него кад се други старају, и вашу љубав кушам је ли истинита.
9. Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаша, да се ви његовијем сиромаштвом обогатите.

10. И свјет дајем у том; јер је ово на корист вама, који не само чинити него и хтјети почесте још од лањске године.

11. А сад довршите то и чинити, да као што би добра воља хтјети тако да буде и учинити, од тога што имате.

12. Јер ако има ко добру вољу, мио је по ономе што има, а не по ономе што нема.

13. Јер се не жели да другима буде радост а вама жалост, него једнако.

14. Да у садашње вријеме ваш сувишак буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак: да буде једнакост,

15. Као што је писано: Ко је много скупио, није му претекло; и ко је мало скупио, није му недостао.

16. А хвала Богу, који је дао таково старање за вас у срце Титово,

17. Јер прими мољење; а будући да се тако врло стара, својевољно отиде к вама.

18. Посласмо пак с њим и брата, којег је похвала у јеванђелију по свијем црквама.

19. А не само то, него је и изабран од цркава да иде с нама у ову благодат у којој ми служимо за самога Господа славу и вашу добру вољу:

20. Чувајући се тога да нас ко не покуди за ово обиље у коме ми служимо,

21. И промишљајући за добро не само пред Богом него и пред људима.

22. А посласмо с њима и брата својег, којег много пута познасмо у многијем стварима да је усталац, а сад много већи због великога надања на вас.

23. А за Тита, он је мој друг и помагач међу вама; а за браћу нашу, они су посланици црквени и слава Христова.

24. Покажите дакле на њима свједочанство своје љубави и наше хвале вама и пред црквама.

Глава IX.

Јер за такovu порезу која се купи светима није ми тријебе писати вам;

2. Јер познајем вашу добру вољу, за коју се о вама хвалим Маћедонцима да се Ахаја прихвати од лањске године, и ваша ревност раздражи многе.

3. А браћу послах да се хвала наша вама не испразни у овој ствари, него да будете приготовљени, као што сам говорио;
4. Да се, ако дођу са мном Маћедонци и нађу вас не приготовљене, не осрамотимо ми (да не речем ви) у тој хвали.
5. Тако нађох да је потребно умолити браћу да напријед иду к вама, и да приправе овај напријед обречени ваш благослов да буде готов тако како ти благослов, а не као лакомство.
6. Ово пак велим: који с тврђом сије, с тврђом ће и пожњети; а који благослов сије, благослов ће и пожњети.
7. Сваки по вољи својега срца, а не са жалошћу! или од невоље; јер Бог љуби онога који драговољно даје.
8. А Бог је кадар учинити да је међу вама изобилна свака благодат, да у свему свагда свако довољство имајући изобилујете за свако добро дјело;
9. Као што је писано: Просу, даде сиромасима; правда његова остаје ва вијек.
10. А који даје сјеме сијачу, даће и хљеб за јело: и умножиће сјеме ваше, и даће да узрасту жита правде ваше;
11. Да се у свему обогатите за сваку простоту која кроз нас чини хвалу Богу.
12. Јер служба ове порезе не испуњује само недостатак светијех, него чини те се и миогe хвале дају Богу,
13. Огледом порезе ове хвалећи Бога за ваше покорно признање јеванђелија Христова, и за простоту подјеле к њима и к свима,
14. И да се моле Богу за вас, и да чезну за вама за премногу благодат Божију на вама.
15. А хвала Богу на његову неисказаноме дару.

Глава X.

А сам ја Павле молим вас кротости ради и тишине Христове, који сам пред вама понижен према вама, а кад нијесам код вас, слободан сам према вама.

2. Молим пак да ми не буде тријебе, кад будем код вас, онако слободан бити као што мислим да смијем против некијех који мисле за нас да по тијелу живимо;
3. Јер ако и живимо у тијелу, не боримо се по тијелу.

4. Јер оружје нашега војевања није тјелесно, не го силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли
5. И сваку висину која се подиже на познање Божије, и робимо сваки разум за покорност Христу,
6. И у приправности имамо освету за сваку непокорност, кад се изврши ваша покорност.
7. Гледате ли на оно што вам је пред очима? Ако се ко узда да је Христов нека мисли опет у себи да како је он Христов тако смо и ми Христови.
8. Јер ако се што и више похвалим влашћу нашом коју нам даде Господ на поправљање, а не на кварење ваше, не ћу се постидјети.
9. Али да се не покажем као да вас плашим посланицама;
10. Јер су посланице, вели, тешке и јаке, а кад је тијелом пред нама, слаб је, и ријеч његова не ваља ништа.
11. Ово нека помисли такови да каки смо у ријечи по посланицама кад нијесмо код вас, таки смо и у дјелу кад смо ту.
12. Јер не смијемо себе мијешати или се поредити с другима који хвале сами себе; али кад сами по себи себе мјере и пореде сами себе са собом, не разумијевају.
13. А ми се не ћемо хвалити преко мјере, него по мјери правила којјега нам Бог мјеру раздијели да допремо и до вас.
14. Јер се ми далеко не простиремо, као да не досежемо до вас; јер допријесмо и до вас с јеванђелијем Христовијем,
15. Не хвалећи се преко мјере у туђијем пословима, имајући пак над кад узрасте вјера ваша да ћемо се у вама величати по правилу својему изобилно,
16. Да и у даљнијем странама од вас проповједимо јеванђелије, и да се не похвалимо онијем што је по туђему правилу уређено.
17. А који се хвали, Господом нека се хвали.
18. Јер онај није ваљан који се сам хвали, него којјега Господ хвали.

Глава XI.

О да бисте мало потрпљели моје безумље! но и потрпите ме.

2. Јер ревнујем за вас Божијом ревности, јер вас обрекох мужу једноме, да дјевојку чисту изведем пред Христа.
3. Али се бојим да како као што змија Јеву превари лукавством својијем тако и разуми ваши да се не одврате од простоте која је у Христу.
4. Јер ако онај који долази другога Исуса проповиједат којега ми не проповиједасмо, или другога Духа примите којега не примисте, или друго јеванђеље које не примисте, добро бисте потрпљели.
5. Јер мислим да ни у чему нијесам мањи од превеликијех апостола.
6. Јер ако сам и простак у ријечи, али у разуму нијесам. Но у свему смо познати међу вама.
7. Или гријех учиних понижујући себе да се ви повисите? Јер вам за бадава Божије јеванђеље проповједих.
8. Од другијех цркава отех узевши плату за служење вама; и дошавши к вама, и бивши у сиротињи, не досадих никоме.
9. Јер моју сиротињу потпунише браћа која дођоше из Македоније, и у свему без досаде вама себе држах и држаћу.
10. Као што је истина Христова у мени тако се хвала ова не ће узети од мене у Ахајскијем крајевима.
11. За што? Што вас не љубим? Бог зна. А што чиним и чинићу,
12. Да одсијечем узрок онима који траже узрок, да би у ономе чим се хвале нашли се као и ми.
13. Јер такви лажни апостоли и преварљиви посленици претварају се у апостоле Христове.
14. И није чудо, јер се сам сотона претвара у анђела свијетла.
15. Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају као слуге правде, којима ће свршетак бити по дјелима њиховијем.
16. Опет велим да нико не помисли да сам ја безуман; ако ли не, а оно барем као безумна примите ме, да се и ја што похвалим.
17. А што говорим не говорим по Господу, него као у безумљу, у овој струци хвале.
18. Будући да се многи хвале по тијелу, и ја ћу да се хвалим.

19. Јер љубазно примате безумне кад сте сами мудри.
20. Јер примате ако вас ко натјера да будете слуге, ако вас ко једе, ако ко узме, ако вас ко по образу бије, ако се ко велича.
21. На срамоту говорим, јер као да ми ослабисмо. На што је ко слободан (по безумљу говорим), и ја сам слободан.
22. Јесу ли Јевреји? и ја сам; јесу ли Израиљци? и ја сам; јесу ли сјеме Аврамово? и ја сам;
23. Јесу ли слуге Христове? (не говорим по мудрости) ја сам још више. Више сам се трудио, више сам боја поднио, више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртога;
24. Од Чивута примио сам пет пута четрдесет мање један ударац;
25. Трипут сам био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мном разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској.
26. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом;
27. У труду и послу, у многим неспавању, у гладовању и жеђи, у многим пошћењу, у зими и голотињи;
28. Осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве.
29. Ко ослаби и ја да не ослабим? Ко се саблазни и ја да се не распалим?
30. Ако ми се ваља хвалити, својом ћу се слабошћу хвалити.
31. Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, који је благословен ва вијек, зна да не лажем.
32. У Дамаску незнабожачки кнез цара Арете чуваше град Дамаск и шћаше да ме ухвати: и кроз прозор спусташе ме у котарици преко зида, и избјегох из његовијех руку.

Глава XII.

Али ми се не помаже хвалити, јер ћу доћи на виђења и откривења Господња.

2. Знам човјека у Христу који прије четрнаест година (или у тијелу, не знам; или осим тијела, не знам: Бог зна) би однесен до трећег неба.

3. И знам за таковог човјека (или у тијелу, или осим тијела, не знам: Бог зна)
4. Да би однесен у рај, и чу неисказане ријечи којијех човјеку није слободно говорити.
5. Тијем ћу се хвалити, а собом се не ћу хвалити, већ ако слабостима својима.
6. Јер кад бих се и хтио хвалити, не бих био безуман, јер бих истину казао; али штедим да не би ко више помислио за мене него што ме види или чује што од мене.
7. И да се не бих понио за премнога откривења, даде ми се жалац у месо, анђео сотонин, да ме ћуша да се не поносим.
8. За то трипут Господа молих да одступи од мене.
9. И рече ми: Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује са свијем. Даклем ћу се најслађе хвалити својијем слабостима, да се усели у мене сила Христова.
10. За то сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христа: јер кад сам слаб онда сам силан.
11. Постадох безуман хвалећи се: ви ме натјерасте; јер је требало да ме ви хвалите; јер ни у чему нијесам мањи од превеликијех апостола, ако и јесам ништа.
12. Јер знаци апостолови учинише се међу вама у сваком трпљењу, у знацима и чудесима и силама.
13. Јер шта је у чему сте мањи од осталијех цркава, осим само што вам ја сам не досадих? Баците на мене ову кривицу.
14. Ево сам готов трећи пут да вам дођем, и не досађујем вам; јер не тражим што је ваше него вас. Јер дјеца нијесу дужна родитељима имања тећи него родитељи дјечи.
15. А ја драговољно потрошићу и бићу потрошен за душе ваше, ако и љубим ја вас одвише, а ви мене мање љубите.
16. Али нека буде, ја не досадих вама, него лукав будући добих вас пријеваром.
17. Еда ли вас што закидох преко кога од онијех које слах к вама?
18. Умолих Тита, и с њим послах брата: еда ли вас Тит што закиде? Не ходисмо ли једнијем духом? не једнијем ли стопама?

19. Мислите ли опет да вам се одговарамо? Пред Богом у Христу говоримо, а све је, љубазни, за ваше поправљање.

20. Јер се бојим да кад по чем дођем не ћу вас наћи какове хоћу, и ја ћу се наћи вама какова ме не ћете: да како не буду свађе, зависти, срдње, пркоси, опадања, шаптања, надимања, буне:

21. Да ме опет кад дођем не понизи Бог мој у вас, и не усплачем за многима који су прије сагријешили и нијесу се покајали за нечистоту и курварство и срамоту, што починише.

Глава XIII.

Ово трећи пут идем к вама; у устима два или три свједока остаће свака ријеч.

2. Напријед казах и напријед говорим како у вас бивши други пут, и сад не будући код вас пишем онима који су прдје сагријешили и свима осталима да ако дођем опет не ћу поштедјети.

3. Јер тражите да искушате Христа што у мени говори, који међу вама није слаб, него је силан међу вама.

4. Јер ако и распет би по слабости, али је жив по сили Божијој; јер смо и ми слаби у њему, али ћемо бити живи с њим силом Божијом међу вама.

5. Сами себе окушајте јесте ли у вјери, сами себе огледајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? већ ако да у чему нијесте ваљани.

6. А надам се да ћете познати да ми нијесмо неваљани.

7. А молимо се Богу да ви не чините никаква зла, не да се ми ваљани покажемо, него да ви добро чините, а ми као неваљани да будемо.

8. Јер ништа не можемо на истину него за истину.

9. Јер се радујемо кад ми слабимо а ви јачате. А за то се и молимо Богу, за ваше савршенство.

10. За то, не будући код вас, пишем ово да кад дођем не учиним без штеђења по власти коју ми је Господ дао на поправљање а не на раскопавање.

11. А даље, браћо, радујте се, савршујте се, утјешавајте се, једнако мислите, мир имајте: и Бог љубави и мира биће с вама.

12. Поздравите један другога ијеливом светијем. Поздрављају вас сви свети.

13. Благодат Господа нашега Исуса Христа и љубав Бога и оца и заједница светога Духа са свима вама. Амин.

Галатима посланица светога апостола Павла.

Глава I.

Павле апостол, ни од људи, ни кроз човјека, него кроз Исуса Христа и Бога оца, који га васкрсе из мртвијех,

2. И сва браћа која су са мном, црквама Галатијскијем:

3. Благодат вам и мир од Бога оца и Господа нашега Исуса Христа,

4. Који даде себе за гријехе наше да избави нас од садашњегa свијета злога, по вољи Бога и оца нашега,

5. Којему слава ва вијек вијека. Амин.

6. Чудим се да се тако одмах одвраћате на друго јеванђелије од онога који вас позва благодаћу Христовом,

7. Које није друго, само што неки сметају вас, и хоће да изврну јеванђелије Христово.

8. Али ако и ми, или анђео с неба јави вам јеванђелије друкчије него што вам јависмо, проклет да буде!

9. Као што прије рекосмо и сад опет велим: ако вам ко јави јеванђелије друкчије него што примисте, проклет да буде!

10. Зар ја сад људе наговарам или Бога? Или тражим људима да угађам? Јер кад бих ја још људима угађао, онда не бих био слуга Христов.

11. Али вам дајем на знање, браћо, да оно јеванђелије које сам ја јавио, није по човјеку.

12. Јер га ја не примих од човјека, нити научих, него откривењем Исуса Христа.

13. Јер сте чули моје живљење некад у Чивутству, да сам одвише гонио цркву Божију и раскопавао је.

14. И напредовах у Чивутству већма од многијех врника својијех у роду своме, и одвише ревновах за отачке своје обичаје.

15. А кад би угодно Богу, који ме изабра од утробе матере моје и призва благодаћу својом,

16. Да јави сина својега у мени, да га јеванђелијем објавим међу незнабошцима; одмах не питах тијела и крви,

17. Нити изиђох у Јерусалим к старијим апостолима од себе, него отидох у Арапску, и опет се вратих у Дамаск.

18. А послје тога на три године изиђох у Јерусалим да видим Петра, и остадох у њега петнаест дана.

19. Али другога од апостола не видјех, осим Јакова брата Господњега.

20. А што вам пишем ево Бог види да не лажем.

21. А по том дођох у земље Сирске и Киликијске.

22. А бијах лицем непознат Христовијем црквама Јудејским;

23. Него само бијаху чули да онај који нас некад гони сад проповиједа вјеру коју некад раскопаваше.

24. И слављаху Бога за мене.

Глава II.

А по том на четрнаест година опет изиђох у Јерусалим с Варнавом, узевши са собом и Тита.

2. Али изиђох по откривењу, и разговорих се с њима за јеванђелије које проповиједам у незнабошцима, али на само с онима који се бројаху као најстарији, да узалуд не трчим или не бих трчао.

3. Али ни Тит, који бјеше са мном, и бјеше Грк, не би натјеран да се обреже.

4. И за лажну браћу која дођоше и привукоше се да уходе слободу нашу коју имамо у Христу Исусу, да нас заробе;

5. Којима се ни сахат не подасмо у покорност, да истина јеванђелија остане међу нама.

6. А за оне који се бројаху да су нешто, какови били да били, ја не марим ништа; јер Бог не гледа ко је ко; јер они који се бројаху као најстарији, мени ништа не додаше;

7. Него насупрот дознавши да је мени повјерено јеванђелије у необрезанима, као Петру у обрезанима
8. (Јер онај који поможе Петру у апостолству међу обрезанима онај поможе и мени међу незнабошцима),
9. И познавши благодат која је мени дана, Јаков и Кифа и Јован, који се бројаху да су стубови, дадоше деснице мени и Варнави, и пристадоше да ми проповиједамо у незнабошцима, а они у обрезанима;
10. Само да се опомињемо сиромашнијех, за које сам се и старао тако чинити.
11. А кад дође Петар у Антиохију, у очи њему против стадох; јер бјеше зазоран.
12. Јер прије док не дођоше неки од Јакова, јеђаше с незнабошцима, а кад дођоше, устручаваше се и одвајаше бојећи се онијех који су из обрезања.
13. И дволичаху с њим и остали Јудејци, тако да и Варнава приста у њихово дволичење.
14. А кад ја видјех да не иду право к истини јеванђелија, рекох Петру пред свима: Кад ти који си Чивутии, незнабожачки а не Чивутски живиш, за што незнабошце нагониш да живе Чивутски?
15. Ми који смо рођени Чивути, а не грјешници из незнабожаца,
16. Па дознавши да се човјек не ће оправдати дјелима закона, него само вјером Исуса Христа, и ми вјеровасмо Христа Исуса да се оправдамо вјером Христовом, а не дјелима закона: јер се дјелима закона никакво тијело не ће оправдати.
17. Ако ли се ми који тражимо да се оправдамо Христом, нађосмо и сами грјешници, дакле је Христос гријеху слуга? Боже сачувај!
18. Јер ако опет зидам оно што развалих, показујем се да сам преступник.
19. Јер ја законом закону умријех да Богу живим; с Христом се разапех.
20. А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у тијелу, живим вјером сина Божијега, којему омиљех, и предаде себе за мене.
21. Не одбацујем благодати Божије.; јер ако правда кроз закон долази, то Христос узалуд умрије.

Глава III.

О неразумни Галати! ко вас је опчинио да се не покоравате Истини? Ви, којима пред очима бјеше написан Исус Христос, а сад се међу вама разапе.

2. Ово једно хоћу од вас да дознам, или Духа примисте кроз дјела закона или кроз чувење вјере?
3. Тако ли сте неразумни? Почевши Духом, сад тијелом свршујете?
4. Тако ли узалуд пострадасте? Кад би било само узалуд!
5. Који вам дакле даје Духа и чини чудеса међу вама, чини ли дјелима закона или чувењем вјере?
6. Као што Аврам вјерова Богу, и прими му се у правду.
7. Познајте дакле да су они синови Аврамови који су од вјере.
8. А писмо видјевши у напредак да Бог вјером незнабошце правда, напријед објави Авраму: У теби ће се благословити сви незнабошци.
9. Тако који су од вјере, благословиће се с вјернијем Аврамом.
10. Јер који су год од дјела закона под клетвом су, јер је писано: Проклет сваки који не остане у свему што је написано у књизи законској да чини.
11. А да се законом нико не оправдава пред Богом, познато је: јер праведник од вјере живљеће.
12. А закон није од вјере; него човјек који то твори живљеће у томе.
13. Христос је нас искупио од клетве законске поставши за нас клетва, јер је писано: Проклет сваки који виси иа дрвету:
14. Да међу незнабошцима буде благослов Аврамов у Христу Исусу, да обећање Духа примимо кроз вјеру.
15. Браћо, по човјеку говорим, нико човјечијега потврђена завјета не одбацује, нити му што domeће.
16. А Авраму и сјемени његову речена бише обећања. А не вели: И сјеменима, као за многа, него као за једно: И сјемени твојему, које је Христос.
17. Ово пак велим: Завјета, који је од Бога потврђен, за Христа, не одбацује закон, који је достао послуже четири стотине и тридесет година, да укине обећање.

18. Јер ако је нашљедство од закона, онда већ није од обећања, а Авраму обећањем дарова Бог.

19. Шта ће дакле закон? Ради гријеха додаде се, докле дође сјеме којему се обећа, и поставили су га анђели руком посредника.

20. Али посредник није једнога; а Бог је један.

21. Еда ли је дакле закон противан обећањима Божијим? Боже сачувај! Јер да је дан закон који може оживљети, заиста би од закона била правда.

22. Али писмо затвори све под гријех, да се обећање даде кроз вјеру Исуса Христа онима који вјерују.

23. А прије доласка вјере бисмо под законом чувани и затворени за вјеру која се хтјела показати.

24. Тако нам закон би чувар до Христа, да се вјером оправдамо.

25. А кад дође вјера, већ нијесмо под чуваром.

26. Јер сте ви сви синови Божији вјером Христа Исуса;

27. Јер који се год у Христа крстисте, у Христа се обукосте.

28. Нема ту Чивугина ни Грка, нема роба ни господара, нема мушкога рода ни женскога; јер сте ви сви једно у Христу Исусу.

29. А кад сте ви Христови, онда сте сјеме Аврамово, и по обећању нашљедници.

Глава IV.

Али велим: док је нашљедник млад ништа није бољи од роба, ако и јест господар од свега;

2. Него је под заповједницима и чуварима тја до рока очина. '

3. Тако и ми кад бијасмо млади, бијасмо под стихијама свијета заробљени;

4. А кад се наврши вријеме, посла Бог сина својега јединороднога, који је рођен од жене и покорен закону,

5. Да искупи оне који су под законом, да примимо посинаштво.

6. И будући да сте синови, посла Бог Духа сина својега у срца ваша, који виче: Ава оче!

7. Тако већ нијеси роб, него син; а ако си син, и нашљедник си Божиј кроз Исуса Христа.
8. Али тада не знајући Бога служисте онима који по себи нијесу богови.
9. А сад познавши Бога, и још познати бивши од Бога, како се враћате опет на слабе и рђаве стихије, којима опет изнова хоћете да служите?
10. Гледате на дане и мјесеце, и времена и године.
11. Бојим се за вас да се не будем узалуд трудио око вас.
12. Будите као ја што сам; јер сам и ја као ви што сте. Браћо! молим вас, ништа ми не учинисте на жао.
13. А знате да вам у слабости тијела најприје проповједих јеванђелије;
14. И напасти моје, која бијаше тијелу моме, не презресте, ни поплъувасте, него ме примисте као анђела Божијега, као Христа Исуса.
15. Каково бијаше онда ваше блаженство? Јер вам свједочим да бисте, кад би могуће било, извадили очи своје и дали мени.
16. Тијем ли вам постадох непријатељ истину вам горећи?
17. Они не ревнују добро за вас, него хоће да вас одвоје, да им ревнујете.
18. А добро је ревновати свагда у добру, и не само кад сам ја код вас.
19. Дјечице моја, коју опет с муком рађам, докле Христово обличје не постане у вама;
20. Али бих хтио сад да сам код вас, и да измијеним глас свој, јер не могу да се начудим за вас.
21. Кажите ми, ви који хоћете под законом да будете, не слушате ли закона?
22. Јер је писано да Аврам два сина имаде, једнога од робиње а другога од слободне.
23. Али који бјеше од робиње, по тијелу се роди; а који од слободне, по обећању.
24. Које значи друго: јер су ово два завјета: један дакле од горе Синајске, која рађа за робовање, и то је Агар.

25. Јер Агар значи Синај гора у Арапској, и пореди се са садашњијем Јерусалимом, и служи са дјецом својом.

26. А горњи Јерусалим слободна је, који је мати свима нама.

27. Јер је писано: Развесели се нероткиња која не рађаш; прокини и повичи, ти која не трпиш муке порођаја; јер пуста има много више дјеце, него ли она која има мужа.

28. А ми смо, браћо, по Исаку дјеца обећања.

29. Но како онда онај што се роди по тијелу гоњаше духовнога, тако и сад.

30. Али шта говори писмо? Истјерај робињу и сина њезина; јер син робињин не ће наслиједити са сином слободне.

31. Тако, браћо, нијесмо дјеца робињина него слободне.

Глава V.

Стојте дакле у слободи којом нас Христос ослободи, и не дајте се опет у јарам ропства ухватити.

2. Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа не ће помоћи.

3. А опет свједочим свакоме човјеку који се обрезаје да је дужан сав закон творити.

4. Изгубисте Христа, ви који хоћете законом да се оправдате, и отпадосте од благодати.

5. Јер ми духом чекамо од вјере над правде.

6. Јер у Христу Исусу нита што помаже обрезање ни необрезање, него вјера, која кроз љубав ради.

7. Добро трчасте; ко вам забрани да се не покоравате истини?

8. То одвраћање није од онога који вас позва.

9. Мало квасца укисели све тијесто.

10. Ја се за вас надам у Господу да ништа друго не ћете мислити. А који вас смета понијеће гријех, макар ко био,

11. А ја, браћо, ако још обрезање проповиједам, за што ме гоне? Тако се укиде саблазан крстова,

12. О да би одсјечени били они који вас кваре!
13. Јер сте ви, браћо, на слободу позвани: само да ваша слобода не буде на жељу тјелесну, него из љубави служите један другоме.
14. Јер се сав закон извршује у једној ријечи, то јест: љуби ближњега својега као себе.
15. Али ако се међу собом кољете и једете, гледајте да један другога не истријебите.
16. Велим пак: по духу ходите, и жеља тјелеснијех не извршујте.
17. Јер тијело жели против духа, а дух против тијела; а ово се противи једно другоме, да не чините оно шта хоћете.
18. Ако ли вас дух води, нијесте под законом.
19. А позната су дјела тјелесна, која су прељубочинство,, курварство, нечистота, бесрамност,
20. Идолопоклонство, чарања, непријатељства, свађе, пакости, срдње, пркоси, распре, саблазни, јереси,
21. Зависти, убиства, пијанства, ждерања, и остала овакова, за која вам напријед казујем, као што и казах напријед, да они који. таква чине не ће. наслиједити царства Божијега.
22. А род је духовни љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вјера,
23. Кротост, уздржање; на то нема закона.
24. А који су Христови, распеше тијело са сластима и жељама.
25. Ако у духу живимо, по духу и да ходимо.
26. Да не тражимо лажне славе раздражујући један другога, и завидећи један другоме.

Глава VI.

Браћо! ако и упадне човјек у какав гријех, ви духовни исправљајте таковога духом кротости, чувајући себе да и ти не будеш искушан.

2. Носите бремена један другога, и тако ћете испунити закон Христов.

3. Јер ако ко мисли да је што а није ништа, умом вара, себе.
4. А сваки да испита своје дјело, и тада ће сам у себи имати славу, а не у другоме.
5. Јер ће сваки своје бреме носити.
6. А који се учи ријечи нека даје дијел од свакога добра ономе који га учи.
7. Не варајте се: Бог се не да ружити; јер шта човјек посије оно ће и пожњети.
8. Јер који сије у тијело своје, од тијела ће пожњети погибао; а који сије у дух, од духа ће пожњети живот вјечни.
9. А добро чинити да нам се не досади; јер ћемо у своје вријеме пожњети ако се не уморимо.
10. За то дакле док имамо времена да чинимо добро свакоме, а особито онима који су с нама у вјери.
11. Видите колико вам написах руком својом!
12. Који хоће да се хвале по тијелу они вас нагоне да се обрезујете, само да не буду гоњени за крст Христов.
13. Јер ни они сами који се обрезују не држе закона, него хоће да се ви обрезујете да се вашијем тијелом хвале.
14. А ја Боже сачувај да се чим другијем хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа, којега ради разапем се мени свијет, и ја свијету.
15. Јер у Христу Исусу нити што помаже обрезање ни необрезање, него нова твар.
16. И колико их год по овоме правилу живе, на њима биће мир и милост, и на Израилју Божијему.
17. Више да ми нико не досађује, јер ја ране Господа Исуса на тијелу својему носим.
18. Благодат Господа нашега Исуса Христа са духом вашијем, браћо. Амин.

Ефесцима посланица светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, по вољи Божијој апостола Исуса Христа, светима који су у Ефесу, и вјернима у Христу Исусу:

2. Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Благословен Бог и отац Господа нашега Исуса Христа, који нас је благословио свакијем благословом духовнијем на небесима кроз Христа;
4. Као што нас изабра кроз њега прије постања свијета, да будемо свети и праведни пред њим у љубави.
5. Одредивши нас напријед кроз Исуса Христа себи на посинаштво, по угодности воље своје,
6. На похвалу славне благодати своје, којом нас облагодати у љубазноме,
7. У коме имамо избављење крвљу његовом, и опроштење гријеха, по богатству благодати његове,
8. Коју је преумножио у нама у свакој премудрости и разуму,
9. Показавши нам тајну воље своје, по угодности својој, коју напријед показа у њему,
10. За уредбу извршетка времена, да се све састави у Христу што је на небесима и на земљи; у њему,
11. Кроз којег и нашљедници постасмо, напријед одређени бивши по наредби Бога који све чини по савјету воље своје,
12. Да бисмо били на хвалу славе његове, ми који смо се напријед уздали у Христа,
13. Кроз којег и ви, чувши ријеч истине, јеванђелије спасенија својег, у којему и вјеровавши запечатисте се светијем Духом обећања,
14. Који је залог нашљедства нашега за избављење течевине на хвалу славе његове.
15. За то и ја чувши вашу вјеру у Христа Исуса, и љубав к свима светима,
16. Не престајем захваљивати за вас, и спомињати вас у својијем молитвама,
17. Да Бог Господа нашега Исуса Христа, отац славе, даде вам Духа премудрости и откривења да га познате,
18. И бистре очи срца вашег да бисте могли видјети које је над његова звања, и које је богатство славе нашљедства његова у светима,
19. И каква је изобилна величина силе његове на нама који вјерујемо по чињењу превелике силе његове,

20. Коју учини у Христу, кад га подиже из мртвијех и посади себи с десне стране на небесима,

21. Над свијем поглаварствима, и властима, и силама, и господствима, и над свакијем именом што се може назвати, не само на овоме свијету него и на ономе који иде,

22. И све покори под ноге његове, и њега даде за главу цркви, над свима,

23. Која је тијело његово, пунина онога који све испуњава у свему.

Глава II.

И вас који бијасте мртви за преступљења и гријехе своје,

2. У којима некад ходисте по вијеку овога свијета, по кнезу који влада у вјетру, по духу који сад ради у синовима противљења;

3. У којима и ми сви живљесмо негда по жељама тијела својега, чинећи вољу тијела и помисли, и бијасмо рођена дјеца гњева, као и остали;

4. Али Бог, који је богат у милости, за премногу љубав своју, коју има к нама,

5. И нас који бијасмо мртви од гријехова оживље с Христом (благодаћу сте спасени),

6. И с њим васкрсе и посади на небесима у Христу Исусу.

7. Да покаже у вијековима који иду превелико богаство благодати своје добротом на нама у Христу Исусу.

8. Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру: и то није од вас, дар је Божиј.

9. Не од дјела, да се нико не похвали.

10. Јер смо његов посао, саздани у Христу Исусу за дјела добра, која Бог напријед приправи да у њима ходимо.

11. За то се опомињите да ви који сте негда по тијелу незнабошци били и називани необрезање од онијех који су се звали по тијелу обрезање, које се руком радило,

12. Да бијасте у оно вријеме без Христа, одвојени од друштва Израилјева, и без дијела у завјетима обећања, нада не имајући, и безбожни на свијету:

13. А сад у Христу Исусу, ви који сте негда били далеко, близу постадосте крвљу Христовом.

14. Јер је он мир наш, који обоје састави у једно, и развали плот који је растављао, непријатељство, тијелом својијем,
15. Закон заповијести наукама укинувши; да из обога начини собом једнога новог човјека, чинећи мир;
16. И да помири с Богом обоје у једном тијелу крстом, убивши непријатељство на њему.
17. И дошавши проповједи у јеванђелију мир вама даљнима и онима који су близу.
18. Јер он доведе к оцу обоје у једном духу.
19. Тако дакле више нијесте туђи и дошљаци, него живите са светима и домаћи сте Богу.
20. Назидани на темељу апостола и пророка, гдје је камен од угла сам Исус Христос,
21. На коме сва грађевина састављена расте за цркву свету у Господу;
22. На коме ћете се и ви сазидати за стан Божиј у духу.

Глава III.

Тога сам ради ја Павле сужањ Исуса Христа за вас незнабошце.

2. Будући да чусте службу благодати Божије која је мени дана међу вама,
3. Да се мени по откривењу каза тајна; као што горе написах у кратко,
4. Одакле можете читајући познати мој разум у тајни Христовој,
5. Која се у другијем нараштајима не каза синовима човјечијим, како се сад откри светијем његовијем апостолима и пророцима Духом светијем;
6. Да незнабошци кроз јеванђелије постану сунашљедници и сутјелесници и заједничари у обећању његовом у Христу Исусу,
7. Којему постадох слуга по дару благодати Божије, која ми је дана по чињењу силе његове.
8. Мени најмањему од свију светијех даде се ова благодат да објавим међу незнабошцима неисказано богатство Христово,

9. И да откријем свима што је служба тајне од постања свијета сакривене у Богу, који је саздао све кроз Исуса Христа;
10. Да се кроз цркву сад обзнани поглаварствима и властима на небу многоразлична премудрост Божија,
11. По наредби вијекова, коју учини у Христу Исусу Господу нашему,
12. У коме имамо слободу и приступ у наду вјером његовом.
13. За то вас молим да не ослабите због невоља мојијех за вас, које су слава ваша.
14. Тога ради преклањам кољена своја пред оцем Господа нашега Исуса Христа,
15. По коме се сва чељад и на небесима и на земљи зову,
16. Да вам да силу по богатству славе своје, да се утврдите Духом његовијем за изнутрашњег човјека,
17. Да се Христос усели вјером у срца ваша, да будете у љубави укоријењени и утемељени;
18. Да бисте могли разумјети са свима светима што је ширина и дужина и дубина и висина,
19. И познати претежнију од разума љубав Христову, да се испуните сваком пунином Божијом.
20. А ономе који може још изобилније све чинити што иштемо или мислимо, по сили која чини у нама,
21. Ономе слава у цркви по Христу Исусу у све нараштаје ва вијек вијека. Амин.

Глава IV.

Молим вас дакле ја сужањ у Господу, да се владате као што приликује вашему звању у које сте позвани,

2. Са сваком понизношћу и кротошћу, с трпљењем, трпећи један другога у љубави,
3. Старајући се држати јединство Духа у свези мира:
4. Једно тијело, један дух, као што сте и позвани у једном наду звања својега.
5. Један Господ, једна вјера, једно крштење,

6. Један Бог и отац свију, који је над свима, и кроза све, и у свима нама.
7. А свакоме се од нас даде благодат по мјери дара Христова.
8. За то говори: Изишавши на висину заплијенио си плијен, и даде даре људима.
9. А што изиђе, шта је, осим да и сиђе у најдоња мјеста земље?
10. Који сиђе то је онај који и изиђе више свију небеса да испуни све.
11. И он је дао једне апостоле, а једне пророке а једне јеванђелисте, а једне пастире и учитеље,
12. Да се свети приправе за дјело службе, на сазидање тијела Христова;
13. Докле достигнемо сви у јединство вјере и познање сина Божијега, у човјека савршена, у мјеру раста висине Христова;
14. Да не будемо више мала дјеца, коју љуља и заноси сваки вјетар науке, у лажи човјечијој, путем пријеваре;
15. Него владајући се по истини у љубави да у свему узрастемо у ономе који је глава, Христос.
16. Из којег је све тијело састављено и склопљено свакијем зглавком, да једно другоме помаже добро по мјери свакога уда, и чини да расте тијело на поправљање самога себе у љубави.
17. Ово дакле говорим и свједочим у Господу да више не ходите као што ходите и остали незнабошци у празности ума својега,
18. Који имају смисао тамом покривен, и удаљени су од живота Божијега за незнање које је у њима, за окамењење срца својих;
19. Који оставивши поштење, предадоше се бесрамности, на чињење сваке нечистоте и лакомства.
20. Али ви тако не познасте Христа;
21. Јер га чувате и у њему се научисте, као што је истина у Исусу,
22. Да одбаците, по првome живљењу, старогa човјека, који се распада у жељама преварљивијем;
23. И да се обновите духом ума својега,

24. И обучете у новога човјека, који је саздан по Богу у правди и у светињи истине.
25. За то одбаците лаж, и говорите истину сваки са својим ближњим; јер смо уди један другоме.
26. Гњевите се и не гријешите; сунце да не зађе у гњеву вашему.
27. Нити дајите мјеста ђаволу.
28. Који је крао више да не краде, него још да се труди, чинећи добро рукама својима, да има шта давати потребноме.
29. Никака рђава ријеч да не излази из уста ваших, него само што је добро за напредовање вјере, да да благодат онима који слушају.
30. И не ожалосћавајте светог Духа Божијег, којијем сте запечаћени за дан избављења.
31. Свака горчина, и гњев, и љутина, и вика и хула, да се узме од вас, са сваком пакошћу.
32. А будите један другоме блага, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио вама.

Глава V.

Угледајте се дакле на Бога, као љубазна дјеца,

2. И живите у љубави, као што је и Христос љубио нас, и предаде себе за нас у прилог и жртву Богу на слатки мирис.
3. А курварство и свака нечистота и лакомство да се и не спомиње међу вама, као што се пристоји светима;
4. Тако и срамотне и луде ријечи, или шале, што се не пристоји; него још захваљивање.
5. Јер ово да знате да ни један курвар, или нечист, или тврдица (који је идолопоклоник), не ће имати дијела у царству Христа и Бога.
6. Нико да вас не вара празним ријечима; јер овијех ради иде гњев Божиј на синове непокорности.
7. Не бивајте дакле заједничари њихови.
8. Јер бијасте негда тама, а сад сте видјело у Господу: као дјеца видјела живите;

9. Јер је род духовни у свакој доброти и правди и истини.
10. Истражујте што је Богу угодно.
11. И не пристајте на безродна дјела таме, него још карајте.
12. Јер је срамно и говорити шта они тајно чине.
13. А све за што се кара, видјело објављује; јер све што се објављује, видјело је;
14. За то говори: Устани ти који спаваш и васкрсни из мртвијех, и обасјаће те Христос.
15. Гледајте дакле да уредно живите, не као немудри, него као мудри;
16. Пазите на вријеме, јер су дани зли.
17. Тога ради не будите неразумни, него познајте што је воља Божија.
18. И не опијајте се вином, у коме је курварство, него се још испуњавајте духом,
19. Говорећи међу собом у псалмима и појању и пјеснама духовнијем, пјевајући и припијевајући у срцима својијем Господу;
20. Захваљујући за свашта у име Господа нашега Исуса Христа Богу и оцу;
21. Слушајући се међу собом у страху Божијему.
22. Жене! слушајте своје мужеве као Господа.
23. Јер је муж глава жени као што је и Христос глава цркви, и он је спаситељ тијела.
24. Но као што црква слуша Христа тако и жене своје мужеве у свему.
25. Мужеви! љубите своје жене као што и Христос љуби цркву, и себе предаде за њу,
26. Да је освети очистивши је купањем воденијем у ријечи;
27. Да је метне преда се славну цркву, која нема мане ни мрштине, или такога чега, него да буде света и без мане.
28. Тако су дужни мужеви љубити своје жене као своја тјелеса; јер који љуби своју жену, себе самога љуби.

29. Јер нико не омрзну кад на своје тијело, него га храни и грије, као и Господ цркву.
30. Јер смо уди тијела његова, од мяса његова, и од костију његовијех.
31. Тога ради оставиће човјек оца својега и матер, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело.
32. Тајна је ово велика; а ја говорим за Христа и за цркву.
33. Али и ви сваки да љуби онако своју жену као и себе самога; а жена да се боји својега мужа.

Глава VI.

Дјецо! слушајте своје родитеље у Господу: јер је ово право.

2. Поштуј оца својега и матер; ово је прва заповијест с обећањем:
3. Да ти благо буде, и да живиш дуго на земљи.
4. И ви оцеви! не раздражујте дјеце своје, него их гајите у науци и у страху Господњему.
5. Слуге! слушајте господаре своје по тијелу, са страхом и дрктањем, у простоти срца својега, као и Христа;
6. Не само пред очима радећи као људима да угађате, него као слуге Христове, творећи вољу Божију од срца.
7. Драговољно служите, као Господу а не као људима,
8. Знајући да сваки што учини добро оно ће и примити од Господа, био роб или слободњак.
9. И ви господари, тако чините њима, остављајући пријетње, знајући да је и вама самијем и њима господар на небесима, и он не гледа ко је ко.
10. А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили јачине његове.
11. Обуците се у све оружје Божије, да бисте се могли одржати против лукавства ђаволскога:
12. Јер наш рат није с крвљу и с тијелом, него с поглаварима, и с властима, и с управитељима таме овога свијета, с духовима пакости испод неба.

13. Тога ради узмите све оружје Божије, да бисте се могли бранити у зли дан, и свршивши све одржати се.
14. Станите дакле опасавши бедра своја истином и обукавши се у оклоп правде,
15. И обувши ноге у приправу јеванђелија мира;
16. А сврх свега узмите штит вјере, о који ћете моћи погасити све распаљене стријеле нечастивога;
17. И кацигу спасенија узмите, и мач духовни који је ријеч Божија.
18. И сваком молитвом и мољењем молите се Богу духом без престанка, и уз то стражите са свакијем трпљењем и молитвом за све свете,
19. И за мене, да ми се да ријеч кад отворим уста своја, да обзнаним са слободом тајну јеванђелија,
20. За које сам посланик у оковима, да у њему говорим слободно, као што ми се пристоји.
21. А да и ви знате како сам ја и шта радим, све ће вам казати Тихик, љубазни брат и вјерни слуга у Господу,
22. Којега послах к вама за то исто да знате како смо ми, и да утјешите срца ваша.
23. Мир браћи и љубав с вјером од Бога оца и Господа Исуса Христа.
24. Благодат са свима који љубе Господа нашега Исуса Христа једнако. Амин.

Филибљанима посланица светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла и Тимотија, слугу Исуса Христа, свима светима у Христу Исусу који су у Филиби, с владикама и ђаконима:

2. Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Захваљујем Богу својему кад се год опоменем вас,
4. Свагда у свакој молитви својој за све вас с радошћу молећи се,
5. Што ви постадосте заједничари у јеванђелију, од првога дана и до данас;

6. Уздајући се у ово исто да ће онај који је почео добро дјело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа.
7. Као што је право да ја ово мислим за све вас, јер вас имам у срцу и оковима својима и у одговору и потврђивању јеванђелија, као све заједничаре са мном у благодати.
8. Јер Бог ми је свједок да вас љубим љубављу Исуса Христа;
9. И за то се молим Богу да љубав ваша још више и више изобилује у разуму и у свакој вољи,
10. Да кушате шта је боље, да будете чисти и без спотицања на дан Христов,
11. Напуњени родова правде кроз Исуса Христа, на славу и хвалу Божију.
12. Хоћу пак да знате, браћо, да ово што се ради са мном изиђе за напредак јеванђелија,
13. Тако да се разгласи у свој судници и код свију осталијех да су моји окови за Христа.
14. И многа браћа у Господу ослободивши се оковима мојима већма смију говорити ријеч Божију без страха.
15. Истина, једни из зависти и свађе, а једни од добре воље Христа проповиједају.
16. Тако ови уз пркос Христа објављују нечисто, мислећи да ће нанијети жалост мојијем оковима;
17. А ови из љубави, знајући да за обрану јеванђелија лежим у тамници.
18. Шта дакле? Било како му драго, дволичењем или истином, Христос се проповиједа; и за то се радујем, а и радоваћу се;
19. Јер знам да ће ми се ово збити на спасеније вашом молитвом и помоћу Духа Исуса Христа.
20. Као што чекам и надам се да се ни у чему не ћу постидјети, него да ће св и сад као свагда са сваком слободом Христос величати у тијелу мојему, било животом или смрћу.
21. Јер је мени живот Христос а смрт добитак.
22. А кад ми живљење у тијелу род доноси, то не знам шта ћу изабрати.

23. А обоје ми је мило, имајући жељу отићи и с Христом бити, које би много боље било;

24. Али остати у тијелу потребније је вас ради.

25. И ово знам јамачно да ћу бити и остати код свију вас на ваш напредак и радост вјере,

26. Да хвала ваша мноме изобилује у Христу Исусу кад вам опет дођем.

27. Само живите као што се пристоји јеванђелију Христову, да вас видим кад дођем или ако вам не дођем да чујем за вас да стојите у једноме духу и јединодушно борите се за вјеру јеванђелија.

28. И ни у чем да се не плашите од противника; које је њима знак погибли, а вама спасенија, и то од Бога;

29. Јер се вама дарова Христа ради не само да га вјерујете него и да страдате за њ,

30. Имајући ону исту борбу какову у мени видјесте и сад чујете за мене.

Глава II.

Ако има дакле које поучење у Христу, или ако има која утјеха љубави, ако има која заједница духа, ако има које срце жалостиво и милост,

2. Испуните моју радост, да једно мислите, једну љубав имате, једино душни и јединомислени:

3. Ништа не чините уз пркос или за празну славу, него понизношћу чините један другога већег од себе.

4. Не гледајте сваки за своје, него и за другијех.

5. Јер ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу,

6. Који, ако је и био у обличју Божијему, није се отимао да се испореди с Богом;

7. Него је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи, и на очи нађе се као човјек.

8. Понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове.

9. За то и Бог њега повиси, и дарова му име које је веће од свакога имена.

10. Да се у име Исусово поклони свако кољено онијех који су на небу и на земљи и под земљом;

11. И сваки језик да призна да је Господ Исус Христос на славу Бога оца.

12. Тако, љубазни моји, као што ме свагда слушасте, не само кад сам код вас, него и сад много већма кад нијесам код вас, градите спасеније своје са страхом и дрктањем.

13. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно.

14. Све чините без вике и премишљања,

15. Да будете прави и цијели, дјеца Божија без мане усред рода неваљалога и покваренога, у којему свијетлите као видјела на свијету,

16. Придржавајући ријеч живота, на моју хвалу за дан Христов, да ми не буде узалуд трчање и труд.

17. Но ако и жртвован будем на жртву и службу вјере ваше, радујем се, и радујем се с вама свима.

18. Тако и ви радујте се и будите са мном радосни.

19. А надам се у Господа Исуса да ћу скоро по слати к вама Тимотија, да се ија развеселим разабравши како сте ви.

20. Јер ни једнога немам једнаке мисли са собом који се управо брине за вас.

21. Јер сви траже што је њихово, а не што је Христа Исуса.

22. А његово поштење познајете, јер као дијете оцу са мном је послужио у јеванђелију.

23. Њега дакле надам се да ћу послати одмах како разберем шта је за мене.

24. А надам се у Господа да ћу и сам скоро доћи к вама.

25. Али нађох за потребно да пошљем к вама брата Епафродита, својега помагача и другара у војевању, а нашега посланика и слугу моје потребе;

26. Јер жељаше од срца вас све да види, и жаљаше што сте чули да је боловао.

27. Јер бјеше болестан до смрти; но Бог помилова га, не само њега, него и мене, да ми не дође жалост на жалост.

28. За то га послах скорије, да се обрадујете кад га опет видите, и мени да одлакша мало.

29. Примите га дакле у Господу са сваком радости, и такове поштујте;

30. Јер за дјело Христово дође до саме смрти, не маривши за свој живот да накнади у служби мојој што вас немам.

Глава III.

А даље, браћо моја, радујте се у Господу. Јер све једно да вам пишем мени није досадно, а вама је потребно.

2. Чувајте се од паса, чувајте се од злијех посленика, чувајте се од сијечења.

3. Јер ми смо обрезање који духом Богу служимо и хвалимо се Христом Исусом, а не уздамо се у тијело,

4. Премда би се и ја могао уздати у тијело. Ако ко други мисли да се може уздати у тијело, ја још већма

5. Који сам обрезан осми дан, од рода Израилјева, кољена Венијамина, Чивутин од Чивита, по закону фарисеј,

6. По ревности гоних цркву Божију, по правди законској бих без мане.

7. Но што ми бјеше добитак оно примих за штету Христа ради.

8. Јер све држим за штету према преважноме познању Христа Исуса Господа својега, којег ради све оставих, и држим све да су трице, само да Христа добијем,

9. И да се нађем у њему, не имајући своје правде која је од закона, него која је од вјере Исуса Христа, правду која је од Бога у вјери;

10. Да познам њега и силу васкрсенија његова и заједницу његовијех мука, да будем налик на смрт његову,

11. Да бих како достигао у васкрсеније мртвијех;

12. Не као да већ достигах или се већ саврших, него тјерам не бих ли достигао као што ме достиже Христос Исус.

13. Браћо! ја још не мислим да сам достигао; једно пак велим: што је остраг заборављам, а за онијем што је напријед сежем се,

14. И трчим к биљези, к дару горњег звања Божијега у Христу Исусу.

15. Који смо год дакле савршени овако да мислимо; ако ли што друго мислите, и ово ће вам Бог открити.
16. Али шта достигосмо у ономе једнако да мислимо и по ономе правилу да живимо.
17. Угледајте се на мене, браћо, и гледајте на оне који тако живе као што нас имате за углед.
18. Јер многи ходе, за које вам много говорих, а сад и плачући говорим, непријатељи крста Христова;
19. Којима је свршетак погибао, којима је Бог трбух, и слава у сраму њихову, који земаљски мисле.
20. Јер је наше живљење на небесима, откуда и спаситеља очекујемо Господа својега Исуса Христа,
21. Који ће преобразити наше понижено тијело да буде једнако тијелу славе његове, по сили да може све себи покорити.

Глава IV.

За то, браћо моја љубазна и пожељена, радости и вијенче мој! тако стојте у Господу, љубазни.

2. Еводију молим, и Синтихију молим да једно мисле у Господу.
3. Да, молим и тебе, друже прави, помажи њима, које се у јеванђелију трудише са мном, и с Климентом, и с осталима помагачима мојима, којијех су имена у књизи живота.
4. Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се.
5. Кротост ваша да буде позната свијем људима.
6. Господ је близу. Не брините се ни за што, него у свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша.
7. И мир Божиј, који превазилази сваки ум, да сачува срца ваша и мисли ваше у Господу Исусу.
8. А даље, браћо моја, што је год истинито, што је год поштено, што је год праведно, што је год пречисто, што је год прељубазно, што је год славно, и још ако има која добродјетель, и ако има која похвала, то мислите.

9. Што и научисте, и примисте, и чувсте, и видјесте у мени, оно чините, и Бог мира биће с вама.
10. Обрадовах се пак врло у Господу што се опет опоменуште старати се за мене; као што се и старасте, али се незгоднијем временом задржасте.
11. Не говорим због недостатка, јер се ја навикох бити довољан онијем у чему сам.
12. Знам се и понизити, знам и изобилувати; у свему и свакојачко навикох, и сит бити, и гладовати, и изобилувати, и немати.
13. Све могу у Исусу Христу, који ми моћ даје.
14. Али добро учинисте што се примисте моје невоље.
15. А знате и ви, Филибљани, да од почетка јеванђелија, кад изиђох из Маћедоније, ни једна ми црква не приста у ствар давања и узимања осим вас једнијех;
16. Јер и у Солун и једном и другом посласте ми у потребу моју.
17. Не као да тражим дара, него тражим рода који се множи на корист вашу.
18. А ја сам примио све, и имам изобила. Испунио сам се примивши од Епафродита што сте ми послали, слатки мирис, прилог пријатан, угодан Богу.
19. А Бог мој да испуни сваку потребу вашу по богатству својему у слави, у Христу Исусу.
20. А Богу и оцу нашему слава ва вијек вијека. Амин.
21. Поздравите свакога светог у Христу Исусу. Поздрављају вас браћа што су са мном.
22. Поздрављају вас сви свети, а особито који су из дома Тесарева.
23. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

Колошанима посланица светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, по вољи Божијој апостола Исуса Христа, и брата Тимотија,

2. Светима који су у Колосима, и вјерној браћи у Христу Исусу: благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.

3. Захваљујемо Богу и оцу Господа својега Исуса Христа, молећи се свагда за вас,
4. Чувши вјеру вашу у Христа Исуса, и љубав коју имате к свима светима,
5. За над остављени вама на небесима, за који напријед чувате у ријечи истине јеванђелија,
6. Које је у вама, као и у свему свијету, и родно је и расте, као и у вама, од онога дана како чувате и разумјесте благодат Божију у истини,
7. Као што и дознасте од Епафраса, љубазнога нашег другара у служењу, који је за вас вјерни слуга Христов,
8. Који нам и јави вашу љубав у духу.
9. Тога ради и ми од онога дана како чусмо не престајемо за вас молити се Богу и искати да се испуните познањем воље његове у свакој премудрости и разуму духовноме,
10. Да живите пристојно Богу на свако угађање, и у свакоме добром дјелу да будете родни, и да растете у познању Божијему,
11. Јачајући сваком снагом по сили славе његове, и у сваком трпљењу и дугом подношењу с радошћу;
12. Захваљујући Богу и оцу, који нас призва у дијел нашљедства светијех у видјелу;
13. Који нас избави од власти тамне, и премјести нас у царство сина љубави своје,
14. У коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење гријеха;
15. Који је обличје Бога што се не види, који је рођен прије сваке твари;
16. Јер кроз њега би саздано све што је на небу и што је на земљи, што се види и што се не види, били пријестоли, или господства, или поглаварства, или власти: све се крозањ и зањ сазда.
17. И он је прије свега, и све је у њему.
18. И он је глава тијелу цркве, који је почетак и прворођени из мртвијех, да буде он у свему први;
19. Јер би воља очина да се уњ усели сва пунина,
20. И крозањ да примири све са собом, умиривши крвљу крста његова, крозањ све, било на земљи или на небу.

21. И вас који сте некад били одлучени и непријатељи кроз помисли у злијем дјелима,
22. А сад вас примири у тијелу мяса његова смрћу његовом, да вас свете и без мане и без кривице изведе преда се;
23. Ако само останете у вјери утемељени и тврди, и непокретни од нада јеванђелија, које чувате, које је проповиједано свој твари под небом, којему ја Павле постадох слуга.
24. Сад се радујем у својему страдању за вас, и довршујем недостатак невоља Христовијех на тијелу својему за тијело његово, које је црква,
25. Којој ја постадох слуга по наредби Божијој која ми је дана међу вама да испуним ријеч Божију,
26. Тајну која је била сакривена од постања свијета и нараштаја, а сад се јави светима његовијем,
27. Којима Бог науми показати како је богата слава тајне ове међу незнабошцима, које је Христос у вама, над славе;
28. Којега ми проповиједамо свјетујући свакога човјека, и учећи свакој премудрости, да покажемо свакога човјека савршена у Христу Исусу.
29. За што се и трудим и борим по његовој моћи која у мени силно чини.

Глава II.

Хоћу дакле да ви знате колику борбу имам за вас и за оне што су у Лаодикији и у Јерапољу, и за све који не видјеше лица мојега у тијелу,

2. Да се утјеше срца њихова, и да се стегну у љубави, и у свакоме богатству пунога разума, на познање тајне Бога и оца и Христа,
3. У којој је све благо премудрости и разума сакривено.
4. А ово говорим, да вас нико не превари слаткијем ријечима.
5. Јер ако тијелом и нијесам код вас, али сам духом с вама, радујући се и видећи ваш ред и тврђу ваше вјере у Христа.
6. Како дакле примисте Христа Исуса Господа онако живите у њему,
7. Укоријењени и назидани у њему и утврђени вјером као што научисте, избилујући у њој захвалношћу.

8. Браћо! чувајте се да вас ко не зароби философијом и празном пријеваром, по казивању човјечијему, по науци свијета, а не по Христу.
9. Јер у њему живи свака пунина Божанства тјелесно.
10. И да будете испуњени у њему који је глава свакоме поглаварству и власти;
11. У коме и обрезани бисте обрезањем нерукотворенијем, одбацивши тијело гријеха меснијех обрезањем Христовијем;
12. Закопавши се с њим крштењем, у којему с њим и устасте вјером силе Бога који га васкрсну из мртвијех.
13. И вас који сте били мртви у гријесима и у необрезању тијела својега, оживљео је с њим, поклонивши нам све гријехе,
14. И избрисавши писмо уредбе која бјеше против нас, и то узевши са сриједи прикова га на крсту;
15. И свукавши поглаварства и власти изведе их на углед слободно, и побиједи их на њему.
16. Да вас дакле нико не осуђује за јело или за пиће, или за какав празник, или за младине или за суботе;
17. Које је све било сјен од онога што шћаше да дође, и тијело је Христово.
18. Нико да вас не вара, по својој вољи избраном понизношћу и службом анђела, истражујући што не видје, и узалуд надимајући се умом тијела својега,
19. А не држећи се главе, из које је све тијело с помоћу зглавака и свеза састављено, и расте за раст Божиј.
20. Ако дакле умријесте с Христом стихијама свијета, за што се као живећи у свијету препирете:
21. Не дохвати се, не окуси, не опипај; које је све на погибао ономе који чини,
22. По заповијестима и наукама људским?
23. Које је само по ријечи премудрост самовољно избране службе и понизности и нештећења тијела, не за част каку, за пуњење тијела.

Глава III.

Ако дакле васкрснусте с Христом, тражите оно што је горе гдје Христос сједи с десне стране Бога.

2. Мислите о ономе што је горе а не што је на земљи.
3. Јер умријесте, и ваш је живот сакривен с Христом у Богу.
4. А кад се јави Христос, живот ваш, онда ћете се и ви с њиме јавити у слави.
5. Поморите дакле уде своје који су на земљи: курварство, нечистоту, сласт, злу жељу и лакомство, које је идолопоклонство;
6. За које иде гњев Божиј на синове противљења;
7. У којима и ви негда хођасте кад живљасте међу њима.
8. А сад одбаците и ви то све: гњев, љутину, пакост, хуљење, срамотне ријечи из уста својих.
9. Не лажите један на другога; свуците старога човјека с дјелима његовијем,
10. И обуците новог, који се обнавља за познање, по обличју онога који га је саздао:
11. Гдје нема Грка ни Чивутина, обрезања ни необрезања, дивљака ни Скита, роба ни слободњака, него све и у свему Христос.
12. Обуците се дакле као избрани Божији, света и љубазни, у срдачну милост, доброту, понизност, кротост, и трпљење,
13. Сносећи један другога, и опраштајући један другоме ако има ко тужбу на кога: као што је и Христос вама опростио тако и ви.
14. А сврх свега тога обуците се у љубав, која је свеза савршенства.
15. И мир Божиј да влада у срцима вашим, на који сте и позвани у једном тијелу, и захвални будите.
16. Ријеч Христова да се богато усели међу вас, у свакој премудрости учећи и свјетујући сами себе са псалмима и појањем и пјеснама духовнијем, у благодати пјевајући у срцима својима Господу.
17. И све штогод чините ријечју или дјелом, све чинише у име Господа Исуса Христа хвалећи Бога и оца крозањ.
18. Жене! слушајте своје мужеве као што треба у Господу.

19. Мужеви! љубите жене своје и не срдите се на њих.
20. Дјецо! слушајте родитеље своје у свачему; јер је ово угодно Господу.
21. Оцеви! не раздражујте дјеце своје, да не губе воље.
22. Слуге! слушајте у свему своје тјелесне господаре, не само пред очима радећи као да људима угађате, него у простоти срца, бојећи се Бога,
23. И све штогод чините, од срца чините као Господу а не као људима;
24. Знајући да ћете од Господа примити плату нашљедства; јер Господу Христу служите.
25. А који скриви примиће што је скривио: и нема гледања ко је ко.

Глава IV.

Господари! правду и једнакост чините слугама знајући да и ви имате господара на небесима.

2. Да вам се не досади молитва; и стражите у њој са захваљивањем,
3. Молећи се и за нас у једно да нам Бог отвори врата ријечи, да проповиједамо тајну Христову, за коју сам и свезан,
4. Да је јавим као што ми треба говорити.
5. Мудро живите према онима који су на пољу, пазећи на вријеме.
6. Ријеч ваша да бива свагда у благодати, сољу зачињена, да знате како вам свакоме треба одговарати.
7. За мене казаће вам све Тихик љубазни брат и вјерни слуга и другар у Господу,
8. Којега послах к вама за то исто да разбере како сте ви, и да утјешу срца ваша,
9. С Онисимом вјернијем и љубазнијем братом нашијем, који је од вас. Они ће вам све казати како је овдје.
10. Поздравља вас Аристарх, који је са мном у сужањству, и Марко нећак Варнавин, за којега примисте заповијести (ако дође к вама, примите га);
11. И Исус прозвани Јуст, који су из обрезања. Ово су једини моји помагачи у царству Божијему који ми бише утјеха.

12. Поздравља вас Епафрас, који је од вас, слуга Исуса Христа; он се једнако труди за вас у молитвама да будете савршени и испуњени сваком вољом Божијом.

13. Јер ја свједочим за њега да има велику ревност и бригу за вас и за оне који су у Лаодикији и у Јерапољу.

14. Поздравља вас Лука лекар љубазни, и Димас.

15. Поздравите браћу у Лаодикији, и Нимфана, и домашњу цркву његову.

16. И кад се ова посланица прочита код вас, учините да се прочита и у Лаодикијској цркви и ону што је писана у Лаодикију да и ви прочитате.

17. И кажите Архипу: Гледај на службу коју си примио у Господу да је довршиш.

18. Поздрав мојом руком Павловом. Опомињите се мојијех окова. Благодат са свима вама. Амин.

Солуњанима посланица прва светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла и Силвана и Тимотија цркви Солунској у Богу оцу и Господу Исусу Христу: благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.

2. Захваљујемо Богу свагда за све вас спомињући вас у молитвама својима,

3. И спомињући без престанка ваше дјело вјере, и труд љубави, и трпљење нада Господа нашега Исуса Христа, пред Богом и оцем нашијем,

4. Знајући, браћо љубазна, од Бога избор ваш.

5. Јер јеванђелије наше не би к вама само у ријечи него и у сили и у Духу светоме, и у великом признању, као што знате какови бисмо међу вама вас ради.

6. И ви се угледасте на нас и на Господа примивши ријеч у великој невољи с радошћу Духа светог,

7. Тако да постадосте углед свима који вјерују у Маћедонији и у Ахаји.

8. Јер се од вас промче ријеч Господња не само у Маћедонији и Ахаји, него и у свако мјесто изиђе вјера ваша у Бога тако да нам није тријебе што говорити.

9. Јер они обзнањују за вас какав улазак имасмо к вама, и како се обратисте Богу од идола, да служите Богу живу и истину,

10. И да чекате сина његова с небеса којег васкрсе из мртвијех, Исуса, који нас избавља од гњева који ће доћи.

Глава II.

Јер сами знате, браћо, улазак наш к вама да не би узалуд;

2. Него пострадавши прије и осрамоћени бивши, као што знате, у Филиби, ослободисмо се у Богу својему казивати вама јеванђелије Божије с великом борбом.

3. Јер утјеха наша није од пријеваре, ни од нечистоте, ни у лукавству;

4. Него како нас окуша Бог да смо вјерни да примимо јеванђелије, тако говоримо, не као људима угађајући него Богу који куша срца наша.

5. Јер нигда из ласкања не говорисмо к вама, као што знате, нити из узрока лакомства: Бог је свједок;

6. Нити тражећи од људи славе, ни од вас, ни од другијех.

7. Могли смо вам бити на досаду, као Христови апостоли; али бисмо кротки међу вама, као што дојилица његује своју дјецу.

8. Тако смо вас радо имали да смо готови били дати вам не само јеванђелије Божије, него и душе своје, јер сте нам омиљели.

9. Јер памтите, браћо, труд наш и посао: јер дан и ноћ радећи да не досадимо ни једноме од вас, проповиједасмо вам јеванђелије Божије.

10. Ви сте свједоци и Бог како свети и праведни и без кривице бисмо вама који вјерујете,

11. Као што знате да свакога вас као отац дјецу своју

12. Молисмо и утјешавасмо, и свједочисмо вам да живите као што се пристоји Богу, који вас је призвао у своје царство и славу.

13. Тога ради и ми захваљујемо Богу без престанка што ви примивши од нас ријеч чувења Божијега примисте не као ријеч човјечију, него (као што заиста јест) ријеч Божију, која и чини у вама који вјерујете.

14. Јер ви, браћо, прођосте као цркве Божије које су у Јудеји у Христу Исусу; јер тако и ви пострадасте од својега рода као и они од Чивута,

15. Који убише и Господа Исуса и пророке његове, и који нас истјераше, и Богу не угодише, и који се свијем људима противе,

16. И забрањују нам казивати незнабошцима да се спасу, да испуне гријехе своје свагда; али на пошљетку дође гњев на њих.

17. А ми, браћо, осиротјевши за вама неко вријеме лицем а не срцем, већма хићасмо да видимо лице ваше с великом жељом.

18. За то шћадијасмо да дођемо к вама, ја Павле једном и другом, и забрани нам сотона.

19. Јер ко је наш над или радост, или вијенац славе? Нијесте ли и ви пред Господом нашијем Исусом Христом о његову доласку.

20. Јер сте ви наша слава и радост.

Глава III.

За то не могући више трпљети наумисмо сами остати у Атини,

2. И посласмо Тимотија, брата својега и слугу Божијега, и помагача својега у јеванђелију Христову, да вас утврди и утјешу у вјери вашој;

3. Да се нико не смете у овијем невољама; јер сами знате да смо на то одређени.

4. Јер кад бијасмо код вас казасмо вам напријед да ћемо падати у невоље, које и би, и знате.

5. Тога ради и ја не могући више трпљети послах да познам вјеру вашу, да вас како не искуша кушач, и да узалуд не буде труд наш.

6. А сад кад дође Тимотије к нама од вас и јави нам вашу вјеру и љубав, и да имате добар спомен о нама свагда, желећи нас видјети, као и ми вас,

7. За то се утјешисмо, браћо, вама у свакој жалоста и невољи својој вашом вјером;

8. Јер смо ми сад живи кад ви стојите у Господу.

9. Јер како хвалу можемо дати Богу за вас, за сваку радост, којом се радујемо вас ради пред Богом својијем?

10. Дан и ноћ молимо се Богу преизобилно да видимо лице ваше, и да испунимо недостатак вјере ваше.

11. А сам Бог и отац наш и Господ наш Исус Христос да управу пут наш к вама.

12. А вас Господ да умножи, и да имате изобилну љубав један к другоме и к свима, као и ми к вама,

13. Да би се утврдила срца ваша без кривице у светињи пред Богом и оцем нашијем, за долазак Господа нашега Исуса Христа са свима светима његовијем. Амин.

Глава IV.

Даље, браћо, молимо вас и свјетујемо у Христу Исусу, као што примисте од нас, како вам треба живљети и угађати Богу, као што живите, да бивате све изобилнији.

2. Јер знате какве вам заповијести дадосмо кроз Господа Исуса.

3. Јер је ово воља Божија, светост ваша, да се чувате од курварства,

4. И сваки од вас да зна држати свој суд у светињи и у части,

5. А не у сласти жеља, као и незнабошци, који не познају Бога;

6. И да не преступате и закидате у ствари брата својега; јер ће Господ покајати све то, као што вам и прије казасмо и посвједочисмо.

7. Јер Бог нас не дозвољава на нечистоту, него у светост.

8. Који дакле одбацује, не одбацује човјека него Бога, који је дао светога Духа својега у вас.

9. А за братољубље не требајете да вам се пише, јер сте сами од Бога научени да се љубите међу собом,

10. Јер то чините са свом браћом по цијелој Маћедонији. Али вас молимо, браћо, да још изобилније чините,

11. И да се љубазно старате да сте мирни, и да гледате свој посао, и да радите својијем рукама, као што вам заповједисмо;

12. Да се владате поштено према онима што су на пољу, и да од њих ништа не потребујете.

13. Не ћу вам пак затајати, браћо, за оне који су умрли, да не жалите као и остали који немају нада.

14. Јер ако вјерујемо да Христос умрије и васкрсе, тако ће Бог и оне који су умрли у Исусу довести с њим.

15. Јер вам ово казујемо ријечју Господњом да ми који живимо и останемо за долазак Господњи, не ћемо претећи онијех који су помрли.
16. Јер ће сам Господ са заповијешћу, с гласом аранђеловијем, и с трубом Божијом сићи с неба; и мртви у Христу васкрснуће најприје;
17. А по том ми живи који смо остали, заједно с њима бићемо узети у облаке на сусрет Господу на небо, и тако ћемо свагда с Господом бити.
18. Тако утјешавајте један другога овијем ријечима.

Глава V.

А за часе и времена, браћо, није вам тријебе писати;

2. Јер сами знате јамачно да ће дан Господњи доћи као лупеж по ноћи.
3. Јер кад реку: мир је, и нема се шта бојати, онда ће изненада напасти на њих погибао као бол на трудну жену; и не ће утећи.
4. Али ви, браћо, нијесте у тами да вас дан као лупеж застане.
5. Јер сте ви сви синови видјела и синови дана: нијесмо ноћи нити таме.
6. Тако дакле да не спавамо као и остали, него да пазимо и да будемо тријезни.
7. Јер који спавају, у ноћи спавају, и који се опијају у ноћи се опијају.
8. Али ми који смо синови дана да будемо тријезни и обучени у оклоп вјере и љубави, и с кацигом нада спасенија;
9. Јер нас Бог не постави за гњев, него да добијемо спасеније кроз Господа својега Исуса Христа,
10. Који умрије за нас да ми, стражили или спавали, заједно с њим живимо.
11. Тога ради утјешавајте један другога, и поправљајте сваки ближњега, као што и чините.
12. Молимо вас пак, браћо, придознајте оне који се труде међу вама, и настојнике своје у Господу, и учитеље своје,
13. И имајте их у изобилној љубави за дјело њихово. Будите мирни међу собом.
14. Молимо вас пак, браћо, поучавајте неуредне, утјешавајте малодушне, браните слабе, снесите свакога.

15. Гледајте да нико не враћа коме зла за зло;
16. Него свагда идите за добром, и међу собом, према свима.
17. Радујте се свагда.
18. Молите се Богу без престанка. На свачему захваљујте; јер је ово воља Божија у Христу Исусу од вас.
19. Духа не гасите. Пророштва не презирите.
20. А све кушајући, добро држите.
21. Уклањајте се од свакога зла.
22. А сам Бог мира да посвети вас цијеле у свачему;
23. И цијел ваш дух и душа и тијело да се сачува без кривице за долазак Господа нашега Исуса Христа.
24. Вјеран је онај који вас дозва, који ће и учинити.
25. Браћо! молите се Богу за нас.
26. Поздравите браћу сву цјеливом светијем.
27. Заклињем вас Господом да прочитате ову посланицу пред свом браћом светом.
28. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама. Амин.

Солуњанима посланица друга светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла и Силвана и Тимотија цркви Солунској у Богу оцу нашем и Господу Исусу Христу:

2. Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Дужни смо свагда захваљивати Богу за вас, браћо, као што треба; јер расте врло вјера ваша, и множи се љубав свакога вас међу вама,
4. Тако да се ми сами хвалимо вама црквама Божијима, вашијем трпљењем и вјером у свима вашијем гоњењима и невољама које подносите,

5. За знак праведнога суда Божијега да се удостојите царства Божијега, за које и страдате.
6. Јер је праведно у Бога да врати муке онима који вас муче;
7. А вама које муче покој с нама кад се покаже Господ Исус с неба с анђелима силе своје
8. У огњу пламеноме, који ће дати освету онима који не познају Бога и не слушају јеванђелија Господа нашега Исуса Христа;
9. Који ће примити муку, погибао вјечну од лица Господњега и од славе силе његове,
10. Кад дође да се прослави у светима својима, и диван да буде у свима који га вјероваше; јер се прими сведочанство наше међу вама у онај дан.
11. За то се и молимо свагда за вас да вас удостоји Бог наш звања, и испуни сваку радост добротe и дјело вјере у сили;
12. Да се прослави име Господа нашега Исуса Христа у вама и ви у њима, по благодати Бога нашега и Господа Исуса Христа.

Глава II.

Али вас молимо, браћо, за долазак Господа нашега Исуса Христа, и за наш састанак у њему,

2. Да се не дате ласно покренути од ума, нити да се плашите, ни духом, ни ријечју, ни посланицом, као да је од нас послана, да је већ настао дан Христов.
3. Да вас нико не превари никакијем начином; јер не ће доћи док не дође најприје отпад, и не покаже се човјек безакоња, син погибли,
4. Који се противи и подиже више свега што се зове Бог или се поштује, тако да ће он сјести у цркви Божијој као Бог показујући себе да је Бог.
5. Не памтите ли да сам вам ово казивао још кад сам код вас био?
6. И сад знате што задржава да се не јави у своје вријеме.
7. Јер се већ ради тајна безакоња, само док се уклони онај који сад задржава.
8. Па ће се онда јавити безаконик, којег ће Господ Исус убити духом уста својих, и искоријенити свјетлошћу доласка својега;

9. Којега је долазак по чињењу сотонину са сваком силом и знацима и лажнијем чудесима,
10. И са сваком пријеваром неправде међу онима који гину: јер љубави истине не примише, да би се спасли.
11. И за то ће им Бог послати силу пријеваре, да вјерују лажи;
12. Да приме суд сви који не вјероваше истини, него вољеше неправду.
13. А ми смо дужни свагда захваљивати Богу за вас, браћо љубазна Господу! што вас је Бог од почетка изабрао за спасеније у светињи Духа и вјери истине.
14. У које вас дозва јеванђелијем нашијем, да добијете славу Господа нашега Исуса Христа.
15. Тако дакле, браћо, стојте и држите уредбе којима се научисте или ријечју или из посланице наше.
16. А сам Господ наш Исус Христос, и Бог и отац наш, којему омиљесмо и даде нам утјеху вјечну и над добри у благодати,
17. Да утјешу срца ваша и да вас утврди у свакој ријечи и дјелу добре.

Глава III.

Даље, браћо, молите се Богу за нас да ријеч Господња трчи, и да се слави као и међу вама;

2. И да се избавимо од беспутнијех и злијех људи; јер вјера није свију.
3. А Господ је вјеран, који ће вас утврдити и сачувати ода зла.
4. А уздамо се у Господа за вас да оно што вам заповиједамо и чините и чинићете.
5. А Господ да управу срца ваша на љубав Божију и на трпљење Христово.
6. Заповиједамо вам пак, браћо, у име Господа нашега Исуса Христа, да се одвојите од свакога брата који живи неуредно, а не по уредби коју примише од нас.
7. Јер сами знате како треба да се угледате на нас, јер не живљесмо неуредно међу вама,
8. Нити за бадава хљеб једосмо у кога, него у труду и у послу, дан и ноћ радећи, да не будемо на досаду никоме од вас.

9. Не као да немамо власти, него да себе дамо вама за углед, да будете као и ми.
10. Јер кад бијасмо у вас, ово вам заповиједасмо да ако ко не ће да ради да и не једе.
11. Јер чујемо да неки неуредно живе међу вама, ништа не радећи, него окрајче и мијешају се у туђе послове.
12. Таковима заповиједамо и молимо их у Господу нашем у Исусу Христу да мирно радећи свој хљеб једу.
13. А вама, браћо, да не дотужи добро чинити.
14. А ако ко не послуша ријечи наше, онога посланицом назначите, и не мијешајте се с њим, да се посрами.
15. Али га не држите као непријатеља, него га свјетујте као брата.
16. А сам Господ мира да вам да мир свагда у сваком догађају. Господ са свима вама.
17. Поздрав мојом руком Павловом, које је знак у свакој посланици, овако пишем:
18. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

Тимотију посланица прва светог апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, апостола Исуса Христа, по заповијести Бога спаса нашега и Господа Исуса Христа, нада нашега,

2. Тимотију, правоме сину у вјери, благодат, милост, мир од Бога оца нашега и Христа Исуса Господа нашега.
3. Као што те молих да останеш у Ефесу, кад иђах у Маћедонију, да заповједиш неким да не уче друкчије,
4. Нити да гледају на лажи и на тефтере од племена којима нема краја, и који прије чине препирања него ли Божиј напредак у вјери.
5. А намјера је заповијести љубав од чиста срца и добре савјести и вјере нелицемјерне;
6. У којима неки погријешивши сврнуше у празне говоре,
7. И хтјели би да буду законици, а не разумију ни шта говоре, ни шта утврђују.

8. А знамо да је закон добар ако га ко држи као што треба.
9. Знајући ово да праведнику закон није постављен, него безаконцима и непокорнима и безбожницима и грјешницима, неправеднима и поганима, крвницима оца и матере, крвницима људскимa,
10. Курварима, мужеложницима, људокрадицама, лажљивцима, клетвопреступницима, и ако што друго има противно здравој науци,
11. По јеванђељу славе блаженога Бога, које је мени повјерено.
12. И захваљујем Христу Исусу Господу нашему који ми даје моћ, што ме за вјерна прими, и постави ме у службу,
13. Који сам прије био хулник и гонитељ и силеџија; али бих помилован, јер не знајући учиних у невјерству.
14. Али се још већма умножи благодат Господа нашега Исуса Христа с вјером и љубави у Христу Исусу.
15. Истинита је ријеч и свакога примања достојна да Христос Исус дође на свијет да спасе грјешнике, од којијех сам први ја.
16. Али тога ради ја бих помилован да на мени првome покаже све трпљење Исус Христос за углед онима који му хоће вјеровати за живот вјечни.
17. А цару вјечноме, нераспадљивоме, који се не види, јединоме премудромe Богу част и слава ва вијек вијека. Амин.
18. Ову пак заповијест предајем ти, сине Тимотије, по пређашњијем пророштвима за тебе, да ратујеш у њима добар рат,
19. Имајући вјеру и добру савјест, коју неки одбацивши отпадоше од вјере;
20. Међу којима су Именеј и Александар које предадох сотони да се науче не хулити.

Глава II.

Молим дакле прије свега да се чине искања, молитве, мољења, захваљивања за све људе,

2. За царе, и за све који су у власти, да тихи и мирни живот поживимо у свакој побожности и поштењу.

3. Јер је ово добро и пријатно пред спаситељем нашијем Богом,

4. Који хоће да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине.
5. Јер је један Бог, и један посредник Бога и људи, човјек Христос Исус,
6. Који себе даде у откуп за све, за свједочанство у своје вријеме,
7. За које сам постављен проповједник и апостол (истину говорим у Христу, не лажем), учитељ незнабожаца у вјери и истини.
8. Хоћу дакле да молитве чине људи на свакоме мјесту, подижући свете руке без гњева и премишљања.
9. Тако и жене у пристојном одијелу, са стидом и поштењем да украшују себе, не плетеницама, ни златом, или бисером, или хаљинама скупозјенима,
10. Него добријем дјелима као што се пристоји женама које се обећавају побожности.
11. Жена на миру да се учи са сваком покорношћу.
12. Али жени не допуштам да учи нити да влада мужем, него да буде мирна.
13. Јер је Адам најприје саздан па онда Јева;
14. И Адам се не превари, а жена преваривши се постаде преступница;
15. Али ће се спасти рађањем дјете, ако остане у вјери и љубави и у светињи с поштењем.

Глава III.

Истинита је ријеч: ако ко владичанства жели добру ствар жели.

2. Али владика треба да је без мане, једне жене муж, тријезан, паметан, поштен, гостољубив, вриједан да учи;
3. Не пијаница, не бојац, не лаком, него кротак, миран, не среброљубац;
4. Који својим домом добро управља, који има послушну дјецу са свакијем поштењем;
5. А ако ко не умије својим домом управљати, како ће се моћи старати за цркву Божију?
6. Не новокрштен, да се не би надуо, и упао у суд ђавољи.

7. А ваља да има и добро свједочанство од онијех који су на пољу, да не би упао у срамоту и у замку ђавољу.
8. Тако и ђакони треба да буду поштени, не двојезични, не који много вина пију, не лакоми на добитак поган,
9. Који имају тајну вјере у чистој савјести.
10. А и ови да се кушају најприје, па онда да служе, ако су без мане.
11. Тако и жене треба да су поштене, не које опадају, тријезне, вјерне у свему.
12. Ђакони да бивају јединијех жена мужеви, који добро управљају дјецом и својијем домовима.
13. Јер који добро служе они добивају себи добар поступ, и велику слободу у вјери Исуса Христа.
14. Ово ти пишем надајући се да ћу скоро доћи к теби.
15. Ако ли се забавим, да знаш како треба живљети у дому Божијему, који је црква Бога живог, ступ и тврђа истине.
16. И, као што је признато, велика је тајна побожности: Бог се јави у тијелу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповједи се незнабошцима, вјерова се на свијету, узнесе се у слави.

Глава IV.

А Дух разговјетно говори да ће у пошљедња времена одступити неки од вјере слушајући лажне духове и науке ђаволске,

2. У лицемјерју лажа, жигосанијех на својој савјести,
3. Који забрањују женити се, и заповиједају уздржавати се од јела која Бог створи за јело са захвалношћу вјернима о онима који познаше истину.
4. Јер је свако створење Божије добро, и ништа није на одмет кад се прима са захвалношћу.
5. Јер се освећује ријечју Божијом и молитвом.
6. Ово све казујући браћи бићеш добар слуга Исуса Христа, одгајен ријечима вјере и добром науком коју си примио.
7. А поганијех и бапскијех гаталица клони се; а обучавај се у побожности.

8. Јер тјелесно обучавање мало је корисно, а побожност је корисна за свашто, имајући обећање живота садашњег а и онога који иде.
9. Ово је истинита ријеч и достојна свакога примања.
10. Јер се за то и трудимо и бивамо срамотни, јер се уздамо у Бога жива, који је спаситељ свима људима, а особито вјернима.
11. Ово заповиједај и учи.
12. Нико да не постане немарљив за твоју младост; него буди углед вјернима у ријечи, у живљењу, у љубави, у духу, у вјери, у чистоти.
13. Докле дођем, пази на читање, утјешавање и учење.
14. Не пусти у немар дар у себи који ти је дан по пророштву метнувши старјешине руке на тебе.
15. У овом се поучавај, у овом стој, да се напредак твој покаже у свему.
16. Пази на себе и на науку, и стој у томе; јер ово чинећи спашћеш и самога себе и оне који те слушају.

Глава V.

- Старца не карај, него му говори као оцу; момчадма као браћи;
2. Старицама као матерама; младима као сестрама, са сваком чистотом.
 3. Удовице поштуј, које су праве удовице.
 4. Ако ли која удовица има дјецу или унучад, да се уче најприје свој дом поштовати, и зајам враћати родитељима; јер је ово угодно пред Богом.
 5. А права удовица и усамљена узда се у Бога, и живи у молитвама и у мољењу дан и ноћ.
 6. А која живи у сладостима, жива је умрла.
 7. И ово заповиједај, да буду без мане.
 8. Ако ли ко за своје а особито за домаће не промишља, одрекао се вјере, и гори је од незнабошца.
 9. А удовица да се не прима млађа од шездесет година, и која је била једноме мужу жена;

10. И која има свједочанство у добријем дјелима, ако је дјецу одгајила, ако је гостољубива била, ако је светима ноге прала, ако је невољнима помагала, ако је ишла за свакијем добријем дјелом.
11. А младијех удовица прођи се; јер кад побјесне против Христа, хоће да се удају,
12. И имају гријех што прву вјеру одбацише.
13. А к томе и беспослене уче се скитати по кућама, не само пак беспослене, него и језичне и свезнале, па говоре што не треба.
14. Хоћу дакле да се младе удовице удају, дјецу рађају, кућу куће, а никаква узрока да не дају противнику за хуљење.
15. Јер се ево неке окренуше за сотоном.
16. Ако који вјерни или вјерна има удовице, нека се стара за њих, и да не досађују цркви да оне које су праве удовице може задовољити.
17. А свештеницима који се добро старају да се даје двогуба част, а особито онима који се труде у ријечи и у науци.
18. Јер писмо говори: Вољу који врше не завезуј уста, и: Радин је достојан своје плате.
19. На свештеника не примај тужбе, осим кад имају два или три свједока.
20. А који гријеше покарај их пред свима, да и други имају страх.
21. Заклињем те пред Богом и Господом Исусом Христом и избранима његовијем анђелима да ово држиш без лицемјерја, не чинећи ништа по хатеру.
22. Руку одмах не мећи ни на кога, нити пристај у туђе гријехе. Држи себе чиста.
23. Више не пиј воде, него пиј по мало вина, желуца ради својега и честијех својијех болести.
24. А некијех су људи гријеси познати који напријед воде на суд, а некијех иду за њима.
25. Тако су и добра дјела позната, и која су друкчија не могу се сакрити.

Глава VI.

Робови који су год под јармом да показују сваку част својијем господарима, да се не хули на име Божије и на науку.

2. А који имају крштене господаре, да не постају немарљиви за њих што су браћа, него још боље да служе, јер су вјерни и љубазни, заједничари у благодати. Ово учи и свјетуј.
3. Ако ли ко друкчије учи, и не пристаје на здраве ријечи Господа нашега Исуса Христа и на науку, побожну,
4. Наду се не знајући ништа, него болујући од запиткивања и празнијех препирања, ода шта постаје завист, свађа, хуљење, зле мисли,
5. Залудна препирања онаковијех људи који имају ум изопачен и немају истине, који мисле да је побожност трговина. Клони се таковијех.
6. Али јест велика трговина побожност са задовољством.
7. Јер ништа не донесосмо на овај свијет, дакле не можемо ништа ни однијети.
8. А кад имамо храну и одјећу, овијем да будемо довољни.
9. А који хоће да се обогате они упадају у напасти и замке, и у многе луде шкодљиве жеље, које похапају човјека у пропаст и погибао.
10. Јер је коријен свију зала среброљубље, којему неки предавши се зађоше од вјере, и на себе навукоше муке велике.
11. А ти, о човјече Божиј! бјегај од овога, а иди за правдом, побожности, вјером, љубави, трпљењем, кротости.
12. Бори се у доброј борби вјере, мучи се. за вјечни живот на који си и позван, и признао си добро признање пред многијем свједоцима.
13. Заповиједам ти пред Богом који све оживљује, и Христом Исусом који свједочи за владања Понтија Пилата добро признање,
14. Да држиш заповијест чисту и неззорну до доласка Господа нашега Исуса Христа,
15. Који ће у своје вријеме показати блажени и једини силни цар над царевима и господар над господарима,
16. Који сам има бесмртност, и живи у свјетлости којој се не може приступити, којега нико од људи није видио, нити може видјети, којему част и држава вјечна. Амин.
17. Богатима на овоме свијету заповиједај да се не поносе, нити уздају у богаство пропадљиво, него у Бога живог, који нам све даје изобилно за ужитак;

18. Нека добро чине, нека се богате у добријем дјелима,
нека буду подашни, заједнични,
19. Сабирајући себи темељ добар за у напредак, да приме живот вјечни.
20. О Тимотије! сачувај што ти је предано, клони се поганијех празнијех разговора и препирања лажно названог разума,
21. Којијем се неки хвалећи отпадоше од вјере. благодат с тобом. Амин.

Тимотију посланица друга светога апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој за обећање живота у Исусу Христу,

2. Тимотију, љубазноме сину, благодат, милост, мир од Бога оца и Христа Исуса Господа нашега.
3. Захваљујем Богу, којему служим од прародитеља чистом савјести, што без престанка имам спомен за тебе у молитвама својијем дан и ноћ,
4. Желећи да те видим, опомињући се суза твојијех, да се радости испуним;
5. Опомињући се нелицемјерне у теби вјере, која се усели најприје у бабу твоју Лоиду и у матер твоју Евникију; а увјерен сам да је и у теби;
6. Заради којег узрока напомињем ти да погријеваш дар Божиј који је у теби како сам метнуо руке своје на тебе.
7. Јер нам Бог не даде духа страха, него силе и љубави и чистоте.
8. Не постиди се дакле свједочанства Господа нашега Исуса Христа, ни мене сужња његова; него пострадај с јеванђелијем Христовијем по сили Бога,
9. Који нас спасе и призва звањем светијем, не по дјелима нашим, него по својој наредби и благодати, која нам је дана у Христу Исусу прије времена вјечнијех;
10. А сад се показа у доласку спаситеља нашега Исуса Христа, који раскопа смрт, и обасја живот и нераспадљивост јеванђелијем;
11. За које сам ја постављен апостол и учитељ незнабожаца.

12. Заради којег узрока и ово страдам; јер знам коме вјеровах, и увјерен сам да је кадар аманет мој сачувати за дан онај.
13. Имају у памети образ здравијех ријечи које си чуо од мене, у вјери и љубави Христа Исуса.
14. Добри аманет сачувај Духом светијем који живи у нама.
15. Знаш ово да се одвратише од мене сви у Азији, међу којима је Фигел и Ермоген.
16. А Господ да да милост Онисифорову дому; јер ме много пута утјеши, и окова мојијех не постидје се;
17. Него дошавши у Рим потражи ме још с већијем старањем и нађе.
18. Да да њему Господ да нађе милост од Господа у дан онај. И у Ефесу колико ми послужи, ти знаш добро.

Глава II.

- Ти дакле, сине мој, јачај у благодати Христа Исуса;
2. И што си чуо од мене пред многијем свједоцима, оно предај вјернијем људима, који ће бити вриједни и друге научити.
 3. Ти дакле трпи зло као добар војник Исуса Христа;
 4. Јер се никакав војник не заплеће у трговине овога свијета да угоди војводи.
 5. Ако и војује, не добија вијенца ако право не војује.
 6. Радин који се труди најприје треба да окуси од рода.
 7. Разумиј што говорим; а Господ да ти да разум у свему.
 8. Опомињи се Господа Исуса Христа који уста из мртвијех, од сјемена Давидова, по јеванђељу мојему,
 9. У којему трпим зло до самијех окова као злочинац; али се ријеч Божија не веже.
 10. За то трпим све избранијех ради да и они добију спасеније у Христу Исусу са славом вјечном.
 11. Истинита је ријеч: ако с њим умријесмо, то ћемо с њим и оживљети.
 12. Ако трпимо, с њим ћемо и царовати. Ако се одречемо, и он ће се нас одрећи.

13. Ако не вјерујемо, он остаје вјеран; јер се сам себе не може одрећи.
14. Ово напомињи, и посвједочи пред Господом да се не препиру, које ништа не помаже, него смета оне који слушају.
15. Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радин који се нема шта стидјети, и право управља ријечју истине.
16. А поганијех празнијех разговора клони се; јер највише помажу у безбожности,
17. И ријеч њих ова као живина точи: међу којима је Именеј и Филит,
18. Који у истини погријешеше говорећи да је васкрсеније већ било; и сметају вјеру некијех.
19. Тврдо дакле стоји темељ Божиј имајући овај печат: Позна Господ своје, и: Да одступи од неправде сваки који спомиње име Господње.
20. А у великоме дому нијесу суди само златни и сребрни, него и дрвени и земљани: и једни за част, а једни за срамоту.
21. Ако дакле ко очисти себе од овога, биће суд за част, освећен, и потребан домаћину, приправљен за свако добро дјело.
22. Бјежи од жеља младости, а држи се правде, вјере, љубави, мира, са свима који призивљу Господа од чистога срца;
23. А лудијех и празнијех запиткивања клони се знајући да рађају свађе.
24. А слуга Господњи не треба да се свађа, него да буде кротак к свима, поучљив, који неправду може подносити,
25. И с кротошћу поучавати оне који се противе: еда би им како Бог дао покајање за познање истине,
26. И да се ископају из замке ђавола, који их је уловио живе за своју вољу.

Глава III.

Али ово знај да ће у пошљедње дане настати времена тешка.

2. Јер ће људи постати саможиви, среброљупци, хвалише, поносити, хулници, непокорни родитељима, неблагодарни, неправедни, нељубавни,
3. Непримиљиви, опадачи, неуздржници, бијесни; не доброљубиви,

4. Издајници, нагли, надувени, који више маре за сласти него за Бога,
5. Који имају обличје побожности, а силе су се њезине одрекли. И овијех се клони.
6. Јер су од овијех они који се завлаче по кућама, и робе женице које су натоварене гријесима и воде их различне жеље,
7. Које се свагда уче, и никад не могу да дођу к познању истине.
8. Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсију, тако се и ови противе истини, људи изопаченога ума, невјешти у вјери.
9. Али не ће дуго напредовати; јер ће њихово безумље постати јавно пред свима, као и онијех што поста.
10. А ти си се угледао на моју науку, живљење, намјеру, вјеру, сношење, љубав, трпљење,
11. Протјеривања, страдања, какова ми се догодише у Антиохији, и у Иконији, и у Листри, какова протјеривања поднесох, и од свију ме избави Господ.
12. А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени.
13. А зли људи и варалице напредоваће на горе, варајући и варајући се.
14. Али ти стој у томе што си научио и што ти је повјерено, знајући од кога си се научио,
15. И будући да из малена умијеш света писма, која те могу умудрити на спасеније у Христа Исуса.
16. Све је писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди,
17. Да буде савршен човјек Божиј, за свако добро дјело приправљен.

Глава IV.

Заклињем те дакле пред Богом и Господом нашијем Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима, доласком његовијем и царством његовијем:

2. Проповиједај ријеч, настој у добро вријеме и у невријеме, покарај, запријети, умоли са свакијем сношењем и учењем;
3. Јер ће доћи вријеме кад здраве науке не ће слушати, него ће по својијем жељама накупити себи учитеље, као што их уши сврбе,

4. И одвратиће уши од истине, и окренуће се ка гаталицама.
5. А ти буди тријезан у свачему, трпи зло, учини дјело јеванђелиста, службу своју сврши.
6. Јер ја се већ жртвујем, и вријеме мојега одласка наста.
7. Добар рат ратових, трку сврших, вјеру одржах.
8. Даље дакле мени је приправљен вијенац правде, који ће ми дати Господ у дан онај, праведни судија; али не само мени, него и свима који се радују његову доласку.
9. Постарај се да дођеш брзо к мени;
10. Јер ме Димас остави, омиљевши му садашњи свијет, и отиде у Солун; Крискент у Галатију, Тит у Далмацију; Лука је сам код мене.
11. Марка узми и доведи га са собом; јер ми је добар за службу.
12. А Тихика послао сам у Ефес.
13. Кад дођеш донеси ми кабаницу што сам оставио у Троади код Карпа, и књиге, а особито кожне.
14. Александар ковач много ми зла учини. Да му Господ плати по дјелу његову.
15. Чувај се и ти од њега; јер се врло противи нашијем ријечима.
16. У први мој одговор нико не оста са мном, него ме сви оставише. Да им се не прими!
17. Али Господ би са мном, и даде ми моћ да се кроза ме сврши проповиједање, и да чују сви незнабошци; и избавих се од уста лавовијех.
18. И Господ ће ме избавити од свакога зла дјела, и сачуваће ме за царство своје небеско; којему слава ва вијек вијека. Амин.
19. Поздрави Прискилу и Акилу, и Онисифоров дом.
20. Ераст оста у Коринту. А Трофима оставих у Милету болесна.
21. Постарај се да дођеш прије зиме. Поздравља те Еувул, и Пуд, и Лин, и Клаудија, и браћа сва.
22. Господ Исус Христос са Духом твојијем. Благодат с вама. Амин.

Титу посланица светога апостола Павла.

Глава I.

Од Павла, слуге Божијега, а апостола Исуса Христа по вјери избранијех Божијих, и по познању истине побожности,

2. За над вјечнога живота, који обећа нелажни Бог прије времена вјечнијех,
3. А јави у времена своја ријеч своју проповиједањем, које је мени повјерено по заповијести спаситеља нашега Бога,
4. Титу, правога сину по вјери нас обојице, благодат, милост, мир од Бога оца и Господа Исуса Христа, спаса нашега.
5. За то те оставих у Криту да поправиш што је недовршено, и да поставиш по свијем градовима свештенике, као што ти ја заповједих,
6. Ако је ко без мане, једне жене муж, и има крштену дјецу, коју не коре за курварство или за непокорност.
7. Јер владика треба да је без мане, као Божиј пристав; не који себи угађа, не пљевљив, не пијаница, не бојац, не лаком на погани добитак;
8. Него гостољубив, благ, поштен, праведан, свет, чист;
9. Који се држи вјерне ријечи по науци, да буде кадар и свјетовати са здравом науком, и покарати оне који се противе.
10. Јер има много непослушнијех, празноговорљивијех, и умом преваренијех, а особито који су из обрезања,
11. Којима треба уста затворити; који цијеле куће изопачују учећи што не треба, поганог добитка ради.
12. А рече неко од њих, њихов пророк: Крићани свагда лажљиви, зли звјерови, беспослени трбуси.
13. Свједочанство је ово истинито; заради тога узрока карај их без штеђења, да буду здрави у вјери,
14. Не слушајући Чивутскијех гаталица, ни заповијести људи који се одвраћају од истине.
15. Чистима је све чисто; а поганима и невјернима ништа није чисто, него је опогањен њихов и ум и савјест.

16. Говоре да познају Бога, а дјелима га се одричу; јер су мрски и непослушни, и ни за какво добро дјело ваљани.

Глава II.

А ти говори што пристоји здравој науци:

2. Старцима да буду тријезни, поштени, чисти, здрави у вјери, у љубави, у трпљењу;
 3. Старицама такођер да живе као што се пристоји светима, да не буду опадљиве, да се не предају врло вину, да уче добру,
 4. Да уче младе да љубе мужеве, да љубе дјецу,
 5. Да буду поштене, чисте, добре кућанице, благе, покорне својијем мужевима, да се не хули на ријеч Божију.
 6. Тако и младиће свјетуј да буду поштени.
 7. А у свему сам себе подаји за углед добријех дјела, у науци цијелост, поштење,
 8. Ријеч здраву, незаторну: да се посрами онај који се противи, не имајући ништа зло говорити на нас.
 9. Слуге да слушају своје господаре, да буду угодни у свачему, да не одговарају,
 10. Да не краду, него у свачему да показују добру вјеру, да науку спаситеља нашега Бога украшују у свачему.
 11. Јер се показа благодат Божија која спасава све људе,
 12. Учећи нас да се одречемо безбожности и жеља овога свијета, и да поштено и праведно и побожно поживимо на овоме свијету,
 13. Чекајући блажена нада и јављења славе великога Бога и спаса нашега Исуса Христа,
 14. Који је дао себе за нас да нас избави од свакога безакоња, и да очисти себи народ избрани који чезне за добријем дјелима.
 15. Ово говори, и свјетуј, и карај са сваком заповијешћу, да те нико не презире.
- Опомињи их да буду покорни и послушни господарима и заповједницима, и готови на свако добро дјело;

2. Ни на кога да не хуле, да се не свађају, него да буду мирни, сваку кротост да показују свијем људима,
3. Јер и ми бијасмо негда луди, и непокорни, и преварени, служећи различнијем жељама и сластима, у пакости и зависти живећи, мрски будући и мрзећи један на другога.
4. А кад се показа благодат и човјекољубље спаса нашега Бога,
5. Не за дјела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас бањом пророђења, и обновљењем Духа светога,
6. Којега изли на нас обилно кроз Исуса Христа спаситеља нашега,
7. Да се оправдамо благодаћу његовом, и да будемо нашљедници живота вјечнога по наду.
8. Сине Тите! истинита је ријеч, и у овоме хоћу да утврђујеш, да се они који вјероваше Богу труде и старају за добро дјело: ово је корисно људима и добро.
9. А лудијех запиткивања и тефтера од племена, и свађа и препирања о закону, клони се, јер је то некорисно и празно.
10. Човјека јеретика по првome и другом свјетовању клони се,
11. Знајући да се такoви изoпачиo, и гријeши, и сам је себе осудиo.
12. Кад пошљем к теби Артему или Тихика, постарај се да дођеш к мени у Никопoљ, јер сам намислиo да ондје зимујем.
13. Зину законика и Апола лијепo опреми да имају све што им треба.
14. Али и наши нека се уче напредовати у добријем дјелима, ако гдје буде од потребе да не буду без рода.
15. Поздрављају те сви који су са мном. Поздрави све који нас љубе у вјери. Благодат са свима вама. Амин.

Филимону посланица светoга апoстoла Павла.

Од Павла, сужња Исуса Христа, и Тимотија брата, Филимону љубазнoме и помагачу нашему,

2. И Апфији, сестри љубазној, и Архипу, нашему другару у војевању, и домашњој твојој цркви:

3. Благодат вам и мир од Бога оца нашега, и Господа Исуса Христа.
4. Захваљујем Богу својему спомињући те свагда у молитвама својима,
5. Чувши љубав твоју и вјеру коју имаш ка Господу Исусу и к свима светима:
6. Да твоја вјера, коју имамо заједно, буде силна у познању свакога добра, које имате у Христу Исусу.
7. Јер имам велику радост и утјеху ради љубави твоје, што срца светијех починуше кроза те, брате!
8. Тога ради ако и имам велику слободу у Христу да ти заповиједам што је потребно,
9. Али опет молим љубави ради, ја који сам такови као старац Павле, а сад и сужањ Исуса Христа;
10. Молим те за својега сина Онисима, којега родих у оковима својима;
11. Који је теби негда био непотребан, а сад је и теби и мени врло потребан, којега послах теби натраг;
12. А та га, то јест, моје срце прими.
13. Ја га шћадијох да задржим код себе, да ми мјесто тебе послужи у оковима јеванђелија;
14. Али без твоје воље не хтједох ништа чинити, да не би твоје добро било као за невољу, него од добре воље.
15. Јер може бити да се за то растаде с тобом на неко вријеме да га добијеш вјечно,
16. Не више као роба, него више од роба, брата љубазнога, а особито мени, а камо ли теби, и по тијелу и у Господу.
17. Ако дакле држиш мене за својега другара, прими њега као мене.
18. Ако ли ти у чему скриви, или је дужан, то на мене запиши.
19. Ја Павле написах руком својом, ја ћу платити: да ти не речем да си и сам себе мени дужан.
20. Да, брате! да имам корист од тебе у Господу, развесели срце моје у Господу.

21. Уздајући се у твоју послушност написах ти знајући да ћеш још више учинити него што говорим.

22. А уз то уготови ми и конак; јер се надам да ћу за ваше молитве бити дарован вама.

23. Поздравља те Епафрас који је са мном сужањ у Христу Исусу, Марко, Аристарх, Димас, Лука, помагачи моји.

24. Благодат Господа нашега Исуса Христа са духом вашијем. Амин.

Чивутима посланица светог апостола Павла.

Глава I.

Бог који је негда много пута и различнијем начином говорио оцевима преко пророка, говори и нама у пошљедак дана овијех преко сина,

2. Којега постави нашљедника свему, кроз којега и свијет створи.

3. Који будући сјајност славе и обличје бића његова, и носећи све у ријечи силе своје, учинивши собом очишћење гријеха нашијех, сједе с десне стране пријестола величине на висини,

4. И толико бољи поста од анђела колико преславније име од њихова доби.

5. Јер коме од анђела рече кад: Син мој ти си, ја те данас родих? И опет: Ја ћу му бити отац, и он ће ми бити син.

6. И опет уводећи првороднога у свијет говори: И да му се поклоне сви анђели Божији.

7. Тако и анђелима говори: Који чини анђеле своје духове, и слуге своје пламен огњени.

8. А сину: Пријестол је твој, Боже, ва вијек вијека; палица је правде палица царства твога.

9. Омиљела ти је правда, и омрзао си на безакоње; тога ради помаза те, Боже, Бог твој уљем радости већма од другова твојијех.

10. И опет: Ти си, Господе, у почетку основао земљу, и небеса су дјела руку твојијех:

11. Она ће проћи, а ти остајеш; и сва ће остарјети као хаљина,

12. И савићеш их као хаљину, и измијениће се: а ти си онај исти, и твојијех година не ће нестати.

13. А коме од анђела рече кад: Сједи мени с десне стране док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима?

14. Нијесу ли сви службени духови који су послани на службу онима који ће наслиједити спасеније?

Глава II.

Тога ради ваља нам већма пазити на ријечи које слушамо, да како не отпаднемо.

2. Јер ако је оно што је говорено преко анђела утврђено, и сваки преступак и оглушак праведну плату примио:.

3. Како ћемо побјећи не маривши за толико спасеније? које поче Господ проповиједати, и они који су чули потврдише међу нама,

4. Кад и Бог посвједочи и знацима и чудесима и различнијем силама, и Духа светог раздјелјивањем по својој вољи.

5. Јер Бог не покори анђелима васионога свијета, који иде и о коме говоримо.

6. Али неко посвједочи негдје говорећи: Шта је човјек да га се опоменеш, или син човјечиј да га обиђеш?

7. Умалио си га малијем нечим од анђела, славом и части вјенчао си га, и поставио си га над дјелима руку својијех:

8. Све си покорио под ноге његове. А кад му покори све, ништа не остави њему непокорено; али сад још не видимо да му је све покорено.

9. А умаљенога малијем чим од анђела видимо Исуса, који је за смрт што поднесе вјенчан славом и части, да би по благодата Божијој за све окусио смрт.

10. Јер приликоваше њему за којег је све и кроз којег је све, који доведе многе синове у славу, да доврши поглавара спасенија њихова страдањем.

11. Јер и онај који освећује, и они који се освећују, сви су од једнога; заради тога узрока не стиди се називати их браћом,

12. Говорећи: Објавићу име твоје браћи својој, и посред цркве запјеваћу те.

13. И опет: Ја ћу се у њега уздати. И опет: Ево ја и дјеца моја коју ми је дао Бог.

14. Будући пак да дјеца имају тијело и крв, тако и он узе дијел у томе, да смрћу сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола;

15. И да избави оне којигод од страха смрти у свему животу бише робови.

16. Јер се заиста не прима анђела, него се прима сјемена Аврамова.

17. За то бјеше дужан у свему да буде као браћа, да буде милостив и вјеран поглавар свештенички пред Богом, да очисти гријехе народне.

18. Јер у чему пострада и искушан би у ономе може помоћи и онима који се искушавају.

Глава III.

За то, браћо света, заједничари звања небескога, познајте посланика и владику, којег ми признајемо, Исуса Христа,

2. Који је вјеран ономе који га створи, као и Мојсије у свему дому његову.

3. Јер овај поста толико достојан веће части од Мојсија, колико већу од дома част има онај који га је начинио.

4. Јер сваки дом треба неко да начини; а ко је све створио оно је Бог.

5. И Мојсије дакле бјеше вјеран у свему дому његову, као слуга, за свједочанство онога што је требало да се говори.

6. Али је Христос као син у дому својему; којег смо дом ми, ако слободу и славу нада до краја тврдо одржимо.

7. За то, као што говори Дух свети: Данас ако глас његов чујете,

8. Не будите дрвенастијех срца, као кад се прогњевисте у дане напасти у пустињи,

9. Гдје ме искушаше оцеви ваши, искушаше ме, и гледаше дјела моја четрдесет година.

10. Тога ради расрдих се на тај род, и рекох: једнако се мету у срцима, али они не познаше путова мојијех;

11. За то се заклек у гњеву својему да не ће ући у покој мој.

12. Гледајте браћо, да не буде кад у коме од вас зло срце невјерства да одступи од Бога живога;

13. Него се утјешавајте сваки дан, докле се данас говори, да који од вас не одрвени од пријеваре грјеховне;

14. Јер постасмо заједничари Христу, само ако како смо почели у њему бити до краја тврдо одржимо;

15. Докле се говори: данас, ако глас његов чујете, не будите дрвенастијех срца, као кад се прогњевисте.

16. Јер неки чувши прогњевисте се, али не сви који изиђоше из Мисира с Мојсијем.

17. А на које мрзи четрдесет година? Није ли на оне који сагријешисте, који остависте кости у пустињи?

18. А којима се закле да не ће ући у покој његов, него онима који не хтјеше да вјерују?

19. И видимо да не моглоше ући за невјерство.

Глава IV.

Да се бојимо дакле да како док је још остављено обећање да се улази у покој његов, не одоцни који од вас.

2. Јер је нама објављено као и онима; али онима не поможе чувена ријеч, јер не вјероваше они који чуше.

3. Јер ми који вјеровасмо улазимо у покој, као што рече: За то се заклех у гњеву својему да не ће ући у покој мој, ако су дјела и била готова од постања свијета.

4. Јер негдје рече за седми дан овако: И почину Бог у дан седми од свију дјела својих.

5. И на овом мјесту опет: Не ће ући у покој мој.

6. Будући пак да неки имају да уђу у њега, и они којима је најприје јављено не уђоше за непослушање;

7. Опет одреди један дан, данас, говорећи у Давиду по толиком времену, као што се прије каза: Данас ако глас његов чујете, не будите дрвенастијех срца.

8. Јер да је Исус оне довео у покој, не би за други дан говорио по том.

9. Даклем је остављено још почивање народу Божијему.

10. Јер који уђе у покој његов, и он почива од дјела својих, као и Бог од својих.

11. Да се постарамо дакле ући у тај покој, да не упадне ко у ону исту гатку невјерства.

12. Јер је жива ријеч Божија, и јака, и оштрија од свакога мача оштра с обје стране, и пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавка и мозга, и суди мислима и помислима срдачнијем.

13. И нема твари непознате пред њим, него је све голо и откривено пред очима онога којему говоримо.

14. Имајући дакле великога поглавара свештеничкога, који је прошао небеса, Исуса сина Божијега, да се држимо признања.

15. Јер немамо поглавара свештеничкога који не може пострадали с нашијем слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим гријеха.

16. Да приступимо дакле слободно к пријестолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за вријеме кад нам затреба помоћ.

Јер сваки поглавар свештенички који се из људи узима, за људе се поставља на службу к Богу, да приноси даре и жртве за гријехе,

2. Који може пострадали с онима који не знаду и залазе; јер је и он под слабошћу.

3. И за то је дужан како за народне тако и за своје гријехе приносити.

4. И нико сам себи не даје части, него који је позван од Бога, као и Арон.

5. Тако и Христос не прослави сам себе да буде поглавар свештенички, него онај који му рече: Ти си мој син, ја те данас родих.

6. Као што и на другоме мјесту говори: Ти си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.

7. Он у дане тијела својега мољења и молитве к ономе који га може избавити од смрти с виком великом и са сузама приношаше, и би угјешен по својој побожности.

8. И ако и бијаше син Божиј, али од онога што пострада научи се послушању.

9. И савршивши се, постаде свима који га послушаше узрок спасенија вјечнога,

10. И би наречен од Бога поглавар свештенички по реду Мелхиседекову.

11. За којег бисмо вам имали много говорити што је тешко исказати: јер сте постали слаби на слушању.

12. Јер ви који би ваљало да сте учитељи по годинама, опет требујете да се учите које су прва слова ријечи Божије; и постадохте да требате млијека, а не јаке хране.

13. Јер који се год храни млијеком, не разумије ријечи правде, јер је дијете.

14. А савршенијех је тврда храна, који имају осјећања дугијем учењем обучена за разликовање и добра и зла.

Глава VI.

За то да оставимо почетак Христове науке, и да се дамо на савршенство: да не постављамо опет темеља покајања од мртвијех дјела, и вјере у Бога,

2. Науке крштења, и метања руку, и васкрсенија мртвијех, и суда вјечнога.

3. И ово ћемо учинити ако Бог допусти.

4. Јер није могуће оне који су једном просвијетљени, и окусили дара небескога, постали заједничари Духа светога,

5. И окусили добре ријечи Божије, и силе онога свијета, и отпали,

6. Опет обновити на покајање, јер сами себи на ново распињу и руже сина Божијега.

7. Јер земља која пије дажд што често на њу пада, и која рађа поврће добро онима који је раде, прима благослов од Бога;

8. А која износи трње и чичак, непотребна је и клетве близу, која се најпослије сажеже.

9. Али од вас, љубазни надамо се бољему и што се држи спасенија, ако и говоримо тако.

10. Јер Бог није неправедан да заборави дјело ваше и труд љубави коју показасте у име његово, послуживши светима и служећи.

11. Али желимо да сваки од вас покаже то исто старање да се над одржи до самога краја;

12. Да не будете љениви, него да се угледате на оне који вјером и трпљењем добијају обећања.

13. Јер кад Бог Авраму обећа, не имајући ничим већијем да се закуне, закле се собом,

14. Говорећи: Заиста благосиљајући благословићу те, и умножавајући умножићу те.

15. И тако трпећи дуго, доби обећање.

16. Јер се људи већијем куну, и свакој њиховој свађи свршетак је заклетва за потврђење.

17. За то и Бог кад шћаше нашљедницима обећања обилније да покаже тврђу савјета својега, учини посредника клетву:

18. Да би у двјема непоколебљивијем стварима, у којима Богу није могуће слагати, имали јаку утјеху ми који смо прибјегли да се ухватимо за над који нам је дан,

19. Који имамо као тврд и поуздан ленгер душе, који улази и за најдаље завјесе,

20. Гдје Исус уђе напријед за нас, поставши поглавар свештенички до вијека по реду Мелхиседекову.

Глава VII.

Јер овај Мелхиседек бјеше цар Салимски, свештеник Бога највишега, који сrete Аврама кад се враћаше с боја царева, и благослови га;

2. Којему и Аврам даде десетак од свега. Прво дакле значи цар правде, по том и цар Салимски, то јест цар мира;

3. Без оца, без матере, без рода, не имајући ни почетка данима, ни свршетка животу, а испоређен са сином Божијим, и остаје свештеник до вијека.

4. Али погледајте колики је овај коме је и Аврам патријар дао десетак од плијена.

5. Истина, и они од синова Левијевијех који примише свештенство, имају заповијест да узимају по закону десетак од народа, то јест браће своје, ако су и изишли из бедара Аврамовијех.

6. Али онај који се не броји од њихова рода, узне десетак од Аврама, и благослови онога који има обећање.

7. Али без свакога изговора мање благослови веће.

8. И тако овдје узимају десетак људи који умиру, а онамо онај за којег се посвједочи да живи.

9. И, да овако речем, Левије, који узне десетак, дао је десетак кроз Аврама:

10. Јер бијаше још у бедрима очинима кад га сrete Мелхиседек.

11. Ако је дакле савршенство постало кроз Левитско свештенство (јер је народ под њим закон примио), кака је још потреба била говорити да ће други свештеник постати по реду Мелхиседекову а не по реду Аронову?
12. Јер кад се промијени свештенство, мора се и закон промијенити.
13. Јер за кога се ово говори он је од другог кољена, од којег нико не приступи к олтару.
14. Јер је познато да Господ наш од кољена Јудина изиђе, за које кољено Мојсије не говори ништа о свештенству.
15. И још је више познато да ће по реду Мелхиседекову други свештеник постати,
16. Који није постао по закону тјелесне заповијести него по сили живота вјечнога.
17. Јер свједочи: Ти си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.
18. Тако се укида пређашња заповијест, што би слаба и залудна.
19. Јер закон није ништа савршио; а постави бољи над, кроз који се приближујемо к Богу.
20. И још не без заклетве;
21. Јер они без заклетве посташе свештеници; а овај са заклетвом кроз онога који му говори: Закле се Господ и не ће се раскајати: ти: си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.
22. Толико бољега завјета поста Исус јамац.
23. И они многи бише свештеници, јер им смрт не даде да остану.
24. А овај, будући да остаје ва вијек, има вјечно свештенство.
25. За то и може ва вијек спасти оне који крозањ долазе к Богу, кад свагда живи да се може молити за њих.
26. Јер такав нама требаше поглавар свештенички:
свет, безазлен, чист, одвојен од грјешника, и који је био више небеса;
27. Којему није потребно сваки дан, као свештеницима, најприје за своје гријехе жртве приносити, а по том за народне, јер он ово учини једном, кад себе принесе.

28. Јер закон поставља људе за свештенике који имају слабост; а ријеч заклетве која је речена по закону, постави сина ва вијек савршена.

Глава VIII.

А ово је глава од тога шта говоримо: Имамо таковога поглавара свештеничкога који сједи с десне стране пријестола величине на небесима;

2. Који је слуга светињама и истинитој скинији, коју начини Господ, а не човјек.
3. Јер се сваки поглавар свештенички поставља да приноси даре и жртве; за то ваља да и овај што има што ће принијети.
4. Јер да је на земљи, не би био свештеник, кад имају свештеници који. приносе даре по закону,
5. Који служе обличју и сјену небескијех ствари, као што би речено Мојсију кад шћаше скинију да начини: Гледај, рече, да начиниш све по прилици која ти је показана на гори.
6. А сад доби бољу службу, као што је и посредник бољег завјета, који се на бољијем обећањима утврди.
7. Јер да је онај први без мане био, не би се другоме тражило мјеста.
8. Јер кудећи их говори: Ево дани иду, говори Господ, и начинићу с домом Израилевијем и с домом Јудинијем нов завјет;
9. Не по завјету који начиних с оцевима њиховима у онај дан кад их узех за руку да их изведем из земље Мисирске; јер они не осташе у завјету моме, и ја не марих за њих, говори Господ.
10. Јер је ово завјет који ћу начинити с домом Израилевијем послје онијех дана, говори Господ; даћу законе своје у мисли њихове, и на срцима њиховима написаћу их, и бићу им Бог, и они ће бити мени народ.
11. И ни један не ће учити својега ближњега, и ни један брата својега, говорећи: Познај Господа; јер ће ме сви познати од малог до великога међу њима.
12. Јер ћу бити милостив неправдама њиховима, и гријеха њиховијех и безакоња њиховијех не ћу више спомињати.
13. А кад вели: нов завјет, први начини ветхијем; а што је ветхо и остарјело, близу је краја.

Глава IX.

Тако и први завјет имаше правде богомољства и светињу земаљску.

2. Јер скинија бијаше начињена прва, у којој бијаше свијетњак и трпеза и постављени хљебови, што се зове светиња.

3. А за другијем завјесом бијаше скинија, која се зове светиња над светињама,

4. Која имаше златну кадионицу, и ковчег завјета окован свуда златом, у коме бијаше златан суд с маном, и палица Аронова, која се бјеше омладила, и плоче завјета.

5. А више њега бијаху херувими славе, који осјењаваху олтар; о чему се не може сад говорити редом.

6. А кад ово бијаше тако уређено улажаху свештеници свагда у прву скинију и савршиваху службу Божију.

7. А у другу улажаше једном у години сам поглавар свештенички, не без крви, коју приноси за себе и за народна незнања.

8. Овијем показиваше Дух свети да се још није отворио пут светијех, докле прва скинија стоји;

9. Која остаде прилика за садашње вријеме, у које се приносе дари и жртве, и не могу да саврше по савјести онога који служи,

10. Осим у јелима, и пићима, и различном умивању и правдању тијела, које је постављено до времена поправљења.

11. Али дошавши Христос, поглавар свештенички добара која ће доћи, кроз бољу и савршенију скинију, која није руком грађена, то јест, није овога створења,

12. Ни с крвљу јарчијом, нити телећом, него кроз своју крв уђе једном у светињу, и нађе вјечни откуп.

13. Јер ако крв јунчија и јарчија, и пепео јуничин, покропивши њом опогањене, освећује на тјелесну чистоту;

14. А камо ли не ће крв Христа, који Духом светијем себе принесе без кривице Богу, очистити савјест нашу од мртвијех дјела, да служимо Богу живоме и истиноме?

15. И за то је новоме завјету посредник, да кроз смрт, која би за откуп од преступака у првоме завјету, обећање вјечнога нашљедства приме звани.

16. Јер гдје је завјет ваља да буде и смрт онога који чини завјет.

17. Јер је завјет по смрти потврђен: будући да нема никакве силе док је жив онај који га је начинио.

18. Јер ни први није утврђен без крви.

19. Јер кад Мојсије изговори све заповијести по закону свему народу, онда узео крви јарчије и телеће, с водом и вуном црвеном и исопом, те покропи и књигу и сав народ

20. Говорећи: Ово је крв завјета који Бог начини с вама.

21. А тако и скинију и све судове службене покропи крвљу.

22. И готово све се крвљу чисти по закону, и без прољева крви не бива опроштење.

23. Тако је требало да се обличја небескијех овима чисте, а сама небеска бољијем жртвама од ових.

24. Јер Христос не уђе у рукотворену светињу, која је прилика праве, него у само небо, да се покаже сад пред лицем Божијим за нас;

25. Нити да много пута приноси себе, као што поглавар свештенички улази у светињу сваке године с крвљу туђом;

26. Иначе би он морао много пута страдати од постања свијета; а сад једном на свршетку вијека јави се да својом жртвом сатре гријех.

27. И као што је људима одређено једном умријети, а по том суд:

28. Тако се и Христос једном принесе, да узме многијех гријехе; а другом ће се јавити без гријеха на спасеније онима који га чекају.

Глава X.

Јер закон имајући сјен добара која ће доћи, а не само обличје ствари, не може никада савршити оне који приступају сваке године и приносе оне исте жртве.

2. Иначе би престале приносити се, кад они који служе не би више имали никакве савјести за гријехе, кад се једном очисте;

3. Него се њима сваке године чини спомен за гријехе.

4. Јер крв јунчија и јарчија не може узети гријеха.

5. За то улазећи у свијет говори: Жртва и дарова нијеси хтио, али си ми тијело приправио.

6. Жртве и прилози за гријех нијесу ти били угодни.
7. Тада рекох: ево дођох, у почетку књиге писано је за мене, да учиним вољу твоју, Боже.
8. И више казавши: Прилога и приноса и жртава, и жртава за гријехе нијеси хтио, нити су ти били угодни, што се по закону приносе;
9. Тада рече: Ево дођох да учиним вољу твоју, Боже. Укида прво да постави друго.
10. По којој смо вољи ми освећени приносом тијела Исуса Христа једном.
11. И сваки свештеник стоји сваки дан служећи и једне жртве много пута приносећи које никад не могу узети гријеха.
12. А он принесавши једину жртву за гријехе сједи свагда с десне стране Богу,
13. Чекајући даље док се положи непријатељи његови подножје ногама његовима.
14. Јер једнијем приносом савршио је ва вијек оне који бивају освећени.
15. А свједочи нам и Дух свети; јер као што је напријед казано:
16. Ово је завјет који ћу начинити с њима послје онијех дана, говори Господ; даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховијем написаћу их;
17. И гријеха њиховијех и безакоња њиховијех не ћу више спомињати.
18. А гдје је опроштење овијех ондје више нема прилога за гријехе.
19. Имајући дакле слободу, браћо, улазити у светињу крвљу Исуса Христа, путем новијем и живијем,
20. Који нам је обновио завјесом, то јест, тијелом својијем,
21. И свештеника великога над домом Божијим:
22. Да приступамо с истинитијем срцем у пуној вјери, очишћени у срцима од зле савјести, и умивени по тијелу водом чистом;
23. Да се држимо тврдо признања нада: јер је вјеран онај који је обећао;
24. И да разумијевамо један другога у подбуњивању к љубави и добријем дјелима,
25. Не остављајући скупштине своје, као што неки имају обичај, него један другога свјетујући, и толико већма колико видите да се приближује дан судни.

26. Јер кад ми гријешимо навалице пошто смо примили познање истине, нема више жртве за гријехе;

27. Него страшно чекање суда, и ревност огња који ће да поједе оне који се супроте.

28. Ко преступи закон Мојсијев, без милости умире код два или три свједока.

29. Колико мислите да ће горе муке заслужити онај који сина Божијега погази, и крв завјета којом се освети за погану уздржи, и Духа благодати наружи?

30. Јер знамо онога који рече: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ; и опет: Господ ће судити народу својему.

31. Страшно је упасти у руке Бога живога.

32. Опомињите се пак првијех дана својијех, у које се просвијетлисте и многу борбу страдања поднесосте,

33. Које поставши гледање са срамота и невоља, а које поставши другови онима који живе тако.

34. Јер се на окове моје сажалисте, и дадосте с радошћу да се разграби ваше имање, знајући да имате себи имање боље и непропадљиво на небесима.

35. Не одбацујте дакле слободе своје, која има велику плату.

36. Јер вам је трпљење од потребе да вољу Божију савршивши примите обећање.

37. Јер још мало, врло мало, пак ће доћи онај који треба да дође и не ће одоцнити.

38. А праведник живљеће од вјере; ако ли одступи не ће бити по вољи моје душе.

39. А ми, браћо, нијесмо од онијех који одступају на погибао, него од онијех који вјерују да спасу душе.

Глава XI.

Вјера је пак тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо.

2. Јер у њој стари добише свједочанство.

3. Вјером познајемо да је свијет ријечју Божијом свршен, да је све што видимо из ништа постало.

4. Вјером принесе Авелъ Богу већу жртву него Каин, кроз коју доби свједочанство да је праведник, кад Бог посвједочи за даре његове; и кроз њу он мртав још говори.
5. Вјером би Енох пренесен да не види смрти; и не нађе се, јер га Бог премјести, јер прије него га премјести, доби свједочанство да угоди Богу.
6. А без вјере није могуће угодити Богу; јер онај који хоће да дође к Богу, ваља да вјерује да има Бог и да плаћа онима који га траже.
7. Вјером Ноје примивши заповијест и побојавши се онога шта још не видје, начини ковчег за спасеније дома својега, којијем осуди сав свијет, и поста нашљедник правде по вјери.
8. Вјером послуша Аврам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у нашљедство, и изиђе не знајући куда иде.
9. Вјером дође Аврам у земљу обећану, као у туђу, и у колибама живљаше с Исаком и с Јаковом, су нашљедницима обећања тога.
10. Јер чекаше град који има темеље, којему је зидар и творац Бог.
11. Вјером и сама Сара нероткиња прими силу да затрудни, и роди преко времена старости; јер држаше за вјерна онога који обећа.
12. За то се и родише од једнога, још готово мртвога, као звијезде небеске мноштвом, и као небројени пијесак покрај мора.
13. У вјери помријеше сви ови не примивши обећања, него га видјевши из далека, и поклонивши му се, и признавши да су гости и дошљаци на земљи.
14. Јер који тако говоре показују да траже отачанства.
15. И кад би се они опоменули онога из којег изиђоше, имали би вријеме да се врате.
16. Али сад боље желе, то јест небеско. За то се Бог не стиди њих називати се Бог њихов; јер им приправи град.
17. Вјером приведе Аврам Исака кад би кушан, и јединороднога приношаше, пошто бјеше примио обећање,
18. У којему бјеше казано: У Исаку назваће ти се сјеме;
19. Помисливши да је Бог кадар и из мртвијех васкрснути; за то га и узе за прилику.
20. Вјером благослови Исаак Јакова и Исава у стварима које ће доћи.

21. Вјером благослови Јаков умирући свакога сина Јосифова, и поклони се врху палице његове.
22. Вјером се опомиња Јосиф умирући изласка синова Израилевијех, и заповиједа за кости своје.
23. Вјером Мојсија, пошто се роди, крише три мјесеца родитељи његови, јер видјеше красно дијете, и не побојаше се заповијести цареве.
24. Вјером Мојсије, кад би велики, не хтједе да се назива син кћери Фараонове;
25. И воље страдати с народом Божијим, него ли имати земаљску сладост гријеха:
26. Државши срамоту Христову за веће богаство од свега блага Мисирскога; јер гледаше на плату.
27. Вјером остави Мисир, не побојавши се љутине цареве; јер се држаше онога који се не види, као да га виђаше.
28. Вјером учини пасху и прољев крви, да се онај који губљаше прворођене не дотакне до њих.
29. Вјером пријеђоше црвено море као по сухој земљи; које и Мисирци окушавши потопише се.
30. Вјером падоше зидови Јерихонски, кад се обилази око њих седам дана.
31. Вјером Раав курва не погибе с невјерницима, примивши уходе с миром, и изведавши их другијем путем.
32. И шта ћу још да кажем? Јер ми не би достало времена кад бих стао приповиједати о Гедеону, и о Вараку и Самсону и Јефтају, о Давиду и Самуилу, и о другијем пророцима,
33. Који вјером побиједише царства, учинише правду, добише обећања, затворише уста лавовима,
34. Угасише силу огњену, утекоше од оштрица мача, ојачаше од немоћи, посташе јаки у биткама, растјераше војске туђе;
35. Жене примише своје мртве из васкрсенија; а други бише побијени, не примивши избављења, да добију боље васкрсеније;
36. А други ругање и бој поднесоше, па још и окове и тамнице;

37. Камењем побиијени бише, претрвени бише, искушани бише, од мача помријеше; идоше у кожусима и у козијим кожама, у сиротињи, у невољи, у срамоти;

38. Којијех не бијеше достојан свијет, по пустињама потуцаше се, и по горама и по пећинама и по рупама земаљскијем.

39. И ови сви добивши свједочанство вјером не примише обећања;

40. Јер Бог нешто боље за нас одреди, да не приме без нас савршенства.

Глава XII.

За то дакле и ми имајући око себе толику гомилу свједока, да одбацимо свако бреме и гријех који је за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена,

2. Гледајући на начелника вјере и свршитеља Исуса, који мјесто одређене себи радости претрпље крст, не марећи за срамоту, и сједе с десне стране пријестола Божијега.

3. Помислите дакле на онога који је таково противљење против себе од гријешника поднио, да не ослабе душе ваше и да вам не дотужи.

4. Јер још до крви не дођосте борећи се против гријеха,

5. И заборависте утјеху коју вам говори, као синовима: Сине мој! не пуштај у немар карања Господња, нити губи воље кад те он покара;

6. Јер кога љуби Господ онога и кара; а бије свакога сина којега прима.

7. Ако трпите карање, као синовима показује вам се Бог: јер који је син којега отац не кара?

8. Ако ли сте без карања, у којему сви дијел добише, дакле сте копилад, а не синови.

9. Ако су нам дакле тјелесни оцеви наши карачи, и бојимо их се, како да не слушамо оца духова, да живимо?

10. Јер они за мало дана, како им угодно бјеше, караху нас; а овај на корист, да добијемо дијел од његове светиње.

11. Јер свако карање кад бива не чини се да је радост, него жалост; али послије даће миран род правде онима који су научени њиме.

12. За то ослабљене руке и ослабљена кољена исправите,

13. И стазе поравните ногама својима, да не сврне што је хромо, него још да се исцијели.
14. Мир имајте и светињу са свима; без овога нико не ће видјети Господа.
15. Гледајте да ко не остане без благодати Божије: да не узрaste какав коријен грчине, и не учини пакост, и тијем да се многи не опогане.
16. Да не буде ко курвар или опогањен, као Исав, који је за једно јело дао првородство своје.
17. Јер знате да је и по том, кад шћаше да прими благослов, одбачен; јер покајање не нађе мјеста, ако га и са сузама тражаше.
18. Јер не приступисте ка гори која се може опипати, и огњу разгорјелом, облаку, и помрчини, и олуји,
19. И трубном гласу, и гласу ријечи, којег се одрекоше они који чуше, да не чују више ријечи;
20. Јер не могаху да поднесу оно што се заповиједаше: Ако се и звијер дотакне до горе, биће камењем убијена.
21. И тако страшно бјеше оно што се видје да Мојсије рече: Уплашио сам се и дркћем.
22. Него приступисте к Сионској гори, и ка граду Бога живога, Јерусалиму небескоме, и многијем хиљадама анђела,
23. К сабору и цркви првороднијех који су написани на небесима, и Богу, судији свију, и духовима савршенијех праведника,
24. И к Исусу, посреднику завјета новога, и крви кропљења, која боље говори него ли Авељева.
25. Али гледајте да се не одречете онога који говори; јер кад они не утекоше који се одрекоше онога који пророковаше на земљи, а камо ли ми који се одричемо небескога,
26. Којег глас потресе онда земљу, а сад обећа говорећи: Још једном ја ћу потрести не само земљу него и небо.
27. А што вели: још једном, показује да ће се укинути оно што се помиче, као створено, да остане оно што се не помиче.

28. За то, примајући царство непоколебано, да имамо благодат којом служимо за угодност Богу, с поштовањем и са страхом.

29. Јер је Бог наш огањ који спаљује.

Глава XIII.

Љубав братинска да остане међу вама.

2. Гостољубивости не заборављајте; јер неки не знајући из гостољубивости примише анђеле на конак.

3. Опомињите се сужања као да сте са њима свезани, онијех којима се неправда чини као да сте и сами у тијелу.

4. Женидбу да држе сви у части, и постеља женидбена да буде чиста; а курварима и прељубочинцима судиће Бог.

5. Не будите среброљупци; будите задовољни онијем што имате. Јер он рече: Не ћу те оставити, нити ћу од тебе одступити;

6. Тако да смијемо говорити: Господ је мој помоћник, и не ћу се бојати; шта ће ми учинити човјек?

7. Опомињите се својијех учитеља који вам казиваше ријеч Божију; гледајте на свршетак њихова живљења, и угледајте се на вјеру њихову.

8. Исус Христос јуче је и данас онај исти и ва вијек.

9. У науке туђе и различне не пристајте; јер је добро благодаћу утврђивати срца, а не јелима, од којијех не имаше користи они који живљеше у њима.

10. Имамо пак олтар од којег они не смију јести који служе скинији.

11. Јер којијех животиња крв уноси поглавар свештенички у светињу за гријехе, онијех се тјелеса спаљују изван окола.

12. За то Исус, да освети народ крвљу својом, изван града пострада.

13. За то дакле да излазимо к њему изван окола, носећи његову срамоту.

14. Јер овдје немамо града који ће остати, него тражимо онај који ће доћи.

15. Кроз њега дакле да свагда приносимо Богу жртву хвале, то јест, род усана које признају име његово.

16. А добро чинити и давати милостињу не заборављајте; јер се таковијем жртвама угађа Богу.

17. Слушајте учитеље своје и покоравајте им се, јер се они старају за душе ваше, као који ће дати одговор, да то с радошћу чине, а не уздишући; јер вам ово не помаже.

18. Молите се Богу за нас. Јер се надамо да имамо добру савјест, старајући се у свему добро да живимо.

19. А одвише молим чините ово, да бих се прије вратио к вама.

20. А Бог мира, који изведе из мртвијех великога пастира овцама, крвљу завјета вјечнога, Господа нашега Исуса Христа,

21. Да вас саврши у свакоме дјелу добром, да учините вољу његову, чинећи у вама што је угодно пред њим, кроз Исуса Христа, којему слава ва вијек вијека. Амин.

22. Молим вас пак, браћо, примите ријеч поучења; јер у кратко написах и послах вам.

23. Знајте да је отишао наш брат Тимотије, с којијем, ако скоро дође, видјећу вас.

24. Поздравите све учитеље своје и све свете. Поздрављају вас браћа, која су из Талијанске.

25. Благодат са свима вама. Амин.

Откривење светога Јована богослова.

Глава I.

Откривење Исуса Христа, које даде њему Бог, да покаже слугама својима шта ће скоро бити, и показа, пославши по анђелу својему слуги својему Јовану,

2. Који свједочи ријеч Божију и свједочанство Исуса Христа, и штагод видје.

3. Благо ономе који чита и онима који слушају ријечи пророштва, и држе што је написано у њему; јер је вријеме близу.

4. Од Јована на седам цркава које су у Азији: благодат вам и мир од онога који јест, и који бјеше, и који ће доћи; и од седам духова који су пред пријестолом његовијем;

5. И од Исуса Христа, који је свједок вјерни, и првенац из мртвијех, и кнез над царевима земаљским, који нас љуби, и уми нас од гријеха нашијех крвљу својом;

6. И учини нас царева, и свештенике Богу и оцу својему; томе слава и држава ва вијек вијека. Амин.
7. Ено, иде с облацима, и угледаће га свако око, и који га прободоше; и заплакаће за њим сва кољена земаљска. Да, заиста.
8. Ја сам алфа и омега, почетак и свршетак, говори Господ, који јест, и који бјеше, и који ће доћи, сведржитељ.
9. Ја Јован, који сам и брат ваш и друг у невољи и у царству и трпљењу Исуса Христа, бијох на острву које се зове Патам, за ријеч Божију и за свједочанство Исуса Христа.
10. Бијох у духу у дан недјељни, и чух за собом глас велики као трубе која говораше: Ја сам алфа и омега, први и пошљедњи;
11. И: Што видиш напиши у књигу, и пошљи црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатир, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију.
12. И обазрех се да видим глас који говораше са мном; и обазревши се видјех седам свијетњака златнијех,
13. И усред седам свијетњака као сина човјечијега, обучена у дугачку хаљину, и опасана по прсима појасом златнијем.
14. А глава његова и коса бијаше бијела као бијела вуна, као снијег; и очи његове као пламен огњени;
15. И ноге његове као мјед кад се растопи у пећи; и глас његов као хука вода многајех;
16. И држаше у својој десној руци седам звијезда, и из уста његовијех излажаше мач оштар с обје стране, и лице његово бијаше као што сунце сија у сили својој.
17. И кад га видјех, падох к ногама његовијем као мртав, и метну десницу своју на ме говорећи ми: Не бој се, ја сам први и пошљедњи,
18. И живи; и бијох мртав и ево сам жив ва вијек вијека, амин. И имам кључеве од пакла и од смрти.
19. Напиши дакле шта си видио, и шта је, и шта ће бити по том;
20. Тајна седам звијезда које си видио на десници мојој, и седам свијетњака златнијех; седам звијезда јесу анђели седам цркава; и седам свијетњака које си видио, јесу седам цркава.

Глава II.

Анђелу Ефеске цркве напиши: тако говори онај што држи седам звијезда у десници својој, и што ходи посред седам свијетњака златнијех:

2. Знам твоја дјела, и труд твој, и трпљење твоје, и да не можеш сносити злијех, и искушао си оне који говоре да су апостоли а нијесу, и нашао си их лажне;

3. И поднио си много, и трпљење имаш, и за име моје трудио си се, и нијеси сустао.

4. Но имам на тебе, што си љубав своју прву оставио.

5. Опомени се дакле откуда си спао, и покај се, и прва дјела чини; ако ли не, доћи ћу ти скоро, и дигнућу свијетњак твој с мјеста његова, ако се не покајеш.

6. Но ово имаш што мрзиш на дјела Николинаца, на која и ја мрзим.

7. Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама: који побиједи даћу му да једе од дрвета животнога које је насред раја Божијега.

8. И анђелу цркве Смиранске напиши: тако говори први и пошљедњи, који бјеше мртав, и ево је жив:

9. Знам твоја дјела, и невољу и сиромаштво (али си богат), и хуле онијех који говоре да су Чивути а нијесу, него зборница сотонина.

10. Не бој се ни ода шта што ћеш пострадаати. Гле, ђаво ће неке од вас метати у тамницу, да се искушате, и имаћете невољу до десет дана. Буди вјеран до саме смрти, и даћу ти вијенац живота.

11. Ко има ухо да чује нека чује шта говори Дух црквама: који побиједи не ће му наудити друга смрт.

12. И анђелу Пергамске цркве напиши: тако говори онај што има мач оштар с обје стране:

13. Знам дјела твоја, и гдје живиш, гдје је пријесто сотонин; и држиш име моје, и нијеси се одрекао вјере моје и у оне дане у које је Антипа, вјерни свједок мој, убијен код вас, гдје живи сотона.

14. Но имам на тебе мало, што имаш ту који држе науку Валаама, који учаше Валака да положи саблазан пред синовима Израилевима, да једу жртве идолске, и да се курвају.

15. Тако имаш и ти који држе науку Николинаца, на коју ја мрзим.

16. Покај се дакле; ако ли не, доћи ћу ти скоро, и војеваћу с њима мачем уста својих.
17. Ко има ухо да чује нека чује шта говори Дух црквама: који победи даћу му да једе од мане сакривене, и даћу му камен бијел, и на камену ново име написано, којег нико не зна осим онога који прими.
18. И анђелу Тијатирске цркве напиши: тако говори син Божиј, који има очи своје као пламен огњени, и ноге његове као мјед:
19. Знам твоја дјела, и љубав, и службу, и вјеру, и трпљење твоје, и дјела твоја, и да пошљедњијех има више од првијех;
20. Но имам на тебе мало, што допушташ жени Језавели, која говори да је пророчица, да учи и да вара слуге моје да чине прељубу и да једу жртву идолску.
21. И дадох јој вријеме да се покаје од курварства својега, и не покаја се.
22. Ево је ја мећем на одар, и оне који чине прељубу с њом у невољу велику, ако се не покају од својих дјела.
23. И дјецу њезину победићу на мјесто; и познаће све цркве да сам ја који испитујем срца и бубреге, и даћу вам свакоме по дјелима вашима:
24. А вама говорим и осталима који су у Тијатиру који немају науке ове, и који не познају дубина сотонинијех (као што говоре): не ћу метнути на вас другога бремена,
25. Осим које имате, држите докле доћем.
26. И који победи и одржи дјела моја до краја, даћу му власт над незнабошцима;
27. И пашће их с гвозденом палицом, и они ће се раздробити као судови лончарски; као и ја што примих од оца својега;
28. И даћу му звијезду даницу.
29. Ко има ухо да чује нека чује шта говори Дух црквама.

ГЛАВА III.

И анђелу Сардске цркве напиши: тако говори онај што има седам Духова Божијих, и седам звијезда: знам твоја дјела, да имаш име да си жив, а мртав си.

2. Стражи, и утврђуј остале који хоће да помру; јер не наћох твојих дјела савршенијех пред Богом својим.

3. Опомињи се дакле, како си примио и како си чуо, и држи и покај се. Ако ли не узастражиш, доћи ћу на тебе као лупеж, и не ћеш чути у који ћу час доћи на тебе.
4. Али имаш мало имена и у Сарду, који не опоганише својијех хаљина, и ходиће са мном у бијелима, јер су достојни.
5. Који победи он ће се обући у хаљине бијеле, и не ћу избрисати имена његова из књиге живота, и признаћу име његово пред оцем својијем и пред анђелима његовима.
6. Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама.
7. И анђелу Филадельфijske цркве напиши: тако говори свети истинити, који има кључ Давидов, који отвори и нико не затвори, који затвори и нико не отвори.
8. Знам твоја дјела; гле, дадох пред тобом врата отворена, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и држао си моју ријеч, и нијеси се одрекао имена мојега.
9. Ево дајем оне из зборнице сотонине који говоре да су Чивути а нијесу, него лажу; ево ћу их учинити да дођу и да се поклоне пред ногама твојима, и да познаду да те ја љубим.
10. Јер си одржао ријеч трпљења мојега, и ја ћу тебе сачувати од часа искушења, који ће доћи на сав васиони свијет да искуша оне који живе на земљи.
11. Ево ћу доћи брзо: држи што имаш, да нико не узме вијенца твојега.
12. Који победи учинићу га стуб у цркви Бога својега, и више не ће изићи на поље; и написаћу на њему име Бога својега, и име новог Јерусалима, града Бога мојега, који силази с неба од Бога мојега, и име моје ново.
13. Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама.
14. И анђелу Лаодикијске цркве напиши: тако говори Амин, свједок вјерни и истинити, почетак створења Божијега:
15. Знам твоја дјела да нијеси ни студен ни врућ. О да си студен или врућ!
16. Тако, будући млак, и нијеси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста својијех.
17. Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем; а не знаш да си ти несрећан, и невољан, и сиремах, и слијеп, и го.

18. Свјетујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш; и бијеле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота голотиње твоје; и масти очињом помажи очи своје да видиш.

19. Ја које год љубим оне и карам и поучавам: постарај се дакле, и покај се.

20. Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са мном.

21. Који победи даћу му да сједе са мном на пријестолу мојему, као и ја што победих и сједох с оцем својим на пријестолу његову.

22. Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама.

ГЛАВА IV.

По том видјех: и гле, врата отворена на небу, и глас први који чух као трубу гдје говори са мном, рече: Попни се амо, и показаћу ти шта ће бити за овијем.

2. И одмах бих у Духу; и гле, пријесто стајаше на небу, и на пријестолу сјеђаше неко.

3. И онај што сјеђаше бијаше по виђењу као камен јаспис и сард; и око пријестола бјеше дуга по виђењу као смарагд.

4. И око пријестола бијашу двадесет и четири пријестола; и на пријестолима видјех двадесет и четири старјешине гдје сједе, обучене у бијеле хаљине, и имаху круне златне на главама својима.

5. И од пријестола излажаху муње и громови и гласови; и седам жижака огњенијех гораху пред пријестолом, које су седам духова Божијих.

6. И пред пријестолом бијаше стаклено море, као кристал; и наред пријестола и око пријестола четири животиње пуне очију спријед и састраг.

7. И прва животиња бјеше као лав, и друга животиња као теле, и трећа животиња имаше лице као човјек, и четврта животиња бјеше као орао кад лети.

8. И свака од четири животиње имаше по шест крила наоколо, и унутра пуна очију, и мира не имају дан и ноћ говорећи: Свет, свет, свет Господ Бог сведржитељ, који бјеше, и који јест, и који ће доћи.

9. И кад даше животиње славу и част и хвалу ономе што сјеђаше на пријестолу, што живи ва вијек вијека,

10. Падеше двадесет и четири старјешине пред онијем што сјеђаше на пријестолу, и поклонише се ономе што живи ва вијек вијека, и метнуше круне своје пред пријестолом говорећи:

11. Достојан си, Господе, да примиш славу и част и силу; јер си ти саздао све, и по вољи твојој јест и створено је.

ГЛАВА V.

И видјех у десници онога што сјеђаше на пријестолу књигу написану изнутра и споља, запечаћену са седам печата.

2. И видјех анђела јака гдје проповиједа гласом великијем: Ко је достојан да отвори књигу, и да разломи печате њезине?

3. И нико не могаше ни на небу, ни на земљи, ни под земљом да отвори књиге, ни да загледа у њу.

4. И ја плаках много, што се нико не нађе достојан да отвори и да прочита књигу, нити да загледа у њу.

5. И један од старјешина рече ми: Не плачи, ево је надвладао лав, који је од кољена Јудина, коријен Давидов, да отвори књигу и разломи седам печата њезинијех.

6. И видјех, и гле, насред пријестола и четири животиње, и посред старјешина јагње стајаше као заклано, и имаше седам рогова, и седам очију, које су седам духова Божијих посланијех по свему свијету.

7. И дође и узе књигу из деснице онога што сјеђаше на пријестолу.

8. И кад узе књигу, четири животиње и двадесет и четири старјешине падеше пред јагњетом, имајући сваки гусле, и златне чаше пуне тамјана, које су молитве светијех.

9. И пјеваху пјесму нову говорећи: Достојан си да узмеш књигу, и да отвориш печате њезине; јер си се заклао, и искупио си нас Богу крвљу својом од свакога кољена и језика и народа и племена,

10. И учинио си нас Богу нашему царева и свештенике, и цароваћемо на земљи.

11. И видјех, и чух глас анђела многијех око пријестола и животиња и старјешина, и бјеше број њихов хиљаде хиљада,

12. Говорећи гласом великијем: Достојно је јагње заклано да прими силу и богаство и премудрост и јачину и част и славу и благослов.

13. И свако створење, што је на небу, и на земљи, и под земљом, и што је на мору, и што је у њима, све чух гдје говоре: Ономе што сједи на пријестолу, и јагњету благослов и част и слава и држава ва вијек вијека.

14. И четири животиње говораху: Амин. И двадесет и четири старјешине падоше и поклонеше се ономе што живи ва вијек вијека.

ГЛАВА VI.

И видјех кад отвори јагње један од седам печата, и чух једну од четири животиње гдје говори као глас громовни: Дођи и виђи.

2. И видјех, и гле, коњ бијел, и онај што сјеђаше на њему имадијаше стријелу; и њему се даде вијенац, и изиђе побјеђујући, и да победи.

3. И кад отвори други печат, чух другу животињу гдје говори: Дођи и виђи.

4. И изиђе други коњ риђ, и ономе што сјеђаше на њему даде се да узме мир са земље, и да убија један другога, и даде му се мач велики.

5. И кад отвори трећи печат, чух трећу животињу гдје говори: Дођи и виђи. И видјех, и гле, коњ вран, и онај што сјеђаше на њему имаше мјерила у руци својој.

6. И чух глас између четири животиње гдје говори: Ока пшенице за грош, и три оке јечма за грош; а уља и вина не ће ни бити.

7. И кад отвори четврти печат, чух глас четврте животиње гдје говори: Дођи и виђи.

8. И видјех, и гле, коњ блијед, и ономе што сјеђаше на њему бјеше име смрт, и пакао иђаше за њим; и њему се даде област на четвртом дијелу земље да убије мачем и глађу и смрћу и звјерињем земаљскијем.

9. И кад отвори пети печат, видјех под олтаром душе побијенијех за ријеч Божију и за свједочанство које имаху.

10. И повикаше гласом великијем говорећи: Докле, господару свети и истинити! не судиш и не кајеш крви наше на онима што живе на земљи?

11. И дане бише свакоме од њих хаљине бијеле, и речено им би да почину још мало времена, докле се наврше и другари њихови и браћа њихова, који ваља да буду побијени као и они.

12. И видјех кад отвори шести печат, и гле, затресе се земља врло, и сунце поста црно као врећа од костријети, и мјесец поста као крв;

13. И звијезде небеске падоше на земљу као што смоква одбацује пупке своје кад је велики вјетар заљуља.

14. И небо се измаче као књига кад се савије, и свака гора и острво с мјеста својијех покренуше се.

15. И цареви земаљски, и бољари, и богати, и војводе, и силни, и сваки роб, и сваки слободњак, сакрише се по пећинама и по камењацима горскијем;

16. И говорише горама и камењу: Падните на нас, и сакријте нас од лица онога што сједи на пријестолу, и од гњева јагњетова.

17. Јер дође велики дан гњева његова, и ко може остати?

ГЛАВА VII.

И по том видјех четири анђела гдје стоје на четири угла земље, и држе четири вјетра земаљска, да не душе вјетар на земљу, ни на море, нити на и како дрво.

2. И видјех другога анђела гдје се пење од истока сунчаног, који имаше печат Бога живога; и повика гласом великијем на четири анђела којима бјеше дано да кваре земљу и море, говорећи:

3. Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле запечатим слуге Бога нашега на челима њиховима.

4. И чух број запечаћенијех, сто и четрдесет и четири хиљаде запечаћенијех од свију кољена синова Израилевијех;

5. Од кољена Јудина дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Рувимова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Гадова дванаест хиљада запечаћенијех;

6. Од кољена Асирова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Нефталимова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Манасијна дванаест хиљада запечаћенијех;

7. Од кољена Симеунова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Левијева дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Исахарова дванаест хиљада запечаћенијех;

8. Од кољена Завулонова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Јосифова дванаест хиљада запечаћенијех; од кољена Венијаминова дванаест хиљада запечаћенијех.

9. По том видјех, и гле, народ многи, којег не може нико избројити, од свакога језика и кољена и народа и племена, стајаше пред пријестолом и пред јагњетом, обучен у хаљине бијеле, и палме у рукама њиховима.
10. И повикаше гласом великијем говорећи: Спасеније Богу нашему, који сједи на пријестолу, и јагњету.
11. И сви анђели стајаху око пријестола и старјешина и четири животиње, и падоше на лице пред пријестолом, и поклонише се Богу,
12. Говорећи: Амин, благослов и слава и премудрост и хвала и част и сила и јачина Богу нашему ва вијек вијека Амин.
13. И одговори један од старјешина говорећи ми: Ови обучени у бијеле хаљине ко су, и откуда дођоше?
14. И рекох му: Господару! ти знаш. И рече ми: Ово су који дођоше од невоље велике, и опраше хаљине своје и убијелише хаљине своје у крви јагњетовој.
15. За то су пред пријестолом Божијим, и служе му дан и ноћ у цркви његовој; и онај што сједи на пријестолу уселиће се у њих.
16. Више не ће огладњети ни ожедњети, и не ће на њих пасти сунце, нити и каква врућина.
17. Јер јагње, које је насред пријестола, пашће их, и упугиће их на изворе живе воде; и Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех.

ГЛАВА VIII

И кад отвори седми печат, поста тишина на небу око по сахата.

2. И видјех седам анђела који стајаху пред Богом, и даде им се седам труба.
3. И други анђеоло дође, и стаде пред олтаром, и имаше кадионицу златну; и бијаше му дано много тамјана да да молитвама свију светијех на олтар златни пред пријестолом.
4. И дим од кађења у молитвама светијех изиђе од руке анђелове пред Бога.
5. И узе анђеоло кадионицу, и напуни је огња с олтара, и баци је на земљу, и посташе гласови и громови и сијевање муња и тресење земље.
6. И седам анђела који имаху седам труба, приправише се да затрубе.

7. И први анђео затруби, и поста град и огањ, смијешани с крвљу, и падоше на земљу; и трећина дрва изгорје, и свака трава зелена изгорје.
8. И други анђео затруби, и као велика гора огњем запаљена паде у море; и трећина мора поста крв.
9. И умрије трећина створења које живи у мору, и трећина лађи пропаде.
10. И трећи анђео затруби, и паде с неба велика звијезда, која гораше као свијећа, и паде на трећину ријека и на изворе водене.
11. И име звијезди бјеше Пелен; и трећина вода поста пелен, и многи људи помријеше од вода, јер бијаху грке.
12. И четврти анђео затруби, и ударена би трећина сунца, и трећина мјесеца, и трећина звијезда, да помрча трећина њихова, и трећина дана да не свијетли, тако и ноћи.
13. И видјех, и чух једнога анђела гдје лети посред неба и говори гласом великијем: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи од осталијех гласова трубнијех тројице анђела, који ће трубити.

ГЛАВА IX.

И пети анђео затруби, и видјех звијезду гдје паде с неба на земљу, и даде јој се кључ од студенца бездана;

2. И отвори студенац бездана, и изиђе дим из студенца као дим велике пећи, и поцрње сунце и небо од дима студенчева;
3. И из дима изиђоше скакавци на земљу, и даде им се област, као што и скорпије имају област на земљи.
4. И рече им се да не уде трави земаљској, нити и какој зелени, нити и каку дрвету, него само људима који немају печата Божијега на челима својима.
5. И даде им се да их не убијају, него да их муче пет мјесеци; и мучење њихово бијаше као мучење скорпијно кад уједе човјека;
6. И у те дане тражиће људи смрт, и не ће је наћи; и жељеће да умру, и смрт ће од њих бјежати.
7. И скакавци бијаху као коњи спремљени на бој; и на главама њиховима као круне од злата, и лица њихова као лица човјечија.
8. И имаху косе као косе женске, и зуби њихови бијаху као у лавова;

9. И имаху оклопе као оклопе гвоздене, и глас крила њиховијех бијаше као глас кола кад многи коњи трче на бој;
10. И имаху репове као скорпијне, и жалци бијаху на реповима њиховима; и дана им бјеше област да уде људима пет мјесеци.
11. И имаху над собом цара анђела бездана којему је име Чивутски Авадон, а Грчки Аполион.
12. Једно зло прође, ево иду још два зла за овијем.
13. И шести анђео затруби, и чух глас један од четири рогља златнога олтара, који је пред Богом,
14. Гдје говори шестоме анђелу који имаше трубу: Одријеси четири анђела који су свезани код ријеке велике Еуфрата.
15. И бише одријешена четири анђела који бијаху приправљени на сахат, и дан, и мјесец, и годину, да побију трећину људи.
16. И број војника на коњма бијаше двјеста хиљада хиљада; и чух број њихов.
17. И тако видјех у утвари коње, и оне што сјеђаху на њима, који имаху оклопе огњене и плаветне и сумпорне; и главе коња њиховијех бијаху као главе лавова, и из уста њиховијех излажаше огањ и дим и сумпор.
18. И од ова три зла погибе трећина људи, од огња и од дима и од сумпора што излажаше из уста њиховијех.
19. Јер сила коња бјеше у устима њиховима, и у реповима њиховима; јер репови њихови бијаху као змије и имаху главе, и њима уђаху.
20. И остали људи који не бише побијени злима овима, не покајаше се од дјела руку својијех, да се не поклањају ђаволима, ни идолима златнима и сребрнима и мједенима и каменима и дрвенима, који ни могу видјети, ни чути, ни ходити;
21. Нити се покајаше од убиства својијех, ни од чарања својијех, ни од курварства својега, ни од крађа својијех.

ГЛАВА X.

И видјех другога анђела јака гдје силази с неба, који бјеше обучен у облак, и дуга бјеше на глави његовој, и лице његово бјеше као сунце, и ноге његове као стубови огњени;

2. И имаше у руци својој књижицу отворену, и метну ногу своју десну на море, а лијеву на земљу.
3. И повика гласом великијем, као лав кад риче; и кад он повика, говорише седам громова гласове своје.
4. И кад говорише седам громова гласове своје, шћадијах да пишем; и чух глас с неба који ми говори: Запечатити шта говорише седам громова, и ово не пиши.
5. И анђео којег видјех гдје стоји на мору и на земљи, подиже руку своју к небу,
6. И закле се онијем који живи ва вијек вијека, који сазда небо и што је на њему, и земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена већ не ће бити;
7. Него у дане гласа седмога анђела, кад затруби, онда ће се свршити тајна Божија, као што јави својијем слугама пророцима.
8. И глас који чух с неба, опет проговори са мном и рече: Иди и узми књижицу отворену из руке онога анђела што стоји на мору и на земљи.
9. И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми и изједи је; и грка ће бити у трбух у твојему, али у устима биће ти слатка као мед.
10. И узех књижицу из руке анђелове, и изједох је; и бјеше у устама мојима као мед слатка, а кад је изједох, бијаше грка у трбуху мојему.
11. И рече ми: Ваља ти опет пророковати народима и племенима и језицима и царевима многима.

ГЛАВА XI.

И даде ми се трска као палица, говорећи: Устани и измјери цркву Божију и олтар, и оне што се клањају у њој;

2. А порту што је изван цркве, избаци на поље, нити је мјери, јер је дана незнабошцима; и град свети газиће четрдесет и два мјесеца.
3. И даћу двојици својијех свједока, и прорицаће хиљаду и двјеста и шездесет дана обучени у вреће.
4. Ови су двије маслине и два жишка што стоје пред господаром земаљскијем.
5. И ако им ко неправду учини, огањ изилази из уста њиховијех, и појешће непријатеље њихове; и ко хтједбуде да им учини на жао онај ваља да буде убијен.

6. И ови ће имати власт да затворе небо, да не падне дажд на земљу у дане њихова прорицања; и имаће власт над водама, да их претварају у крв, и да ударе земљу сваком муком, кадгод хтједбуду.
7. И кад сврше свједочанство своје, онда ће звијер што излази из бездана учинити с њима рат, и побиједиће их и убиће их.
8. И тјелеса њихова оставиће на улици града великога, који се духовно зове Содом и Мисир, гдје и Господ наш разапет би.
9. И гледаће неки од народа и племена и језика и кољена тјелеса њихова три дана и по, и не ће дати да се њихова тјелеса метну у гробове.
10. И који живе на земљи, обрадоваће се и развеселиће се за њих, и слаће даре један другоме, јер ова два пророка мучише оне што живе на земљи.
11. И послје три дана и по дух живота од Бога уђе у њих; и сташе оба на ногама својима, и страх велики нападе на оне који их гледаху.
12. И чуше глас велики с неба, који им говори: Изиђите амо. И изиђоше на небо на облацима, и видјеше их непријатељи њихови.
13. И у тај час затресе се земља врло, и десети дијел града паде, и тресење земље поби седам хиљада имена човјечијих; и остали се уплашише, и даше славу Богу небескоме.
14. Зло друго прође; ево зло треће иде брзо.
15. И седми анђео затруби, и посташе велики гласови на небесима говорећи: Поста царство свијета Господа нашега и Христа његова, и цароваће ва вијек вијека.
16. И двадесет и четири старјешине које сјеђаху пред Богом на пријестолима својима, падоше на лица своја и поклонилише се Богу.
17. Говорећи: Хвалимо те Господе Боже сведржитељу, који јеси, и бјеше, и бићеш, што си примио силу своју велику, и царујеш.
18. И незнабошци се прогњевише, и дође гњев твој и вријеме мртвима да се суди, и да се да плата слугама твојима, пророцима и светима, и онима који се боје имена твојега, малима и великима, и да се погубе они који земљу погубише.
19. И отвори се црква Божија на небу, и показа се ћивот завјета његова у цркви његовој; и бише сијевања муња, и гласови, и громови, и тресење земље, и град велики.

ГЛАВА XII.

И знак велики показа се на небу: жена обучена у сунце, и мјесец под ногама њезинијем, и на глави њезиној вијенац од дванаест звијезда.

2. И бјеше трудна, и викаше од муке, и мучаше се да роди.

3. И показа се други знак на небу, и гле, велика црвена аждаха, која имаше седам глава, и десет рогова; и на главама њезинијем седам круна;

4. И реп њезин одвуче трећину звијезда небескијех, и баци их на земљу. И аждаха стајаше пред женом која шћаше да се породи, да јој прождере дијете кад роди.

5. И роди мушко, сина, који ће пасти све народе с палицом гвозденом; и дијете њезино би узето к Богу и пријестолу његову.

6. А жена угече у пустињу гдје имаше мјесто приправљено од Бога, да се онамо храни хиљаду и двјеста и шездесет дана.

7. И поста рат на небу. Михаило и анђели његови ударише на аждаху, и би се аждаха и анђели њезини.

8. И не надвладаше, и више им се не нађе мјеста на небу.

9. И збачена би аждаха велика, стара змија, која се зове ђаво и сотона, који вара сав васиони свијет, и збачена би на земљу, и анђели њезини збачени бише с њом.

10. И чух глас велики на небу који говори: Сад поста спасеније и сила и царство Бога нашега, и област Христа његова; јер се збаци опадач браће наше, који их опадаше пред Богом нашијем дан и ноћ.

11. И они га побииједише крвљу јагњетовом и ријечју свједочанства својега, и не марише за живот свој до саме смрти.

12. За то веселите се небеса и ви који живите на њима. Тешко вама који живите на земљи и мору, јер ђаво сиће к вама, и врло се расрдио, знајући да времена мало има.

13. И кад видје аждаха да збачена би на земљу, гоњаше жену која роди мушко.

14. И жени дана бише два крила орла великога да лети у пустињу на своје мјесто, гдје ће се хранити вријеме и времена и по времена, сакривена од лица змијина.

15. И испусти змија за женом из уста својијех воду као ријеку, да је утопи у ријечи.

16. И поможе земља жени, и отвори земља уста своја, и прождрије ријеку коју испусти змија из уста својијех.

17. И разгњеви се змија на жену, и отиде да се побије с осталијем сјеменом њезинијем, које држи заповијести Божије и има свједочанство Исуса Христа.

ГЛАВА XIII.

И стадох на пијеску морскоме; и видјех звијер гдје излази из мора, која имаше седам глава, и рогова десет, и на роговима њезинијем десет круна, а на главама њезинијем имена хулна.

2. И звијер коју видјех бијаше као рис, и ноге јој као у медвједа, и уста њезина као уста лавова, и даде јој змија силу своју, и пријестол свој, и област велику.

3. И видјех једну од глава њезинијех као рањену на смрт, и рана смрти њезине излијечи се. И чуди се сва земља иза звијери, и поклонише се змији, која даде област звијери.

4. И поклонише се звијери говорећи: Ко је као звијер? и ко може ратовати с њом?

5. И дана јој бише уста која говоре велике ствари и хуљења, и дана јој би област да чини четрдесет и два мјесеца.

6. И отвори уста своја за хуљење на Бога, да хули на име његово, и на кућу његову, и на оне који живе на небу.

7. И дано јој би да се бије са светима, и да их побиједи; и дана јој би област над свакијем кољеном и народом и језиком и племеном.

8. И поклонише јој се сви који живе на земљи којима имена нијесу записана у животној књизи јагњета, које је заклано од постања свијета.

9. Ако ко има ухо нека чује.

10. Ко у ропство води, биће у ропство одведен; ко ножем убије, ваља да он ножем буде убијен. Овдје је трпљење и вјера светијех.

11. И видјех другу звијер гдје излази из земље, и имаше два рога као у јагњета; и говораше као аждаха.

12. И сву власт прве звијери чињаше пред њом; и учини да земља и који живе на њој поклони се првој звијери којој се исцијели рана смртна.

13. И учини чудеса велика, и учини да и огањ силази с неба на земљу пред људима.

14. И вара оне који живе на земљи знацима, који јој бише дани да чини пред звијери, говорећи онима што живе на земљи да начине икону звијери која имаде рану смртну и оста жива.

15. И би јој дано да даде дух икони звијериној, да проговори икона звијерина, и да учини да се побију који се год не поклоне икони звијериној.

16. И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободњаке и робове, те им даде жиг на десној руци њиховој или на челима њиховима,

17. Да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг, или име звијери, или број имена њезина.

18. Овдје је мудрост. Ко има ум нека израчуни број звијери: јер је број човјеков, и број њезин шест стотина и шездесет и шест.

ГЛАВА XIV.

И видјех, и гле, јагње стајаше на гори Сионској, и с њим сто и четрдесет и четири хиљаде, који имаху име оца његова написано на челима својима.

2. И чух глас с неба као глас вода многијех, и као глас грома великога; и чух глас гудача који гуђаху у гусле своје.

3. И пјеваху као нову пјесну пред пријестолом и пред четири животиње и пред старјешинама; и нико не могаше научити пјесне, осим онијех сто и четрдесет и четири хиљаде који су откупљени са земље.

4. Ово су који се не опоганише са женама, јер су дјевственици; они иду за јагњетом кудгод оно пође. Ови су купљени од људи првенци Богу и јагњету.

5. И у њиховијем устима не нађе се пријевара, јер су без мане пред пријестолом Божијим.

6. И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно јеванђелије да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу,

7. И говораше великијем гласом: Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене.

8. И други анђео за њим иде говорећи: Паде, паде Вавилон град велики: јер отровнијем вином курварства својега напоји све народе.

9. И трећи анђео за њим иде говорећи гласом великијем: Ко се год поклони звијери и икони њезиној, и прими жиг на чело своје или на руку своју,

10. И он ће пити од вина гњева Божијега, које је непомијешано уточено у чашу гњева његова, и биће мучен огњем и сумпором пред анђелима светима и пред јагњетом.

11. И дим мучења њихова излазиће ва вијек вијека; и не ће имати мира дан и ноћ који се поклањају звијери и икони њезиној, и који примају жиг имена њезина.
12. Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову.
13. И чух глас с неба гдје ми говори: Напиши: благо мртвима који умиру у Господу од сад. Да, говори Дух, да почину од трудова својијех; јер дјела њихова иду за њима.
14. И видјех, и гле, облак бијел, и на облаку сјеђаше као син човјечиј, и имаше на глави својој круну златну, и у руци својој срп оштар.
15. И други анђео изиђе из цркве вичући великијем гласом ономе што сједи на облаку: Замахни српом својијем и жњи, јер дође вријеме да се жње, јер се осуши жито земаљско.
16. И онај што сјеђаше на облаку баци срп свој на земљу, и пожњевена би земља.
17. И други анђео изиђе из цркве што је на небу, и имаше и он косијер оштар.
18. И други анђео изиђе из олтара, који имаше област над огњем, и повика с великом виком ономе који имаше косијер оштри, говорећи: Замахни косијером својијем оштријем, и одрежи грождје винограда земаљскога; јер већ сазреше пуца његова.
19. И баци анђео косијер свој на земљу, и обра виноград земаљски, и метну у кацу великога гњева Божијега.
20. И оточи се каца изван града, и изиђе крв из каце тја до узда коњма хиљаду и шест стотина потркалишта.

ГЛАВА XV.

И видјех други велики знак на небу и чудо: седам анђела који имаху седам пошљедњијех зала, јер се у њима саврши гњев Божиј.

2. И видјех као стаклено море смијешано с огњем, и оне што побиједише звијер и икону њезину, и жиг њезин, и број имена њезина, гдје стоје на мору стакленоме и имају гусле Божије;
3. И пјевају пјесну Мојсија слуге Божијега, и пјесну јагњетову, говорећи: Велика су и дивна дјела твоја, Господе Боже сведржитељу, праведни су и истинити пугови твоји, царе светијех.
4. Ко се не ће побојати тебе, Господе, и прославити име твоје? Јер си ти један свет; јер ће сви незнабошци доћи и поклонити се пред тобом; јер се твоји судови јавише.

5. И послѣ овога видѣх, и гле, отвори се црква скиније свједочанства на небу,
6. И изиђоше седам анђела из цркве, који имаху седам зала, обучени у чисте и бијеле хаљине од платна, и опасани по прсима појасима златнијем;
7. И једна од четири животиње даде седморици анђела седам чаша златнијех напуњенијех гњева Бога, који живи ва вијек вијека.
8. И напуни се црква дима од славе Божије и од силе његове; и нико не могаше доћи у цркву, док се не сврши седам зала седморице анђела.

ГЛАВА XVI.

И чух глас велики из цркве гдје говори седморици анђела: Идите и излијте седам чаша гњева Божијега на земљу.

2. И отиде први анђео, и изли чашу своју на земљу; и посташе ране зле и љуте на људима који имају жиг звијерин и који се клањају икони њезиној.
3. И други анђео изли чашу своју у море; и поста крв као од мртваца, и свака душа жива умрије у мору.
4. И трећи анђео изли чашу своју на ријеке и на изворе водене; и поста крв.
5. И чух анђела воденога гдје говори: Праведан си Господе, који јеси, и који бјеше, и свет, што си ово судио;
6. Јер пролише крв светијех и пророка, и крв си им дао да пију, јер су заслужили.
7. И чух другога из олтара гдје говори: Да, Господе Боже сведржитељу, истинити су и прави судови твоји.
8. И четврти анђео изли чашу своју на сунце, и дано му би да жеже људе огњем.
9. И опалише се људи од велике врућине, и хулише на име Бога, који има област над злима овима, и не покајаше се да му даду славу.
10. И пети анђео изли чашу своју на пријесто звијерин; и царство њезино поста тамно, и жватаху језике своје од бола.
11. И хулише на име Бога небескога од бола и од рана својијех, и не покајаше се од дјела својијех.
12. И шести анђео изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресахну вода њезина, да се приправи пут царевима од истока сунчаного.

13. И видјех из уста аждаhiniјех, и из уста звијеринијех, и из уста лажнога пророка, гдје изиђоше три нечиста духа, као жабе.
14. Јер су ово духови ђаволски, који чине чудеса, и излазе к царевима свега васионога свијета да их скупе на бој за онај велики дан Бога сведржитеља.
15. Ево идем као лупеж; благо ономе који је будан и који чува хаљине своје, да го не ходи и да се не види срамота његова.
16. И сабра их на мјесто, које се Чивутски зове Армагедон.
17. И седми анђео изли чашу своју по небу, и изиђе глас велики из цркве небеске од пријестола говорећи: Сврши се.
18. И бише сијевања муња и громови, и гласови, и би велико тресење земље, какво никад не би од како су људи на земљи, толико тресење, тако велико.
19. И град велики раздијели се на три дијела, и градови незнабожачки падоше; и Вавилон велики спомену се пред Богом да му да чашу вина љутога гњева својега.
20. И сва острва побјегоше, и горе се не нађоше,
21. И град велики као глава паде с неба на људе; и људи хулише на Бога од зла граднога, јер је велика мука његова врло.

ГЛАВА XVII.

И дође један од седам анђела који имаху седам чаша, и говори са мношвом говорећи ми: Ходи да ти покажем суд курве велике, која сједи на водама многима;

2. С којом се курваше цареви земаљски, и који живе на земљи опише се вином курварства њезина.
3. И уведе ме духом у пусто мјесто; и видјех жену гдје сједи на звијери црвеној која бјеше пуна имена хулнијех и имаше седам глава и десет рогова.
4. И жена бјеше обучена у порфиру и скерлет и накићена златом и камењем драгијем и бисером, и имаше чашу златну у руци својој пуну мрзости и поганштине курварства својега;
5. И на челу њезину написано име: Тајна, Вавилон велики, мати курвама и мрзостима земаљским.
6. И видјех жену пијану од крви светијех и од крви свједока Исусовијех; и зачудих се чудом великијем кад је видјех.

7. И рече ми анђео: Шта се чудиш? Ја ћу ти казати тајну ове жене, и звјери што је носи и има седам глава и десет рогова.
8. Звијер коју си видио, бјеше и није, и изићи ће из бездана и отићи ће у пропаст; и удивиће се који живе на земљи, којима имена написана нијесу у књигу живота од постања свијета, кад виде звијер, која бјеше, и није, и доћи ће опет.
9. Овдје је ум, који има мудрост. Седам глава, то су седам гора на којима жена сједи.
10. И јесу седам царева. Пет је њих пало, и један јест, а други још није дошао; и кад дође за мало ће остати.
11. И звијер која бјеше и није, и она је осми, и јест од седморице, и у пропаст иде.
12. И десет рогова, које си видио, то су десет царева, који царство још не примише, него ће област као цареви на једно вријеме примити са звијери.
13. Ови једну вољу имају, и силу и област своју даће звијери.
14. Ови ће се побити с јагњетом, и јагње ће их побиједити, јер је господар над господарима и цар над царевима; и који су с њим, јесу позвани и избрани и вјерни.
15. И рече ми: Воде, што си видио, гдје сједи курва, оно су људи и народи, и племена и језици.
16. И десет рогова, што си видио на звијери, они ће омрзнути на курву, и опустошиће је и оголузнити, и месо њезино појешће и сажећи ће је огњем.
17. Јер је Бог дао у срца њихова да учине вољу његову, и да учине вољу једну, и да даду царство своје звијери, док се сврше ријечи Божије.
18. И жена, коју си видио, јест град велики, који има царство над царевима земаљским.

ГЛАВА XVIII.

М послѣ овога видјех другога анђела гдје силази с неба, који имаше област велику; и земља се засвијетли од славе његове.

2. И повика јакијем гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста стан ђаволима, и тамница свакоме духу нечистоме, и тамница свију птица нечистијех и мрскијех; јер отровнијем вином курварства својега напоји све народе;
3. И цареви земаљски с њом се курваше, и трговци земаљски обогатише се од богатства сласти њезине.

4. И чух глас други с неба који говори: Изиђите из ње, народе мој, да се не помијешате у гријехе њезине, и да вам не науде зла њезина.
5. Јер гријеси њезини допријеше тја до неба, и Бог се опомену неправде њезине.
6. Платите јој као што и она плати вама, и подајте јој двојном онолико по дјелима њезинима: којом чашом захвати вама захватајте јој по два пута онолико.
7. Колико се прослави и наслади толико јој подајте мука и жалости; јер говори у срцу својему: сједим као царица, и нијесам удовица, и жалости не ћу видјети.
8. За то ће у један дан доћи зла њезина: смрт и плач и глад, и сажећи ће се огњем; јер је јак Господ Бог који јој суди.
9. И заплакаће и зајаукати за њом цареви земаљски који се с њом курваше и бјеснише, кад виде дим горења њезина,
10. Из далека стојећи од страха мука њезинијех и говорећи: Јаох! јаох! граде велики Вавилоне, граде тврди, јер у један час дође суд твој!
11. И трговци земаљски заплакаће и зајаукати за њом, што њиховијех товара нико више не купује;
12. Товара злата и сребра и камења драгога и бисера и узвода и порфире и свиле и скерлета, и свакога мирисног дрвета, и свакојакијех судова од филдиша, и свакојакијех судова од најскупљега дрвета, мједи и гвожђа и мермера,
13. И цимета и тамјана и мира и ливана, и вина и уља, и нишестета и пшенице, и говеда и оваца, и коња и кола, и тјелеса и душа човјечијих.
14. И воћа жеља душе твоје отидоше од тебе, и све што је масно и добро отиде од тебе, и више га не ћеш наћи.
15. Трговци који се овијем товарима обогатише од ње, стаће из далека од страха мучења њезина, плачући и јачући,
16. И говорећи: Јаох! јаох! граде велики, обучени у свилу и порфиру и скерлет, и начићени златом и камењем драгијем и бисером;
17. Јер у један час погибе толико богаство! И сви господари од лађи, и сав народ у лађама, и лађари, и којигод раде на мору, стадоше из далека,
18. И викаху, видјевши дим горења њезина, и говораху: Ко је био као овај град велики?

19. И бацише прах на главе своје, и повикаше плачући и ридајући, говорећи: Јаох! јаох! граде велики, у коме се обогатише сви који имају лађе на мору од богаства његова, јер у један час опустје!

20. Весели се над њим небо, и свети апостоли и пророци, јер Бог покаја суд ваш на њему.

21. И узе један анђеол јак камен велики, као камен воденични, и баци у море говорећи: Тако ће са хуком бити бачен Вавилон град велики, и не ће се више наћи;

22. И глас гудача и пјевача и свирача и трубача не ће се више чути у теби; и никакав мајстор ни од каква заната не ће се више наћи у теби, и хука камења воденичнога не ће се чути у теби;

23. И видјело жишка не ће се више свијетлити у теби, и глас женика и невјесте не ће више бити чувен у теби; јер трговци твоји бијаху бољари земаљски, јер твојијем чарањем преварени бише сви народи.

24. И у њему се нађе крв пророчка и светијех, и свију који су побијени на земљи.

ГЛАВА XIX.

И послјије овога чух глас велики народа многога на небу гдје говори: Алилуја! спасеније и слава и част и сила Господу нашему;

2. Јер су истинити и прави судови његови, што је осудио курву велику, која поквари земљу курварством својијем, и покајао крв слугу својијех од руке њезине.

3. И другом рекоше: Алилуја! И дим њезин излажаше ва вијек вијека.

4. И падоше двадесет и четири старјешине, и четири животиње, и поклонише се Богу који сјеђаше на пријестолу, говорећи: Амин, алилуја!

5. И глас изиђе од пријестола који говори: Хвалите Бога нашега све слуге његове, и који га се бојите, и мали и велики.

6. И чух као глас народа многога, и као глас вода многијех, и као глас громава јакијех, који говоре: Алилуја! јер царује Господ Бог сведржитељ.

7. Да се радујемо и веселимо, и да дамо славу њему; јер дође свадба јагњетова, и жена његова приправила се;

8. И дано јој би да се обуче у свилу чисту и бијелу: јер је свила правда светијех.

9. И рече ми: Напиши: благо онима који су позвани на вечеру свадбе јагњетове. И рече ми: Ове су ријечи истините Божије.

10. И паднувши пред ногама његовима поклоних му се; и рече ми: Гле, немој, ја сам слуга као и ти и браћа твоја која имају свједочанство Исусово. Богу се поклони; јер је свједочанство Исусово Дух пророштва.

11. И видјех небо отворено, и гле, коњ бијел, и који сјеђаше на њему зове се вјеран и истинит, и суди по правди и војује.

12. А очи су му као пламен огњени, и на глави његовој круне многе, и имаше име написано, којега нико не зна до он сам.

13. И бјеше обучен у хаљину црвену од крви, и име се његово зове: Ријеч Божија.

14. И војске небеске иђаху за њим на коњма бијелијем, обучене у свилу бијелу и чисту.

15. И из уста његовијех изиђе мач оштар, да њиме побије незнабошце; и он ће их пасти с палицом гвозденом, и он гази кацу вина срдње и гњева Бога сведржитеља.

16. И има на хаљини и на стегну своје име написано: Цар над царевима и господар над господарима.

17. И видјех једнога анђела гдје стоји на сунцу и повика гласом великијем говорећи свима птицама које лете испод неба: Дођите и скупите се на велику вечеру Божију,

18. Да једете меса од царева, и меса од војвода, и меса од јунака, и меса од коња и од онијех који сједе на њима, и меса од свију слободњака и робова, и од малијех и великијех.

19. И видјех звијер и царева земаљске и војнике њихове скупљене да се побију с онијем што сједи на коњу и с војскама његовијем.

20. И би ухваћена звијер, и с њом лажни пророк који учини пред њим знаке којима превари о не који примише жиг звијерин који се поклањају икони њезиној: живи бише бачени обоје у језеро огњено, које гори сумпором.

21. А остали побијени бише мачем онога што сједи на коњу, који изиђе из уста његовијех: и све се птице наситише од меса њихова.

ГЛАВА XX.

И видјех анђела гдје силази с неба, који имаше кључ од бездана и вериге велике у руци својој.

2. И ухвати аждаху, стару змију, која је ђаво и сотона, и свеза је на хиљаду година,

3. И у бездан бади је, и затвори је, и запечати над њом, да више не прелашћује народа, док се не наврши хиљаду година; и по том ваља да буде одријешена на мало времена.
4. И видјех пријестоле, и сјеђаху на њима, и даде им се суд, и душе исјеченијех за свједочанство Исусово и за ријеч Божију, који се не поклонише звијери ни икони њезиној, и не примише жига на челима својима и на руци својој; и оживљеше и цароваше с Христом хиљаду година.
5. А остали мртваци не оживљеше, докле се не сврши хиљада година. Ово је прво васкрсеније.
6. Блажен је и свет онај који има дијел у првом васкрсенију: над њима друга смрт нема области, него ће бити свештеници Богу и Христу, и цароваће с њим хиљаду година.
7. И кад се сврши хиљада година, пустиће се сотона из тамнице своје,
8. И изићи ће да вара народе по сва четири краја земље, Гога и Магога, да их скупи на бој, којијех је број као пијесак морски.
9. И изиђоше на ширину земље, и опколише око светијех, и град љубазни; и сиђе огањ од Бога с неба, и поједе их.
10. И ђаво који их вараше би бачен у језеро огњено и сумпорито, гдје је звијер и лажни пророк; и биће мучени дан и ноћ ва вијек вијека.
11. И видјех велики бијел пријестол, и онога што сјеђаше на њему, од чијега лица бјежаше небо и земља, и мјеста им се не нађе.
12. И видјех мртваце мале и велике гдје стоје пред Богом, и књиге се отворише; и друга се књига отвори, која је књига живота; и суд примише мртваци као што је написано у књигама, по дјелима својима.
13. И море даде своје мртваце, и смрт и пакао дадоше своје мртваце; и суд примише по дјелима својима.
14. И смрт и пакао бачени бише у језеро огњено. И ово је друга смрт.
15. И ко се не нађе написан у књизи живота, бачен би у језеро огњено.

ГЛАВА XXI.

И видјех небо ново и земљу нову; јер прво небо и прва земља прођоше, и мора више нема.

2. И ја Јован видјех град свети, Јерусалим нов, гдје силази од Бога с неба, приправљен као невјеста украшена мужу својему.
3. И чух глас велики с неба гдје говори: Ево скиније Божије међу људима, и живљеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов.
4. И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти не ће бити више, ни плача, ни вике, ни болести не ће бити више; јер прво прође.
5. И рече онај што сјеђаше на пријестолу: Ево све ново творим. И рече ми: Напиши, јер су ове ријечи истините и вјерне.
6. И рече ми: Сврши се. Ја сам алфа и омега, почетак и свршетак. Ја ћу жедноме дати из извора воде живе за бадава.
7. Који победи, добиће све, и бићу му Бог, и он ће бити мој син.
8. А страшљивима и невјернима, и поганима и крвницима, и курварима, и врачарима, и идолопоклоницима, и свима лажама, њима је дијел у језеру што гори огњем и сумпором; које је смрт друга.
9. И дође к мени један од седам анђела који имаху седам чаша напуњенијех седам зала пошљедњијех, и рече ми говорећи: Ходи да ти покажем невјесту, јагњетову жену.
10. И одведе ме у духу на гору велику и високу, и показа ми град велики, свети Јерусалим, гдје силази с неба од Бога,
11. И имаше славу Божију; и свјетлост његова бијаше као драги камен, као камен јаспис свијетли,
12. И имаше зид велики и висок, и имаше дванаестора врата, и на вратима дванаест анђела, и имена написана, које су имена дванаест кољена Израилевијех.
13. Од истока врата троја, и од сјевера врата троја, од југа врата троја, и од запада врата троја.
14. И зид градски имаше дванаест темеља, и на њима имена дванаест апостола јагњетовијех.
15. И онај што говораше са мном, имаше трску златну да измјери град и врата његова и зидове његове.
16. И град на четири угла стоји, и дужина је његова толика колика и ширина. И измјери град трском на дванаест хиљада потркалишта: дужина и ширина и висина једнака је.

17. И размјери зид његов на сто и четрдесет и четири лакта, по мјери човјечијој, која је анђелова.
18. И бјеше грађа зида његова јаспис, и град злато чисто, као чисто стакло.
19. И темељи зидова градскијех бијаху украшени свакијем драгајем камењем: први темељ бијаше јаспис, други сапфир, трећи халкидон, четврти смарагд,
20. Пети сардоникс, шести сард, седми хрисолит, осми вирил, девети топаз, десети хрисопрас, једанаести јакинт, дванаести аметист.
21. И дванаест врата, дванаест зрна бисера: свака врата бијаху од једнога зрна бисера; и улице градске бијаху злато чисто, као стакло пресвијетло.
22. И цркве не видјех у њему: јер је њему црква Господ Бог сведржителъ, и јагње.
23. И град не потребује сунца ни мјесеца да свијетле у њему; јер га слава Божија просвијетли, и жижак је његов јагње.
24. И народи који су спасени ходиће у видјелу његову, и цареви земаљски донијеће славу и част своју у њега.
25. И врата његова не ће се затворати дању, јер ондје ноћи не ће бити.
26. И донијеће славу и част незнабожаца у њега.
27. И не ће у њега ући ништа погано, и што чини мрзост и лаж, него само који су написани у животној књизи јагњета.

ГЛАВА XXII.

И показа ми чисту ријеку воде живота, бистру као кристал, која излажаше од пријестола Божијега и јагњетова.

2. Насред улица његовијех и с обје стране ријеке дрво живота, које рађа дванаест родова дајући свакога мјесеца свој род; и лишће од дрвета бијаше за исцјелјивање народима.
3. И више не ће бити никакве проклетиње; и пријестол Божиј и јагњетов биће у њему; и слуге његове послуживаће га,
4. И гледаће лице његово, и име његово биће на челима њиховима.
5. И ноћи тамо не ће бити, и не ће потребовата видјела од жишка, ни видјела сунчаног, јер ће их обасјавати Господ Бог; и цароваће ва вијек вијека.

6. И рече ми: Ово су ријечи вјерне и истините, и Господ Бог светијех пророка посла анђела својега да покаже слугама својима шта ће бити скоро.

7. Ево ћу доћи скоро: благо ономе који држи ријечи пророштва књиге ове.

8. И ја Јован видјех ово и чух; и кад чух и видјех, падох да се поклоним на ноге анђела који ми ово показа.

9. И рече ми: Гле, немој, јер сам и ја слуга као и ти и браћа твоја пророци и они који држе ријечи књиге ове. Богу се поклони.

10. И рече ми: Не запечаћавај ријечи пророштва књиге ове; јер је вријеме близу.

11. Ко чини неправду, нека чини још неправду; и ко је поган, нека се још погани; и ко је праведан, нека још чини правду; и ко је свет, нека се још свети.

12. И ево ћу доћи скоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по дјелима његовијем.

13. Ја сам алфа и омега, почетак и свршетак, први и пошљедњи.

14. Благо онима који творе заповијести његове, да им буде власт на дрво живота, и да уђу на врата у град.

15. А на пољу су пси и врачари и курвари и крвници и идолопоклоници и сваки који љуби и чини лаж.

16. Ја Исус послах анђела својега да вам ово посвједочи у црквама. Ја сам коријен и род Давидов, и сјајна звијезда даница.

17. И Дух и невјеста говоре: Дођи. И који чује нека говори: Дођи. И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота за бадава.

18. Јер свједочим свакоме који чује ријечи пророштва књиге ове; ако ко дометне овоме, Бог ће наметнути на њега зла написана у књизи овој;

19. И ако ко одузме од ријечи књиге пророштва овога, Бог ће одузети његов дијел од књиге живота, и од града светог, и од онога што је написано у књизи овој.

20. Говори онај који свједочи ово: Да, доћи ћу скоро! Амин. Да, дођи, Господе Исусе.

21. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.